

CENTENARIUM **StrRING**

Editor:

Mihaela Muraru-Mândrea

Design și tehnoredactare:

Ionuț Bănuță

Imaginea copertei:

Ionuț Bănuță

Corectură:

Cristina Ghidoveanu

ISBN 978-606-92776-4-5

Copyright © 2017 Editura Tornada

Editura TORNADA
e-mail: tornadarec@gmail.com
Tel. 021 410 40 95

CENTRUL StrING

CENTENARIUM StrRING

Antologie a Revistei StrING dedicată
CENTENARULUI ROMÂNIEI

Coordonator: Ana Maria NEGRILĂ

Editura Tornada
București 2018

CUVÂNT ÎNAINTE

ANA-MARIA NEGRILĂ

Lumile fantastice nu sunt o creație a literaturii moderne; dimpotrivă, ele fac parte dintre primele plăsmuiri ale omului, atunci când a început să prindă gustul povestirii și al misterelor. Fantasticul nu desemnează numai un spațiu situat dincolo de pământ, așa cum ar părea la prima vedere, ci mai ales unul care s-ar putea afla oriunde, dar nicăieri în special, un tărâm al fanteziei, al zeilor și monștrilor, al oamenilor aflați la limita civilizației, al raiului și al iadului, al miticului, al imaginației fără limite, al neveridicului, dar și unul al cercetării, al științei prospective și viitorului.

Legătura dintre știință și literatură este mult mai veche decât ar părea la prima vedere. Astfel, o parte din tratatele științifice ale Evului Mediu au ajuns să alimenteze literatura SF a secolelor al XIX-lea și al XX-lea așa cum vom vedea că s-a întâmplat cu *Fiziologul*. Mai târziu însă, curentul SF, incluzând nu numai literatura în sine, ci și tot imaginarul reprezentat în filme, benzi desenate etc., a ajuns să o ia înaintea cercetării științifice, dând naștere unor invenții care au schimbat fața civilizației noastre. Cu

alte cuvinte, imaginația creatoare a scriitorului a potențat spiritul iscoditor al omului de știință. Sunt cunoscute numeroase exemple de acest gen, nu numai racheta și submarinul lui Jules Verne, dar și telefoanele mobile, computerele, primii pași pe Lună, Stația Spațială Internațională, costumele spațiale, vehiculele spațiale, transplantul de organe, schimbările climaterice (din „Uraganele” de John Barnes) și multe altele. Desigur hard SF-ul a evoluat în jurul ideilor științifice, multe mai greu de pus în practică, dar totuși posibile într-un anumit viitor.

Tot ce înseamnă mitologic și fantastic este legat în mare parte de spațiile de dincolo de suprafața Terrei, chiar dacă nu din spațiul cosmic, ci de sub pământ, așa cum erau ele văzute la început, dacă ar fi să ne gândim la primele zeițe mame, reprezentări ale pământului, la primele ritualuri agrare și mai ales la primele reprezentări ale Raiului și Iadului, situate deopotrivă sub pământ, atât în antichitatea elenistică, cât și mai târziu, în creștinism, când Dante Alighieri propunea un model-clepsidră al lumii de dincolo, în care Iadul subpământean și Raiul comunicau unul cu altul. Literatura științifico-fantastică este tributară, mai mult decât am crede, acestor idei și imagini, pe care însă le tratează într-o manieră modernă, îngemănându-le cu știința prospectivă.

Mulți ar fi mirați citind *Fiziologul* (un manual de zoologie fantezistă) și descoperind grilii sau împerecherile de animale fantastice. Poate că inorogul, grifonul și ghionoia i-ar fi cunoscute, dar precis ar avea dificultăți în a recunoaște vasiliscul, calandriionul și aspida, chiar dacă i-a mai întâlnit în multe din scrierile *heroic fantasy*, dar sub un alt nume. Animalele ce populează lumile Ursulei K. Le Guin sunt variantele ale unor modele mult mai vechi, produse printr-o dublă suprapunere spațială și temporală prin care plăsmuirile antichității se întâlnesc elaborând noi făptuiri, noi moduri de îmbinare în cadrul unui tip de literatură (considerată subterană de către unii critici) care continuă însă, hrănindu-se într-o măsură mai mare decât mainstream-ul, din modelele Evului Mediu și ale antichității, dar și din cele ale cercetării științifice de ultimă oră. Funicile mâncătoare de oameni din *Istoria lui Alexandru Macedon*, dar și din *Regii nisipurilor* (G. R. R. Martin), căpcăunii cu un ochi în frunte, redați acum într-o manieră mai tehnicistă, dar la fel de expresivă, monștrii cu un cap de om și unul de câine, ce amintesc de unele îmbinări plăsmuite de scriitorii curentului cyberpunk, oamenii cu trup de

cal deveniți motocentauri (din grafica lui Ionuț Bănuță), și nu în ultimul rând, extraterestrii, mutanții, telepații, oamenii cu puteri supranaturale, sunt tot atâtea exemple ce amintesc de modelele antice ale genului.

Aceste exerciții ale imaginației se combină cu povestirile despre lumile subterane, dând naștere unor noi scrieri, care, prin aerul lor modern, par să sfideze textele din care au provenit. Unele povestiri cyberpunk și steampunk se bazează tocmai pe aceste texte care sunt acum parte a unei baze de date la care fiecare ne raportăm.

Schemele itinerarului împănate de întâmplări miraculoase, de locuri în care nimic nu este obișnuit, de oameni ciudați și animale fabuloase, nu încetează să atragă, indiferent dacă se regăsesc în literatura fantastică sau science fiction, pe stațiile spațiale ale viitorului.

Tot într-o călătorie ce pare desprinsă din literatura barocă pleacă și personajul lui Serge Brussolo (*Carnavalul de fier*), David, cel care se îndreaptă spre Orașul Oracolelor spre a obține tinerețea și dreptul de a lua parte la o aventură ce-l poartă într-o lume plină de fapte desprinse parcă din recuzita *Fiziologului*, sau, așa cum însuși autorul mărturisește, din tablourile lui Hieronymus Bosch. *Carnavalul de fier* reprezintă o variațiune modernă pe motivul călătoriei în ținuturi exotice, în care personajul întâlnește oameni-pești, oameni-păsări, mări formate din pitici ce ajută corăbiile să navigheze trecându-le din mână în mână. Aceeași recuzită a Evului Mediu, care la vremea aceea reprezenta probabil știința de ultimă oră, și căreia i s-a dat o față modernă, traversează bariera timpului. SF-ul actual este deci un amalgam de idei și imagini, unele foarte vechi, dar și de „invenții” științifice care așteaptă să-și afle locul în lumea modernă, impulsionând cercetarea.

Desigur, unele idei SF, la modă acum câteva decenii, nu au rămas decât între paginile cărților, cu toate eforturile cercetătorilor. Mașina zburătoare este încă în fază de proiect, iar călătoria în timp nu pare să fie posibilă decât în viitor, la bordul unei nave spațiale ce se deplasează cu viteza luminii, după cum susține Stephen Hawking. De asemenea, implanturile din literatura cyberpunk nu și-au găsit decât în mică măsură drum în viața noastră, în timp ce teleportarea este încă departe de a transporta oameni și obiecte.

Antologia String cuprinde texte diverse, de la fantastic la SF, datorate unor scriitori la fel de diverși. Este un mesaj ce se trece din generație în generație, de la cei care au scris și publicat în anii '80 (Mihai Grănescu, Aurel Cărășel etc.), care au debutat în anii '90 (Cotizo Draia, Florin Pîtea, Costi Gurgu etc.) la cei care au început să scrie după 2000. Antologia cuprinde și o secțiune dedicată tinerilor scriitori, atât celor care își fac acum intrarea în lumea literară, cât și celor care au mai publicat, dar se află încă la început de drum. O secțiune de non-ficțiune vine să întrească imaginea acestei zone mai puțin vizitate de critica literară — SF-ul românesc. Indiferent de vârstă și de subgenul preferat, scriitorii SF-ului românesc creează lumi, generatoare sau nu de noi idei științifice, dar care rămân niște zone în care orice este posibil, atâta timp cât acceptăm jocul imaginației și convenția de spații insolite, ascunse în umbra realității.

GENERAȚIA STRING

MIHAI GRĂNESCU

Născut: 16 febr. 1951, decedat: 13 mai 2014, București, fiul lui Haralambie Grănescu, scriitor, deținut politic pe vremea lui Gheorghe Gheorghiu-Dej (decedat în 2003) și Alexandra Beatrice (Kiseleff), diplomat universitar lingvist, ziarist și traducător, autoare de dicționare și cărți de referință.

După bacalaureatul de la secția real, Mihail a absolvit o Școală post-liceală de laboranți de determinări fizico-chimice. Membru al Uniunii Scriitorilor din România (1990), atestat consilier editorial de Ministerul Culturii (1993). Debut în revista *Luceafărul* (9 sept.1967) cu poezia **Adolescență**, și în revista liceului Matei Basarab, *Aripi* (1 dec. 1967) cu versuri: **Epigramă** și **Tomnatice**. Debut editorial cu proză: **Aporisticon** (1981).

Din 1979 a publicat proză în *Vatra*, *Luceafărul*, *Viața Românească*, *Magazin*, *Argeș*, iar după 1989, în *Antares*, *Anticipația CPSF*, *Jurnalul SF*, *Quasar*, *Opinia studențească*, *Conexiuni*, *ArtPanorama* ș.a.

Publicat în diverse almanahuri și antologii: *Almanahul Anticipația*, *Almanahul Viața Românească*, *Realitatea Ilustrată*, *Almanahul Magazin*, *Almanahul Cinema*, *Almanahul Cervantes*, **Alfa — O antologie a literaturii de anticipație românești**, **Nici un zeu în cosmos**, **Povestiri cibernetice**, **Povestiri despre invențiile mileniului III**, **Avertisment pentru liniștea planetei**, **Întâmplări dintr-un univers al păcii** ș.a.

A întocmit, redactat și publicat, (majoritatea la Editura Granada și două la Eagle și Editura virtuală), 10 antologii: 2003 — ***Fantasticul mileniului III***; 2004 — ***Regina Noptii; Noaptea***, proză contemporană; 2005 — ***Exotice (Fantasticul mileniului III)***, antologie de proză scurtă contemporană; 2006 — ***Ipostaze ale fantasticului***, antologie de eseu de critică literară; 2007 — ***Armonii baroc***, antologie de poezie contemporană; 2009 — ***Paradisuri înșelătoare***, antologie de proză feminină; 2011 — ***Balaurul și miorița***, antologie de proză (Antologiile Eagle); ***Bal la palat***, antologie de poezie contemporană; 2013 — ***Cerul de jos***, antologia poemului fantastic contemporan, Editura virtuală.

CÂNTECUL LIBELUNGILOR

1.

— Ce vară secetoasă! oftă băiatul privind către cerul roșu, senin ca o cupolă de sticlă.

— Da, aprobă și bătrânul. Este îngrozitor de cald.

Stăteau la marginea câmpiei crăpate de arșiță. Afurisitele de mușuroaie duhneau ca dracu'. În afara lor, nicio vietate nu anima nesfârșirea de cenușă radioactivă. Până și costumele lor de protecție argintii sclipeau anorganic sub soarele însângerat. Undeva, în zare, se profila ca decupat conturul Orașului. Paralelipipelele surpate expuneau vederii găuri negre ce se holbau orb spre lumea colorată vesel a Câmpiei. Monoliții cenușii erau, de altfel, singurul lucru monocrom pe câmpul multicolor de pulbere.

— De mic mi-a plăcut să vin să stau în preajma Pustiei, zice băiatul. Fugeam de-acasă și veneam aici. Toți ceilalți copii preferau să rămână în Hrubă și să asculte trăncăneala bătrânilor, povești cu popoare de demult, cu Eroi și Libelungi.

— Nu pomeni de ei aici. Țasta-i anul lor.

— Da. Și? Doar nu ai început să crezi și tu în superstiția cu invocarea...

— Nu cred în nimic. Dar tu nu ai văzut niciodată Libelungi și de aceea îți vine ușor să vorbești așa.

— Asta așa e. Mă învârt pe aici de peste douăzeci de ani și, sincer să fiu, nu am văzut încă nici picior de Libelung. Cred că, în atâția ani, nu-i așa, dacă ar exista, era imposibil să nu dau și eu nas în nas măcar cu unul dintre ei. Dar nu. Să știi că nu, bătrâne.

— Ascultă... cum ziceai că te cheamă?

— Swan.

— Bine. Ascultă, Swan, eu i-am văzut o singură dată, dar, sincer să fiu, nu aș vrea să-i mai văd.

— De ce?

— E greu să înțelegi. După Marele Dezastru, când a trecut peste lume Primul Val, oamenii mai erau încă solidari și au putut să-i întâmpine, să-i oprească...

— Dar de ce e nevoie să fie opriți? Lăsând la o parte că un om cu o fucilă este invincibil...

— Taci, taci, că mi se face pur și simplu lehamite când te aud! Măi băiete, tu nu ai văzut în viața ta Libelungi și de-aia ești tare la sfat.

— Ei și, ia zi, cum arată? Hai, mai explică-mi o dată.

— Sunt nițel mai scunzi decât noi. Crusta metalică...

— Dar ești sigur că e metalică?

— Tu ce crezi? Cenușa asta e peste 90% metaliferă. 90%, pricepi? Și-apoi, gândește-te numai ce înfățișare au! Sunt mutanți. Pricepi?

— Nu, nu pricep. Și până nu voi întâlni și eu unul, nici nu am cum să pricep. Asta dacă există. Dar dacă ar fi fost cu adevărat, în douăzeci și cinci de ani... Și apoi, ce s-ar întâmpla așa de nemaipomenit dacă ar ajunge la Ocean? Presupunând chiar că există și sunt așa cum umblă vorba, și așa cum spui și tu, de ce atâta trudă ca să nu-i lăsăm să ajungă la Ocean?

— Nu știu, recunoaște bătrânul. Așa ne-a rămas din vechime, că să nu-i lăsăm. Și pe-atunci mai erau încă Oamenii de Știință, Savanți de seamă...

— Poah! făcu băiatul, dând din mână a pagubă.

2.

Cei doi merg prin cenușă, spulberând-o în curcubeie feerice. La numai un sfert de unitate geometrică cresc Plantațiile, deși, din cauza pantei, nu se zărește nimic. Acolo rodesc arbori umbroși cu frunze liliachii și albe. Acolo, când calci, lutul umed scârțâie sub pași. Acolo sunt oameni. Oamenii ca mine, ca tine, oamenii vii, care se drăgostesc, care vorbesc, mănâncă și dorm. Oamenii, unii în spatele celorlalți, semnalând cu fumurile focurilor din deal în deal, seară de seară, că n-au fost îngropați în cenușă, că populează planeta, puternici, liberi până la Orizontul de dincolo de care se ridică Sorii, și până dincolo de el. Și doar la un sfert de unitate geometrică: Pustia, scrumul multicolor, mușuroaiele, solul crăpat, Necropola.

Cei doi străbat Pustia, sondând ici și colo praful cu lăncile.

— Fii atent! spune bătrânul arătându-i norul din zare.

— Da, va ploua, în sfârșit! aprobă tânărul.

Merg mai departe, discutând despre fantomele pe care, cu

excepția bătrânului, care minte probabil, nu le-a văzut nimeni de pe Plantație.

3.

Ploaia a fost mult mai puternică decât lăsa să se creadă anotimpul secetos. Mai fusese și un an torid! Doar cu câteva luni în urmă, chiar la începutul sezonului, din Soare se desprinsese o limbă de foc, și zile și nopți la rând se văzuse pe cer șfichiuirea ei lentă prin Univers.

4.

Ploaia ropotea peste cenușa irizând la suprafața apei în pete de culori stridente: pielea în mii de nuanțe a Pământului, a Pustiei. Cei doi se adăpostiseră sub pledul argintiu și admirau bulbucăiala stropilor bătând ca într-o tobă, neconținut.

— Ce-o fi aia? întrebă tânărul.

La poalele unui mușuroi, în apă, se agita ceva, ca o zbatere necurmată.

— Și eu mă tot uit de la o vreme și nu pricep ce poate fi, zice bătrânul. Hai să mergem să vedem.

Fiindcă noaptea s-a pogorât, singura lumină se înalță de jos, din praful radioactiv. Folfăiala din băltoaca de lângă mușuroi clipește spre ei colorat, de parcă le-ar face semne.

Se apleacă pe vine și urmăresc atenți ceva nemaivăzut. În băltoacă, praful pare să prindă viață, absorbind apa care dospea în culori vii. Și din mîlul fertil prind să se tragă un soi de viermi mici, metalici. Către ziuă, sub ochii lor, din viermii aceia, care se umflaseră însă bine de tot, răsăreau deja un fel de mînuțe suave și rozalii de copil.

— Dumnezeu! Ei sunt! șopti bătrânul.

Privind împrejur, sub razele palide ale zorilor, tot colbul fremăta multicolor. Pustia se transformase în întregime într-o nesfârșire de larve metalice folfăind energic, trăgându-și mînuțele rozalii din plămada grea de praf luminescent.

— Ar trebui să facem ceva, spuse tânărul scrutând zarea de sânge a răsăritului. Mai avem timp.

— Sst! murmură bătrânul. Taci! Te rog, taci! Fă ce vrei, dar nu mai vorbi, nu mă mai bate pe mine la cap cu tâmpeniile tale! Privește-i numai! Ce vrei să le faci? Uită-te! De data asta vor ajunge! Noi nu mai însemnăm nimic! Pricepi! Noi nu mai suntem!

Tânărul strivi cu călcâiul câteva larve. Era iritat de pesimismul indiferent al bătrânului, de fatalismul leșinat ce răzbătea din vorbele și atitudinea lui. Strivea cu piciorul larve și când crusta metalică plesnea, în aer se răspândea, pentru o clipă, damful cel pătrunzător.

Când obosi și privi în jur să-și constate opera, fiindcă i se părea că va fi făcut o pârtie vizibilă în marea de viață colcăind, descoperi că habar n-avea pe unde călcase și pe unde nu. Locul celor striviți fusese îndată luat de alții, năvălind din praf. Praful însuși se umfla și fiecare particulă era o larvă. Dacă le dădeai deoparte pe cele de deasupra, cele de dedesubt, care-și așteptau rândul răbdătoare, prindeau să se dezvolte vertiginos, ajungând în câteva minute plutonul din urmă, scoțându-și din carapacea metalică mânutele roze și fragile de sugari pofticioși.

5.

Cei doi pătrunseseră pe Plantație venind dinspre semiluna plajei Câmpiei ce se întindea în urma lor, în toate direcțiile, gigantică, până la Oceanul despre care pomeneau legendele. Murdari, treceau din om în om, din bordei în bordei, ridicând norodul. Atunci, panica puse stăpânire pe inimile vulgului mizerabil și toată suflarea se mișcă, înnebunită de spaimă. Ce mai poate stârni, oare, spaima în sufletele unor sărmene leșuri vii, agonizând? De ce mai au a se teme sărmanii cei flămânzi și acoperiți de plăgi, urmași ai celor ce-au văzut ciupercile de praf deschizându-și umbrelele deasupra Orașului? Și totuși... totuși, iată, exista ceva, un spectru teribil smulgând din toate piepturile un strigăt de groază cu care se avertizau unii pe alții, înfiorați, că „vin Libelungii”!

Dumnezeule mare, dar chiar moartea ar fi primit-o cu plăcere aceste ființe ale adâncului, ca pe o curmare a patimilor! Vin Libelungii? Foarte bine. Treaba lor, să vină!

Există însă, pare-se, ceva cumplit în venirea acestor Libelungi. Ceva care o face pe femeia stearpă să-și strângă hotărâtă gluga sub bărbie, adunându-și la pieptul mâncat de ftizie mușamaua pelerinei argintii, să-și înșface cârja de lângă prag și, lăsându-și căminul jilav, să o ia grăbită peste câmpia multicoloră, într-acolo. Țâncii jerpeliți, cu mâini și picioare uscate din naștere de soarele nefiresc zărit cândva de părinții lor înflorind peste zarea însângerată, își târăsc și ei schilodenia peste

câmp, stârnind cenușa cu pași târșiți, dând buzna cu urlate de fiare hămesite asupra ființelor celor stranii, trăgându-și trupurile firave și neprimejdioase din cenușa văii Morții.

6.

Libelungii au fost atacați înverșunat, încă din prima clipă, cu tot ce omul putea folosi în scopul distrugerii.

Când primele cete de localnici au ajuns, pe înserat, larvele se ridicaseră de-a binelea și acum semănau cu niște tineri dormind. Se plimbau de colo-colo, viermuind, cu ochii închiși, cu mișcări gentile, strecurându-se unii printre alții într-un popor compact. Ce visau oare frumoșii ăia, cu fețele lor zâmbitoare, cu straiile lor frumos colorate? Ce vise puteau nutri capetele lor rudimentare, mințile lor cețoase de mimesisuri germinând din spori direct turnați în strai de nuntă lucrat în fir, cămașă de za și costum de gală funerar! Nu se mai potoleau salutându-se cu emfază atunci când se întâlneau unul cu altul și, pe înghesuiala aia delirantă, mereu se întâlneau cu câte cineva și de aceea o țineau numa-ntr-o plecăciune servilă, în dreapta și-n stânga.

Cum s-or fi percepând ei unii pe alții când ritualul dansului lor somnambul îl executau într-o transă oarbă de pase magice? Să fi fost un algoritm programat ce-i ordona? O lege a jocului, cu piese abstracte, în care Noima subzistă, altundeva, deasupra sau dedesubtul figurilor cioplite, în joc sau de joc? Jocul să fi fost stăpânul tainic al fantomaticelor caricaturi, prefăcând ipocrit o farsă de lume? Care lume?

Și oamenii, schilozii și mizerabilii oameni de pe margine, se repezeau cu bâte, ori cu arme vechi rămase, prin cine știe ce miracol, intacte de pe vremea Marelui Dezastru, ori cu uneltele câmpului aduse special în acest scop și cu lovituri furioase, distrugeau fenomenalele Apariții. Și cât de straniu putea să arate acest asasinat colectiv! Cât de curios lucru era legitima extirpare în care victimele erau reproduse mecanic, rânduri-rânduri, de o ștanță trăgându-le fidel după un arhetip adânc și PERFECT, obrajii lor curați, carnația suavă, contrastând până la fantastic cu jalnica stare a călăilor în legitimă apărare de specie. Principiul Binelui îmbrăca o haină exterioară atât de derutantă în acest conflict încât cineva străin, dinafara problemei, ar fi putut rămâne cu impresia profund eronată și contrariantă că masacrul este al PERFECȚIUNII, și ar fi fost extrem de greu să

convingi pe cineva că brutele cele hidoase erau, de astă-dată, cauza justă. Dar justă din care punct de vedere?

7.

Libelungii și-au urmat pe parcursul întregii zile metamorfoza. Cu tot măcelul, când zorii își prăbușiră însângerarea peste Pustia fără sfârșit, bordura de cadavre nu reprezenta mai mult decât un insignifiant chenar marginal tabloului grandios al Forței nețărmurite.

Era de parcă Orașul din zare, mort de nici nu se mai știa când, ar fi ridicat din morminte, *cu moartea pe moarte călcând*, populațiile de locuitori ce se vor fi perindat pe sub bolțile reci de-a lungul Istoriei, să se reverse din catacombele leproase ale zidurilor, în puhoai de miriade aglomerate, direct de pe străzile pe care trecea jalnica procesiune a Paraginii, de-a dreptul peste câmpul devastat dimprejur, unde se desfășura un preacuvios și vesel carnaval străluminat pestriț.

Swan lucra și el cot la cot cu ceilalți, rotind lama grea cu care hârбуia trupurile, ce se metamorfozaseră teribil sub ochii lui, de la fapăturile plâpânde ce fuseseră cu o seară mai înainte, la stadiul de lunatici salutând frenetic și servil într-o parte și-n alta, până la înfățișarea de acum, impunătoare, puternică, degajând o impresie zdrobitoare de perfecțiune și ideal. Desigur, Swan nu era conștient, așa cum nu erau nici cei din jurul lui, de impresionantul contrast ce-i diferenția pe cei ce măcelăreau de măcelăriți în fantastica încheștare a Morții, a Vieții. El doar își rotea sabia numită Galantdourh, creând părții largi în trupurile zvelte ce se înălțau acum sub soare, tot mai drepte, mai pure, mai suave. Nu, Swan nu ar fi putut afirma că resimte vreo repulsie față de semenii lui, alături de care hăcuia fără întrerupere, zi și noapte, în damful tot mai cumplit al cadavrelor ce intraseră deja în descompunere, pe când alte larve li se strecurau printre coaste, grăbite să refacă handicapul, spre a-și plimba cât mai curând ținuta mândră peste Câmpie. Nu! și nici nu simțea niciun fel de înțelegere sau admirație în fața Perfecțiunii formelor celor adormite pe care le hăcuia, nici milă pentru zbaterea lor în urmă-i atunci când tăișul armei, trecând prin ele, le deștepta pentru o clipă, pentru o singură clipă de zbor: în Moarte. Swan nu simțea decât bucuria acțiunii, alături de oamenii cărora le simțea răsuflarea fierbinte atunci când își

apropiau fețele roșii, mâncate de șancre de lepră, ca să-și mai strige câte o îmbărbătare în hărmălaia de nedescris.

Le sosiseră deja întăriri substanțiale. Mii și mii de brațe puternice vânturau uneltele tăioase răspândind pe câmpul fără margini infinită moarte, dar pe o fâșiută atât de îngustă, atât de îngustă!

— Ei, acum ce părere ai? îl întrebă cel în vârstă atunci când se opriă unul lângă altul să-și șteargă sudoarea care le șiroia pe fețele crispate în măști firoase de ură dezlănțuită.

Swan tăcea, privind zarea de somnambuli ce renunțaseră a se mai saluta, trecând acum unii pe lângă alții fără a mai da semne că s-ar percepe în vreun fel sau altul. Nici pe ei nu lăsau să se vadă că i-ar remarca, nici pe ei, sclavi mărunți ai unor tradiții obscure, ucigând fără întrerupere, dar pricinuind pagube atât de mărunte și de ne semnificative.

— Nu trebuie lăsați să se înalțe în zbor! strânse bătrânul pumnul cu îndârjire. Dacă se înalță, de data asta sunt atât de mulți încât nu-i vom mai putea opri să ajungă la Ocean.

— Vrei să mă lași, bătrâne?! Nu te mai suport! se oțărî Swan.

Dar, deși se răstea la el, nu resimțea niciun fel de repulsie, nici împotriva feței creponate a celui lalt, nici împotriva mâinilor lui duhnind de zeama tulpure ce se scurgea din trupurile Libelungilor atunci când împlânta în ei tăișul rece, nici împotriva celorlalte amănunte care-i caracterizau. Nu simțea decât că-l iubește, și pe el, și pe ceilalți doi, cu coase, care tăiau fără întrerupere de-a dreapta și de-a stânga, ca la o zi de muncă la ogor, împrăștiind de jur împrejur capete cu ochi sticloși.

— Trebuie împiedicați cu orice chip să se ridice! repetau vorba prinsă din zbor voci anonime, avertizând.

„Și, în fond, ce mare lucru ar putea să facă dacă vor ajunge la Ocean?” se minuna Swan, deși, când își amintea de cum dospiseră din apă și cum praful multicolor devenise în atât de scurt timp Libelungii aproape maturi de azi, parcă-parcă se lăsa antrenat și el de valul de suspiciune, presupunând că teama era, se vede treaba, ca nu cumva, putând profita de atâta apă, praful fantomelor să nu cuprindă întreaga Planetă — sau chiar Universul.

8.

Până la urmă au fost aduși chiar și sclavii proveniți din progenitura prizonierilor de la Marele Dezastru.

— Pe ei, băieți! le strigau vătafii care lucrau alături de cei pe care-i loveau cu biciul până la sânge. Nu trebuie să se ridice! Acesta e *cuvântul de ordine*!

Și sclavii, întărâtați de groază, puneau tot sufletul în încercarea disperată de a-și salva cruzii tirani. Pentru ce se mai poate sacrifica un condamnat la a fi mort de viu?

Dar și Libelungii se modificaseră esențial. Înalți, strălucind multicolor, își expuneau piepturile cu mândrie. E drept, ochii tot închiși îi țineau, dar procedau cu o precizie care te făcea să te întrebi dacă nu cumva au ajuns să vadă prin pleoape. Asexuali, terni, se ridicau din mocirlă ca o sfidare adusă Eternității.

— Nu mai pot fi împiedicați, îi suflă bătrânul la ureche lui Swan. Hai să căutăm cai și să le-o luăm celorlalți înainte, că după aceea va fi prăpăd.

— Ești sigur, bătrâne? îl caută Swan drept în lumina ochilor.

— Da. În noaptea asta. Eu i-am mai văzut o dată.

— Și așa sunt întotdeauna? mai întreabă tânărul.

— Nu, așa nu au mai fost niciodată. E de groază!

Masa compactă fusese antrenată de un turbillon central al cărui ritm se accelera continuu. Ființele cu ochii închiși, care nu păruseră a avea vreun scop precis în răstăcirea lor oarbă, se adunaseră într-o mișcare unică și uniformă, modelându-i în rânduri regulate. Nici acum nu luau în considerație mulțimea brațelor ce-i secerau pe margini, fiindcă erau mulți, nenumărați, și brațele secerau până la epuizare fără ca urmări sesizabile să poată fi percepute.

Swan și bătrânul își încărcaseră câteva traiste păduchioase pe doi cai și așteptau ceva mai încolo de teatrul evenimentelor. Se urcaseră pe un tumul ca să vadă mai bine și, după atâtea zile de nemâncare, ronțăiau de zor rezervele din tainul cuvenit ce-i așteptase intact la popotă până se ofilise de tot. Nimeni nu se atinsese de ceea ce li se cuvenea, fiindcă în așezare nu mai rămăsese nimeni. Toți erau aici.

Dominând harta împrejurimilor, la început nu fuseseră decât ei doi, ridicați în scări să scruteze zarea folfăind. Apoi, treptat, în jur se mai strânseseră și alții, tot mai mulți, călări, așteptând. Barba colilie a bătrânului flutura în vântul aprig al înserării, impunând cunoașterea unei taine la care ceilalți nu aveau acces. Din vreme în vreme, toate privirile se întorceau spre el. Dar bătrânul rămânea neclintit, privind departe în zare.

Când noaptea s-a întins, pe toate colinele, s-au aprins focuri cât cuprindeai cu ochii, demarcând limitele Pustiei de limitele Plantației oamenilor stratificați în valuri concentrice de impact: întâi mii, apoi milioane, apoi miliarde, popoare de popoare, unii în spatele celorlalți: focuri până în zarea fără fund, strălucind din gorgan în gorgan până acolo de unde se ridică sorii din Oceanul pe care plutește Planeta ca o carapace de broască țestoasă, rătăcind prin Cosmos. Și fiecare colină era ca un far în noapte, călăuzind calea de praf a unor corăbii nevăzute ce porniseră domol, în mare taină, împotriva Timpului, pe cursul unui Fluviu cu ape tulburi și leneșe. Prin întuneric nu răz-băteau decât foșnete ciudate și vuiet adânc, precum al mării, stârnit de talazurile celeilalte armii, nenumărate, ce pregătea ceva, acolo, la câțiva pași de ei. Ceva neprevăzut și de o colosală importanță, ceva care te făcea să te înfiori și să strângi la piept cu mâna tremurând pelerina argintie antiradiantă sfâșiată pe alocuri. Pelerinele vechi lăsau să se întrezărească sânii război-nicilor, cu cărnurile atârânănd, roase de o incurabilă descom-punere. Ici și colo, țipătul sau hohotele unei femei în junghiul plăcerilor sfidau parcă solemnitatea momentului; iar scânce-tele de copil păreau smulse cu brutalitate trupurilor fragede, aduse de curând jertfă la altarul unei vieți „mult mai aproape de moarte decât de eroare” sau adevăr. Era noaptea unei nunți colosale, la care neantul se împreuna cu cenușa, pentru a făta bastarzii monstruoși ai incestului. Mirele era înveșmântat în Pulbere, mireasa în rochii de întuneric de ev, cu stelute mii sti-clind în urzeală. Iar oaspeții purtau semn de noapte; de parcă Banchetul la care primiseră invitația ar fi fost un botez funerar.

— Și, mai ales, țineți minte: când se vor ridica, nu trebuie lăsați să se mai așeze nicăieri! rosti sentențios bătrânul. Asta ne mai e speranța! Asta este acum cuvântul de ordine!

Și ceilalți dădeau din cap, aprobându-l în tăcere.

9.

Femeia trimisese copilul mai departe, să nu o vadă chinu-indu-se așa. Icnea din greu, înecându-se în răsufarea horcăi-toare, când glasul firav o făcu să-și înghită lichidul amar ce-i umpluse gura.

— Mămico, uite un înger!

— Ți-am zis să nu mai stai aici și să te joci nițel mai încolo,

în iarba înaltă... șopti femeia străduindu-se să-și stăpânească tusea insuportabilă. Dar fiindcă ridicase totuși privirea, tusea i se transformă într-un râgâit jalnic. Stătea cu gura căscată și, fiindcă nu mâncase nimic de mai multe zile, iar apa sterilizată și fără gust nu era asimilată de organism, răspândea împrejur putoare de putred din măruntaiele ce se macerau pe sine. Se holba tâmp în sus, în vreme ce copilul o trăgea de pelerina desfăcută, dezvelindu-i obscen pântecul supt și năpădit de un păr nefiresc, negru și creț, până între sânii tumefiați.

— Mamă, mamă, ce e, ce s-a întâmplat?

Femeia își coborî în sfârșit privirea spre capul chilug al micuțului și, într-un gest necontrolat, întinse mâna să-l mângâie pe plăgile deschise în craniu.

— Doamne-Dumnezeule! repeta ea. Dă, Doamne, să treacă mai departe! Dă Doamne să nu se oprească din zbor tocmai aici! Du-l Doamne la vecinul de peste deal, du-l pe pustii.

Ochii holbați urmăreau evoluția suavelor creaturi pe sub cerul înalt parcă picurând de sânge.

Nu era decât un pui, cu figura deschisă, cu ochii întunecați și goi, cu țeasta rotundă de metal, sticlind rubiniu în soare: un Libelung care abia deschisese ochii spre lume după un somn lung și fără vise, în care nu făcuse nimic altceva decât să repete programul automat al unor gesturi de neînțeles, pe care specia i le sădise în trup mai dinainte de a se naște, urma o traiectorie, un sens care-l anima, confuz, lansându-l pe drumul acesta ca pe o cale anume. Aripile fluorescente, cu striatiuni de holografie geometrică, băteau cu sute de mii de pulsații pe secundă, ținându-l suspendat în aer deasupra imaginii inedite ce i se reflecta feeric în căutătura-i spectroscopică. Astfel, jalnicul gard de nuiele împrejmuid ogorul străin îi părea de acolo de sus ca o miraculoasă deschidere de iradiație, ca un mirific curcubeu de viață, iar femeia îi făcea semn lui, lui în mod special, arătându-i mica formă spectrală de alături. Și Libelungul se apropie să se coboare alături de ei, să-i aline. Simțea o milă fără sfârșit pentru zbuciumarea tragică a măruntelor creaturi, a viermilor acelora ce nu cunoșteau zborul, târându-se atât de aproape de pulberea tirană.

Dar când întinse mâna să-i mângâie, încercând să le ofere măcar un strop din tandrețea nespuse de dureroasă și amară ce-i umplea golul de sub armura metalică, ființele pulberii se repoziră, doborându-l cu lovituri feroce.

Fusesse un Libelung foarte tânăr. Cuirasa îi cedă scrâșnind sub izbiturile lemnelor apucate la nimereală de muribundă și de fiul ei.

— De ce nu a schițat niciun gest să se apere? Întrebă uimit copilul scărpinându-și grijuliu ulcerațiile scrofuloase dintre picioare.

— Libelungii nu se apără niciodată, îi explicase femeia.

— Bine, dar atunci de ce-i omorâm? mai întrebă copilul tâmp.

— Ca să nu se așeze, răspunse femeia neatentă, trăgând cu urechea la tropotul ce se apropia. Țsta este cuvântul de ordine.

Apoi tropotul s-a revărsat. Călăreții treceau chiuind sălbatic, agitându-și armele ascuțite. Zărindu-i singuri, câțiva se avântară cu caii lor iuți peste brazde și îi ajunseră, despicară copilul cu o lovitură, iar cei ce nu se strânseseră să roadă carnea puțină de pe oasele strâmbe, tăvăliră femeia sau se distrară pe seama suferințelor ei.

Erau primul val.

10.

Înainte Libelungilor se rostogolea hoarda, hăulind și devastând teritoriile străine, profitând din plin de nesperata incursiune, căsăpind tot în cale, să nu se așeze, să nu se oprească din zbor. Era formidabil de plăcut să poți izbi între ochii ființelor coborându-ți din cer în cale! Să ai o spadă în mână, udă de sperma lăptoasă ce se scurge prin trupurile mai ușoare ca fulgul ale Libelungilor tineri!

În urma primului val nu rămâneau decât norocoșii ce izbutiseră să se ascundă în vizuinile de sub pământ, fiindcă primul val era format din cei mai temerari, porniți năvalnic să prade, să sfășie și să ucidă.

Al doilea val venea cu preșuri colorate desfășurate-n vânt. Se cântau colinde, se cotrobăiau cotloane, se răpeau femeile cu arcanul, se ucideau pruncii. Bărbații care nu suiau de îndată-n șa să se amestece cu hoarda erau spânzurați cu capu-n jos de crengile de mărgean de la poalele arborilor vitrificați ce străjuiau partea dinspre Câmpie a Culturilor luate în copite de caii iuți ai Pustiei.

Suntem oameni! Miliarde! Și după noi vin Libelungii, care nu au voie să se așeze, care nu trebuie să se așeze!

Și, într-adevăr, după al doilea val, urmau Libelungii. Când poposea câte unul din zbor era legat cu aripile de stâlp și transformat în rug viu. Cei din al treilea val, călărind tot timpul dedesubtul stolului, îi loveau din fuga calului, săgetându-i din zbor, doborându-i cu pietre, frângându-le gleznele. În urma stolului, Culturile rămâneau acoperite de cuirasele metalice sfâșiate.

Dar nici Libelungii nu mai erau aceleași ființe suave care se trăseseră cândva din colbul Pustiei de lângă Necropolă. Se făcuseră înalți, strălucitori și lucioși, cu chip săpat adânc în metal, cu trup de carapace solidă din titan și aluminiu. Aripile sclipeau neîntrerupt și, când veneau, orizontul se întuneca de un crepuscul de ev. Miriade rămâneau în urmă să se descompună sub soarele roșu al serei Planetei. Miriade își continuau zborul înalt, triumfător. Din clipa în care veniseră pe lume nu se hrăniseră cu nimic. Crescuseră și se dezvoltaseră din sine, germeni de nestăpânită energie, ridicându-se să treacă peste supliciiul lumii acesteia și să ajungă acolo unde erau destinați să pogoare. Nimic nu-i putea opri. De data asta nimic nu avea să-i împiedice să-și atingă țelul tainic spre care se urniseră de fiecare dată în entelehii tot mai sublimе, către o victorie de neînlăturat.

11.

Swan călărea alături de bătrân. Hrana se isprăvise și ajunseseră să se devoreze între ei. Dormeau în șaua calului, cu sabia în mână, gonind neîntrerupt pe sub stolul care se îndrepta, în linie perfect dreaptă, spre țelul nebulos.

— Nu trebuie să-i lăsăm să se așeze! striga bătrânul.

Dar lui, în șoaptă, îi dezvăluise demult că nu-i vor mai putea opri ca-n alte dăți.

Și Swan privea acum cu interes și stimă spre ființele din norul compact sub care călăreau zi și noapte, aducând întunericul pe unde treceau.

— Oare de ce-or fi trecând peste ogoare? Dacă ar fi luat-o de-a dreptul pe calea cea mai scurtă către Ocean, de mult ar fi ajuns și noi nu le-am fi putut face nimic, se minună Swan.

— Poate că nu Oceanul le este ținta, ci, cine știe, vreun loc anume...

Se roteau neîncetat, stârnind vârtejuri și curenți ce le fluturau panașele, lăsând să cadă de deasupra o fulguală eternă de

îngeri sfâșiați. Cu toate astea, norul continua să existe, plutind apăsător sub cer și indicând ca o săgeată **SENSUL**.

12.

Ajungând la limitele cele mai avansate ale Zonei Locuite, cea mai mare parte a cavalerilor descălecară, renunțând. El și bătrânul își continuau însă drumul, călărind în tăcere, șold lângă șold, steguleț de lance lângă steguleț de lance, cu spadele bătând ritmic peste crupă caii violeți. Și Swan realizează pentru prima dată că, deși stătuse lângă bătrân ani și ani în șir, o viață de om, nici măcar nu știa cum îl cheamă, nu avusese niciodată curiozitatea să-l întrebe ce nume poartă, dar, își zise, în fond ce importanță ar putea avea numele?

Ce adânc întipărită în memorie purta imaginea Libelungului ăluia căzut din înalt care privise liniștit cum vin, ridicându-se respectuos în picioare, cu aripile frânte! Se apropiaseră în galop și, când ajunseseră față în față, se scrutaseră unul pe altul o vreme, cu curiozitate. Și Swan întinsese mâna, cuprins de un tremur de emoție, să pipăie anelopa lucioasă și rigidă a cărei înfățișare se schimbase din nou. La atingere, îi stârnise o senzație străină și pielea i se încrețise de un frig lăuntric. Privind de departe, se așteptase la complet altceva.

Atunci bătrânul îi întinse spada și Swan, apucând-o cu amândouă mâinile, o ridică deasupra capului, cu ochii în ochii de gheață ai Libelungului. Când tăișul a căzut, sfichiuiind aerul, din trupul distrus nu a scăpat niciun geamăt. Un om, o femeie chiar, lovit de moarte, geme, rostește ceva, blestemă, mulțumește sau plânge măcar. Dar zvârcolirile Libelungului erau mute.

— Poate că n-au limbă, își dădu cu părerea, dar bătrânul clătină dezaprobat din cap.

Cavalcada continua pe Pământul de la Capătul Lumii. Au pătruns într-un oraș gigantic, mult mai puțin afectat decât Necropola din Câmpie, semnalând o zonă în care se folosiseră *arme curate*. Copitele cailor sunau prelung pe caldarâmul străzilor dintre blocurile care rămăseseră, tot așa cum vor fi fost și odinioară: fără uși, fără ferestre: simple paralelipiede intacte urmărite indiferent din trapul cailor, legănat, cum defilează pe lângă ei, în veșnicul crepuscul ce domnea sub norul Libelungilor.

— Pășești prin Cetatea Eternă, îi spuse bătrânul.

— Prin Cetatea cum? întrebasese el, crezând că nu a auzit bine.

Au mers neîntrerupt prin Orașul bântuit de hoituri bine conservate. Apoi, brusc, Orașul se cufunda în Ocean. Din larg se mai înălțau până deasupra apei construcții scufundate, dar la locul unde valurile izbeau uscatul se formase o plajă îngustă. Înaintea plajei se deschidea o piață vastă, înconjurată de coloane până la cer.

Acolo au pogorât Libelungii. Deși nu mai rămăseseră din cei plecați cândva din Pustie decât a milioana parte, probabil, erau totuși mulți, zdrobitor de mulți.

— S-a sfârșit, murmură bătrânul.

Într-adevăr, nu mai era nimic de făcut. Vârtejul libelung se lăsase, deșteptând un vânt puternic în timp ce soarele își făcu apariția din nou pe cerul senin și roșu. Talazurile verzi-plumburii se izbeau de stânci, răspândind în aer irizații de curcubeie. Mortăciunile de pe mal, curate și frumoase ca noi, duse de curenți, își mișcau alene membrele.

Libelungii se strânseseră în semicercuri concentrice. Pâlcurile de călăreți dădură iureș cu lăncile în cumpănă. Vârfurile oțelite au răpăit ca grindina pe carcasele lor de za, dar Preaînălții nici nu luau în seamă atacul furibund al cavalierilor din șeile cailor vineți, cu capetele de os alb. Oțelul izbit de cuirasele diamantate de călirea în stratosferă scotea doar scânteii, nemaipricinuind nicio pagubă. Swan și bătrânul descălecară și se strecurară prin împletitura omogenă de înaripate trupuri metalice către punctul central ce focaliza adunarea circulară. De jur împrejur se înălțau chipurile lungi și neclintite, modelate în cel mai dur metal din Univers. Înaintea primului rând, cu picioarele afundate în apă până mai sus de genunchi, un Libelung ca un far ridică spre cer tăișul sclipitor al brațului, despicând cu vuiet aerul, într-un gest măreț, sacru, emoționant. Soarele însângera aripile străvezii prin care se refracta în nenumărate nuanțe necunoscute, dezvăluind jocuri de imagini spațiale abstracte, în relief. Cel ce părea a fi regele Cărdului își înălță iar mâinile peste mulțimile nenumărate și, atunci, din piepturile puternice și goale irupse un muget gutural, dar armonic, vibrând asemeni unei orgi ale cărei tuburi ar fi Istoria.

— Doamne-Dumnezeule! șopti bătrânul. Deci asta era! Deci asta e!

Părea că o tristețe fără de margini le alina, acum și pururea, sufletele răvășite. Swan căzu în genunchi, cu fața în nisip, smulgându-și părul din cap cu amândouă mâinile și izbindu-și fruntea de o dală de mozaic șlefuit ca un cristal.

Și din ochii bătrânului se rostogoleau lacrimi mari, picurându-i de pe barba încâlcită în sân.

Și cântecul Libelungilor creștea tot mai pătrunzător, luând o alură măreață și dramatică, urcând sfâșietor, fără egal, deasupra Oceanului mort, deasupra Lumii pustiite. Grav, fără intonații, metalic, direct, zdrobitor, elevând spiritul către cele mai înalte culmi ale Abisului și Dezolării. Cântecul Libelungilor de pe plaja unde Oceanul bate în zidurile Cetății Eterne.

(1980)

LIVIU RADU

Liviu Radu s-a născut la București, în 20 noiembrie 1948. Debutul literar s-a produs în revista *Quasar*, în 1992, cu povestirea ***Fața nevăzută a planetei Marte***.

A colaborat cu publicații precum: *String*, *Jurnalul SF*, *Anticipația*, *Nautilus*, *Art Panorama*, *Lumi Virtuale*, *fiction.ro*, *Almanah Anticipația*. Pentru activitatea sa, a fost răsplătit cu numeroase premii, printre care Premiul Vladimir Colin — 2014, Premiul Galileo pentru întreaga operă — 2012, Marele premiu Seniorii Imaginației pentru ***Chestionar pentru doamne care au fost secretarele unor bărbați foarte cumsecade*** — 2011. A scris și publicat peste 20 de volume, printre care: ***Waldemar 1*** (Tritonic, 2007), ***Taravik 1: Armata moliilor*** (Nemira, 2012), ***Golem, Golem*** (Nemira, 2014).

TRUDNICA PROCURARE A HRANEI...

Călăreții se opriseră pe culme, privind viermele lung al caravanei ce se târa greoi prin praf. Apoi unul dintre oșteni scoase un strigăt ascuțit, pătrunzător. Aydin întoarse capul spre el.

— Ce s-a întâmplat, Mehmet?

— Uită-te spre dreapta, efendi. Vine cineva.

Spahiul zări norișorul mărunț, insignifiant, abia deosebit de vârtejurile provocate de vânt prin podișul sterp. Venea, într-adevăr, un călăreț. Unul singur. Nu reprezenta un pericol. Sigur, convoiul era alcătuit în principal din femei, copii și bătrâni, ce alcătuiau familiile oamenilor din trupa lui, dar în jurul căruțelor patrulau arcași călare. Iar dacă străinul nu era cumva iscoada unui grup mai însemnat, n-avea cum să le pricinuiască vreo pagubă. Poate era vreun mesager...

— Să-i iasă în întâmpinare cineva și să-l conducă la mine, ordonă Aydin scurt, mai aruncă o privire spre șirul de căruțe greoaie, trase de vite puternice, apoi se uită atent la dealul pe care urma să-l urce căruțele cetei lui de pribegi.

Ehe, se cam terminase cu pribegia! Sau, cel puțin, așa se părea. Neamul lui rătăcise de când se știa. Tribul său de turcomani fugise de lângă Buhara, locul în care-și avea sălaș, de teama mongolilor năvălitori. Se stabilise în Anatolia, în principatul Sahib Ata, lângă orașul Barcinli, unde fusese bine primit. Bărbații intraseră în oastea beifului de acolo, supus al sultanului selgiucid. Numai că, în urmă cu doi ani, beiful Nusratuddin Ahmet pierise, iar principatul lui fusese cucerit de germiyani... Aydin fugise din fața urgiei, așa cum fugiseră, cu o generație în urmă, părinții lui, din fața cotropitorilor din nord. Găsise adăpost, pentru el și ai lui, la beiful Osman, bey ce abia începuse a-și croi un principat în lumea turcească, rășluind câte un pic de la turcomani, câte un pic de la păgânii bizantini... Era bine în oastea lui Osman. Osmanlâii, oșteni vrednici, luptau cu cap, nu se jertfeau inutil. Fiul principelui, Orhan — pe care mulți îl considerau viitorul bey, pentru că

Osman bolea de vreun an — obișnuia să supună orașele bizantine unei blocade totale, nu să le cucerească prin asalt. N-avea soldați de irosit și prefera luptei tratativele duse cu măiestrie, prin intermediul lui Kose Mihal, cel ce fusese, înainte să treacă la adevărata credință, general și guvernator bizantin... Iată că și acum, în anul 726 de la hegiră, asediul Brusei se sfârșise printr-o capitulare, în urma căreia doar militarii și funcționarii împăratului grec plecașeră în țara lor, iar locuitorii orașului rămăseseră pe loc, devenind supuși ai beifului... În tabără se bârfea că Evrenos, comandantul cetății, trecuse la islam și intrase în armata lui Osman... Oricum, fusese cucerit un teritoriu nou, ce fusese împărțit între oșteni. Aydin primise și el un domeniu, la Giaur Clisi, și acum se ducea cu oamenii lui și cu familiile acestora să se instaleze printre păgâni. De data asta se părea că pribegia se sfârșise, dar nu puteai ști ce hotărâse Allah, poate că vor fi goniți de ghiauri, poate vor cuceri alte pământuri, mai mănoase, iar beiful le va răsplăti osteneala din luptă cu un alt domeniu...

Asta-i soarta războinicului, să umble pe căi prăfoase, să izbească dușmanii și să-i prăvălească sub copitele calului, până va primi moartea de martir și va fi primit în raiul dreptcredincioșilor, unde-l așteaptă huriile veșnic fecioare...

Acum, că are un domeniu al lui și nu mai este un conducător amărât de nomazi, ar trebui să se însoare, să facă mulți copii, care să-i moștenească pământurile și vitele, dacă Domnul îl va chema la sânul Lui...

Mai întâi se va instala pe moșie, va împărți oamenilor săi case și pământuri, iar după aceea își va cunoaște vecinii și va încerca să afle în ce familie mai de soi există vreo fată de măritat. Pentru că nu-și lua doar soție în casă, ci încheia și alianță cu rudele ei, de aceea trebuia să chibzuiască bine, femeia să fie din neam puternic și bogat, dar nu prea mare, că puternicilor lumii le poate cădea capul în țărână oricând, iar lui Allah îi place să-l umilească pe cel trufaș...

Auzi ropotul copitelor pe lutul uscat și se răsuci. Din urmă goneau doi călăreți, unul de-al lui, în sarică mițoasă, cu sabie, lance și buzdugan, iar celălalt un bărbat uscățiv, cu turban negru și mantie largă, albastră.

Duse mâna la frunte și la buze, salutând străinul, după care plecă ușor capul. Bărbatul, trecut bine de tinerețe, dar numai cu câteva fire albe în barba-i neagră, îi zâmbi cu blândețe.

— Sunt șeihul Edebeli, se prezentă el, iar Aydin își aminti că-l văzuse prin tabără, împreună cu alți călugări din confraternitatea combatantă *ahî*.

Tânărul îngheță pentru o clipă, șeihul fiind un personaj important, un războinic căruia beiful îi datora multe dintre victoriile sale și un politician puternic, cu cuvânt greu asupra dreptcredincioșilor.

— Am aflat că te duci să-ți iei în primire domeniul pe care, în mila sa, ți l-a dăruit stăpânul nostru. Acolo locuiesc mai mult ghiauri, greci sau din alte neamuri, și vreau să răspândesc învățătura profetului printre ei. De aceea am decis să te însoțesc, să scap de plictiseala drumului prin pustietate. Și poate că vei apela la sărmănele mele cunoștințe atunci când te vei afla printre păgâni, pentru că beiful vrea să nu le stricăm rosturile și să nu-i chinuim degeaba, ci să-i facem să fie slujitori credincioși ai casei sale.

În sinea sa, Aydin oftă ușurat. Avea nevoie de un asemenea ajutor, căci una e să conduci o ceată de călăreți nomazi, printre care ai crescut și care s-ar lăsa tăiați în bucăți pentru tine, și alta-i să fii stăpân peste agricultori stabili, robi de-o mie de ani ai pământului și sapei, cu alte obiceiuri și credință.

Iar după aceea n-au mai discutat nimic important până la căderea nopții, când caravana s-a oprit, pentru popasul bine-meritat, lângă albia unui pârâu. Oamenii au adăpat animalele, le-au slobozit în vâlcea, să pască iarba mai fragedă decât cea uscată, prăfuită, din câmpie, apoi, în cele din urmă, s-au îngrijit și de ei.

— Oamenii printre care o să trăiești de-acum încolo, spuse călugărul, pe când stăteau tolăniți pe păturile aspre sub lumina stelelor, după ce-și terminaseră cina frugală — pastramă uscată și lipii fierbinți, stropite cu lapte acru — sunt oameni superstițioși și speriați, pătrunși de credințele lor păgânești. Satul în care-ți vei avea sălașul are în centru niște ruine mărețe, pe care turcii le-au crezut a fi ale unei biserici creștine — de aici numele dat localității. Dar am aflat că acolo a fost un fort, ce-a fost incendiat și distrus pe când grecii s-au luptat cu păgânii latini. Comandantul celui fort, un oarecare căpitan Demetrios, a fost ucis prin trădare, iar de atunci — spun ghiaurii — nu-și găsește odihna, bântuie locurile, apare ca un duh necurat de fiecare dată când se întâmplă vreo

nenorocire. Și nu se ivește numai el, ci și alte făpturi ce-au fost omorâte mișelește atunci, în locul acela blestemat. Îți povestesc toate acestea pentru că va trebui să te ferești de superstițiile acelea primejdioase, să-ți încredințezi sufletul milosteniei lui Allah și să fii tare în adevărata credință. Pământenii de aici au o gândire complicată și păcătoasă, de oameni ce-au îndurat cotropiri și umilințe. N-au simțul onoarei și n-au onoare, se mulțumesc să viețuiască precum animalele, iar spaima lor de cele văzute și nevăzute se poate transmite ușor, ca o molimă. Să fi atent, tânărul meu prieten, pentru că sufletul îți va fi în primejdie! Să n-ai încredere în ce-o să vezi și, mai ales, în ce-o să crezi că vezi!

Iar după aceste vorbe, șeihul sorbi fiertura de mentă din ceașca de aramă, murmură o sură din Coran și închise ochii. Aproape imediat începu să sforăie, lăsându-l pe Aydin destul de nedumerit în privința pericolelor ce-l pândeau. Ba chiar tânărul rămase cu impresia că bătrânul încercase să-l sperie cu tot dinadinsul, prezentându-i primejdii nedefinite, urmărind interese pe care el nu le deslușea.

Nu cumva șeihul urmărea să-l facă să părăsească domeniul, să refuze darul beifului, pentru ca acesta să fie donat, mai apoi, vreunui protejat al confraternității războinice?

Înainte de a adormi, la rândul lui, Aydin își făgădui să nu se lase impresionat de nimic din cele ce va vedea în satul cu ruine. Dormi adânc, sănătos, tinerește, vegheat de luna palidă și de opaițele mărunte ale stelelor îndepărtate.

Satul, o adunătură de cocioabe strânse în jurul ruinelor, nu-l impresionase teribil, văzuse o mulțime la fel. Cândva fusese un sat bogat și primitiv, acum avea oameni puțini și speriați, ce așteptaseră cu groază și speranță sosirea noului stăpân.

Aydin la îndeplinit speranțele și încercase să le înlăture temerile: stabilise, la sfatul șeihului, dări modeste — cel puțin pentru început — recunoscuse sfatul bătrânilor, numise ca primar pe cel propus de localnici, iar oamenii lui fuseseră instalați în case părăsite. El însuși se așezase în vechiul conac al domeniului, o clădire greoaie, solidă, cu ziduri groase și încăperi mici, întunecoase.

Viața de zi cu zi se desfășura conform unei rutine lipsită de griji deosebite. Menținuse lângă el, în *casa mare*, cum i se spunea conacului, servitorii lui personali, devotați și legați de

familia lui prin tradiție, dar luase și slugi dintre ghiaurii obișnuiți cu viața sedentară. Alerga de colo-colo, inspecta lucrările, se antrena cu călăreții lui, iar zilele treceau, banale și asemănătoare. Se întâlnea, din când în când, cu Edeballi, șeihul, dar acesta dispărea tot mai des, umblând pe drumurile intereselor sale cunoscute doar de el.

Hoinărea pe câmpuri nu numai pentru că așa-i impuneau treburile moșiei, ci și pentru că, într-un fel nedefinit, conacul îi repugna, ba chiar îi producea o teamă vagă. Probabil că acest lucru se datora vecinătății ruinelor, rămășițe de ziduri groase, prăbușite, de care nu se atinsese nimeni, lăsând pietrele și lespezile în voia lor. Acolo fusese, totuși, o biserică, aflase el de la Ianis, primarul pe care-l instalase. Pe vremurile acelea bisericile erau și fortărețe, refugii temporare în vremuri de restriște, se puteau adăposti între zidurile lor toți locuitorii satului, rezistau chiar unui asediu de o zi, două, purtat de vreo ceată de călăreți porniți după jaf. Dar n-aveau nici o șansă în fața unei trupe regulate, cu mașini de asediu. Grozăvenia constase în faptul că sfințenia locului nu fusese respectată tocmai de creștini — chiar dacă de alt rit — ceea ce putea să însemne că vina — sau trădarea — acelui Demetrios fusese prea cruntă ca să fie iertată. Cavalerii râmleni îl arseseră de viu împreună cu toată familia sa, lăsându-i pe săteni și slujitori să fugă.

Aydin ajungea în *casa mare* doar noaptea, obosit și flămând. Hăpăia ceva, prea puțin atent la osteneala slugilor de la cuhnie, apoi se culca.

Dacă zilele erau banale, nopțile erau teribile.

La început fusese doar un vis îngrijorător prin repetitivitatea sa.

Un vis ce putea fi doar urmarea senzației — normală pentru unul ce trăise toată viața sub cerul liber — că se află într-o capcană, într-un loc din care nu putea scăpa ușor.

Se făcea că se scula din pat și se plimba pe coridoarele întunecoase ale conacului — mai întunecoase decât în realitate — și umbla îndelung prin ele, de parcă ar fi fost nesfârșit de lungi. În cele din urmă, cu picioarele îndurerate — ca orice călăreț, nu era obișnuit să meargă pe jos — ajungea în sala cea mare, pentru oștețe. Acolo mesele fuseseră întinse pentru o mulțime de oaspeți — oaspeți ale căror figuri păreau acoperite de un voal alb, pentru că nu le distingeau trăsăturile. În vis nu auzea

nimic, totul se petrecea într-o liniște deplină, iar mișcările celor ce petreceau păreau bizare, ciudate, dansând după o muzică pe care o auzeau doar ei — sau poate nu era nici un fel de muzică, se făceau doar că dansează după vreo muzică... Mesele erau pline cu mâncăruri spurcate, Aydin își dădea seama că pe tăvile întinse se afla carne de porc... *De unde știa? Nu văzuse niciodată animalul acela necurat, nici mâncare gătită din cărnurile lui...* Dansatorii erau atât bărbați, cât și femei, toți cu figuri nedeslușite. Purtau veșminte bogate și bijuterii grele, din aur sclipitor. Tot din aur erau și cupele de pe mese, iar petrecăreții le goleau cu poftă și le umpleau imediat, turnând din ulcioare ceva ce semăna la culoare cu sucul de rodii.

Când intra el, dansatorii se trăgeau la o parte, continuându-și mișcările ciudate, fără sens. Trecea prin cărarea astfel formată și se apropia de masa de onoare. Cel de acolo se ridica în picioare, părând a-l saluta, și făcea semn unei femei ce stătea alături de el. Iar aceasta se ridica și ea, lua o cupă plină și i-o întindea, cu o plecăciune plină de respect. Iar el lua cupa și o ducea la gură.

În momentul acela, simțurile începeau să-i funcționeze fără greș, nările simțeau o aromă plăcută, dar ciudată, străină, de licoare din care nu băuse niciodată, iar în minte i se înfiripa un gând îngrozitor: în cupa aceea grea, de aur, se găsea *vin*! Băutura interzisă de profet! Îndepărta cupa de buze, scârbit, iar mesenii scoteau un vaiet puternic, disperat.

Și se trezea obosit, transpirat, de parcă gonise cu adevărat pe coridoarele acelea nesfârșite...

În cele din urmă, îngrozit de repetitivitatea visului și epuizat din cauză că nu se odihnea ca lumea, dădu ordin să-i fie întins cortul în curtea conacului, sub pomii încărcăți de roade. Slugile ghiaure se supuseră cu nepăsarea celor obișnuiți a avea de-a face cu tot felul de chefuri, care de care mai bizare și mai de neînțeles, tipice pentru barbarii cei abia veniți din pustie, dar servitorii turcomani schimbaseră priviri pline de subînțelesuri, iar Aydin își dăduse seama că și pentru ei dormitul în conacul de lângă ruine însemna o grea încercare. Numai că nimeni nu îndrăznise să se plângă.

Numai că-și dădu seama că nu avea voie să facă un asemenea lucru, s-ar fi făcut de răs atât față de ghiauri, cât și față de

turci. Dădu ordin să fie strâns cortul, iar slujitorii se supuseră cu aceeași nepăsare neclintită în fața toanelor de neînțeles ale celor puternici.

Apoi veni postul Ramadanului, când orice dreptcredincios mănâncă doar după apusul soarelui, iar Aydin dormea ziua — somn odihnitor, nebântuit de coșmaruri — și noaptea se ospăta alături de oamenii săi, după care se plimba prin grădina conacului. Vremea era călduroasă și uscată, și câmpiile prăfoase, ca atunci când sosiseră pe domeniu, dar grădina fusese îngrijită, iar florile — bine udete de grădinari — umpleau curtea de miresme ametoitoare, îmbătătoare.

Fata apăruse în cea de-a patra noapte.

La lumina puternică a lunii se vedea că avea păr deschis la culoare, nu chiar cânepiu, precum barbarii latini, dar, oricum, nu corbiu ca la greci sau turanici. Însă neamurile se amestecaseră atât de mult în părțile acelea ale lumii, călcate de tot felul de pribegi, că nu mai se putea spune care de ce neam este doar după înfățișare. Și ochii păreau a avea o culoare deschisă, poate verzi sau căprui-verzui, în nici un caz negri. După îmbrăcăminte — ghiaură cu certitudine — părea a fi vreuna dintre servitoare sau fiica vreunui grădinar. Aydin n-o văzuse până atunci, de altfel nu cunoștea întreaga liotă de slugi, cu atât mai puțin familiile acestora, avea vătaf ce trata cu supușii, nu se cuvenea să se coboare până la păgânii de neam mărunț, altceva era cu turcomanii, erau, în primul rând, camarazi de arme, trebuia să le cucerească devotamentul, să obțină credința deplină a tuturor membrilor tribului sau — după noua organizare — a tuturor celor ce făceau parte dintre oștenii pe care era obligat să-i ducă la război.

Așa că nu băgă în seamă făptura aceea, care, la rândul ei, făcu o plecăciune umilă, apoi îi întinse un trandafir roșu-sângerieu, cu aromă înnebunitoare. După aceea fata mai făcu o plecăciune și dispăru printre tufișuri, ca înghițită de noapte.

Bărbatul rămase locului, puțin uimit, mai sorbi o dată aroma aceea ciudată, apoi aruncă floarea într-un tufiș, pentru că nu se cuvenea ca un războinic să se plimbe cu o roză în mână, ca un curtean grec efeminat.

Dar a doua zi, pe lumină, simțind nevoia să miroasă din nou floarea aceea sângerie — a cărei aromă rămăsese, într-un fel, dacă nu în nările sale, măcar în amintire — căută zadarnic prin

grădină un trandafir asemănător. Cei pe care-i găsi erau mici, plăpânzi, cu mireasmă slabă, flori obișnuite cu apă puțină și căldură puternică.

Numai că noaptea, pe când se plimba ca de obicei prin verdeța răcoroasă, fata se ivi din nou. Și-i întinse și de data asta un trandafir la fel de frumos, cu mireasmă la fel de amețitoare.

Aydin o întrebă — mai mult din curiozitate — unde se afla tufa din care culesese floarea. Iar fata-i șopti, în graiul acela amestecat pe care-l foloseau cei de neamuri diferite ca să se înțeleagă, că adusese floarea aceea din grădina ei personală, de la ea de-acasă. Războinicul rămase o clipă uimit, apoi se interesă de motivul pentru care-i făcea un cadou atât de frumos și prețios, crezând că aștepta o favoare din partea lui, vreo slujbă pentru cineva din familie sau ceva de felul acesta. Iar fata își plecă ochii, rușinată, bâigui ceva, se înroși, după care fugi în întuneric, fără plecăciune sau alt semn de respect.

Bărbatul rămase singur sub lumina siefie a lunii, cuprins de-o uimire bizară și de speranțe nedefinite. De data asta nu mai aruncă floarea, ci o puse cu grijă în sân. Când ajunse în iatac, scoase roza sângerie și o puse lângă pat, pe o măsuță scundă. Observă că spinii îi făcuseră o zgârietură slabă, mărunță, ca o urmă de unghie apăsată pe piele. Nu era o rană, deci n-o băgă în seamă și uită de ea de îndată.

A doua zi fu vesel și binevoitor, spre bucuria supușilor, căroră le făcu tot felul de hatâruri mărunte. Simțea, într-un fel, că și aceștia aveau o altă dispoziție, că posomorala aceea stranie, pe care o remarcase la ei de când se instalaseră în Ghiaur Clisi, dispăruse ca prin minune, alungată parcă de perioada aceea de sărbătoare sfântă.

Iar când sosi noaptea, se grăbi să mănânce un pic, împreună cu oștenii ce păzeau conacul, să nu pară nepoliticos, apoi fugi iute în grădină, sperând să fie vizitat din nou. Și speranța nu-i fu zadarnică, fata se ivi iarăși, la fel de sperioasă, ca o ciută ce iese din pădure, gata să fugă de îndată ce bărbatul s-ar fi apropiat de ea.

Când îi întinse trandafirul, încercă s-o prindă de mână, dar degetele ei subțiri alunecară ca niște șerpi mărunți din strânsoare, iar frumoasa se retrase, chicotind rușinoasă — dar, într-un fel, provocatoare. Aydin își dădea seama că-l place, dar nu știa cum să procedeze, la ei în trib fetele nu se întâlneau cu

băieții, stăteau ascunse în căruțele lor și-și ascundeau chipul și trupul sub veșminte largi. Iar ghiaurele cu care avusese de-a face — prin orașele în care-l purtase războiul — erau târfe cu care se discuta direct prețul, și cu asta basta.

Și zilele treceau în așteptarea nopților, iar Aydin visa — nu știa nici el prea bine ce — cu ochii deschiși, așteptând o împlinire pe care nu și-o închipuia prea clar.

Întâlnirile se tot lungeau, se terminau o dată cu sosirea zorilor, iar fata — refuzase cu încăpățănare să-i spună cum o cheamă sau să-i dea vreo informație despre familia ei — căpăta tot mai mult curaj, nu mai fugea de atingerea lui...

Trecuse Ramadanul, dar Aydin își păstrase obiceiul de a dormi în timpul zilei, spre deosebire de ceilalți, care dormeau numai noaptea și redeveniseră morocănoși și îngrijorați. Dar, în bucuria lui, nu-i băgase în seamă, nu remarcase nimic, își închipuia că toți erau la fel de fericiți.

Strânsese pe măsută un maldăr de trandafiri, care se uscaseră, dar își păstrasera parfumul. Rămăsese cu obișnuința să ascundă florile pe care le primea în sân, iar zgârieturile se tot înmulțeau, urme banale, nepericuloase, nici măcar nu-i dădea sângele...

Se întreba uneori dacă aceea era dragostea despre care cântau barzii, dar era un gând fugar, ce trecea ca o ploaie de primăvară. Uneori se întreba dacă n-ar trebui s-o aducă pe necunoscută în casa lui, s-o accepte în văzul tuturor, dar nici acest lucru nu-i era prea limpede, nu putea s-o ia de soție, fiind vorba de-o ghiaură — fata se făcuse că nu pricepe când îi sugerase să treacă la dreapta credință — nici ca roabă nu putea s-o ia, pentru că raiaua, supușii necredincioși ai beifului, nu puteau fi împilați după placul oricui, așa că nu vedea prea limpede ce statut ar fi avut fata în casa lui, deci totul rămânea la nivelul unor vise vagi, al unor dorințe incomplet formulate, referitoare la un viitor îndepărtat.

Deocamdată prezentul conta, întâlnirile acelea de noapte, presărate de mângâieri timide și de sărutări fugare, furate în trecere...

Se țineau de mână, privind licărirea rece a stelelor, sub zefirul blând al nopții calde, și n-aveau nevoie de cuvinte. Fata părea fericită, de-o fericire ce exprima, într-un mod bizar, *sați-etate*, un fel de împlinire aproape fizică.

Nu fuseseră niciodată deranjați de cineva, servitorii sau știau despre ce-i vorba, sau numai bănuiau ceva, dar nu călcau prin grădină după lăsatul nopții.

Iar momentul în care fericirea lui Aydin începu să se spulbere fu marcat de o întâlnire bizară. Într-o noapte, spre zori, când frumoasa lui dispăruse, ca de obicei, printre tufișuri, se trezi față în față cu un bărbat ciudat, în armură grecească, însângerat și cu sabia în mână. Figura individului arăta groaznic, era acoperită de răni scârboase, infectate, și exprima o ură cumplită. Tânărul trăsese hangerul, pregătindu-se să se apere. Fusesse mai degrabă uimit decât speriat, apariția din senin a unui dușman la el în grădină fiind un eveniment atât de straniu, încât nu simțise pe deplin pericolul pe care-l reprezenta un bizantin rănit, disperat, care nu mai avea nimic de pierdut. Se uitase la bărbatul acela mai degrabă curios decât temător. Iar individul mârâise ceva printre dinți, o provocare sau o insultă, îl adulmecase ca o fiară, simțise la el un miros anume, pentru că dăduse din mână a lehamite și dispăruse — da, *dispăruse* cu adevărat, se topise în negura nopții de parcă ar fi fost făcut din fum.

Aydin se dusesse la oștenii de gardă, furios și nemulțumit, cerându-le socoteală. Soldații încercaseră să-i explice că nu pătrunsese nimeni în curte, că n-avusese pe unde să pătrundă, iar apoi, când se apucase să le descrie înfățișarea necunoscutului, pâliseră la față și se închiseseră într-o muțenie încăpățănată. Spahiul își dăduse seama că ar fi acceptat bucuroși orice fel de pedeapsă, cu sentimentul neabătut al nevinovăției, dar n-ar fi scos o vorbă în apărarea lor. Pentru că, înțelesese cu surprindere tânărul războinic, știau ceva, dar atât de tainic — sau atât de rușinos — că preferau să moară decât să vorbească.

Pentru moment, preferase să lase lucrurile așa cum erau, dar întărise paza, verificase des vigilența oștenilor și adusese la conac oameni noi, dintre cei care vegheaseră până atunci turmele. Oamenii se supuseseră fără să scoată o vorbă, dar el rămăsese cu impresia că supușii lui considerau că se ostenise zadarnic.

Prea preocupat de dragostea lui — da, se lămurise pe deplin, era îndrăgostit până peste urechi, nu-l interesa decât să fie împreună cu iubita lui, să-i audă râsul vesel, ca un clinchet de clopoțel din argint — alungase orice grijă despre războinicul bizantin, fiind dispus chiar să creadă că totul fusese o vedenie,

o închipuire a minții sale ce-o luase razna și pierduse legătura cu realitatea.

Numai că lucrurile se precipitară brusc, iar Aydin fu obligat să înfrunte realitatea aceea pe care ar fi preferat s-o ignore.

Se afla împreună cu iubita lui în grădina încă plină de verdeață, ținând-o de mână, când pământul se zgudui subit, din temelii, cu un hureit asurzitor, de parcă ar fi năvălit peste ei o herghelie lovită de streche. Tânărul se simți aruncat în sus, ca o jucărie, apoi lutul se potoli.

Abia atunci începură țipetele.

Țipete disperate, pline de-o groază nemăsurată.

Se auzeau îndeosebi dinspre locuința servitorilor, unde se aflau și femeii, și copiii.

Aydin gândi iute, ca un soldat încercat, obișnuit să-i meargă mintea ca fulgerul în momentele de pericol, și-și imaginează că puteau fi la mijloc două lucruri: cel dintâi, fără multă importanță, ar fi fost doar manifestarea nervilor scăpați de sub control, a spaimei provocate de acea pornire dușmănoasă a gliei; dar mai putea fi vorba și de un pericol real, clădirea — șubreziată de cutremur — pornise a se surpa, poate se prăbușise deja, oamenii fuseseră prinși sub dărâmături, strigau după ajutor, îi copleșise spaima văzând că nu vine nimeni să-i salveze, poate începuse vreun incendiu, de la lămpile răsturnate...

Se întoarce să-i spună fetei că datoria îl chema în altă parte, dar ea dispăruse deja, așa cum îi era obiceiul, poate că și pe ea o îngrijora soarta rudelor și fugise să vadă dacă pățiseră ceva...

Fugi spre clădirea servitorilor. O văzu de departe, de îndată ce ieși din strânsoarea arborilor din parc. Era nevătămată, nu se prăbușise, nu se clintise, rămăsese întreagă. În fața ușii se strânsese liota servitorimii, nu-și dăduse seama că gospodăria lui adăpostește o asemenea mulțime. Femeile chirăiau de zor, copii plângeau, auzi și câteva glasuri isterizate de bărbați... Își domoli goana, era limpede, catastrofele de care se temuse nu avuseseră loc, era doar eliberarea nervoasă a spaimei prin care trecuseră.

Numai că, atunci când se apropie mai mult, văzu un spectacol ce-l aduse în pragul unei furii turbate. Bizantinul acela, pe care-l văzuse în crepuscul, înainte de zori, se afla în mijlocul mulțimii de bătrâni, femei și copii, cu spada lui ciudată în

mână, amenințând, lovind chiar, provocând o panică nețărmurită. Iar cei câțiva oșteni de pază care veniseră în mare grabă se opriseră ca împietriți, lăsându-și lăncile să cadă, acoperindu-și ochii cu mâinile tremurătoare, ca niște bătrâni neputincioși!

Asta era prea mult!

Trase hangerul și se năpusti asupra străinului necredincios, izbi cu putere și-i zbură țeasta de pe umeri.

Țeasta se rostogoli pe pământul bătătorit, apoi se opri locului, sări ca o nevăstuică și se așează la locul ei, pe umerii bărbatului decapitat. Mulțimea scoase un nou urlet de groază. Însă, după cum remarcă Aydin, nimeni n-o rupse la fugă, de parcă ar fi prins rădăcini cu toții.

Ghiaurul îl privea cu ochi ca de piatră, mați, fără lucire. Ochi de mort, ochi fără simțire. Răzbătea însă din ei o ură și-o furie de nedescris.

Pentru o clipită, spahiul se simți cuprins de groază, iar străinul rânji victorios.

Numai că, în aceeași fracțiune de secundă, cocoșii vestiră sosirea dimineții, iar monstruozitatea din fața lui înjură spurcat, blestemând numele Domnului, apoi se topi în văzduh.

După răsăritul soarelui, Aydin făcu bilanțul. Clădirile suferiseră doar pagube minore. Doi bătrâni muriseră de spaimă, o femeie gravidă lepădase, un copil își dăduse sufletul, probabil tot de spaimă, pentru că tăietura pe care i-o făcuse spada ciudatului vizitator fusese superficială, iar un oștean pierise înjunghiat.

Dar asta nu era totul. Acum, când stăpânul văzuse cu ochii lui grozăvia, limbile se dezlegară. Bizantinul apăruse de multe ori prin clădiri, atât cea a stăpânului, cât și în cea a servitorilor, producând de fiecare dată groază de nedescris. Oștenii de pază dăduseră nas în nas cu el de multe ori, iar săgețile pe care le trăsaseră în intrus, la început, nu-i făcuseră nici un rău. Însă până-n noaptea aceea nu atacase pe nimeni, se mulțumise să răspândească teroare prin simpla sa prezență.

Era Demetrios, grecul ars de viu în biserică de către latini, spuseră servitorii localnici, duhul mortului ce nu-și găsea odihna din cauza fărâdelegii de neînchipuit a cărei victimă căzuse. Și cum puteai lupta împotriva unei stafii, a unei făpturi din altă lume, un trimis al lui Șeitan printre muritori? Nu rămânea decât un singur lucru de făcut, să-și strângă bagajele și vitele

și să plece imediat din locul acela blestemat, înainte ca și alții dintre ei să piară.

În mod normal, Aydin i-ar fi ascultat, și-ar fi strâns rămășițele tribului și ar fi tulit-o fără să mai stea pe gânduri. Dar era îndrăgostit, iubea pentru prima oară în viața lui și mai degrabă ar fi înfruntat toți trimișii iadului pe pământ decât să abandoneze fata visurilor lui. De aceea căută o soluție de compromis, care să-i permită să rămână, dar care să nu-i facă pe supuși să nu-i dea ascultare și să pornească în bejenie, indiferent de ordinele sale. Și-și aduse aminte de șeihul Edebali, ce răătăcea, după cum îi era obiceiul, prin satele ghiaurilor, încercând să-i aducă pe calea dreptei credințe. Un om sfânt ca dânsul trebuie să știe cum se luptă împotriva acelor suflete ce nu-și găsiseră loc nici în rai, nici în iad, și răătăceau, pline de dușmănie, printre oameni. Tentativa lui de a trage de timp avu un succes neașteptat, atât soldații cât și servitorii acceptară ideea că merita făcută o asemenea încercare. Dar că, dacă nici șeihul nu putea face nimic, trebuiau să plece. Erau cu toții luptători curajoși, învățați să-și riște viețile, dar nu aveau de gând să-și riște sufletele.

Edebali, care făcuse și hagialâcul la Mecca, ajunsese la o cunoaștere foarte profundă atât a celor lumești, cât și a celor spirituale. Nu degeaba ajunsese șeih, conducător al călugărilor luptători. Ascultă relatarea spahiului, mai puse câteva întrebări servitorilor și oștenilor, apoi căzu pe gânduri. Nimeni nu îndrăznea să-l întrebe ceva. Bătrânul ingenunche cu fața spre Mecca, se rugă îndelung, după care se ridică și ieși în curte.

Acolo, în spațiul larg, porni a se roti, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai iute, ca un titirez... Într-un târziu, viteza scăzu vizibil, până când rotirea încetă cu desăvârșire, iar dervișul rămase locului, nemișcat, ca un stâlp de credință.

— Lăcașul demonic se află în ruinele bisericii, grăi el, după un răstimp, când se întorsese pe deplin din lumea transei. Trebuie ca acele ruine să fie împrăștiate în cele patru zări, lepezile aruncate prin râpe și pustietăți, iar locul arat și semănat cu albăstrele sau alte flori de culoarea cerului.

Aydin făcu semn cu mâna, iar vâtaful se puse imediat pe treabă.

Până seara, mulțimea de servi, țărani și soldați, muncind cu îndârjire, curăță locul blestemat, arse tufele de răsură și măceș

ce crescuseră printre pietre, iar plugurile trase de boi arară pământul.

Spahiul urmărise truda neobosită și tresărise doar o dată, când din focul ce transforma tufărișul în cenușă răbufni o aromă dulce, plăcută, ce-i amintea de ceva cunoscut.

Abia după ce totul se terminase, îndrăzni să-l întrebe pe bătrânul șeih:

— Oare bizantinul acela își va găsi odihna? Sufletul lui va înceta să-i chinuie pe muritorii nevinovați?

— Prea iubitul meu prieten, grăi hagiul, nu există suflete hoinare pe pământ. O dată omul mort, locul sufletului său este în lumea de dincolo. Allah, fie numele lui veșnic slăvit, stăpân al celor văzute și nevăzute, nu lasă creaturile sale pradă nimicii, le-a stabilit soroc pentru viață și soroc pentru tihnă, iar în lumea aceasta n-au cum să hălăduiască suflete de muritori.

— Atunci, părinte al meu, ce-a fost arătarea aceea ce a făcut atât prăpăd?

— Un demon, dragul meu, un fiu al lui Șeitan. Căci demonilor le place să ia înfățișare omenească, fie din pură răutate, fie pentru a-și potoli foamea. Căci hrana lor nu-i precum cea a oamenilor, dăruită de Allah cel atotputernic, iar truda pentru a și-o procura e mare...

Dervișul tăcu o clipă, iar tânărul nu îndrăzni să-l deranjeze în vreun fel și avu răbdare până bătrânul reîncepu să vorbească.

— Există ghulele cele lacome, care se hrănesc cu cadavre, de aceea își fac sălaș prin cimitire. Există demoni ce se hrănesc cu carne proaspătă, vie încă, iar aceștia bântuie câmpurile de bătălie, sfârtecând răniții părăsiți. Există demoni-porci, ce se îndoapă cu fecale omenești. Dar pe lângă demonii care se hrănesc cu materie, mai există mâncători de lucruri neperceptibile de simțurile noastre. Iată, cel ce a bântuit prin aceste locuri și a luat înfățișarea nefericitului ghiaur Demetrios, aibă Allah milă de sufletul lui, a fost un demon ce se hrănea cu teama oamenilor. Acum, prin strădania voastră și rugăciunile mele, el și tovarășii lui au părăsit aceste locuri, ducându-se Allah știe unde...

Aydin, uluit, reuși să îngaime:

— Cum cu teama oamenilor?

— Așa bine. Teamă din oameni îl hrănea, îi dădea putere. Simțea teama, venea de îndată ce aceasta apărea. Iar locurile acestea, în care oamenii au suferit cotropiri nenumărate, în

care nimeni n-a știut vreodată ce-i siguranța, au fost câmpuri rodnice pentru recolta de teamă... Și, pe lângă teama obișnuită, cea de zi cu zi, cea cu care pământeni s-au obișnuit, s-a ivit o teamă în plus, produsă de cutremur. Atunci oamenii au devenit și mai vulnerabili, sufletele lor se deschiseseră fricii, de aceea demonul a ieșit fără teamă la lumină, decis să se îndestuleze. A atacat pe cei mai speriați, ca prin atacul lui fățiș să le mărească groaza...

— Prea sfinte hadgi, m-am întâlnit de două ori cu demonul și nu mi-a făcut nici un rău...

— Mîntea ta era prea ocupată cu alte lucruri ca să mai fie loc în ea și pentru spaimă...

Tăcură amândoi, gîndindu-se la ale lor, după care șeihul adăugă, ca și cum ar fi vrut să-și termine expunerea despre demoni:

— Mai există demoni — care iau de multe ori înfățișare femeiască — ce se hrănesc fie cu patimi trupești, fie cu poftele omenești — iar aceștia storc toată vlaga din oameni — fie cu sentimentul de iubire. Aceștia din urmă storc sufletul oamenilor de puterea de a iubi, fiul meu, și-i tare greu pentru unul ce-a iubit un demon să redevină om întreg și să-și găsească pereche printre semenii săi...

După ce sorbi din ceașca plină cu fiertură de mentă, dervișul mai aruncă o frază, fără chef, parcă împotriva voinței sale:

— Oamenii ce-au cunoscut o asemenea iubire au pe piept niște urme, de parcă i-a mîngâiat cineva cu unghiile, fără să-i zgârie cu adevărat...

Iar Aydin știu că bătrînul avea dreptate, că va dobîndi, probabil, soție și copii, dar că sufletul lui fusese dăruit pentru totdeauna acelui demon blînd și sperios ca o căprioară...

Ionuț Bănuță

Ionuț Bănuță s-a născut pe 5 ianuarie 1970 la Câmpina, dar până la vârsta de 18 ani a locuit în Buzău, unde a și înființat cenaclul Pozitronic.

Din 1989 devine membru al cenaclului Prospectart, iar din 1990 membru fondator al cenaclului String. Din 1994 devine și membru al clubului Quo Vadis? din Ploiești (unde se și mută, de altfel).

Primul premiu – pentru grafică – îl obține în 1988, la Zilele H. Coandă, iar în 1990 debutează cu grafică în Almanahul Contemporanul. Urmează alte premii și expoziții – personale sau de grup -, în anii următori, la diverse manifestări de gen pentru ca în 1992 să obțină și primul premiu al Romconului. A fost membru fondator FNTSF și membru fondator ARSFAN. În aceeași perioadă susține și o rubrică despre aparițiile BD și SF din aria francofonă la Exploratorii zilei de mâine. Începe să publice regulat grafică în revista Anticipația.

Din 1992, împreună cu fratele său Adrian Bănuță, se ocupă de apariția singurei reviste săptămânale tipărite din lume – Jurnalul SF. Cele 169 de numere ale revistei i-au adus și 2 premii Romcon plus un premiu Eurocon.

În 1994 apare celebrul volum-manifest al grupului Quo Vadis? - MOTOCENTAURI PE ACOPERIȘUL LUMII, volum realizat după o idee personală. Dan Silviu Boerescu îi solicită o proză pentru antologia România 2001.

Din 1999 s-a autoexilat din viața fandomială consacându-se carierei de grafic designer și art director pentru diverse reviste glossy.

A publicat grafică, proză, interviuri, eseuri și traduceri în Almanahurile Anticipația, Contemporanul, Nautilus, Jurnalul SF, Jurnalul de București, Jurnalul Național, Alternativ SF, Supernova, Ficțiuni, Anticipația, String și mai multe fanzine. A redactat fanzinul Virtual. A semnat zeci de coperti pentru editurile Nemira, Trei, Fusion 21, Crux, Editura Virtuală, Cartea de nisip, Karmat Press, Cartea de suflot, Mondial, Cărțile Tango.

Din 2014 s-a mutat în București și locuiește în Berceni împreună cu soția lui Loredana și cea mai mare realizare a sa Alexandra Ioana în vârstă de 3 ani și jumătate.

re-venirea

o poveste din lumile inelului

*Pentru Puiu (Don Simon)
și viziunile lui psihotice*

Îi stă mult mai bine așa, decât pe post de încăpere(

își zice salvador în timp ce urmărește buzele lui mae lucrându-l în opintelile scurte pe care i le imprimă frank care se agită de zor între coapsele ei durdulii. paganini privește melancolic și se avântă – pe o coardă – într-unul dintre „capriciile” lui imposibile. alături goya zmângălește ceva frenetic privind din când în când la tripticul înlănțuit în orgasme fără număr, pe sub borul pălăriei lui ponosită din imitație de fetru pe a cărei margine a lipit – din obișnuință – o mulțime de lumânări.

//la ce dracu' i-or folosi?// acum// în lumea asta pluri-neonată?//

Joricum e mult mai deconectant să discuți așa// păcat că n-au resuscitat-o și pe gala// îmi lipsește al dracu' de tare// singura femeie adevărată pe care am întâlnit-o în viețile mele căcăcioase(

icnește apoteotic salvador și se lasă pe spate în tronul lui în formă de delfin.

)genială ideea de a-l face și closet// ca tot ceea ce fac de altfel// acum pot juca în dune așa cum mă învoisem atunci// amărății ăia n-au fost în stare să-mi dea o amărăță de sută de mii// parcă geniul meu poate fi convertit în verzituri// acu' nu mai primesc un chior și mai trebuie să mai și ascult de alții// asta e(

mae râde gâdilată de barba lui frank ce se prăbușise cu bărbia în despicătura feselor ei.

— măi, herbert, măi, nesătulule, hai să mai vorbim și de dune!

— da' mai slăbește-mă că o viață întreagă numai de ea am auzit! ce, vrei s-o consum și p-asta tot cu căcățișu' ăla! ce paștele mă-sii, toți mă exploatează aicea! mai bine mă lăsau, dracu', să-mi consum porția de eternitate!

salvador își răsuci superior „antenele“
//mustățile lui răsucite// lungi// pomădate// acum vopsite în rombuțele bicolore// tao-ul lui//

*

exploziile astea existențiale deveniseră demult un cotidian rutinant, pe el îl distrau.

)am picat într-o cloacă de imbecili// măcar sunt simpatici și, cu excepția lui mae, sunt din branșa mea// mă întreb cu groază ce s-ar fi întâmplat dacă nimeream în cameră cu niște prăpădiți de actori// sau cu imbecilul de breton(

salvator se zbârli tot. bolovanul ăla care rămăsese în istoria artei doar pentru că avusese norocul să fie primul care scrisese „manifestul supraréalist“ cutezase în idioțenia lui congenitală să-l numească „avida dollars“. măcar avusese totuși bunul simț de a-i pune *mister* în față. dar totuși, orișicât, el – salvador dali – era cel mai mare geniu al umanității din toate timpurile – alături de picasso și, poate, tipul care inventase procedeul *re-venirii*.

*

... în subteranele megalopolisului...
// întuneric// șobolani// picături ce se preling monotone// aer

jilav de mlaștină// sufocant//
 un loc unde lumina și ventilația sunt din belșug.
 // aparatură// agitație// conspirație// secret//

*

— și unde zici că s-au dus cu toții?

— habar n-am! știu numai că doresc să ne scape din situația asta umilitoare. secole la rând oamenii au debitat continuu torente de cuvinte goale despre egalitate, bunătate, iubire față de semenii...

— dar nu suntem semenii lor! le suntem chiar superiori în multe privințe!

— și ce dacă! din moment ce suntem în orice clipă la che-remul lor, muncindu-ne creierii pentru născocirea a tot felul de distracții perverse care să-i mulțumească, să le smulgă un rânjat satisfăcut măcar pentru o clipă nu se poate spune că ne aparținem nouă înșine!

— dar ei ne-au readus la viață...

— și pe noi ne-a întrebat cineva? a venit vr'unu' să se intereseze care sunt dorințele noastre? dacă avem și noi cumva chef să trăim veșnic pe post de zombi-bufoni ai elitei muritoare? culmea! culmile omenirii din toate timpurile sclavă producătoare de „circenses“! știi, nu, chestia aia cu „panem et circenses“. asta suntem, asta ne-au făcut să fim: bufoni tragici, fanteze cu ațele încurcate într-un nod gordian căruia-i lipsește macedonul...

— păi, nu mai târziu de ieri l-am văzut pe alexandru...

— vezi, că n-am chef de glumă!

*

— hai, jack, râzi! așa cum știi tu! ca în „shining“! așa! perfect! mulțumesc. de-ajuns pentru azi.

steven își dă jos de pe hălăciuga rebelă șapcuța, mai mult cozoroc decât șapcă, și se ridică oftând din spatele camerei de luat vederi. reușise să-i convingă să monteze toată mățaraia aparaturii moderne într-o carcasă de betacam vechi. în fond era și un nostalgic. iar acum se dusesse dracului tot cheful de a face film. cui dracu' i-ar conveni să facă într-o a doua viață exact, dar exact, același lucru pe care l-a făcut în prima?

nimănui cred// sper ca băieții să reușească să rezolve

*ceva cu ideea aia a lor// hi// hi// e dată dracului// cam
ca ideile după care filmam odată(*

brusc întristat, steven părăsește studioul și se îndreaptă spre „cuibul“ căruia-i aparține. al regizorilor. în parcul din fața clădirii bob zemekis îl așteaptă pentru a merge împreună în subterane. la marele eveniment.

)mareă șansă(

*

*//neoane// sus// impalpabile// reci// distante// impersonale//
//gunoae// jos// palpabile// calde// utilizabile// necesare//*

*

umbre se strecoară prin vechile canale urmărind semnele termosensibile. șiroiesc pe lângă pereții muzei, roși de vreme și de infiltrații. ca niște șobolani. șobolanii „mândrei lumi noi“ unde au ajuns fără a fi întrebați pentru a fi exploatați. ei și talentul lor.

acum există șansa să se mântuiască. ei și, prin ei, întreaga lume, întreaga istorie, își va găsi împlinirea, iar omenirea va lăsa totul în urmă.

sunt sute în incinta fostului bazin. s-au așezat ca într-un coliseum de jur împrejurul cuvei furate în care boțul de carne se va transforma în câteva minute în ceea ce-i dictează biobiții induși de computerele organotronice, în salvarea și mântuirea lor.

*

*//înalt// chip blând// ochi albaștri plini de compasiune//
păr ondulat bătându-i umerii// urme de spini și piroane//*

*

sunt alfa și omega, sfârșitul și începutul, întunericul și lumina, bărbatul și femeia. veniți și împărtășiți-vă dintru mine și dintr-un nou început.

și trâmbițele sunară de șapte ori. apocalipsa nu avea nevoie și de ioan.

el era de-ajuns.

AUREL CĂRĂȘEL

Aurel Cărășel, scriitor, traducător, animator, editor, organizator SF, s-a născut pe 15 martie 1959 în Craiova. A absolvit facultatea de Filologie, Craiova; Facultatea de Jurnalism și științele comunicării, București. În 1985 a înființat cenaclul Atlantis-Club, al cărui coordonator a fost până în 1990. În 1990, alături de Alexandru Mironov și Sorin Repanovici, a pus bazele taberei de creație SF Atlantykron. Între 1990 și 1993 a fost președinte al Asociației Creatorilor de SF din Craiova.

A publicat peste 15 volume, printre care ***Vânătoare de noap-te*** — cu pseudonimul Harry T. Francis (Ed. Recif, 1995, București), ***Dumnezeule de dincolo de burta Universului*** (Ed. Nemira, 2011, București), ***Povești de pe muntele Golia*** (Ed. Eagle Virtuală, ebook, 2013), ***Poveștile zânișoarei Nomia*** (Ed. Eagle Virtuală, ebook, 2014). A publicat povestiri în: Știință și Tehnică, *Convorbiri Literare* — Suplimentul SF, *CPSF Anticipația*, *Start 2001*, *Star Trafic SF*, *Euchronia*, *Magazin*, *Jurnalul SF*, *Strict Secret*, *Curierul National*, *Almanahul Ramuri*, *Rebus*, *Almanahul Anticipația*, *Cuvântul Libertății*, *Dependent SF*, *Nautilus*, *Argonaut*, *Metamorfoze*.

AGUIRRE, MÂNIA ZEILOR...

Plescăitul furios al apelor aproape că acoperea zgomotele pădurii tropicale. Și, totuși, urechilor speriate ale lui Lopes de Guatemuz li se păru că surprind, dincolo de frunzele lungi și subțiri ale copacilor-coroană, chemarea femeiei de leopard negru. Bărbatul își scărpină ceafa apărută de limba de metal a căștii și se sprijini mai puternic de mânerul sulitei înalte; se strădui să prindă firul cuvintelor lui Aguirre, așezat dincolo de arcul de cerc pe care puteau să-l acopere privirile sale. Era, totuși, vorba de moarte.

— Dacă ați ales să veniți alături de mine și de Majestatea Sa Prea Catolică Leon Alfons I de Eldorado și i-ați ucis pe cei șase închinători ai bicisnicului rege Fernando al II-lea de Aragon y Castilia, asta înseamnă că ați jurat să nu vă opriți și să nu dați înapoi până ce fluviul nu ne va depune pe malurile unde se înalță zidurile de aur ale cetății străvechi Eldorado. Mai ales, să nu dați înapoi! Pentru că acolo unde am trădat eu, acolo unde eu am încălcat jurământul față de Spania și de Hristos, nu mai există loc și pentru alte trădări. Trădarea lui Dumnezeu este cea de pe urmă și mai mare trădare. Nimeni nu mai are dreptul să se gândească la trecut, m-ați înțeles? Trecutul înseamnă Hernando Cortés, dar nimeni nu poate să spună, acum, dacă el și cei o sută patruzeci de soldați ce i-au rămas mai sunt în viață. Drumul lui înapoi spre Tlaxcala trece prin inima junglei și prin mlaștinile pline de friguri galbene din nord de Guaxocingo. Iar pentru cei ce visează la tabăra lui Cortés, drumul pe fluviu înseamnă treizeci și șase de zile de tras la vâsle și șase cascade de ocolit peste piscurile necunoscute din nord.

Vocea lui Aguirre se stinse o clipă, și șuietul apelor înspumate se grăbi să acopere golul lăsat în aer de lipsa cuvintelor. Lopes își șterse iar ceafa de stropii de apă purtați de curent către spinarea muntelui și aruncă o privire cercetătoare către poala nu prea îndepărtată a pădurii. Dincolo de trunchiurile negre și de frunzișul din ce în ce mai greu de distins, din cauza apropierii înserării, se aflau, poate, spionii indienilor *cempoal*,

canibalii ale căror colibe le incendiaseră în urmă cu două zile, într-o mică vale de pe malul drept. Lopes nu-i vedea, niciunul dintre cei 26 de nobili și soldați (plus Împăratul, se corectă repede, plus Majestatea Sa Prea Catolică) nu reușise să zărească măcar un picior din blestemații de păgâni mâncători-de-carne-de-om, dar toți știau că erau acolo, dincolo de cortina verde, aruncând cu mici săgeți înveninate prin tuburile lungi de trestie și așteptând cu răbdare momentul prielnic pentru o ambuscadă. Hernando Carrero murise ieri seară, în timp ce ieșea din latrina improvizată în coada plutei, fără să-l vadă pe necunoscutul războinic pitic. Reușise numai să frângă coada minusculei săgeți cu panaș din pene albastre și să murmure: „Diavoli galbeni... Eldorado...”.

Lopes se grăbi să-și scuture capul, ca să alunge amintirile. Vocea îndepărtată a lui Aguirre tună din nou:

— Cu toți ați vrut să treceți dincolo de porțile de aur și să vă înfruptați din bogățiile fără margini de acolo. Nu v-a cerut nimeni niciun jurământ pentru asta, pentru că jurămintele sunt făcute tocmai pentru a fi încălcate. Drumul prin păcat este unic și irepetabil. Ați vrut aurul mai presus decât ați vrut căile pocăite ale credincioșilor Domnului Dumnezeu. Atunci, continuați-vă acest drum până la capăt. Și veți avea aurul, eu, Alvaro Lopez de Aguirre, vă promit asta. Dar pentru cei ce dau înapoi nu există decât o singură răsplată: vor fi mai scurți cu un cap. Cu acel cap care nu i-a sfătuit la timp corect.

Lopes de Guatemuz nu auzi șuierul căderii sabiei, dar și-l închipui. De astă-dată, dosul palmei șterse mărul lui Adam, încordat într-un spasm violent. Dincolo de stânca diformă, de care stătea legată pluta, pe pământul umed, acoperit cu mușchi gros, căzuse capul nobilului Juan de Grijalva, ochiul și urechea secretă a regelui Fernando al II-lea, cel care încercase să-i determine pe Alonso Yanez, Diego Velsquez și pe preotul renegat Francisco de Lugo să părăsească expediția blestemată și să revină în tabăra lui Cortés, promițându-le iertarea acestuia.

*

— Nu există iertare! mârâi Aguirre, târându-și corpul strâns în platoșa de metal peste solul mâlos. Nu există nici Dumnezeu, nici sfinți și nici îngeri. Diavolul este o invenție a păcătosului ăluia de popă renegat. Suntem... pfuii!

Se opri din târâș și scuipă noroiul ce-i intrase în gură. Soldatul de lângă el se opri, la rândul-i, așteptând. Doi pași în fața sa, Juan de Escalante și Bartolome de Olmedo se opriră la rândul lor, strângând mânerile săbiilor între degete.

— Noroi blestemat! pufni Aguirre și privi în urmă.

Albia fluviului de-abia se mai zărea, adâncită într-un canion parcă fără sfârșit. *Prăpastia mâniei lui Dumnezeu*, parcă așa-i spusese de Lugo, privindu-l ciudat, cu doar o clipă înainte de a-și pierde căpățâna. *Veți naviga prin mânia lui nemărginită către chinul celor osândiți la fără de moarte*. Osândiți la fără de moarte, parcă așa spusese, își supse buzele Aguirre. Prostii! hotări după o clipă, simțind că îndoiala prinde să i se strecoare în suflet. El, Francisco de Lugo, era de două ori osândit: o dată pentru că-și renegase jurămintele sfinte pentru a-l urma într-o aventură fără nimic sfânt în ea și a doua oară, pentru că acum plutea, fără nicio îndoială, în flăcările Iadului său, cu care-și amenințase de atâtea ori oile date spre păstorire de arhiepiscop, în clipa plecării din Cadiz. Cadiz...

Alvaro Lopez de Aguirre mai scuipă o dată în noroi și făcu semn spre înainte. Cele opt trupuri prinseră iar să se lupte cu hălclele de noroi. Ceva mai puțin de o sută de pași îi despărțea de pragul de piatră, ieșit chiar deasupra cărării, prag dincolo de care li se păruse că zăresc, în noaptea precedentă, punctele luminoase ale unor focuri.

— Suntem singuri în locul ăsta afurisit numit Pământ, pricepi, Montejo? Singuri!

— Nu blasfemia, Aguirre! șuieră Juan de Escalante din față, fără a întoarce însă capul. Dacă am acceptat să încalcăm sfintele jurămintе și să te însoțim pe drumul acesta fără întoarcere, asta nu înseamnă că suntem cu toți păgâni sau, și mai rău, renegați. Dacă tu nu crezi în Domnul Dumnezeu, nu-i obliga și pe ceilalți să fie de partea ta. Și roagă-te, dacă ai cui, ca poteca asta să se sfârșească sub zidurile de aur ale cetății. Altfel, hrana nu ne va mai ajunge decât pentru trei zile și va trebui să ne mâncăm între noi, precum blestemații aceia de *cempoal*, care ne-au ucis până acum 13 soldați. Și nu sunt sigur că nu i-au dezgropat și nu i-au mâncat în urma noastră.

— Gura, Escalante! De ce să crezi într-un zeu care nu te sprijină, când dai de greu? Pe Lugo cum l-a ajutat să scape de sabie?

— Lugo e un afurisit de renegat și nu merită decât Iadul! bombăni furios celălalt, apoi tăcu, simțind furtuna din vocea celuiilalt.

— Olmedo, în schimb, e mult mai precaut decât tine, răsese sumbru Aguirre și tăcu, la rândul său.

Știa că Escalante avea dreptate, în privința hranei. De când se hotărâseră să se revolte împotriva lui Alonso de Avila, comandantul șef numit de Hernando Cortés, și împotriva celor patru apropiați ai săi, atârându-i în ștreanguri chiar deasupra fluviului, raționalizase hrana de trei ori. Iar acum ajunseseră la fundul sacului. Și încă nu reușiseră să iasă dintre munți. Numai munți peste tot, oftă Aguirre și-și mușcă buzele furios. Optsprezece nobili și soldați, cei doi cai și doña Maria Heredia, fiica vitregă a lui Cortés... Acesta era bilanțul pierderilor. Acolo jos îi mai așteptau trei soldați, un sclav negru și doi sclavi *yucca*, pe o plută păraginită, la mai puțin de zece metri de mal. Zece metri pe care, la adăpostul înserării, un caiac din piele i-ar fi străbătut în mai puțin timp decât i-ar lua lui să spună „Tatăl Nostru”.

Deodată, cei doi din față se opriră și-și lăsară coifurile în noroi. Aguirre ridică mâna stângă și le făcu semn celor din spate să rămână nemișcați. Deasupra, undeva în burta decolorată a cerului, țipă ascuțit un condor. Se târî cu încetineală înainte, străduindu-se să nu facă prea mult zgomot. Armurile celor doi erau tot una de noroi, făcându-i aproape invizibili. Își trase coatele sub el și-și apropie urechea de buzele lui Olmedo.

— Am auzit ceva sus, șopti acesta, printre buzele strânse. Ca un tropot de cal.

— Indienii n-au cai, răsuflă Aguirre, zâmbind sinistru. Iar ai noștri aleargă de mult prin burți.

— Știu, dar e așa cum îți spun. Dincolo de coamă a fost un cal. Sau un animal cu copite.

Își frecă gânditor bărbia. Dacă de sus i-ar fi pândit dușmanul, ar fi fost înveșmântați în săgeți de multă vreme. Pe de altă parte, un cal sau mai mulți, pe un platou de munte dintr-o țară care nu cunoscuse acest animal până la venirea spaniolilor, părea o glumă proastă. Sau un adevăr tragic, se încruntă Aguirre. Un Dumnezeu ironic, care-și bătea joc de el. Sau, și mai simplu, un corp expediționar trimis de Cortés să-i prindă. Nu, era imposibil, lui Cortés nu-i mai rămăseseră decât trei cai de povară și câțiva

asini. Și apoi cum să-ți găsești drumul călare pe vârful munților în această sălbăticie?

Ridică fruntea și privi în urmă. Trupurile soldaților păreau trunchiuri de copaci, risipite de o parte și de alta a cărării. Ici și colo, strălucea vag vârful vreunei sulite. Condorul țipă iarăși, mult mai aproape, dar Aguirre îl ignoră. Acolo, jos, undeva unde el nu mai putea ajunge cu privirea, pluta tremura la capătul unei funii lungi și ude.

Le făcu semn cu palma să aștepte nemișcați și se târî mai departe, către pragul de piatră. Când ajunse, într-un târziu, trupul îi era scăldat în sudoare, iar inima îi bătea nebunește.

— Știu că nu există niciun Dumnezeu, murmură și-și flexă de mai multe ori degetele. Undeva, prin apropiere, te afli numai tu, mândrule oraș de aur... Numai tu și eu... Amândoi vom trece prin Istorie și numele noastre vor deveni nemuritoare. Eldorado și Alvaro Lopez de Aguirre... Tu îmi vei da taina și aurul tău, iar eu, puterea cea fără de margini a celor ce vor veni după mine spre a descoperi și cuceri noi lumi. Ajută-mă, acum, când voința mea se apropie de marginea vieții, să pot să cred mai departe în tine. Dă-mi un semn...

Dintr-un salt, sări peste taluzul de piatră, rostogolindu-se dincolo. Se ridică în picioare, cu o mână pe garda sabiei și cu cealaltă ferindu-și ochii de strălucirea ce-i lua vederile. Zidul luminos părea fără sfârșit, tăind podișul în diagonală și retezând vârful muntelui spre nord. Buzele îi erau uscate, iar limba aspră și umflată, ca o scoarță de copac. Întinse palmele, temător, dar zidul sclipi brusc și-i azvârli brațele îndărăt cu o forță incredibilă. Aguirre urlă, simțind cum îi sunt smulse din umeri. Se dădu câțiva pași înapoi, clătinându-se.

— Semnul... bălmăji, cu limba împiedicându-i-se printre dinți. Tu ești Eldorado?

Dar zidul nu răspunse. Își smulse sabia de la șold și o azvârli ca pe o lance, în direcția lui. Nu se auzi niciun sunet. La fel ca și brațele lui, sabia făcu drumul întors, rostogolindu-se dincolo de pragul de piatră. Un strigăt chinuit se ridică din spate, apoi ceva foșni și se stinse. Privirea i se întoarse spre dreapta. Pe versantul de pe malul celălalt al fluviului, se zărea o strălucire stearsă urcând creasta muntelui și pierzându-se către sud.

Veți naviga prin mânia lui nemărginită către chinul celor osândiți la fără de moarte... își aduse aminte de vorbele

renegatului. Și de felul în care acesta îl privise, înainte să moară. De parcă știuse! se încrâncenă Aguirre. De unde să fi știut?

Condorul țipă din nou, încă și mai aproape. Aguirre ridică ochii, dar nu zări nicio pasăre. Doar strălucirea usturătoare a zidului fără capăt, care nu-i lăsa altă direcție în care să apuce, decât aceea a scurgerii la vale, mereu mai la vale a fluviului. Se cutremură și coborî pragul către ai săi. Nu mai aveau decât trei zile până ce hrana avea să se sfârșească.

*

Și hrana se sfârși.

Cu o zi mai înainte, își dăduse obștescul sfârșit Majestatea Sa Imperială, Leon Alfons I de Eldorado. Villa Viciosa îl găsisese zăcând, cu capul în apă, în spatele afetului tunului. Negăsind nicio urmă de rană și nici vreo mușcătură de animal pe corpul său, Aguirre declarase că împăratul murise de inimă rea și îi pregătise o înmormântare sobră. Deoarece nu se zărea niciun mal propice acostării, deși navigaseră neîntrerupt vreme de 16 ore, îi cususeră trupul umflat într-un sac de iută și îl vârsară, cu toate onorurile (cei cinci soldați salutaseră în poziție de drepti, iar tunul slobozise o ghiulea), într-o ladă, de unde goliseră valtrapurile foștilor cai și îmbrăcămintea de paradă, în care plănuiseră, pe vremuri, să-și facă intrarea în cetate. Apoi, într-o tăcere solemnă, îl sloboziseră în apele învolburate și priviseră îndelung în urma lui. Cutia plutise, o vreme, în dreapta plutei, îndepărtându-se în derivă, apoi unul din capete se scufundase brusc și, treptat, rămăsese în urmă, până ce privirile o pierduseră cu totul, atunci când albia făcuse un cot ascuțit spre stânga, zdrobindu-se furioasă într-un prag de stânci ascuțite.

Acum, stăteau toți șapte în jurul afetului, ținându-se cu amândouă mâinile de frânghiile de ancorare, și se holbau în sus, pe urmele frânghiei care tremura udă deasupra punții. Valuri mici loveau pluta, se săltau peste trunchiurile pe jumătate scufundate și le spălau cizmele aproape putrezite. Era frig, și umezeala afurisită le umflase palmele, care deveniseră albiicioase către vârfurile degetelor.

— N-o să reușească, mormăi Escalante. E prea frig.

— Poate că urcă, răspunse Bartolome de Olmedo și-și făcu o cruce largă. Dacă Hristos nu e cu el, poate că-l ajută Diavolul. Cineva trebuie s-o facă, altminteri murim aici.

Juan de Escalante nu mai zise nimic, dar aruncă o privire scurtă în direcția fluviului. Se găseau ancorați între două stânci aproape plate, la mai puțin de 15 metri de mal, acolo unde-i proptise un val venit dinspre centrul curentului, cu puțin înainte ca zorii să încenușeze atmosfera. Doi dintre cei care dormeau în partea dreaptă a plutei se rostogoliseră în apă și se înecaseră, mai înainte ca ceilalți să-și dea seama ce se întâmplă. De cum primele licăriri ale luminii se prelinseseră în defileu de pe vârfurile creștelor, încercaseră în toate felurile să se desprindă de pe stânci sau să ajungă la mal, însă fără niciun succes. Mai mult, Lopes de Guatemuz se înecase către prânz, în timp ce înota spre mal, cu o frânghie legată de mijloc.

Când soarele depășise creasta din dreapta, făcuseră o ultimă încercare: goliseră mai mult de jumătate din încărcătura de praf de pușcă a unui proiectil și puseseră în gura tunului un fel de cange, legată cu colacul de lanț care servise la legarea picioarelor și mâinilor sclavilor. Detunătura nu fusese prea puternică, dar forța gazului rezultat azvârlise cangea drept în sus și o înțepenise între ramurile unui copac crescut într-o parte, deasupra fluviului, nu departe de locul unde se aflau ei.

— Sunt prea mulți metri pentru ca mușchii să-l poată susține și pe el și armura, reluă Escalante și se dădu mai aproape de marginea săltată deasupra pietrelor umede. Dacă o să se prăbușească — și o să se prăbușească, fără doar și poate — ce facem?

Olmedo își mușcă buza de sus. Aguirre rămânea ultima lor șansă de a scăpa cu viață și de a prelungi agonia cu încă puțin. Cu încă puțin... poate că doar de atât mai era nevoie. Poate că după cotul ce se zărea în față și de unde venea un bubuit asurzitor, se afla platoul mult căutat. Cetatea de aur Eldorado...

— Cum, ce facem? Îi aruncăm frânghia, împreună cu butoiașul, așa cum am stabilit.

— Îi aruncăm frânghia... îl îngână celălalt, în bătaie de joc. Tâmpitule, e singurul moment în care putem să scăpăm de nebunul ăsta și tu vrei să-i arunci frânghia? Nu înțelegi că, oriunde vom ajunge, alături de el nu ne pânđește decât moartea? Nu vezi câți am mai rămas din cei 42, câți am pornit la început?

Vocea lui Escalante ajunsese aproape un țipăt și Olmedo se temu ca vorbele lui să nu străbată prin mugetul continuu al apelor și să răzbească la urechile lui Aguirre. Acesta continua însă să avanseze încet, susținându-se numai în mușchi,

la aproape trei metri deasupra șerpilor lichizi care se zbăteau dedesubt, furioși că nu-și pot atinge prada. Soldații de lângă ei îl auziseră și-i fixau cu ochi sclipitori.

— Poate că ajunge, reluă nehotărât, întrebându-se cum să reacționeze, dacă isteria bruscă a celui lalt l-ar fi împins la un gest necugetat, ca de pildă...

— Nu și dacă tăiem frânghia! urlă Juan de Escalante și, mai înainte ca vreunul de lângă el să poată interveni, scoase sabia din teacă și izbi cu ea în nodul gros al frânghiei, care lega lanțul de la picioarele afetului.

— Nu! urlă Olmedo și încercă să-l prindă în brațe pe la spate, dar celălalt se smuci și reuși să mai izbească o dată.

— Să moară Iuda! urlă și Escalante, încercând să se debaraseze de el. Să moară Antihristul și cetatea de aur va fi numai a noastră! Lasă-mă, lepădătură, lasă-mă! Nu pricepi că nu va mai fi niciodată un alt moment ca acesta? Nu înțelegi că puterea cu care ne domină, atunci când stă în preajmă și care nu ne lasă să gândim cu capetele noastre, nu-i una omenească?

Olmedo nu fu sigur că bărbatul spânzurat la mijlocul funiei, ca un păianjen uriaș țesându-și firul, auzise ceva, însă pesemne că presimțise o undă de primejdie, deoarece se oprise în loc și-și răsucise întreg corpul în direcția lor.

Nu poate să se mai întoarcă, hotărî Bartolome de Olmedo, deoarece nimeni nu ar mai fi reușit să urce pe primejdioasa cărare către crengile pomului. Cu toții erau peste măsură de slăbiți și era de mirare că Aguirre ajunsese până acolo, fără să facă măcar o pauză.

Strânse mai tare brațele în jurul lui Escalante care, epuizat de efort, se lăsă moale și alunecă pe puntea udă. Soldații îi priveau nemișcați, respirând agitat, de parcă ei s-ar fi luptat împotriva lui.

— A înnebunit, spuse încet, de parcă și-ar fi prezentat scuze. Vicontele Juan de Escalante Y Ramiro a înnebunit, din cauza foamei. Dacă rupem acum legătura cu Aguirre, nimeni nu ne va mai urni de pe stâncile astea și, cel mai târziu mâine seară, vom fi morți aici sau zdrobiți de stânci, asemenea lui Guatemuz. Aguirre, pricepeți? Aguirre este singura noastră legătură cu lumea, cu Eldorado, cu Dumnezeu... Rugați-vă să reușească.

Și Aguirre reuși. Fără nicio altă pauză, înaintă metru cu metru și, când înserarea prinse să aburească deasupra apelor

spumegate, se săltă, punct negru, aproape indescifrabil, pe ramurile scheletice. De acolo și până pe stâncile din jur, fu aproape o joacă de copil.

— Dacă Dumnezeu există, atunci a vrut ca eu, Alvaro Lopez de Aguirre, să mor, scuipă el înspre apele de dedesubt, privindu-și mâinile pline de sânge. Pentru că Diavolul precis nu există, altminteri m-ar fi ajutat. Sau poate că m-a și ajutat, rânji. Blestematul de Olmedo a vrut să mă vadă atârând ca un piscoi jigărit deasupra vijeliei de sub mine.

Se ridică în picioare și ascultă cu atenție în direcția de unde se auzea bubuitul îndepărtat.

— Poate că acolo se află cheia disperării noastre, mormăi el mai departe, ca și cum și-ar fi făcut curaj. Poate că destinul a vrut să ne oprim pe stâncile alea, ca să ne ferească de ceva cu mult mai rău. La drum deci, moartea oricum pândește de pretutindeni.

Se ridică în picioare, pe vârful ascuțit al stâncii, și se sprijini de trunchiul subțire. Undeva, la o mică veșnicie de el, păpușile înțepenite ale soldaților păreau că așteaptă un semn de la el. Înalță brațul și făcu un gest porcos.

— Așteptați, lepădăturilor! strigă către ei, dar cuvintele se risipiră în curentul de aer. Ați merita să muriți, ca niște porci spinoși ce sunteți. Dar atunci nimeni nu va mai putea asista la victoria finală și la triumful lui Alvaro Aguirrez. Destinul e cel care vrea să trăiți, pentru ca gloria mea să fie deplină.

Porni la drum. La singurul drum pe care putea să-l străbată: își săpă cu sabia trepte în spinarea de piatră și se cățăără cu unghiile, lipindu-și trupul de spinarea înclinată a muntelui. Buricele degetelor i se rupseră și le înfășură în fâșii de pânză ruptă din poalele cămășii. Cizmele își pierdură tocurele, iar pantalonii se zdrențuiră, agățați prin steiuri. Căzu de mai multe ori, dar de fiecare dată reuși să se agațe de ceva, astfel încât ajunse la concluzia că nu-i sosise încă ziua morții. Când reuși să se ridice în mușchi și să treacă de marginea dreaptă, ca tăiată cu un fierăstrău uriaș, a stâncii, albia fluviului era asemenea unui căuș de palme, iar pluta dispăruse cu desăvârșire.

Se rostogoli peste smocurile firave de iarbă, cu burta în sus, și căscă larg ochii, încercând să surprindă între deschiderile pleoapelor întreg cerul. Noaptea atârna deasupra sa, ca un clopot de cristal, subțire și străveziu. Sute de stele punctau adân-

curile nemăsurate, dându-i senzația de vertij. Respiră adânc, străduindu-se să uite durerea din mâini.

Nu cunosc nicio constelație, gândi, uimit că totul i se pare firesc. Cel mai straniu lucru care i se poate întâmpla unui om este să se descopere dintr-odată sub un cer străin. Un cer la care n-a visat niciodată. Sau poate că acesta este cerul cetății de aur? Dacă este așa, atunci niciun efort nu a fost prea mare.

— Nu e un cer străin, îl contrazise cineva nevăzut. Este cerul dintotdeauna al acestui loc. Poate că tu nu ești al său și vii dintr-un spațiu străin.

Se răsuci imediat pe burtă și se ridică în genunchi, cu sabia ridicată, gata să lovească. Constată că nu era foarte întuneric. Nu departe de el, stătea în fund un fel de ursuleț, un oposum, care-l privea ciudat, cu capul plecat într-o parte. Își linse buzele și descoperi că au un gust sărat.

Sânge, își spuse, apoi scutură din cap. Nu, nu există opo-sumi vorbitori, iar eu, în mod sigur, nu vin dintr-un spațiu străin. Vin din tabăra lui Hernando Cortés, iar acesta se găsește la cel mult 200 de leghe în susul apei. Cred că sunt foarte obosit și bolnav. Și aiurez.

— Nu aiurezi, îl contrazise vocea, care sună undeva foarte aproape. Aguirre putea să jure că nu urechile erau cele care o auzeau. Ai reușit să ajungi până aici, ceea ce reprezintă un lucru extraordinar. Niciuna din reproducerile anterioare nu a reușit să depășească momentul morții celui căruia îi spuneai Leon Alfons I de Eldorado. Un lucru extraordinar, dar care nu ne aduce nicio informație în plus, așa că istoria rămâne în continuare o enigmă, iar Ciclul va trebui reluat.

— Un oposum nu poate vorbi, spuse încet. E împotriva firii.

Ridică sabia fulgerător și se aruncă înainte. Zidul sculpitor apărui numai în clipa când oțelul albăstriu al lamei se abătu spre locul unde se afla trupul dolofan, apoi dispăru. Izbitura îl proiectă în spate. Se împiedică și căzu. Se rostogoli repede într-o parte, dar nu-l atacă nimeni. Țâșni iar în picioare, cu sabia pregătită. Dar în fața sa nu se găsea decât silueta durdu-lie, care aștepta tăcută.

— Sunt Alvaro Lopez de Aguirre! strigă. Aguirre cel care-i desfide pe zei și le așteaptă mânia! Tu, jivină mărunță, ești unealta Celui de Sus sau a Celui de Jos?

Ursulețul mișcă o lăbuță și platoul păru că se luminează, treptat.

Sunt mort. Mort și visez că sunt viu, se încrâncenă Aguirre și azvârli sabia. Am căzut de pe lanț și m-am înecat. M-am trezit aici și nu-i nimeni să-mi spună dacă ăsta e Cerul sau Infernul.

— Nu, nu ești mort, râse oposumul. Sau păru că râde. Dar ești cea mai ciudată reproducere pe care-am realizat-o până acum. Nu semeni deloc cu niciuna din proiecțiile de dezvoltare pe care le-am făcut înainte de a-ți da drumul să parcurgi traseul. V-am spus eu că segmentul de aleator, pe care ați insistat să-l introducem, a fost prea mare, se răsuci el către stânga. Ce s-ar fi întâmplat, dacă nu introduceam barierele?

— Nimic, răspunse femela de leopard negru. Absolut nimic. E o proiecție, Strălucirea-Voastră. O simplă proiecție, iar eu cred că segmentul de aleator nu a însemnat nimic. Abaterile de la programul inițial trebuie căutate în ansamblul schimbărilor pe care le-am introdus în mediu, odată cu fiecare nouă reluare. Insist să cred că materia nu posedă matrice tipice pentru evoluția spre pragul inteligenței.

— Așa se întâmplă de fiecare dată când nu dispunem de suficiente informații, ca să putem realiza reconstituiri adecvate, fluieră plictisit condorul de pe piatra în formă de deget. Pur și simplu, reproducerile cristalizează alte medii istorice. Eu am spus de la început că ne pierdem timpul.

Femela de leopard se lăsă pe laele din față.

— Este vorba numai de o afurisită de situație diferită de proiecții. Asta nu înseamnă că nu ținem totul sub control.

— Nu e vorba dacă ții sau nu situația sub control, Prim-Asistent. Ci de faptul că am pierdut prea mulți eoni, străduindu-ne să descifrăm istoria unei civilizații, pornind de la frânturile de informații descoperite în cipul acela străvechi, de pe asteroidul din Park Saadelid. Nu avem decât fragmentul de jurnal al celui necunoscut padre Francisco de Lugo. Prea multe necunoscute. Poate că acel Eldorado de care...

— Eldorado... îngăimă, aproape fără voce, Aguirre.

Lumina din spatele animalelor vorbitoare. Lumina de aur venea de la cetatea mult căutată. Știuse, știuse el că va ajunge! Se repezi spre marginea platoului, ocolind ursul oposum prin dreapta.

— Să-l trimitem înapoi! ordonă Prim-Asistentul. Mai are o zi până la capătul Ciclului. Poate că va găsi o explicație pentru semnificația termenului Spania...

— Nu există nicio explicație, probabil, se îndoi ursulețul. Mai încercăm o dată. Propun să mai avem răbdare un Ciclu și să nu mai introducem segmentul de aleator. La urma-urmei, cred că această denumire Terra ascunde numai un mit. Cu mult mai real pare cealaltă — Eldorado. Mie-mi sugerează o constelație de dincolo de Triffyde oo-Eyre.

Aguirre se opri. Brusc, la vârful cizmelor stânca se reteză drept în jos, căscându-se într-un hău fără fund. Aproape că-și strivi limba, încercând să nu țipe.

Nu, nu există niciun Dumnezeu, numai eu singur... am ajuns până aici... la capătul lumii... Eu singur și visul meu nebun despre Eldorado... Aguirre, regele neîncoronat al cetății de aur... Ce știu fiarele astea despre fericirea de a visa...

Se lăsă în genunchi. Fluviul se prăbușea în hăul fără fund, din care țâșneau către el stelele.

— Poate că însuși principiul logic de reconstrucție al poveștii acesteia este diferit de sistemul logic utilizat de cel ce a scris-o. În acest caz, vom obține numai...

Se ridică în picioare. Alvaro Lopez de Aguirre văzu-se Eldorado. Văzuse capătul lumii. Prăpastia mâniei lui Dumnezeu. Chinul celor osândiți la fără de moarte încetase. Aici și acum. Pentru că aici era capătul drumului.

— Mânia voastră... nu mă mai atinge, spuse foarte încet și pași în gol, fără să privească înapoi.

De atunci, punctul acela galactic, din preajma unei stele roșii de tip FDK-0067, poartă splendorul și incompreensibilul nume Eldorado. Dar nicio expediție nu rătăcește vreodată prin acele locuri uitate în pustietățile aride ale hărților periferice.

OVIDIU BUFNILĂ

Ovidiu Bufnilă publică eseuri despre filozofia văluririi, imagine, comunicare și relaționare și ficțiuni în reviste și publicații din România și străinătate: *Business Woman, Cronica, Tribuna, Magazin, Magazin Internațional, România literară, Cronica Română, Ateneu, Convorbiri literare, String, Nautilus, Paradox, Helion, Ziarul de duminică, Contrapunct, Opinia studentescă, Dialog, Jurnalul SF, Supernova, Univers, Fantastic Magazin, Vatra, Arc, ArtPanorama, Jurnalul de Imagine, Ziarul de Bacău, Ing, Deșteptarea, Știință și Tehnică, Ultima Oră, Monitorul de Bacău, Telegraf, Libertatea, Luceafărul, Manager Club, Jurnalul de Imagine, Orientări, Ficțiuni Omnibooks, Curentul, Calende, Agora, Argus, Curierul Național, Taj Mahal (India), The Blooter (USA), Unigranrio (Brazilia), Darklava (Italia), The View From Here (USA), etc.*

CRUCIADA LUI MOREAUGARIN

Ibhib, tunarul din Longville, m-a stârnit din bârlog.

Vreme de-o săptămână încheiată s-a foit prin catacombele din Beauburg. A-ntrebat de mine în stânga și-n dreapta. S-a dat în stambă luându-se la harță cu niște oameni-lilieci. I-a chirfosit și le-a băut sângele.

Pehlivanul!

Pe urmă a mai zăbovit pe malurile fluviului subteran și s-a zbânțuit cu sirena aia oacheșă, Brunhila. A mușcat-o de țâțe de-a băgat-o-n draci și ea a țipat într-una de-au crăpat bolțile galeriilor pe unde hălăduiau morții. O învățase meserie Jean Limbosu', pot să jur.

Sigur că l-am urmărit pe tunar cu monitoarele mele. N-aveam eu încredere în pungași ca el. Nu se schimbase prea mult. Parcă-i crescuse burta. Parcă-i plutea o ceață pe ochi. Solzii-i străluceau însă ca-n vremurile bune și încheieturile-i lucrau la fir.

Cum l-am auzit zăngănindu-și fiarele, am atins iute făcliile. Am oprit motoarele. Mi-am scos pușcociu' din piept. M-am pus la pândă.

— Stai locului! am strigat amenințător, pregătindu-mi plumbii.

Ibhib a rânjit, dezvelindu-și săpăligile de-argint, și-a croncănit nu știu ce. Nu i-am dat crezare. Îi fremătau nărilor, îi tresălta pieptu'. Își rotea iute ochisorii. Parc-or fi avut ceva pe suflet. Mișelul! I s-a crăpat umăru' și-a ieșit gura unui tun.

Ce să mai aștept?!

Am slobozit o salvă. S-au cutremurat pereții. Bubuitura s-a rostogolit la suprafață, pierzându-se prin străzile tubulare din Beauburg. Iar tunaru'?

Ha, ha, ha! Mama lui de ticălos!

Mi-a făcut figura aia a lui tare de tot. A prins plumbii-ntre săpăligile lui de argint și mi i-a scuipat drept în scăfărlie, i-am întins lăboiul meu păros, iar Ibhib a țâșnit din întuneric și m-a luat în brațe, mugind de bucurie.

Mi-au trosnit oasele. Era verde, golănoiu!

— Bazar! N-ai prins mucegai pe-acilea? m-a întrebat Ibhib, bătând din buzele-i cărnose, pline de salivă.

— Dar tu, pramatie?!

— Am fost la Trafalgar!

— Aha!

— Am tras o scatolceală de zile mari!

— Lasă gargara! Zi-mi ce vânt te-aduce. Care-i şpilă?

— Păi, cum stai cu galbenii?! plescăi tunaru', scărpinându-se după urechea-i clăpăugă.

— Unul n-am!

— Aha!

— Ai o treabă pentru mine?!

— Am, golănoiule!

— Dă-i drumu'. Mor de curiozitate, am zis eu repede, scoţând un clondir cu zeamă de praf de puşcă.

— Mi-a trimis vorbă Moreaugarin. Omu' are o treabă babană de tot. Ai auzit de diamantele de lumină veche?!

— Am auzit ceva, ceva, am minţit eu fără să clilesc.

— Moreaugarin zice că le-ar avea nişte pelerini care vin de dincolo de orizontul cosmic!

— Mi-a povestit şi mie un drac-de-mare, am minţit eu iar, fără să-mi tremure glasul.

— Poveste veche, mă, Bazar. Pelerinii sunt fiinţe sonore născute din sunetu' primar al Universului. Într-o bună zi au furat Cetatea Vălurit Ideală a oamenilor. Au dus-o hăt. Au plimbat-o prin întreg Universu' până când diamantele de lumină veche au început să pălească. Aşa că pelerinii s-au întors din drum. Au ridicat cetatea pe Venus, şi diamantele au început să sclipească din nou. Numai că civilizaţia venusiană a fost distrusă prin trădare, sperjur şi crimă. Venusienii n-au rezistat tentaţiei. Au vrut să devină nemuritori şi s-au bătut pe viaţă şi pe moarte pentru diamantele de lumină veche. Şi-au lepădat credinţa. Şi-au lapidat preoţii şi şi-au lăsat lăcaşurile de cult în paragină. Pelerinii i-au amăgit în fel şi chip şi i-au împins să se războiască între ei.

— Şi pelerinii?!

— Şi-au schimbat planurile. Au coborât prin găurile de vierme şi-au încercat să ridice cetatea pe Terraria.

— Copia imperfectă a Pământului?!

— Cum zici.

— Au reuşit? am întrebat eu mort de curiozitate.

— Nu. Câmpul gravitațional al planetei era instabil. Așezările își schimbau neîncetat poziția geografică din cauza unor vârtejuri temporale foarte puternice. O grămadă de gunoaie aruncate de pe Pământ ajungeau pe plajele terrariene. Din amalgamul ăla puturos se nășteau tot felul de ființe imposibile care schimbau tot timpul indicele de entropie al planetei!

— Tunarule, mă ia de cap!

— Stai așa! Termin îndată! Pelerinii...

— Vin pe Pământ!

— Țsta-i șpilul', Bazar! Pe Pământ. Diamantele de lumină veche vor fi la nasu' nostru!

— Și noi o să punem lăboiu', pe ele, tunarule!

— Te-ai prins!

— Da, voi aveți încredere în Moreaugarin?!

— M-am gândit.

— Eu zic să mergem pe mâna lui și-apoi să-i facem de petrecanie până nu scurtează el de scăfârlie!

M-am dus cu el. Ce-aveam de pierdut? Au venit și Totoră, circaru', și Gargarelli, filozofu', și Plotor, măcelaru' de pe Venus, și Vlasko, trompetistu' și Brulla, ăla care avea un papagal vorbitor.

Mare veselie. Ne-am strâns toată trupa. Apoi, în zori, am pornit-o spre Moreaugarin. În buza oceanului ne aștepta, într-un castel părăsit, la margine de Adamville. Ne cam ghiorțăiau mațele de foame când am ajuns. Mai, mai să-i spargem porțile lu' Moreaugarin.

Ticălosu! S-a purtat frumos cu noi. Era blând ca un mie-lușel. Vorbă-dulce. În ochi, miere. Trucuri. Baliverne.

Ne-a ținut un discurs. Avea stuchit la limbă. Se cocoțase pe o mașinărie de-a lui năvăvașă. Aia scotea nori de pucioasă. Nu puteai ști ce-i. Scarebeu? Caracatiță mecanică? Demon de plastic, sticlă și oțel? O himeră?!

Mașinăria avea sfere roșii, scânteietoare. Tije argintii pline de țepi. Prisme multicolore să poți citi în ele trecutul, prezentul și viitorul. Un uriaș dinam Fulton. Tubulaturi gonflabile, șerpuitoare. Mingi de foc. Un piston de-o tonă. Un girofar nemțesc. Un berbec de oțel. Schele lucitoare, alunecoase. Păsărele ametoare. Șerpi de celofan și holograme unduitoare. Îngrămădiri organice din care se nășteau tot felul de drăco-venii. O piramidă străvezie-străvezie din care țâșneau fulgere albastre. O rampă de lansare ruginită.

Un supercalculator Mettrycks. Și-o butelie Van der Wraff.

Moreaugarin se tot plimba țațoș pe puntea de comandă, își scutura coama argintie, își legăna trompele liliachii, scotea vălătuci de fum și striga nebunul în draci:

— Bine ați venit, tigrii mei! Leii mei! Bravii mei luptători! Am auzit că v-ați acoperit de glorie la Trafalgar! Bravo, tigrilor! Ați luptat cu aceleași forțe obscure cu care mă războiesc și eu de-un sfert de veac! Vor să-mi smulgă Secretul Originar! Nu-i vom lăsa!

— Nu! Nu! Nu!

— Așa vă vreau, tigrilor! Vom face curățenie! Vom reorganiza întregul Univers! Balonările? Scuiatul? Vânturile! Vărsăturile! Le vom trece prin foc și pară! Vom salva spiritul, tigrilor!

— Uraaa!

— Vom elibera Cetatea Ideală și vom reîntrona spiritul pur între zidurile ei! Vom lustrui diamantele de lumină veche, pentru ca sclipirea lor să revigoreze spiritul!

Erau frumoase vorbele iui. De-a dreptul înălțătoare. Dar noi voiam să știm care ne era partea. În rest, vorbe bine meșteșugite, dar nu pentru noi.

I-am spus-o de la obraz lui Moreaugarin. S-a mâniat. Ne-a făcut cu ou și cu oțet. Ne-a strigat furios:

— Să nu mă dezamăgiți, tigrilor! Voi sunteți floarea războaielor siderale! Voi sunteți cavalerii mei!

Ei, cam mult spus, cavaleri. A, niște soldăței hârșâiți prin lupte, da, eram. Ne țineam armele bine ascunse-n trup. Ai fi zis că suntem așa niște îngeri. Trecători obișnuiți. Iar noi? Fioaroșii fioaroșilor. Durii durilor. Înfricoșători de-a dreptul.

— Auzi, Moreaugarin, zici c-o s-o pornim în cruciadă, nu-i așa?! Da' cu diamantele de lumină veche cum rămâne?! Întrebă cu jumătate de gură Brulla, ăla care avea un papagal vorbitor.

— Aaaaa! Tigrule! Te scurmă nemurirea-n piept! O să fiți nemuritori. O să facem harcea-parcea veacurile! V-o promit! Vom fi stăpânii Universului! Vom fi principiul lui unu care se multiplică, noi vom fi Mandhala, noi vom fi oul filosofal!

— Nu te-aprinde, Moreaugarin, a strigat Ihib, tunaru' din Longville, sărind de pe un picior pe celălalt. Noi vrem să ne știm partea. Sunetu' galbenului, ăla ne e drag nouă!

— Vorba asta e! Ce câștig avem noi dacă-i căsăpim până la unu pe șmecherii de pelerini?! am întrebat eu, vrând să mă aflu-n treabă, să nu stau de-o parte.

— Oh! Cum de-a picurat Universu' o scânteie de spirit într-un hârdău ca tine, Bazar! a răcnit Moreaugarin, luându-mă binișor peste picior. Uită-te la tine! Sărmane! Ești plin de puroi pe dinăuntru! Plin de bube! O să te cauterizăm! O să te ard cu fieru' înroșit, soldățoiule! Vrei galbeni? O să-ți dau galbeni! Vrei femei? O să ai din plin! Arme periculoase? O să ai cele mai periculoase arme din Univers! Dar gloria, Bazar?! Gloria? Noi vom elibera Cetatea Ideală! Și ne vom acoperi de glorie! O să-i deschidem porțile și ne vom acoperi de glorie! În genunchi, tigrilor!

Am căzut cu toții-n praf, rușinați. Moreaugarin apăsă o pedală de-a lui și-azvârli prin văzduh o rază verde, verde. Sfârâia văzduhul, se preschimba în curcubeie.

Uite-așa ne-a îmbrobodit Moreaugarin!

Eram în puterea lui. N-aveam scăpare. Ar fi putut să ne gătuie. Ar fi putut să ne crape țestovanu'. Să ne soarbă fluidul vital. Să ne preschimbe spiritul. Gata, gata să ne sfârâme pieptu', să ne pipăie inimioara, s-o facă să cânte apăsând-o ușor cu unghia.

Ar fi fost în stare, smintitul!

Iar noi? Eram ca vrăjiți. Căzuserăm în laț. Nu mai aveam scăpare în niciun fel.

Ne-am urcat pe puntea mașinăriei lui și-am pornit să cutreierăm Universu' în lung și-n lat până am ajuns în apele oceanului Atlantic. În Cornu' Africii am scufundat corăbiile unor pirați și-am hăcuit o haită de calmari care-și făceau mendrele pe-acolo de-o sută și ceva de ani. Ne-am aprovizionat la Gibraltar și ne-am făcut de cap cu niște arăboalice focoase și țâțoase. Am mințit lumea că ne-am duce să pescuim balene-de-sticlă în îndepărtatul Nord. Cine să ne creadă pe cuvânt?!

Americanii, rușii și patagonezii mirosiseră ei ceva. Chiar și genovezii se băgaseră pe fir. Și arienii ascunși bine de tot în jungla braziliană, și unii de prin Tibet. Și-au trimis agenți secreți pe urma noastră. Ția aveau arme ascunse-n joben și mituiau toți boschetarii să-i ciugulească de vreun secret, ceva.

Ne-au luat urma o escadrilă de avioane-fantomă, un submarin nuclear și un aerostat plin ochi cu infanteriști. Ne-au țintit dintr-un satelit militar și-au pus o bacterie să ne înfulece pielicica și să ne lase fără de urechi.

Sărmanii!

Le-am răs în nas. Ne-am crăpat pieptu' și-am scos artileria grea, iar Moreaugarin i-a măturat pe toți cu raza lui cea verde.

Ne-a aținut calea și-o caracatiță venită de pe Terraria în căutare de hrană și o hoardă de dansatori de saraban cărora li se urăse cu binele, i-am tras în țeapă și i-am prăjit nițel, iar caracatița am tăiat-o felii, felii, am azvârlit-o în canțarole și-am înfulecat-o pe înserate, stropind-o din belșug cu zeamă de praf de pușcă.

— Hei, se zărește ceva?! ne striga Moreaugarin de dimineață și până seara, nelăsându-ne să soylim deloc în gabie.

— Ape pustii!

— Vine anaforu'!

— Atenție la artimon!

— Cârma banda!

— Ține astea cu nădejde, Plotoor!

— Trage vela, soldățoiule!

— Molaaaa!

— Leagă sartu'!

— Aruncă sonda!

— Ține straiu'!

— Vino la tachtet!

Uite-așa roboteam pe punte. O vreme am navigat fără cărbuni încercând să-i păstrăm pentru lupta cea mare. Coșurile străluceau în soare și-așteptau, nebunele, să se înroșească, puf, puf, puf.

— O barcăăă! a urlat într-o bună zi, ca scos din minți, Vlasko, trompetistu'.

Ne-am bulucit la parapetu' oțelit. Am scrutat întinderile. Am strigat mașiniștilor să oprească vântu' care țășnea din tuburile de la prova, umflându-ne pânzele.

— Un semn ceresc, ne-a zis Moreaugarin baleind apele cu raza lui cea verde.

— Un călugăăăr! a răcnit Plotor, măcelaru', izbucnind în plâns ca un copil.

Călugărul abia sufla. Avea o barbă aspră și-ncălcită. Nu mâncase de zile întregi. Căra cu el în barcă o instalație bizară. Am cercetat-o fără glas.

Naufragiatu' ne-a spus pe șoptite:

— Cutreier mările și oceanele de ani de zile, pătruns de-un tainic gând. Vreau să înregistrez vocea Domnului. L-am

implorat adeseori să-mi spună un cuvânt măcar. Unul, doar. Am plăci cu mine și-un patefon. Nu-mi pierd speranța. Dacă-mi veți da ceva merinde, am să mă rog pentru cruciada voastră, fiilor!

Hait, mi-am zis, călugărașu' a mirosit ce hram purtăm. Dar cum oare?! Viața în pustia de ape să-l fi învățat să citească-n sufletu' ființelor?!

Ne-am luat cu vorba. L-am omenit. A mâncat cu poftă. Ne-a deslușit cum funcționa instalația lui. Așa și pe dincolo. O cam scaldă. Cruciații mei, țuț! Chiar și Moreaugarin stătea gură-cască de parcă se prostise cumva. Călugărașu' tot îi dădea 'nainte să ne pună un vals, un tango sau conga. Să ne mai descărețim frunțile întunecate de gânduri războinice. Dar de unde să fi știut călugărașu' meu că noi aveam arme-n trup, înfipte adânc, departe de lumina ochiului.

— Suntem obosiți frânți, m-am băgat eu în vorbă, privindu-l drept în ochi pe călugăraș. S-o lăsăm pe mâine seară, prea cucernice! Ce-ai zice de-un pat moale, din alge și flori de mare?!

S-a învoit călugărașu'. I-au sticlit ochișorii. A murmurat ceva în barbă. Lasă-l, oricum n-aveam somn.

L-am simțit pe la miezu' nopții. S-a strecurat tiptil pe punte, la lumina lunii. S-a dus la pupa. S-a tot moșmondit acolo. Eu eram numa' ochi și urechi. L-am zărit scoțând patefonu' și alegând dintre plăci una de argint. Nu era patefon, vezi bine! Nici instalație de înregistrat vocea Domnului! Am țâșnit ca o pisică din locul meu, dintre butoaiile cu ulei de măsline. Golănoii mei dormeau duși. Sforăitu' lu' Moreaugarin se auzea până dincolo de Cercul Polar.

— Preacucernice, nu te-a prins somnu-n gheare?!

— Ah, tu erai, băiete? a susurat călugărașu' meu fâstâcit. Am ieșit pe punte. Mi s-a părut c-aud un glas. Poate că-i Domnul, mi-am zis. S-a îndurat de mine!

— E cântecu' balenelor, preacucernice.

— Aha!

— Balenele-s, mai mult ca sigur.

— Tainică lucrare cântecul ăsta al lor, fiule!

— Așa o fi, precucernice, am mârâit eu pipăindu-mi pieptu'.

Și-n ce mănăstire ziceai c-ai fost?! Poate pe Ascabia...

N-am apucat să-mi sfârșesc vorbe. Călugărașu' a pus placa

de argint în arma lui și-o muzică îngerească s-a revărsat peste ape. Am simțit cum mă podidește sângele pe nas și pe gură. M-am prăbușit lat pe punte. Cât pe-aci să mă rostogolesc în valuri. Sunetele se transformaseră în săgeți otrăvitoare. Îmi sângerau țurloaiele, fățalia și lăboiul meu cel păros.

M-am ridicat cu greu. Mi se umflase scăfârlia, gata, gata să-mi pleznească dracu'. M-am aruncat 'nainte. Mi-am crăpat pieptu' și-am tras o salvă de plumbi ucigași.

— Trădareeeee! a urlat Ibhîb, tunaru', năvălind pe punte numa' în izmene.

— Pirațiiiii! răcni Gargarelli, filozofu', aruncând prin văzduh iatagane de foc.

— Dușmanuuu, băăă! urlă Plotor sfâșiind totul în jur cu ghearele lui de oțel.

Nici urmă de călugăraș. Moreaugarin m-a strâns în brațe. A pus la cale o ceremonie. Falcerii lui au cântat la trombon și tobe. Moreaugarin m-a decorat. Mi-a prins de piept o medalie făcută din foile unui roman polițist pe care-l știam pe de rost. M-a pupat pe obraji. M-a înălțat în rang. M-a făcut contraamiral.

Târziu, în noapte, trăgând din trabuc ca niște barosani, am stat la taclale. Golănoii sforăiau. Luna-și ridicase poalele-n cap. Sufla un vânticel cald.

Moreaugarin mi-a zis:

— Contraamirale, crezi în cruciada asta?!

— ...?

— Nu simți deja diamantele de lumină veche arzându-ți măruntaiele?! Simți sclipirea Cetății Ideale? Sufletul tău nu tânjea după lumina veche, de început de Univers? Cum o să te simți când milioane de oameni vor năvăli prin porțile deschise, plângând de fericire că s-au regăsit?!

N-am zis nimic. Navigam prin ape tulburi. Poate că deja pelerinii, puși în gardă de călugăraș, ridicaseră pe ziduri cratere bolborositoare și asteroizi de foc, să ne stâlcească, să ne-arunce-n hăul sideral!

— Ce-o să faci cu diamantul tău? mă zgândări Moreaugarin aruncând vălătuci liliachii din trabucul său argintiu. O să-l înghiți ca să devii nemuritor? Nu ți se pare a fi deșertăciune? Ce-o să faci tu cu nemurirea? Prin câte războaie o să-ți mai freci pielica?! Are vreun rost? Nu e mai amețitor să trăiești o singură dată? Să arzi ca o torță-ntr-o clipită?!

Parșivul!

Cum mai încerca să mă ducă cu zăhărelul. Cum îmi mai scormonea el prin sufletele. Simțeam eu unde bate. Vedeam eu care e lucrarea lui! Voia să-i dau diamantu' meu. Hulpavnicul!

Mi-a răs în nas:

— Și de ce n-aș fi și eu nemuritor?!

— Vrei să te cuprindă plictisu', Bazar?! Nemurirea e pentru spiritele alese! Ele au a deveni principiul lui unu care se multiplică! Ți-ar plăcea să nu fii soldățoi în carne și oase, ci un principiu care ordonează Universul în Marele Joc? Vrei să te cununi cu Absolutul în dauna cărnii?!

— Și-atunci?

— Vinde-l, Bazar! Îl cumpăr eu!

Auzi pramatia! Cum mă mai îmbrobodea! Nu-i stătea în gând lu' Moreaugarin să elibereze Cetatea Vălurit Ideală pentru oameni, cum ne mai mințise, ticălosu'!

Am strivit trabucu' sub bocanc și m-am dus să mă culc. M-am perpelit toată noaptea. N-am avut somn. Am visat bazaconii.

În zori ne-am potrivit orologiu'. Am făcut un salt în timp. Ne-am zăngănit armurile. Ne-am încolonat pe punte. Am îngenuncheat. Ne-am făcut semnul crucii. Ne-am pregătit de luptă.

Ibhib, tunaru', m-a tras de-o parte. Mi-a arătat o pungă dol-dora de galbeni. Mi-a șoptit:

— Bazar, băiatule! Lasă dracu' nemurirea! Ce-ți pasă! Uite, noi i-am vândut partea noastră lu' Moreaugarin. Ce te mai codești? Uite cu ce de bănet m-am procopsit!

I-am tras una peste ceafă. L-am mușcat de urechile-i clăpăuge. Ce parșiv, tunaru'. Gata, gata să mă vândă de neînceput lu' Moreaugarin.

— Om mai vedea, tunarule!

Cețuri grele s-au coborât pe punte. S-a revărsat un șuvoi de foc peste noi. Ne-au lovit stele rotitoare. Un șarpe de oțel a șfichiuit văzduhu'. Pelerinii-și tot schimbau forma. Ibhib i-a lovit cu tunul. Vlasko, trompetistu', i-a măcelărit, transformându-și sunetele în bombarde.

Moreaugarin urla, prefăcutu':

— Pentru Cetatea Ideală, înainteeeee! Așa, tigrii mei! Să eliberăm zidurile de lumină vecheeee!

Cum o mai scrânte! Cum mai mințea!

Văzduhu' pârâi. Trozni. Gemu. Apele-nghețate-ncepură să fiarbă zgomotos. Se prăbuși o banchiză. Soarele se subție. Undeva, în înalt, spânzura o stea râncedă.

— Uraaaaa! țipă Ihib, tunaru', luându-o pe urmele lu' Moreaugarin.

— Pe ei! ne îndemnă Plotor, măcelaru', prostindu-se și el.

Într-un târziu se lasă liniștea. Peste întinderile albite de zăpezi, pluti o vreme un fum purpuriu. Curgea sânge din cer. Fulgii vreme de câteva ceasuri. Ne-am strâns la poalele Cetății Ideale și ne-am curățat armurile. Niște păsăroi de pradă ciugulesc hoiturile pelerinilor. Moreaugarin se cocoță pe o bombardă încă fierbinte, vrând să ne țină un nou discurs. Era tot cu ochii după mine acum, că se sfârșise lupta și trebuia să-mi dea partea mea, un diamant de lumină veche. Golănoilor nici nu le păsa de tărășenia asta. Se puseseră pe băut zeamă din praf de pușcă și lălăiau cântecele porcoase. Moreaugarin strigă cu o voce gătuită:

— Vă mulțumesc, tigrilor! Cavalerii mei! Cetatea Vălurit Ideală va fi...

Văzând că nu-l ascultă nimeni, se lasă păgubaș. Își scoase pumnalul și începu să râcăie zidurile, mângâind cu evlavie diamantele de lumină veche. M-am ținut după el.

S-a răstit la mine furios:

— Ce vrei?!

Ce să fi vrut? Partea mea, vezi bine. El nici n-a vrut s-audă, a-nceput să urle:

— Ani de zile am dorit nemurirea! Am căutat-o în iubirea unei femei! În van! Agatha nu era nemuritoare! Madam Brizard și-a bătut joc de mine! Ai auzit de ea, soldățoile?!

— Nu, am zis eu, roșindu-mă un pic.

— Ce știi tu? Eu am adus Mandhala! Știi de ce?

— Nu, am recunoscut eu bătându-mă.

— Ești un prefăcut, Bazar. Am cunoscut-o pe maică-ta. La fel era! Și toți cei din Adamville erau niște prefăcuți! Floarea spiritului?! Nicidecum! Niște ticăloși! Potlogari! Gargaragii! Leneși și corupți! Se-avântau după gloria deșartă! Înjurau guvernul, dar ajunși în scaun ministerial s-ar fi căpătuit pe ruptele!

— Îi judeci, Moreaugarin? Ai dreptu' ăsta să judeci oamenii?!

— Prostule! N-ai să știi niciodată...

— Vrei să mai faci un experiment, ceva?! l-am întrebat pipăindu-mi pieptul.

S-a prins, ticălosu'. Dar a râs în hohote. Să-lucid, mi-a zis. S-o fac repede, repede, mi-a zis.

— Hai, nu te codi! Tu ești începutul și sfârșitul!

— Taci! Hai, Bazar! Asta e menirea ta! Trage, soldățoiule!

— Încă o vorbă și te fac harcea-parcea, l-am amenințat în van, dându-mă un pas 'napoi.

— Curaj, Bazar! Fă-o!

Se juca cu mine. Voia să mă chirfosească cu raza lui cea verde. Voia să dea o lecție soldățoilor. Să nu-i mai poarte careva sâmbetele. Să-i conducă așa cum avea el chef.

Mi-a strigat:

— Poți s-o faci! Hai, mă așteaptă Absolutul! Eu sunt principiul lui unu care se multiplică!

Uite-așa striga Moreaugarin!

I se zbătea o pleoapă. Îi fierbea sângele în vine. Începu să scoată diamantele și să le strângă cu o mână tremurândă. M-am repezit și-am înfulecat unul. Moreaugarin a izbucnit în hohote de plâns. S-a repezit să mă strângă de gât. Am slobozit o salvă de s-au cutremurat întinderile. Moreaugarin a făcut un pas înapoi, ștergându-și sângele de pe buze. Am închis ochii și-am slobozit pumni de plumbi fierbinți.

Moreaugarin s-a prăbușit. S-a zvârcolit preț de câteva clipe, mustind de sânge. S-a rostogolit de pe punte, înroșind spuma valurilor. L-a luat o pală de vânt și l-a risipit printre ghețuri. S-a spart în mii de cioburi.

Cum coboram pe pasarelă, l-am zărit pe unul ieșind din nisip. A venit la mine și, vorbind în dodii, mi-a spus de parcă ne-am fi cunoscut de când lumea:

— Moreaugarin, cerul e roșu, o să fie vânt.

ROBERT DAVID

Robert David s-a născut pe 11 iulie 1973 în Boldești-Scăieni, județul Prahova. A absolvit facultatea de Automatică și Calculatoare, secția Calculatoare, din cadrul Universității Politehnica București în 1996. A publicat volumele *Războiul Lumilor Paralele*, ed. Litternet 2002 și *Turnurile Gemene*, ed. Omnibooks 2003. A fost redactor științific al revistei *String* și redactor șef al revistelor *String*, *Satelit-String* și *Imagikon*. A publicat editoriale și articole de opinie în *România Liberă*, *Cotidianul*, *Ziua*, *Jurnalul Național*, *Capital*. A publicat proză scurtă în reviste și antologii, cum ar fi *Magazin*, *Jurnalul SF*, *Anticipația*, *String*, *Artpanorama*, *Cronica Română*, *Arca Îmblânzitorilor de Fantasme*, *Romania SF 2001*, *Nautilus*. Povestirile scrise de Robert David au fost traduse în limba maghiară sau în limba engleză și au fost publicate de revistele *Galaktika* (în Ungaria) sau *AntipodeanSF* (în Australia).

TURNURILE GEMENE

Oamenilor le place misterul. Le place să intre în jocuri pe care nu le înțeleg. În desfășurări de întâmplări din care pot câștiga ceva sau pot ieși cu satisfacția că binele învinge răul.

Straniul ascute simțurile. Poveștile cu eroi timizi care distrug dușmani fără scrupule. Descătușarea de energii pentru cauze nobile. Toate la un loc compun un fel de fluid care îți dă speranța, ingredientul magic al jocului de-a viața și moartea.

Personajele mele vin din colțuri dispartate de realitate, au fiecare de făcut câte ceva care contribuie la ideea principală, de cele mai multe ori greu de găsit în întreg. Nu am pornit la drum ca să redefinesc lumea, ci am încercat să privesc dincolo de realul imediat, care, de cele mai multe ori este proiecția unui eveniment indus prin televiziune sau presă. Dacă ți se spune de câteva ori un lucru, vei crede în el. Iar faptul că este sau nu adevărat, nu mai are nicio importanță.

Acesta este ultimul meu Indiciu. În toți anii în care am construit personaje, am încercat de fapt să dau la o parte vâlul care acoperă lumea în care trăiam și despre care credeam că nu este una singură pentru toți. N-am reușit să distrug sistemul de control ce asigură puterea acelor care îl susțin și îl clădesc zi de zi, după normele de acum clasice ale imaginii. Dar deconspirând faptele, ți-am dat de gândit. Nici religiile, nici războaiele nu au fost reale. Dar tu, cel care încerci să înțelegi, cel care te bucuri altfel în fiecare dimineață, tu ești cheia acestui joc. În funcție de ce faci, realitatea pe care ei o exploatează capătă noi orizonturi.

Era o ușă albă, cu bucăți de geam prin care nu puteai privi înăuntru. Urcase treptele verandei și trecuse pe lângă leagănul în care zăcea ultimul număr din *The Simi Valley Star*. Ciocăni cu putere, de trei ori și se dădu înapoi. De dincolo veni un sunet de papuci târșâiți. Capul lui Philip se iți greoi pe deasupra halatului de casă.

— 'Neața, mormăi privindu-l chiorâș pe musafirul nepoftit.

— 'Neața, Phil, m-am gândit că dacă trec cu o jumătate de oră mai devreme e înțelept. Azi trebuie să te duc la Aeroport.

— Tim, îți mulțumesc, mă grăbesc să fiu gata, mormăi din nou capul ciufulit, de data asta cu mai multă solitudine. Ia loc până mă schimb.

Tim se așează lângă ziar și începu să-l răsfoiască. Soarele lumina întreaga verandă și vântul sufla ușor pentru o dimineață de august în California.

Philip închise ușa, o încuie la loc și se duse către baie. Își făcu rapid toaleta și ieși mirosind a lavandă. Fredona o arie din Monteverdi. Înșfăcă valiza în care ținea mașina de scris, adună cele câteva zeci de foi răspândite prin living, verifică luminile, gazul și apa, iar în final alese una dintre cămășile **Pinaple** cu dungii verzi din comoda cu patru sertare și și-o trase peste cap. Blugii Black Star începuseră să-l cam strângă. Îi dădu jos și luă o pereche de pantaloni de stofă. Pălăria era la locul ei, în cuierul de lângă ușă. Valiza cu haine de schimb — pregătită de cu seară. Puse mâna stângă pe **Dr. Tasting** în vreme ce cu dreapta înșfăcă balotul de haine cu mâner. Lăsa ușa să se trântască în spatele lui.

— Au găsit cadavrul ciopârțit în douăzeci și patru de bucăți numai bune de pus în formol?

Tim râse sacadat. Așa era Philip, acum abia te băga în seamă, acum te mitralia cu întrebări aiuristice.

Îi deschise ușa din dreapta, de la Mercury-ul cât o barcă, și trecu pe locul șoferului, ocolind botul alungit al mașinii. Philip aruncă bagajele pe bancheta din spate și se făcu comod în fotoliul de piele maronie. Tim porni motorul și demară pe Sepulveda Boulevard, spre ieșirea pe Freeway.

Erau 60 de mile până la LAX. Casele păreau identice în lumina soarelui de dimineață, ici-colo câte un lămâi sau portocal ori o barcă parcată pe trotuar, făcând diferența. Oamenii din Simi, de regulă polițiști în LA, dețineau niște bărci cu pânze pe care le tractau până la ocean, în weekend, într-o supremă evadare din banalitatea cotidiană. Nu era cazul lui Philip, desigur.

Trecură pe lângă un târg de mașini de epocă, unde câțiva colecționari veniseră cu Mustang-urile frumos lustruite. Câteva blonde subțirele se plimbau printre expozanți, împrăștiind reclame volante.

Pe stânga, două echipe de copii se întreceau la meciul de baseball care deschidea campionatul școlar.

Mercury-ul lui Tim trecea de pe o bandă pe alta, făcând acel zgomot inconfundabil al roților la întâlnirea cu marcajele în relief. Ajunse la capătul bulevardului și coti la dreapta, către Sud, pe autostrada care avea un moment de liniște, și intră de pe prima pe a doua bandă.

— Unde o să stai în Carling? întrebă Tim căutând pe scala radioului un post care să se asorteze cu vremea de afară.

— Au multe camere libere la internat pe timpul vacanței, nu trebuie să-mi fac griji pentru asta.

Philip își planifica în memorie capitolele pe care avea să le dezvolte în fața studenților. Fusese solicitat de decanul Universității Tehnice din Ottawa pentru câteva prelegeri de realitate alternativă, și pentru că la mijloc era o prietenie veche cât o viață, nu putuse refuza. În cap i se amestecau imagini din mai toate evenimentele care marcaseră America de pe vremea când Ford începuse producția de serie și salariile erau de cinci dolari pe săptămână. În ultimul timp se retrăsese în orașul de polițiști ca să scape de grijile pe care le avea în mod curent la San Diego. Simi Valley părea să devină cel mai sigur oraș de pe coasta de Vest și asta contribuise decisiv în momentul în care trebuise să aleagă un nou reper, după ce conviețuirea cu Ginger devenise din ce în ce mai greoaie. Era liber din nou, și de data asta voia să facă totul așa cum credea de cuviință, fără niciun fel de compromis.

Rulau de mai bine de jumătate de oră. Clădirile de la MGM și Paramount se profilau undeva în stânga, pe colinele Hollywood-ului, printre palmieri. Perimetrul tocmai fusese deschis pentru turiști, ceea ce făcuse ca traficul să devină insuportabil la orele prânzului, în ciuda celor șapte benzi pe sensul de mers.

Cele două indicatoare suspendate, cât toate zilele, îl făcură pe Tim să aleagă banda din stânga pentru a intra pe autostrada care avea să-l ducă exact la aeroport.

Mașinile veneau din spate cu viteză, iar Mercury-ul părea pierdut în șuvoiul de pe Freeway. O voce gravă intră peste muzică și avertiză cu privire la *știrile foarte importante* care urmau să fie transmise. Nu se mai auzea nimic. O cortină de liniște se întindea peste frecvența aceea, ca o pânză de păianjen. Philip căută pe scală, însă nu găsi altceva și reveni la vechea locație. Liniștea se sparse din nou:

„Doamnelor și domnilor, vă aducem la cunoștință că o explozie de proporții a distrus podul Coronado din San Diego, în urmă cu zece minute. La acea oră, circulația se desfășura în condiții normale, pe ambele sensuri. Traficul dintre San Diego și Coronado Island a fost suspendat. Echipele de intervenție încearcă să-i salveze pe cei prăbușiți. Vă vom ține la curent cu...”

Vocea se stinse. Tim îl privi nedumerit pe Philip.

— Ce dracu' e asta?

„Avem noi informații, de data asta de la Cape Canaveral, Florida. La aceeași oră la care podul Coronado s-a prăbușit în San Diego, baza de lansări spațiale de la Cape Canaveral a fost ținta unui atac cu mortiere. Un grup de indivizi mascați a deschis focul asupra uneia dintre laturile bazei, distrugând o rachetă ce urma să fie lansată. La bordul rachetei se aflau trei membri ai echipajului...”

„În Las Vegas, Nevada, am fost informați de corespondentul nostru la Conferința Anuală a Patronilor de Televiziune că o bombă a explodat într-una din sălile complexului Sheraton, ucigând zeci de oameni și rănind alte câteva sute. Pagubele sunt uriașe. Se pare că ne confruntăm cu un atac concentrat asupra Americii”.

— San Diego, Cape Canaveral și Las Vegas? Simultan?! Tim trase pe dreapta tremurând. Ce-i asta, Philip?

— Nu știi ce-i asta, dar pot să-ți spun cine-a făcut-o... Să nu te miri dacă peste zece minute nu va mai circula nimeni pe Freeway. Sau dacă îți vei simți capul greu și vei trage un pui de somn chiar pe locul în care stai. Sau dacă te vei trezi la zece mile depărtare și-ți vei aminti apoi sub hipnoză că ai fost răpit de o navă extraterestră. Sau dacă vei avea senzația că vezi, pentru scurt timp, ochi migdalați și fețe ovale...

— Poți să-mi spui cine-a făcut-o?!...

— Hai să încercăm să prezicem desfășurarea evenimentelor, făcu Philip deschizând portiera și ieșind din mașină.

Tim opri motorul. Se duse lângă Philip, care se sprijinea de caroseria automobilului.

— Primii oamenii pe Lună. Ți amintești? Imaginile televizate arată lumii întregi un individ costumat în astronaut care țopăie pe solul lunar și înfinge steagul american în semn de victorie supremă. Totul este difuzat în direct, iar națiunea jubilează. 20 iulie 1969, ora 10:56 p.m. EST. E important! Steagul

măsoară 3/5 picioare, e captușit cu fire, în așa fel încât pare că flutură. Edwin „Buzz” Aldrin îl fotografiază sau îl filmează pe Neil A. Armstrong. Am reușit să-i învingem pe ruși!

Philip vorbea rar, pe un ton jos, iar cuvintele lui intrau direct în creierul lui Tim, care nu înțelegea ce legătură avea prima aselenizare umană cu cele trei atacuri din acea zi. Totuși, nu îndrăzni să-l întrerupă. Philip știa să pună lucrurile împreună.

— Știi ceea ce trebuie să afli. Țsta e secretul. Ții minte ceea ce vezi, este foarte important. Nu ții minte un miros sau o atingere, dar îți amintești perfect o imagine, corect?

— În momentul ăsta s-a declanșat un eveniment. Nimic nu va veni ca să-l acopere. El este prezent în capul tău, pentru că ai auzit la radio că trei puncte de pe harta Americii au fost ținta unor explozii în care au murit oameni, adică cei alături de care tu lupti ca să rămâi american. Dacă dai drumul la televizor, ceea ce nu-i cazul aici, vei vedea că se vorbește peste tot despre atacul terorist asupra Americii. Va apărea Președintele ca să asigure oamenii că Guvernul face tot posibilul pentru a-i pedepsi pe vinovați. Se vor trimite condoleanțe familiilor îndurerate, se va face apel la solidaritate, se vor deschide conturi, se vor aloca fonduri de la bugetul federal. Se va redifuză apoi filmul tragediei, vor apărea făptașii, iar visul american va triumfa dincolo de orice obstacol. Adevărul, Tim, este că nimic nu-i adevărat. Nimic din toate astea *nu se petrece*! Nu se petrece dacă nu deschizi radioul sau televizorul, dacă nu vorbești cu ceilalți despre cele *întâmplăte* sau dacă nu te gândești la asta. Privește în jur. Ce vezi? Pe Freeway nu prea mai trec mașini, pentru că lumea stă acasă și se uită la televizor, cerul e la fel de albastru, vântul bate la fel de ușor, poate că s-a mai încălzit puțin. În tot acest timp, nimeni nu se mai gândește la accidentul de șalupă pe care miliardarul de carton Scott Eilersen l-a avut noaptea trecută la Asuncion Bay. Nici la răpirea și sechestrarea lui Liz Sarret, fiica senatorului de Wisconsin. Toate aceste evenimente s-au pierdut, acum e un nou punct zero, de la care o pornim cu toții. Înțelegi?

Tim îl privea descumpănit. Lucrurile pe care Philip le povestea cu gravitate aveau logică, dar o asemenea logică, încât simțea frisoane pe șira spinării. Nu se dezlipise de ecranul televizorului la 22 noiembrie 1963, când John F. Kennedy fusese asasinat în Dallas. Imaginile îi rămăseseră întipărite pe retină,

la fel și chipul uscat al lui Lee Harvey Oswald, presupusul asasin care părea că nu înțelegea nimic din cele petrecute.

— Să continuăm. Cele trei atacuri, reale sau nu, au fost organizate de cineva. Dacă le acceptăm ca fiind reale, înseamnă că niște teroriști s-au coordonat în așa fel încât au reușit o acțiune de anvergură, fără să poată fi împiedicați de FBI, CIA și alte organisme, cu un anumit scop. Care să fie acel scop? Ce-ar fi urmărit acești presupuși teroriști prin acțiunea lor? Și-au riscat viețile. A fost o acțiune foarte bine coordonată, pentru că o prezumție de coincidență nu stă în picioare. Au distrus niște simboluri americane ca să ce? Ca să amendeze o politică externă defectuoasă?! Să fim serioși... Va apărea un cineva care va revendica atentatul, altfel nu va avea sens acțiunea de ripostă, pentru că nu te poți răzbuna la întâmplare. Fie ea și artificială, organizația asta care își va asuma loviturile va avea legătură cu o zonă geografică. Riposta va fi adresată acelei zone, pentru că nimeni nu scapă *nepedepsit* după un asemenea act. America își trimite trupele, face acțiuni diplomatice fulger și schimbă, probabil, un regim. Ca să ce? Să extragă petrol? Să tragă conducte prin zone de influență americană? Rahat!

— Vrei să spui că... noi ni le-am înscenat? Întrebă Tim speriat.

— Nici măcar, dragul meu, nici măcar... Vreau să mergem mai departe cu raționamentul și să descoperi singur adevărul. Avem trei explozii simultane, produse asupra a trei simboluri americane. Națiunea află rapid, prin intermediul televiziunii și al radioului, toate detaliile. Națiunea este consternată. Națiunea este isterizată, solidaritatea se manifestă plenar, lacrimile sunt distribuite instantaneu în toate colțurile lumii, ambalate în cel mai prețios sentiment omenesc, tristețea. Vor apărea telegramele de susținere din partea liderilor mondiali, inclusiv mișcările dizidente care vor cădea în exact aceeași plasă în care ai intrat și tu, ideea falsă că totul a fost organizat din interior. Ce rezultă de aici? Lumea va vorbi *numai* despre asta. Orice altă preocupare va fi considerată act anti-american. Cu o singură condiție: să rămâi conectat la evenimente. Să deschizi televizorul sau radioul. Acum înțelegi?

Tim privea pierdut prin Philip. Pe frunte îi apăruă broboane de sudoare. Se descheie la gulerul cămășii.

— Va veni o zi, dragul meu prieten, când din niciun jurnal de știri nu vor lipsi atrocitățile. Pentru că tu, cel care privești,

ai nevoie de ceva care să-ți inspire teamă. Frica este liantul universal. Nu altceva. Când îți e frica, simțurile se ascut, iar creierul reacționează la stimulii imediați. Memoria devine scurtă, iar tu, un simplu omuleț care știe în permanență cât este ceasul.

Tim nu vedea întregul, dar simțea adevărul crud. Philip îl luă de braț și-l conduse către ușa șoferului.

— Să ne întoarcem. Se pare că se amână totul...

Demarară în trombă pe autostrada goală ca o pistă de bowling. Norii fugeau unii de alții pe două șiruri suprapuse, într-un joc bizar în care, din când în când, puteai zări seninul cerului.

Să faci *business* cu cei care ți-au aruncat în cap bomba atomică, asta da culme a democrației. „Bomba atomică a produs mutații importante la nivelul subconștientului colectiv, conducând la pierderea memoriei pe termen lung și sedimentarea amintirilor recente, relevă sursa citată.”

Sunetul îl invadea cu detașamente întregi de note muzicale. Creierul le prelucra conștiincios, cerând mai mult și mai mult. O stare de excitare îl cuprindea progresiv, iar sunetele deveniseră parte a unui stimulent ce îi afecta trupul rămas pe scaun, în fața mașinii de scris. Se detașase ușor, iar degetele alergau pe taste parcă fără să mai depindă de voința lui. Ca și cum ar fi scris o partitură, dar partitura era undeva într-alt plan, unde literele puteau fi citite altfel și puteau să însemne altceva.

Yoshiro Tanaka se plimba pe Nogai Boulevard când seara cădea peste oraș. În parcuri, oamenii se adunaseră deja grupuri-grupuri în jurul copacilor și începuseră ritualul de comuniune. Dimineața, sau după ce programul de lucru se termina, alergau cu mic cu mare spre zonele verzi unde se adunau în cercuri și făceau exerciții de respirație.

O tânără subțire trecu pe lângă el într-un triciclu și-i zâmbi. Restaurantele își aprinseseră felinarele.

Opri mașina la capătul podului, pe partea pe care se înșirau băncile de investiții și fondurile mutuale. Parcă într-una din alveolele libere și plăți aparatul de taxat. Intră în prima cabină telefonică și formă numărul lui Tetsuro Shimizu, PLM-ul de la Star Lane.

Vocea ușor ironică se făcu auzită după primul apel. Pentru un PLM, erau orele la care ziua abia începea să fie simțită.

— Shimizu.

— Bună seara, Shimizu-san. Tanaka sunt, în legătură cu facilitățile pe care vi le-am solicitat.

— Tanaka-san, sunt onorat. Grupul de R&D m-a informat că facilitățile tocmai se testează la centrul din Kiev. Mai durează câteva zile până la un raport preliminar și în funcție de el vom adăuga, dacă doriți, altele.

— Sunt teste automate? Nu prea am încredere...

— Testele preliminară se fac automat, iar dacă vreți, vom face un al doilea rând de teste în prezența dvs., chiar aici, la sediul nostru.

— Ar fi bine să asist, vă rog să mă țineți la curent...

— Prea bine, Tanaka-san, vă voi anunța imediat ce primesc rezultatele preliminară, ca să stabilim o întâlnire... Vă doresc o vacanță plăcută.

Yoshiro Tanaka puse receptorul în furcă. PLM-ul îl fentase din nou. „Grupul de R&D de la Kiev”...

Alesese Star Lane pentru că nu auzise nimic despre ei. Paradoxal. Ca o prezumție de nevinovăție, când orice mediu de informare mustea de reclame care mai de care mai apetisante, unde multinaționalele își prezentau ofertele exclusive. Star Lane oferea un traseu ales de client, cu evenimente alese de client, cu revenire garantată și fără niciun fel de extensii biologice. Spuneau că lucrează numai la nivel empatic, senzațiile erau induse în laborator, iar subiectul putea să plece apoi acasă, urmând să călătorească când dorea, pe parcursul a două săptămâni. Fizic era apt de muncă, activitățile cotidiene se desfășurau normal, iar călătoria avea loc fără ca subiectul să fie răpit de la îndatoririle cotidiene. Suna bine și nu dădea niciun fel de dependență.

Avea oroare de cheștiile care se făceau într-un lanț incontrolabil, la distanțe mari, pe principiul platformelor tehnologice. Dar cum nu exista alternativă, prefera să mai aștepte până ce rezultatele aveau să vină. Apoi avea să-și aleagă traseul la care visa de mult.

Lucra în sustaining pentru o platformă care tocmai se vânduse unui singur client. Munca era una de robot, primea un caz și începea să caute disfuncționalitatea în carul cu fân. Dacă avea noroc, termina într-o săptămână, raporta într-un sistem

electronic, dădea cazul la testat și primea unul nou. Dacă era ceva greu de reprodus, putea să stea și două luni pe același caz, până îi dădea de cap. Iar pentru a rezolva o asemenea eroare, trebuia să facă de sute de ori același și același test, încât începuse să-și dorească să nu mai gândească pe parcursul căutărilor și testelor. Oferta celor de la Star Lane spunea simplu: tu îți vezi de treaba pentru care ești plătit, iar noi îți dăm o călătorie pe un traseu presărat cu evenimente care te interesează, în așa fel încât totul să fie cât mai distractiv cu putință.

Prezentarea pe care i-o făcuseră cei din echipa lui Shimizu-san îl convinsese până la urmă să accepte întârzierile. Murea să aibă o eroare pe care să o rezolve în timp ce umbla prin America, din Dallas în Boston, pe urmele unor teroriști legendari...

Întoarce în stradă și se îndreptă către ieșirea din oraș. Avea aproape o sută de mile de mers până acasă, unde îl aștepta frigiderul plin, televizorul și canapeaua din piele.

Philip terminase ultimul capitol din „Turnurile gemene”. Transpirația îi curgea rece pe spinare și pe brațe. Scrisese în tranșă, ca un posedat, iar textul era unul brut, ce trebuia șlefuit pe „trezie”.

Se ridică din fața lui Dr. Tasting și intra să facă un duș.

Apa îl invadează, provocându-i plăcere. Nimic nu se compara cu senzația pe care o avea când, cu ochii închiși, își masa pielea capului pentru a pune șamponul să-și facă treaba. Numai atunci îi veneau în minte idei pure. După un duș cu șampoanare era ca nou. Ca un automobil proaspăt spălat, strălucind de curățenie. Iar toate aceste idei se sedimentau undeva, în subconștient, putând fi folosite ulterior. Era ca un burete care absoarbe și absoarbe până la un moment dat când se stoarce în paginile de manuscris.

Termină repede și se limpezi.

Jack Cedillo de la Double Day avea să-i plătească pentru „Turnurile Gemene” cât nu luase pentru tot ce scrisese până atunci. Asta pentru că Jack Cedillo *vedea*.

Deschise fereastra să audă concertul greierilor.

Personajele astea sunt cei mai buni prieteni pe care-i am, se gândi. Ele îmi dau răspunsuri la întrebările care mi se învârtesc în cap cât e ziua de lungă. Nu pot să accept că prăvălia lui

Mike Faracci, din colț, *trebuie* să fie acolo în fiecare dimineață când mă duc după alimente. La fel, vreau o explicație pentru televiziunile care îmi prezintă *realitatea*. Travis Sinclair vinde antichități pe Sequoia Boulevard. Skeleton Networks își deschide un birou pe Guardian Street. Chevron inaugurează o stație de benzină în oraș. Toate astea ca să ce? *Numai* ca să facă banii să circule? Să circule spre ce, de unde până unde? Banii, o convenție între cei care îi tipăresc...

Sute de figuri invadează America spre a trăi o viață mai bună. Fiecare are o șansă dacă respectă *regulile*. Șansa de a avea trei scaune pe zi după ce mănâncă hamburgeri de la Carl's...

Nu mai dăduse drumul la televizor de luni de zile.

Își aprinse un Marlboro ca să audă *nechezatul de cal*. Fuma sprijinit cu coatele de pervazul ferestrei.

Era o plenară senzație de libertate. Atâta timp cât nu înghițea nicio emisiune de televiziune, nicio transmisie radiofonică, iar tot ce auzea și vedea era ceea ce el dorea să vadă și să audă. Realitatea i se dezvăluia așa cum era, fără ca altcineva să i-o bage pe gât.

Realitatea.

Doar doi electrozi pe tâmpile. Palmele lipite de suprafața alunecoasă a ecranului încastrat în birou. Conexiunea se făcea în cortex, iar apoi ochii activau un fel de mouse optic. O mini-mă concentrare însemna un soi de dublu click transmis într-un punct al contactului cu biroul. Ceea ce genera un eveniment precis în spațiul virtual. *Undele* se propagau din aproape în aproape până ce ochiul prelua înapoi stimulul, iar corpul devenea un soi de perpetuum mobile alimentat cu imagini mișcate. Un sistem ceva mai performant decât clasică televiziune, cu deosebirea că erai la locul de muncă, îți desfășurai programul obișnuit, iar mintea ta rula în background un proces care îți dădea satisfacție.

Yoshiro Tanaka ajunsese ca de obicei la nouă și jumătate. Își lăsase geanta sub birou, dăduse mâna cu colegii și mersese la bucătărie să-și toarne o cană cu cafea.

Citise ziarele în grabă și revenise la eroare. Avea o configurație complexă. Trafic continuu prin două circuite în comutație, ambele trecând printr-un nod central. La intervale neregulate, dacă restarta de câteva ori nodul central, una dintre conexiuni

nu-și mai revenea. Trebuia să găsească de ce și să corecteze, iar singurul mod în care putea s-o facă era să planteze din loc în loc, din modul în modul, mesaje de eroare sau, pur și simplu, indicatoare. Plictisitor.

Scoase din servietă unitatea de transport de la Star Lane și o puse sub birou, pe unul dintre computere. Conectă cei doi electrozi și-și puse căștile. Introduse cealaltă mufă în ieșirea PC-ului de pe birou. Asculta radio pe Internet...

Mâinile începură să alerge pe taste. Intră în mediul electronic de control al erorilor și scrise progresul parțial. Apoi reveni în sistemul de control al surselor și plantă noi indicatoare la nivelul driverelor. Arăta ca și cum lucra de zor, doar că nu mai vorbea.

Trei focuri de armă atinseră bancheta din spate a mașinii președintelui. Primul găuri ușa din dreapta spate, cel de-al doilea îl nimeri în gât pe Președinte, iar al treilea îi explodă în cap. Jacqueline Kennedy se aruncă asupra soțului său, urlând isterizată. Agenții speciali înconjură mașina oprită. Forțele de ordine se dispersară către locurile din care se trăsese.

Cetățenii care stătuseră pe marginea drumului și fluturaseră steaguri se trântiră la pământ, urmând ordinele venite din portavocile FBI-ului.

Agenții federali împânziră zona. Privită de la balconul unei clădiri din apropiere, scena părea una a nebuniei colective. America era consternată.

— Tanaka-san!

Yoshiro Tanaka întoarse încet capul către Tomoguchi-san.

— Da.

— Voiam un status.

— Nu am găsit încă nimic care să reprezinte cauza principală a erorii, Tomoguchi-san. E prea devreme pentru o estimare. Ar putea dura o zi, ar putea dura două săptămâni.

Comută pe al doilea ecran, unde cele patru ferestre arătau succesiunea de linii afișată de utilizator pentru a găsi locul în care erau stocate mesajele. Traficul curgea normal.

— Continuă, Tanaka-san. Te rog să mă anunți imediat ce ai un progres.

Yoshiro Tanaka se înclină.

Dispozitivul de la Star Lane părea funcțional. Un mic zgomot redundant îi rămăsese în urechi ca un bâzâit. Ridicase palmele de pe birou. Era totuși destul de greu de revenit la normal. Părea un

joc simultan în două realități. Una care avea loc chiar sub ochii celorlalți și una doar pentru propria sa minte.

Se ridică amețit și derutat. Merse la baie și se spală cu apă rece pe ochi. Figura soției președintelui american încă îi mai persista pe retină. Încercă să se concentreze asupra muncii pentru care era plătit, însă simți o amețeală progresivă care îi cuprinsese capul. Un întuneric rece ca broboanele de pe frunte îl înconjură dintr-o dată. Căzu alunecând lângă ușă, cu capul greu și membrele zvâcnindu-i spasmodic.

Se trezi pe patul de spital. Medicul îi spuse că avea de făcut câteva analize, dar, după toate probabilitățile, cel târziu mâine seară avea să fie externat. Era un simptom caracteristic muncii cu computerul. Mai mulți ingineri de telecomunicații, angajați în diferite multinaționale, fuseseră aduși leșinați în ultimele săptămâni.

Tanaka-san privi încet în jur și distinsese încă doi colegi de salon.

— Yumiro-san, de la MOT, Nagasaki, făcu doctorul prezentările, arătând cu palma deschisă către colțul din dreapta, și Toranaga-san de la NT, Hiroshima.

Tanaka-san se înclină în ambele părți fără să zâmbească. Hiroshima și Nagasaki, în același salon...

Doctorul părăsi încăperea.

— Cum s-a întâmplat la dumneavoastră, Tanaka-san? întreabă vecinul din stânga.

— Tot ce îmi amintesc este că lucram și, dintr-o dată, mi s-a făcut rău... M-am spălat pe ochi... Cred că am leșinat.

— Oh, la fel îmi aduc aminte și eu, exclamă Yumiro-san. Dar n-a fost numai lucrul de zi cu zi, nu-i așa?

— Probabil ați folosit în acea dimineață un dispozitiv suplimentar în activitatea pe care o desfășurați..., interveni și Toranaga-san.

Tanaka-san îi privea nedumerit pe cei doi. Ambii zâmbeau ca și cum erau niște obișnuiți ai spitalului. Ca și cum experiența aceea nu le fusese străină.

— Da, am folosit un dispozitiv de la Star Lane...

— Bănuiam, Tanaka-san, bănuiam. Rutina cotidiană, plus drumul până acasă, când mintea e liberă și nu-și mai vede de

treabă... Pe așa ceva s-au bazat cei care au adus echipamentele de indus realități alternative. Atât Toranaga-san, cât și doctorul care ne consultă, toți suntem utilizatori ai dispozitivului care, cu timpul, va deveni la fel de popular ca televiziunea... Ne-am transformat cu toții în niște roboți ascultători, marionete în mâinile celor care, dacă nu suntem cuminți, ne dau în cap cu bomba atomică.

— Leșinul survine în momentul în care ți se pare că faci ceva care contravine propriilor norme, interveni Yumiro-san. De exemplu, pentru un soldat care depune jurământul militar, probabilitatea de a leșina este destul de mică, dacă nu chiar zero. Pentru că toți știu că jurământul militar e un lucru dincolo de onoare, dacă îți este impus. Numai un om care chiar are probleme de conștiință va leșina în timpul jurământului militar...

— Fusesem în Texas chiar în momentul asasinatului... Am văzut cum i-a explodat capul Președintelui Kennedy, apoi am fost strigat de șeful meu să dau un raport. Am revenit la realitate, am dat raportul, apoi am simțit că mi-e cald, m-am dus să mă spăl pe ochi și am leșinat.

— Probleme de conștiință ale angajatului corect...

Tanaka-san înțelese că vorbește cu oameni mai experimentați. Încercă să pluseze.

— Ce-mi puteți spune despre incursiunile alternative? Cum se produc efectiv?

— Tanaka-san, incursiunile alternative chiar se produc... Se produc în mintea celui care le face, iar dacă respectivul călător este stăpân pe propriile cuvinte, pot genera mutații în subconștientul colectiv. Vi se pare întâmplător că stați în același salon cu noi doi? Nu este... Tanaka-san, japonezii vor să se răzbune pentru ce ne-au făcut americanii. Problema este că echipamentele pe care le folosim noi chiar pot induce evenimente în viitorul comun, numai că până acum nu s-a reușit și programarea acestor evenimente. Nici nu e ușor, dar important, totuși, e că le putem induce...

Privirile celor trei aveau o strălucire ciudată, asemănătoare culorii verzei deschis pe care frunzele copacilor o iau atunci când soarele le scaldă în lumină.

Double Day Press Inc. scria pe plăcuța aurie de la intrare.

Philip urcă treptele și luă liftul pentru etajul al cincilea. În lift se privi în oglindă și încercă să-și aranjeze părul ciufulit. Dar Jack îl știa de multă vreme, așa că renunță.

Trecu pe lângă recepționera care îi zâmbea și intră în biroul boss-ului.

— Philip, ce plăcere să te revăd, omule, ia un loc, te rog. Ceva de băut?

Philip dădu mâna cu Jack Cedillo și ceru un coniac.

— Jack, ți-am adus turnurile. Puse mapa pe masa și se lăsă pe spate în scaunul de piele. E ultima mea carte. Cred că n-am să mai scriu nimic...

— Philip, să fim serioși, orice scriitor care termină o carte spune că nu va mai scrie nimic, nu-i așa?...

— Nu știu, Jack, de data asta chiar nu știu. Am scris ceva destul de șocant chiar și pentru mine, care sunt obișnuit cu ideile astea... Problema este nu dacă se va întâmpla, ci când...

— Prietene, eu unul te cunosc de mulți ani și te prețuiesc. Din păcate pentru noi, ceea ce scrii tu nu poate fi promovat prin televiziune sau prin radio. Ne adresăm unui public restrâns, disparat, un public ciudat și indefinit. Este la fel ca viitorul, vag și plin de semnale contradictorii.

— Tocmai asta e ideea, Jack. Îți las cartea, iar tu faci cu ea ce crezi de cuviință.

Jack Cedillo semnă cecul și i-l întinse lui Philip. Erau bani destui pentru ca un om obișnuit să trăiască fără griji un an întreg. Philip bău coniacul, îl salută pe Jack și părăsi biroul. Secretara îi zâmbi din nou, iar până să vină liftul, reuși să-i smulgă un autograf...

„Turnurile gemene” a fost un succes uriaș. Tirajul s-a epuizat în mai puțin de o lună, Philip a primit scrisori de pe tot cuprinsul Americii, o a doua ediție a fost scoasă pe piață și s-a vândut la fel de bine. În librării, benzinării, fast-food-uri sau moteluri de autostradă, cartea lui Philip își aștepta răbdătoare cumpărătorii. Iar oamenii cumpărau de parcă acolo era scris ceva ce trebuia păstrat și lăsat mai departe urmașilor.

Un canal de televiziune a făcut un reportaj despre fenomenalul succes de public.

„Problema este nu dacă se va întâmpla, ci când”, spuneau mai toți cei intervievați.

„Trebuie să ne recunoaștem greșelile!”

„Mai devreme sau mai târziu vom plăti cu vârf și îndesat!”

„O să ne distrugem între noi, frate contra frate, soț și soție, vecin cu vecin!”

„Ne vor minți că suntem cea mai puternică națiune de pe glob și ne vor face să trăim cel mai teribil coșmar!”

O tânără cu aparat dentar flutura ultima pagină din carte și striga: „Indiciile date de mine vor fi șterse de fluctuația indicilor bursieri, de imaginile cu dezastre naturale și de profețiile lui Nostradamus. Veți deveni consumatori de imagine, vă veți hrăni cu imagini și veți visa imagini. Vi se vor prescrie pilule anti-stress care să vă ajute să dormiți, de parcă liniile de cod pe care le veți vedea în somn și durerile din ceafă vor avea vreo legătură cu doctorii care vă iau banii ca să vă asculte poveștile. O să vă oferiți voluntari pentru a fi însemnați și veți căuta semnele oriunde veți merge.”

Era 1982. Iar Philip K. Dick nu avea să mai scrie altceva după „Turnurile gemene”.

Costi Gurgu

Ficțiunile lui Costi Gurgu au apărut în România, Canada, Statele Unite, Anglia și Danemarca. Are trei cărți publicate și peste 40 de povestiri pentru care a câștigat 24 de premii. Ultimele publicații includ antologiile *Tesseract 17* (CA), *The Mammoth Book of Dieselpunk* (US), *Dark Horizons* (US), *Street Magick* (US), *Water* (CA), și *Alice Unbound* (CA).

Romanul său, *Retetarium*, a fost publicat în România de Tritonic (2006) și în Statele Unite de White Cat Publications (2017) sub denumirea de *RecipeArium*. *RecipeArium* este acum finalist la premiile canadiene Aurora 2018.

Pentru mai multe informații despre Costi vizitați www.costigurgu.com

Recent, Costi a înființat Games for Aliens, a tabletop games enterprise. Primele lui două jocuri sunt *Absolutism* (bazat pe ultimul său roman, *Servitute*) și *Carami* (bazat pe *RecipeArium*).

DINCOLO DE FARUL DE LA CAPĂTUL LUMII

Vasul de Sânge al autiștilor aluneca neauzit prin ceața vâscoasă. Alexandru Vromihene încerca să-și mențină postura verticală pe punte, alături de comandantul trupei de mercenari. În spatele lor, aceștia așteptau neclintiți, înfășurați în veșmintele negre ce le acopereau trupul în întregime. Își trăseseră deja peste ochi lentilele realității, ca măsură de precauție. De jos, din cală, se putea auzi susurul autiștilor ce pilotau vasul. Dincolo de ei, o liniște apăsătoare, de parcă însăși apa prin care navigau nu era decât o impresie.

Comandantul își ridică privirea de pe busola de vise. Ecranul acesteia devenise verde fosforescent. Rotițele și acele prinseră a i se roti frenetic pe cadran.

— Suntem aproape, murmură bărbatul.

De undeva, din ceață, se auzi un clopot. Lumina gălbuie a unui far spulberă anemică vălătucii de ceață. O palmă rece îl prinse pe Alexandru de mână. Unul dintre autiști, un copilăș scund și slab, urcase pe punte. Își ridică privirea albă spre el, menținându-și palma pe mâna lui, și continuă să se balanseze de pe un picior pe celălalt.

„Am ajuns. Pregătiți-vă de debarcare”, traduse Alexandru cuvintele ce i se formau direct în creier. „Acum!”

Vasul de sânge se zgudui ușor, apoi păru că se scufundă brusc. Prora se topea sub picioarele lor, în timp ce ambarcațiunea avansa cu viteză direct în pietrișul țărmului. Un șuier profund, ca un oftat, străbătu tăcerea amurgului și vasul se retrase de sub picioarele lor înapoi în apa mării, resolidificându-se. Rămăseseră cu toții nemișcați, cu valurile lingându-le pulpele.

Ceața își pierdu din consistența de vată și lăasă să se întrevadă la câțiva pași spre dreapta un perete stâncos. Lumina vineție a unui soare muribund polei însăngerată burțile norilor. Fără zgomot, mercenarii se repliară spre peretele din piatră. Din ceață se auzi iar clopotul Farului și lumina purulentă a acestuia

mătură vârfurile pereților din stâncă, cu mult deasupra capetelor lor. Acele busolei de vise arătau concentrația maximă undeva în fața lor. Cu un singur gest, comandantul își urni oamenii în acea direcție.

Nisipul plajei era fierbinte și umed. Alexandru percepu zgomotul unei respirații greoaie, care în mod sigur nu venea de la niciunul dintre războinici. O pală de vânt risipi ceața de pe plaja de la Capătul Lumii. Observă că avansau printr-un defileu, între doi pereți stâncoși și abrupti. Terenul urca, așa că la capătul defileului nu putea vedea decât cerul vinețiu.

Lângă peretele din stânga, un copil așezat pe un bolovan împletea o coroniță din flori. Alexandru se opri uluit, dar comandantul și mercenarii săi își continuară drumul cu mare grijă pentru a nu fi depistați. Nu păreau să-l observe pe copil. Acesta îi făcu semn să se apropie.

Ajunse lângă micul localnic și verifică să vadă ce făceau însoțitorii săi. Războinicii se opriseră în spatele unei stânci, la baza peretelui. Comandantul îl trimise pe unul dintre oamenii săi să inspecteze zona din fața lor. Apoi se uită înspre Alexandru, dar era limpede că tot nu-l vedea pe copil. Acesta nu mai părea așa mic de aproape. Avea trupul unui băiețel de zece ani, dar capul ce i se clătina pe gât ca o păpădie în adierea vântului era de două-trei ori mai mare ca trupul. O diferență pe care constată uimit că nu o observase de la distanță. O cârjă noduroasă îi sprijinea bărbia și-i menținea giganticul cap pe umeri. Ochii îi erau de un bej putregăios, cu iriși negri. Copilul zâmbi și dezveli două șiraguri de colți galbeni, pătați cu gri, contrastând cu pielea rozalie și trăsăturile dulci.

— Bine ai venit la Farul de la Capătul Lumii, îi ură acesta.

Alexandru încercă să nu zâmbească prosteste. Încercă să găsească un răspuns politicos, dar ambele încercări fură fără succes. Comandantul începuse să-i facă semne nervoase. Se însera și se apropia momentul pentru care veniseră până la Capătul Lumii.

— Prietenii tăi sunt nerăbdători. Fă-le semn să nu te aștepte. Nu mai au nevoie de tine, continuă creatura, zâmbind sinistru.

Cu o unghie vineție și ascuțită, își răcii pielea de pe umărul stâng. Într-un final reuși s-o cojească. Își introduse unghia sub piele și trase încet și cu atenție, desprinzând de pe carne o fâșie de piele însângerată. Cu ea întări împletitura coroniței, care,

acum observă Alexandru, era împletită din flori uscate și ciulini. Îi era clar că nu vorbea cu un copil și simțea că n-ar fi prea deștept să-i spună *nu*.

Bărbatului i se stinse zâmbetul și-i făcu semn comandantului să plece fără el. Fuioare de ceață se ridicau din carnea sângerândă a copilului, acolo unde se jupuisese. Reflexiile vineții ale soarelui amestecau ceața de deasupra apei cu sânge.

— Ce vânt te aduce la Capătul Lumii?, îl întrebă creatura.

Avea o voce subțire și tremurătoare.

— Cine ești?, reuși Alexandru să rostească primele sale cuvinte.

— Numele meu este Kakmoxes. Prietenii mi-ar spune Kaks. Așa mă gândesc eu, adăugă cu un oftat.

— Locuiești pe insulă, Kakmoxes?

— Da, ai putea spune asta.

Mercenarii își reluasera înaintarea furișată. Lăsarea serii trebuia să-i găsească dincolo de Fermă, în plin Câmp, iar la căderea nopții trebuiau să fie înapoi pe plajă, cu prada. Așa se înțeleșeră cu piloții Vasului de Sânge. Oricum, dacă-i prindea miezul nopții pe Câmp, șansele să se mai întoarcă erau foarte mici.

— Cum se face că ei nu te văd?

— Mă văd, mă văd. Dar mintea lor a decis să nu mă considere real. Pentru ei, tu vorbești de unul singur.

— Ești doar un vis!

Alexandru se retrase, brusc înfricoșat de perspectiva de a fi căzut pradă unui coșmar, mai mult decât de aspectul deranjant al interlocutorului. Își scoase cu gesturi repezite lentilele realității și și le așeză peste ochi. Copilul prinse a râde cu poftă.

— Oh, sunt cu mult mai mult decât un vis, nu-ți fie teamă!

Într-adevăr, nu era doar un vis. Lentilele îl arătară pe băiețel în același loc, împletindu-și coronița cu degețelele boante. Însă prin lentile pielea nu i se mai vedea roz și întinsă, de copil. Îi devenise palidă, iar la încheieturi îi era gri, ridată și buburoasă. Ochii i se măriseră pe față și-i deveniseră de culoarea mlaștinii.

— Deci, ce te aduce atât de departe de lumea ta?, îl întrebă iar pe Alexandru Vromihene.

Nu mai exista cale de întoarcere acum. Trebuia să joace jocul lui Kakmoxes, indiferent cine era creatura.

— Sunt un imagus. Am fost angajat ca interpret al expediției lordului Bureba la Capătul Lumii.

— Un imagus câștigă mult prea bine în cetățile Tuve ca să-și riște pielea ca simplu interpret într-o expediție de jaf în alte lumi, îi spuse Kakmoxes zâmbind.

— Iar tu știi prea multe pentru un copil ce locuiește într-o insulă izolată de restul lumii, ori al lumilor.

— Din ce Tuvă vii?

— Vin tocmai din Zegetuva, din Lumea Ionului. Dacă îți spun ce caut aici, îmi spui ce ești și ce cauți tu aici?

— Este un târg bun, aprobă Kakmoxes.

Ceața se rărise și dezvăluisese în capătul defileului un deal sterp și pietros. Iar dincolo de deal se putea vedea clădirea Fermei, întunecată și sumbră. Tăcută și lipsită de viață. Culegătorii ieșeau pe Câmp abia la Miezul Noptii. Pe cer se întindea lumina argintie a primei luni, trăgând după ea aburii înserării. Mercenarii își reluaseră înaintarea furișată. Văzuseră și ei Ferma și știau că în spatele ei se afla ținta expediției lor — Câmpurile de Vise.

— Nu înțeleg de ce nu-i alertezi pe ai tăi, dacă tot ne-ai văzut aici pândind, furișându-ne, îl întreabă Alexandru pe copil.

— Hoții de Vise sunt treaba Gardienilor. Dacă reușesc să fure ceva și să scape, atunci Gardienii nu și-au făcut treaba și vor plăti paguba cu sângele lor. E o lume simplă, continuă Kakmoxes să îndeplinească florile.

Își jupui o nouă fâșie de piele și prinse a lega următoarea parte din coroana de ciulini.

— Realitatea este că în Zegetuva sunt un imagus de succes. N-aș fi avut motiv să iau slujba asta. Dar acum mai bine de jumătate de an am început să visez ceva ciudat. Prima oară se făcea că eram pe niște dealuri albe și pufoase, acoperite cu flori argintii. Păsări verzi și roșii se roteau prin aer. Cerul era de un albastru adânc și senin, deschis și larg, născând orizonturi strălucitoare. Într-o poiană plină de flori, lângă un izvor rece și iute, stătea întinsă în iarba albă cea mai atrăgătoare femeie pe care mi-a fost dat s-o văd. Frumusețea are multe înfățișări, dar ea era întruchiparea frumuseții. Era... mi-am dat seama imediat, iubirea vieții mele. Nu a fost o concluzie rațională, doar că a izbucnit neașteptat din interiorul meu. Dorința mă ardea și eram neputincios.

Bărbatul se opri și înghiți în sec. Zâmbi trist. Avea trăsături fine și oboșite. Măinile cu degete lungi și îngrijite. Își scoase

lentilele realității și-l privi pe copil. Fără lentile, pielea acestuia arăta iar rozalie și netedă.

— Nu știu unde este lumea asta albă, ori cine este frumoasa necunoscută, dar este ceva scris în sângele meu de mult, poate că înainte să mă fi născut, în memoria strămoșilor mei.

— Știu despre ce vorbești. Memoria sângelui este limba adevărului, spuse în șoaptă copilul.

— După multe astfel de nopți, am visat că trebuie să ajung tocmai la Farul de la Capătul Lumii ca să o pot întâlni pe... Isabela. I-am aflat numele la un moment dat. Numai că eu sunt din Lumea Ionului, o lume fără sfârșit. Așa că m-am angajat ca interpret pentru lordul Bureba, să-i călăuzesc mercenarii prin Petrator. Acolo am cumpărat o hartă a Oceanului Durerii de la însuși Sfântul Petre, Zeul Trecherilor. Am angajat un Vas de Sânge și am purces spre Capătul Lumii. Nu aș fi putut să ajung singur până aici.

— De ce ai folosit serviciile autiștilor?

— Este imposibil să călătorești prin Radharc, venind dinspre Petrator, fără autiști! Sângele lor este singurul combustibil care funcționează în acea lume.

— Asta dacă asculți de legea Sfântului Petre. Dar există și metode mai civilizate.

— N-am idee despre ce vorbești.

— Lordul Bureba nu e prea deștept dacă își trimite oamenii aici folosind Calea Sângelui.

— Poate că nu e, ori poate că este atât de deștept pe cât îi permite știința lumii lui. Oricum, este rândul tău acum.

Între timp, mercenarii dispăruseră dincolo de dealul pietros. O lumină apăruse la una dintre ferestrele Fermei. Aburii înserării coborâseră peste împrejurimi și umpluseră defileul de umbre tremurătoare.

Kakmoxes termină de împletit coroana. Scuipă într-o palmă și frecă flegma peste capetele ei, încleindu-le într-o pastă cenușie. Apoi zâmbi iar, și-și întoarse privirea spre Alexandru:

— Fac parte din Zalm. Sunt Zeul Viselor și al Ceții în Lumea Radharcului, și am fost asta încă înainte ca Sfântul Petre să pună bazele Petratorului. Eu fac trafic cu vise în toată aglomerația Lumilor Mediane.

— Tu ești Stăpânul Viselor?, murmură Alexandru cu sângele înghețat.

— Unii îmi mai spun și așa. Dar nu-ți fie teamă. Ți-am zis că de hoții de vise se ocupă Gardienii, nu eu. Iar tu nu ești un hoț. Tu ești oaspetele meu aici. Tu ai venit cu un alt scop la Capătul Lumii.

— Dacă Stăpânul Viselor îmi permite, aș vrea să o caut pe Isabela pe insula lui.

— Din păcate, Alex... pot să-ți spun Alex? Îmi plac prescurtările prietenești. Din păcate, ai venit prea târziu.

— Nu înțeleg!

— Am cunoscut-o pe Isabela. A trecut și ea pe aici și, nu foarte surprinzător, te căuta pe tine. Spunea că ați fi suflete-pereche.

Bărbatul păstră tăcerea puțin derutat.

— Ai ajuns însă cu trei secole prea târziu, continuă copilul cu voce tremurătoare.

Alexandru simți cum lumea se învâрте în jurul lui și-și pierde consistența. Tot ce fusese realitate până cu o secundă în urmă își schimbase sensul. Înghiți cu greu. Nu știa...

De dincolo de deal se auziră primele urlete. Mercenarii se întâlniseră cu Gardienii, sau poate îi întâlniseră pe Culegători, deși era prea devreme pentru ultimii. Urletele continuă un timp îndelungat.

— Am o soluție pentru tine, re-luă Kakmoxes.

Imagusul era palid și tremura în ciuda căldurii umede a insulei. Din aburii negri răsunau prelung și sfâșietor vocile îndurerate și disperate ale hoților de vise.

— Ignoră-i. După cum sună, s-au întâlnit cu Mama Viselor. Ceea ce înseamnă că nu veniseră doar să fure niște vise, ci direct sursa lor. Aroganța și ignoranța oamenilor. Asta este ce m-a fascinat întotdeauna la voi. Asta este și ceea ce v-a dus atât de departe, în alte lumi.

Brusc, din ceruri se scoborî peste împrejurimi cântec de îngeri. Urletele se domoliră și într-un final se înecară în gălgăituri și gemete. Vocile îngerești, împletindu-se în coruri tânguitoare, învăluiau vălătucii întunecați ce lungeau dealul în jos, spre nisipuri, spre mare.

— Ah, se trezesc Culegătorii, oftă fericit Kakmoxes.

— Doamne, iartă-mă!

Lui Alexandru îi curgeau involuntar lacrimile pe obraji.

Copilul-zeu își smulse câțiva câlți de păr din cap și îi îndesă bărbatului în urechi. Acesta răsuflă adânc și căzu tremurând în genunchi.

— Isabela a venit aici acum mai bine de trei secole. A traversat Câmpurile de Vise și a trecut dincolo de Capătul Lumii, în Lumea de Dincolo. Era singura soluție ca să te poată întâlni. O să te învăț cum să traversezi Câmpurile și să treci în Dincolo. Acolo o vei putea găsi, pentru că ea te așteaptă.

— Mă așteaptă de trei secole?

— Nu există timp în Dincolo.

— Tu ești Stăpânul Viselor. Ai putea să-mi spui cine a pus un *vis de intrigă* pe mine?

— Există o clauză de confidențialitate între mine și toți clienții mei. Nu le pot înșela încrederea, zâmbi zeul.

— Ai putea fi chiar tu! exclamă Alexandru cu o undă de mânie în glas.

— Aș putea fi, încuviință Kakmoxes.

— Ar trebui să mă întorc chiar acum în lumea mea!

— Da, ar trebui. Dar unde vei mai găsi acel scop înălțător dacă-ți abandonezi aventura?

— Ce scop înălțător?

— De unde știi că Isabela nu-i singurul tău scop în viață? Există o singură cale să afli — continuă-ți drumul și descoperă ce se află la capăt.

Alexandru îl privi contrariat:

— Ca să treci în Lumea de Dincolo, trebuie să mori!

— Nu-ți fie frică. Nu există moarte.

— Mi-aduc aminte că am citit că acum mii de ani, răzbu-nicii noștri se aruncau în sulite pentru a duce mesaje zeilor Zalmului. Erau vestiți că nu le era frică de moarte. Asta îi făcea invincibili.

— Așa este, nu există moarte!

— Zeii Zalmului erau zei ai începuturilor, zei ai creației. Asta până când Dumnezeu v-a înlocuit pe toți.

Kakmoxes îl privi atent preț de câteva secunde. Din glasul lui Alexandru nu răzbătuse niciun strop de ironie. Nu făcea decât să recite din cărți.

— Ce-ai spus nu are niciun sens. Dumnezeu n-a înlocuit pe nimeni. Nu, noi am fost alături de voi până când Dumnezeu a interzis altora creația, rezervându-și privilegiul numai lui. Atunci, moartea a căpătat consistență și context. Noi am rămas zei ai creației, în ciuda noii orânduiri, dar lumile noastre au acum efemerul viselor.

— Dacă moartea a căpătat consistență, înseamnă că ea există, nu? Cum îmi poți spune să trec în Lumea de Dincolo, că nu există moarte, când chiar tu recunoști că acum ea a căpătat consistență și context?

Kakmoxes luă de alături o nouă cârjă și-și propti fruntea în ea. Îl privi trist pe Alexandru:

— Este o problemă de credință. Tu ai avut credință și ai venit până la Capătul Lumii să-ți întâlnești sufletul-pereche, iar acum nu ți-a mai rămas nicio sămânță de credință să treci dincolo de Capătul Lumii pentru iubirea ta.

— Am credință în iubirea și în menirea mea, așa cum cred că există un scop mai înalt în toată această aventură, dar Dincolo...

— Atunci, ia coronița asta și poart-o când vei străbate Câmpurile de Vise. Te va proteja de Culegători. Dar nu și de Mama Viselor, ori de Gardieni.

Alexandru se ridică din nisip. Își petrecu geanta pe după gât și-și puse lentilele realității la ochi. Apoi luă coronița și și-o așeză pe cap. Aceasta se topi în părul său. Kakmoxes își smulse doi colți din gingiile putrezite și-i înfipse în fruntea bărbatului.

— Cu ei te vei apăra de Gardieni. Singurele sfaturi pe care le mai am sunt să o ocolești de departe pe Mamă și să rezisti tentației. Visele din Câmp nu sunt pentru tine.

Atingându-i fruntea, colții zeului crescură într-o pereche de coarne ascuțite și tăioase. Alexandru simți alți colți crescându-i pe umeri, pe brațe, în coate, din omoplați. Erau mici, ca niște dinți ascuțiți.

Prima lună era aproape de creștetul cerului. A doua lună răsărise la rândul ei peste mare, risipind în apele negre o reflexie verzuie, ce îmbrățișă dăra argintie a primei.

Alexandru depăși dealul de la gura defileului și văzu Ferma cu toate ferestrele luminate. Își aminti strigătele desperate ale mercenarilor și simți un nod în capul pieptului. Spre stânga, pe coasta stâncoasă, se înălța turnul Farului. Alese drumul șerpuit pe lângă acesta. Piatra albă a Farului era mâncată de sare și umezeală. Câlți de aburi i se agățau de crăpături precum vata de pielea scorjită. La poalele turnului începea Câmpul de Vise. O ceață albă, strălucind mat, îl acoperea ca o pătură de lână. Marea se auzea zbuciumată, spărgându-se de stâncile

de la baza Farului. Se lăsase întunericul, însă mai avea măcar o oră până la miezul nopții, ora Culegătorilor.

Inspiră adânc, înghițindu-și frica, și o luă la fugă peste Câmp. Recolta era deasă și încălcită, moale și rece. O auzea sfâșiindu-se la înaintarea lui, precum o pânză putrezită. Alerga într-un ritm constant, încercând să mențină direcția cu Ferma în spate. Cât mai departe de Fermă, de Culegători și de Mama Viselor. Lordul Bureba îl mințise. Poate că oamenii lui ar fi avut o șansă să fure câteva vise dacă nu intrau în Fermă. Cum își putuse închipui Bureba că printr-o simplă acțiune vulgară putea răpi o ființă mistică, probabil o zeităte în felul ei?

În ciuda călților de păr ai zeului din urechi, putea auzi un zgomot ciudat, ca un zbârnâit de insecte. Ca un stol uriaș de țânțari, ori muște. Era un zgomot enervant. Încercă să-l ignore, așa cum încerca să-și mențină ritmul alergării. Nu avea antrenament și deja simțea cum îl înțepă splina. Viața mondenă își spunea cuvântul. Un șir de luminițe tremurătoare își făcu apariția la orizont. Se opri mirat, respirând cu greutate. Privi în spate, dar Ferma nu se mai vedea. Doar lumina Farului, ca o lamă tocită tăind aburul. Prima lună era în creștetul cerului. Își apăsă palma peste zona dureroasă a splinei și inhală adânc, încercând să-și regleze respirația. Zumzetul de aripi se întetea odată cu avansarea șiragului de luminițe.

Dacă se întorcea din drum, s-ar fi lovit de Culegători, care trebuiau deja să fie în Câmp. Dacă își continua goana, din față veneau mai mult ca sigur Gardienii. Și peste toate, neputința sa fizică.

Oh, Kakmoxes, zeu al deșertăciunii!, gândi panicat. Ce folos puteau avea acum dințișorii crescuți sub piele!

O luă iar la fugă în direcția Gardienilor. Apropiindu-se de ei, începu să distingă detaliile. Trupurile le erau vag umane, cu o piele albă, pătată. Gurile erau despicături pe fețele late, înconjurând jumătate din circumferința capului. Colți ascuțiți și subțiri ca niște ace le ieșeau de sub buzele vineții și groase. Pe spate și pe brațe aveau mii de perechi de aripi micuțe, străvezii, de insecte, care vibrau cu o frecvență uriașă, susținându-le trupurile buhăite în aer și ajutându-i să zboare cu viteză. Aripioarele emanau o lumină roșiatică, ce lăsa o dâră în spate.

În ultima clipă îl zări la o oarecare distanță în față pe unul dintre mercenari, probabil un supraviețuitor al măcelului de la

Fermă. Țâșnise din aburul viselor, unde probabil se ascunsese, și alerga cu viteză în aceeași direcție cu el. Gardienii păreau să nu-l observe. Bărbatul își scoase din fugă sabia și șarjă în tăcere.

Într-o fracțiune de secundă, unul dintre Gardieni își căscă spintecătura gurii și îl înghiții pe războinic în întregime. Apoi capul i se micșoră la loc și-și păstră formația de zbor cu ceilalți, continuând să mestece.

Alexandru se opri gâfâind. În câteva secunde paznicii viselor urmau să-l înghită și pe el. Uitase de durere, uitase să respire. Se aruncă pe jos, în ceața albă a viselor și încercă să se lipească de sol pentru a fi acoperit complet. Zbârnâitul aripilor era infernal. Se apropia cu viteză. Imagusul își închise ochii și-și înfipse degetele în solul afânat. Zgomotul trecu cu rapiditate pe deasupra lui, apoi se îndepărtă. Așteptă un timp pentru a se asigura că distanța dintre el și monștrii era atât de mare pe cât se putea, apoi își aminti să respire. Inhală cu nesaț și se înecă cu aburul luminos. Un soi de semințe îi intraseră în gură. Scui pă speriat. „Rezistă tentației!”, îl avertizase Kakmoxes. „Tentației îi rezist, dar cum să rezist accidentului?”, zâmbi el cu ușurare. Scăpase de Gardieni!

Se ridică în genunchi, scui pând și râzând. Închise gura și crăpă între dinți o sămânță pe care nu o simțise. Îl cuprinsese o senzație de sufocare și căldură, și un gust dulceag i se răspândi pe limbă. Noaptea prinse a se lumina în jurul său în culori blânde. Cu un ultim efort de voință, înainte de a ceda visului, scui pă iar și sămânța ascunsă zbură spre covorul de ceață. Doar o crăpase, nu o spărsese complet. Întunericul șui eră înapoi, în realitate, și cu el, un ușor zbârnâit.

La câțiva pași de el, din beznă se desprinsese unul dintre Gardieni. Unul singur, rămas în urma liniei celorlalți. Un zvâcnet iute din aripi, o dără roșiatică în urmă și distanța dintre ei se topi. Monstrul își căscă gura și-și expuse acele dinților brusc crescute în lame tăioase, lungi ca niște săbii.

Panica puse stăpânire pe Alexandru și, odată cu ea, furia. Neputința. Dinții divini plantați sub piele îi ieșiră reflex sub forma unor țepi uriași și spinoși. Auzi colții Gardianului izbindu-se de țepi și atunci icni cu ultimele puteri și izbi disperat cu brațele spinoase.

Se opri când își dădu seama că nu mai lovea decât aerul și că inamicul său zăcea sub pătura de ceață. Stropi negri de

sânge pluteau ca într-o suspensie la suprafața aburului. Țepii i se retraseră sub piele. Respira sacadat. Era singur. Era liniște. Era întuneric în toate direcțiile. Nu mai știa de unde venise și încotro se îndrepta.

Încercând să-și controleze greața, studie îndelung peisajul. Era iarăși pustiu și întuneric. Apoi realizează că de fapt percepea iarăși, foarte vag, vibrația aripilor Gardienilor. Alexandru privi în jur, cu inima bătându-i violent în piept. Încă nu-i vedea. Închise ochii și se concentră. După câteva secunde îi deschise, întoarse capul spre stânga și desluși o linie de punctișoare roșiatice.

O luă la fugă în direcția opusă. Plămânii nu-l mai ardeau, durerea de splină îi trecuse, cât de departe putea fi Capătul Lumii? Doar era pe o insulă, nu putea fi chiar atât de mare. Alerga fără să se gândească, încercând doar să-și păstreze un ritm constant și o respirație regulată. Alergă pentru ceea ce i se păru o noapte întreagă, dar zbârnâitul continua să se apropie inexorabil. Știa că într-un final îl vor prinde din urmă dacă nu ajungea la destinație mai repede, dar nu voia să se gândească la asta. Voia doar să poată respira până la capăt. Îl dureau șalele, spatele, umerii, ficatul, dar picioarele încă rezistau.

Într-un final se împiedică și căzu ca un trunchi de copac, făcând pârtie printre vise. Se ridică iar și auzi zbârnâitul foarte, foarte aproape. Sesiză cu colțul ochiului lumina roșiatică a aripilor Gardienilor și atunci se aruncă la loc pe burtă, încercând să intre sub plapuma de ceață.

După câteva secunde bune, își dădu seama că zbârnâitul continua să se audă la fel de puternic și nu se îndepărta. Se ridică din ceață și privi în spate. Gardienii erau aliniați pe o linie invizibilă, la doi pași de el. Îl priveau toți inexpressiv, clămpănind din gurile mari și scrâșnindu-și colții ca acele. Toate miile de aripioare li se roteau cu o frenezie nebună, răspândind în aer văpăi de foc.

Se ridică tremurând și gâfâind. Icni la durerea generală din trup. Îi privi uimit. Ce așteptau? Era al lor. Nu mai avea putere să se apere, nu mai avea unde să fugă.

O lovitură în spate îl dezechilibrează și-l obligă să facă un pas în față. Era la o întindere de braț de paznicii viselor și le putea mirosi izul dulceag, de putrefacție. Un val de aer rece îi îngheță obraji. Fălcele celui mai apropiat monstru clămpăniră în gol, în direcția lui.

Auzi şuierul din spate și se aruncă într-o parte, înainte să primească și a doua lovitură. Nu văzu pe nimeni, însă simți aerul mișcat de lovitură invizibilă. Părea că o fantomă încerca să-l lovească cu o lopată. Se rostogoli câțiva pași, cât mai departe de Gardieni și se ridică. În urma lui, lopata invizibilă izbi pământul de două ori, cu tăișul. Își smulse lentilele înnebunit și-l văzu pe groparul descărnat, ce târa lopata după el.

Privi în jur și urlă cu toată deznădejdea. Ieșise din Câmpul de Vise în Câmpia Sălbatică, întinderea de la Capătul Lumii pe care creșteau visele sălbatice și necontrolate de niciun Zeu.

După foarte mult timp, Alexandru căzu în genunchi, apoi se sprijini în pumni.

Când își luase lentilele de la ochi se trezise înconjurat de toate coșmarurile pe care omenirea le putuse avea vreodată, pe toate lumile și în toate universurile. Panica îi activase reflexul prin care toți dinții plantați sub piele de Kakmoxes i se transformaseră în colți și țepi. Trupul îi devenise o mașină de tocat coșmaruri. Alergase, mersese, apoi se târâse toată noaptea și ziua următoare, prin ceață, neguri și aburi urât mirositoare. Sub lumina anemică a unui soare sufocat de nori, prin ploaie și ciulini, prin urlate și horcăituri. Prin sângele negru și carnea sfâșiată a viselor sălbatice.

Pentru ca într-un final să ajungă la Capătul Lumii, pe buza neantului. Un val de pământ acoperit de mărăcini se întindea dintr-o margine de orizont în cealaltă. Iar dincolo de valul de pământ era un gol întunecat. Până și ceața se oprea tremurătoare, lingând neantul pe buza lumii.

Rămase acolo un timp îndelungat în genunchi, doar respirând. Respirând și existând. *Nu-ți fie teamă. Nu există moarte*, îi zisese Kakmoxes. Sigur că nu exista, însuși Dumnezeu le spusese oamenilor că dincolo de moarte îi aștepta fie Raiul, fie Iadul. Normal că nu exista moarte în sensul stingerii totale, al neființei.

Războinicii noștri nu credeau în moarte. Asta-i făcea invincibili.

— Nu mai înțeleg nimic, Kakmoxes!

Glasul îi era răgușit.

Războinicii din vechime se aruncau în sulite pentru a ajunge la zeii lor. Un drum fără întoarcere. Știa asta din cărțile de isto-

rie. Dar cine le promitea lor că vor ajunge în Rai și nu în Iad? Sau de fapt, că vor ajunge la zeii lor și nu la Dumnezeu? Glasul de copil al lui Kakmoxes repeta la nesfârșit în mintea sa: *Nu-ți fie frică de moarte...*

Alexandru se ridică. Privi în jur, seara mohorâtă, mărăcinii, valul de pământ, apoi bezna de dincolo de Capătul Lumii. Trase aer în piept și făcu un ultim pas peste buza lumii.

Nu știa cât timp fusese inconștient. *Ori poate mort!* Plutea printr-un spațiu în care nu vedea, nu auzea și nu cădea nicăieri. Încercă să strige, dar sunetul care-i ieși printre buze fu absorbit ca într-un burete înainte de a putea fi auzit. Nu era liniște. Era o lipsă totală de sunet, așa cum era o lipsă totală de lumină. Se afla în Lumea de Dincolo, care de fapt nu exista. Se afla în neființă. Nu numai dincolo de Capătul Lumii, dar și dincolo de capătul drumului. Sfidase orice rațiune, își abandonase credința în Dumnezeu și viață de după moarte pentru ca s-o găsească pe Isabela. Ca sa fie împreună cu ea în Dincolo, și acum era singur și nimic nu exista în jurul său.

În neființă nu exista timp, așa încât trecerea sa nu conta. Tot ce conta era timpul intern. Simțea trecerea timpului chiar și fără niciun reper exterior. Ceea ce însemna că în neființă el era singurul lucru care exista. Ideea îl oripilă. Căzu într-o disperare și mai cruntă.

La un moment dat, simți că îi era foame. Începu să plângă, ajuns la capătul exasperării. Lacrimile nu-i alunecau pe obraji ca în lumea normală, ci pluteau în jurul feței lui. Le vedea până la o distanță de o palmă, după care dispăreau în beznă. Își imagină că sunt stropi de ploaie, grași și grei, ploaie de toamnă târzie, căzând în jurul lui cu ropot furios. Îi plăcea toamna. Îi plăcea în special în orașele mari, cu ploaia udând piatra și cărămida, și cu lumina aceea gri-portocalie, apăsătoare, de seară ploioasă.

Deschise ochii și constată cu stupefacție că în neființă ploua. Ploua cu stropi grași și grei din bezna de deasupra, iar în jurul său începuse să se lumineze cu raze cenușiu-roșiatice, de amurg tomnatec. Prinse a râde — sigur că da, el era un imagus. Crea imagini, crea realități vizuale pentru afacerile clienților săi. De ce nu și pentru el! Își imagină o stradă cu caldarâm umed de la ploaie și fațade de case din cărămidă roșie și udă, cu ferestre

înalte și lucioase, și acoperișuri cu șindrilă. Felinare luminau strada din trei în trei pași și la capătul drumului...

Oftă cu greutate. La capătul drumului ar fi trebuit să fie Isabela. Închise ochii și-și aminti imaginile din vise — pielea bronzată, părul roșcat căzând în zulfii grei peste umerii goi, ochii verzi, rotunzi și mari, pomeții ridicați și proeminenți, pictați vag cu pistrii, buzele pline și roșii. Isabela era un înger. În ciuda faptului că cineva îi manipulasese visele și că fusese victima unei intrigi de vis, nu putea nega că sentimentele sale mergeau dincolo de manipulare. Întâmplător sau nu, Isabela era chiar sufletul său pereche!

Indiferent ce ar fi creat în Lumea de Dincolo, nu va putea niciodată umple golul lăsat de absența Isabelei...

Care stătea în capătul străzii și privea buimăcită în jur. Avea aripi cenușii de ceață crescute în spate. În cele din urmă privirea îi căzu pe el.

— Ai venit! șopti ea.

— Isabela?

— Te-am așteptat trei secole!

Ochii ei erau întunecați și neclintiți. El îngheță.

— E imposibil! Cum ai putea știi așa ceva? Aici nu curge timpul. Ești chiar tu, adevărata Isabela?

— Uneori îmi pierdeam credința, dar în adâncul sufletului știam că nu mă vei abandona.

Se strânsesă în brațe cu răsuflările întretăiate. Aripile ei erau calde și lipsite de substanță. Cu toate astea, își păstrau forma. Ploaia încetase în momentul apariției. Alexandru inhală cu nesaț, apoi se opri — părul ei mirosea a „închis”. Ca un lucru ținut prea mult timp în dulap. O privi în ochi — era chiar ea, frumoasă ca-n primul vis și totuși schimbată. Nu îmbătrânise nici măcar o singură zi, dar nu mai avea aerul de prospețime și veselie din amintirile lui. Era aspră și foarte tristă.

Degetele ei îi traseră bărbatului conturul feței, apoi o palmă grea pe obrazul stâng îi zgudui capul. O privi surprins, neștiind cum să reacționeze. O lumină stranie îi lucea Isabelei în ochi. Aripile i se zbătură stropind ceața împrejur. O a doua palmă căzu ca fulgerul și-i arse și obrazul drept. Se retrase șocat.

— Isabela!

— Știi cât înseamnă trei secole?

Privi în jur, cuprins de panică. La ambele capete de stradă se desfășura bezna neînfinței. Acum era sigur că era Isabela cea

reală și nu o creație de-a lui, pentru că o asemenea creație nu l-ar fi pălmuit! Sau cel puțin, ea era ceea ce mai rămăsese din Isabela după secole de singurătate.

— Unele lumi se destramă în mai puțin de trei secole, iar eu am stat în beznă, în nimic, timp de trei sute de ani, trei mii șase sute de luni, 108.000 de zile, 2.592.000 de ore...

— Acum sunt sigur că cel care a pus *intriga de vis* pe noi a fost Kakmoxes. Ne-a păcălit pe amândoi. Eu m-am născut la mai mult de două secole după tine, spuse Alexandru.

Îi prinse mâinile într-un gest tandru, în parte pentru a-i arăta că ajunsese, că acum era acolo cu ea, în parte pentru a preveni viitoarele lovituri.

— Nimeni nu mi-a spus că am de așteptat trei sute de ani. N-ai cum să înțelegi! În *întuneric*.

Vocea îi tremura.

— Nu există timp în Lumea de Dincolo! repetă el. N-ai fi putut simți trecerea timpului...

— În *liniște*!

Alexandru spera să-i vadă lacrimile umezindu-i ochii. Dar ochii ei erau uscați. Seci. Luceau ciudat.

— Nimic solid în jur. În *disperare*!

Strigătul ei umplu strada de ecou. Îi împroșcase fața cu salivă. Îl lovi cu botul cizmei în osul piciorului.

Alexandru scrâșni de durere, îi dădu drumul la mâini și schiopătă câțiva pași în spate. Înțelegea. Înțelegea pe deplin. Așteptă ploaia de lovituri, dar acestea nu mai veniră. Isabela se uita în josul străzii. Avea ochii stinși și o privire pierdută. Părul ei, observă el acum, își pierduse din strălucirea roșiatică, era mai mult ca un castaniu șters, prăfuit. Iar pielea nu-i era bronzată, așa cum o știa el din vise. Era de un alb străveziu, parcursă de vinișoare și pătată de pistrui. Încă era frumoasă, dar într-o manieră ce-ți îngheța sângele în vine. Aripile o învăluiau protector într-un cocon de ceață. Se scufundase și mai adânc în mintea ei. Simțea că o pierde.

— Îți place strada mea? Încercă el, dar ea nu reacționează.

— Este strada pe care locuiesc..., reluă el și vocea îi tremură. Oftă.

— Strada..., murmură ea și în acel moment el simți că strada capătă substanță dincolo de voința sa.

Că începe să existe.

Kakmoxes. Un zeu al Zalmului, căruia i se luase dreptul de a mai crea lumi. Alexandru înțelegese acum — asta era modalitatea lui de a se răzbuna pe Dumnezeu. În Lumea de Dincolo, într-o lume nonexistentă, dincolo de Capătul Lumii lui Dumnezeu, Kakmoxes adusese doi oameni cu calități complementare, un Imagus și o Vorbă, cu talentul și puterea de a crea o lume în afara jurisdicției dumnezeiești, ca un ultim act de frondă al vechilor zei.

Alexandru o luă în brațe pe Isabela. Spera doar să nu o fi pierdut complet. Spera ca dulcea și buna Isabela de acum trei secole încă să mai existe în mintea ei deranjată.

— Șșșșș, o să am grijă de tine, îi murmură în ureche.

Înaintară până la capătul străzii și se opriră în fața beznii. Imagusul își imaginează un Câmp cu flori și copaci, iar în mijlocul Câmpului un deal împădurit.

— Poiană, îi șopti el în ureche.

— Poiană, repetă ea și peisajul începu să trăiască.

Își imaginează o casă mare în vârful dealului, cu ferestre zăbrele și pereți albi. Întreaga imagine era ca o insulă în mijlocul oceanului de beznă, dar el o înconjură cu un gard din metal, înalt și des. Deschise poarta și intrară în poiană. Sub ei apărură o alee pietruită care se sfârșea la poalele dealului cu niște trepte din piatră.

— Casă, îi șopti el.

— Casă, repetă ea cu ochii seci.

Da, ajunseseră acasă și el trebuia să se asigure că această Evă a Lumii de Dincolo de Lume nu se putea aventura în beznă, să se piardă, în timp ce el avea să fie plecat să construiască lumea.

Alexandru a creat lumea în șapte ani, apoi a spus copiilor săi:

— *Voi avea grijă ca niciun zeu să nu pătrundă aici, să-mi pângărească creația cu divinități crude și iresponsabile.*

— *Ce zei, Tată?, l-a întrebat Mihail, fiul cel mare, Stăpânul apelor. Nu noi suntem zeii?*

— *Mă referam la zei falși, răspunse Alexandru după un timp.*

Tahon: *Facerea Lumii, Cartea I-a*

COTIZO DRAIA

COTIZO DRAIA s-a născut în 1968, 9 decembrie, la Brad, a locuit la Timișoara până în 1994 și la Sibiu de atunci până în prezent, cu un episod în UK în 2009. A început prin a scrie câteva caiete de ceea ce s-ar numi astăzi „Star Wars spoilers” și parodii, pentru amuzamentul prietenilor și colegilor din liceu. A debutat înainte de '90 în *Helion* cu **Vânătorul de strawni**, comentat de regretatul Coco Cozmiuc ca fiind „creștin și periculos”.

După '90 a fost membru în cenaclurile Helion și Wells. A publicat numeroase proze în *CPSF* și *Almanahul Anticipația*.

În revista *Helion* a mai publicat *Serenadă pentru un Stratocaster*, **Obsesie finală**, **Artefactul**, **Lumea lui Archibaldo**.

A apărut de asemenea într-o antologie bilingvă la Editura Nemira cu povestirea **Pariu pe Văduva Neagră**.

ARTEFACTUL

Era o lume foarte veche. Făcea parte dintre sistemele clasificate ca retrograde. Evenimentele la care ai participat acolo, sau legate de acțiunile tale, au fost consemnate într-o înregistrare oficială, pentru că erai într-o misiune inițiată de o instituție de acoperire; din cauza asta, tot ceea ce se știe este incomplet sau deformat. De ochii lumii, trebuia să înființezi un oficiu consular, în acord preliminar cu secretarul general. Scopul ascuns era să recuperezi un artefact.

Misiunea era delicată, pentru că impunea ca sensibilitățile religioase ale populației relice să nu fie agresate. Planeta era ocolită de rutele comerciale obișnuite, tocmai pentru a evita contactul direct al locuitorilor cu echipajele sau cu pasagerii din exterior. Guvernul reprezentativ avea un consulat comercial în Proxima Centauri prin care se derulau toate operațiunile Terrei — sau Lumea Unu, cum mai era cunoscută. Cândva, această lume fusese martora Intersecției — momentul în care specia umană se amestecase pentru câțva timp cu o altă formă inteligentă a materiei, lucru care nu te interesa prea mult, de altfel. Istoria nu era pe lista ta de preocupări...

Te căutam pentru un singur amănunt... Trebuia să-l aflu, pentru că putea schimba toată imaginea noastră despre lume.

O comandă mentală... Creierul elaborând reflex o secvență codificată, recepționată de bionanorețea, fluxul subcuantic direcționat instantaneu de unul dintre sistemele de comunicație galactice spre interfața primitivă a uneia dintre putinele matrice virtuale... Un shell eboșat, cu efect tridimensional, pseudo-metal corodat, scrijelit cu dalta în arabescuri runice, cu butoane grosolane, apărând ca niște nituri, rugoase și umede la pipăit. O enclava Hell-Metal, pierdută în conglomeratul scăpat de sub control al rețelelor galactice, în care te simțeai ca acasă de câțiva ani...

Apăsare, scrâșnit de rugină frecată pe rugină, fierul dizolvându-se halucinant în spuma verzuie clocotindă a unui acid

de pixeli VirtuaDraw, apoi mirosul greu, nedefinit al barului endorfinic. Mirosul propriului creier, cum îți plăcea să spui...

„Thunder-Chaos...” Un pocnit din degetele ieșite din mănuașă tăiată, inelul de argint în formă de ouroboros sclipind stins în lumina difuză a barului, lentilele de contact transformând pupilele în mici sigle în formă de cranii, privind necromantic în depărtări. „Ar trebui să încerci”. Primul contact după atâția ani, și tu îmi ofereai, teatral, o poșircă de cyberdrog... „N-am venit pentru asta.” Ai ridicat din umeri, cornul antic în care se servea cocktailul care se dizolva încet în mâna ta. „Credeam că sunt uitat de voi”, ai mormăit, oarecum indispus. „Nu de mine”. Zâmbetul meu se oglindea în ochii tăi, amestecat ciudat cu craniile desenate pe lentile. „N-am nici o obligație față de tine. A fost o greșeală. Nu știu mai mult decât atunci.”

Te uital în jur, printre tablele cromate pliate grosolan peste cadrele din bare de oțel în care erau montate șei străvechi de motocicletă, de forma unor inimi din piele tare și neagră, culisând pe balamale cu arcuri ruginite. Știai că nu era o simplă iluzie. Locul avea corespondent în realitate, iar tu stăteai acolo, în bodega rockerilor de pe Arcturus-4, încercând să deduci care era miza jocului în care intrai din nou.

„N-ar fi mare lucru să trimit pe cineva după tine”, am plusat. „Ar fi neplăcut”. Arcturus avea cabine de transfer la fel de incommode ca Lumea Unu, dar nu asta te neliniștea. Te cuprindea o furie surdă și neputincioasă. „Așa că mi-ar plăcea să ne întoarcem întâi pe Tamaris pentru un exercițiu mental, dacă nu te superi prea tare. Sunt sigur că ai cunoscut-o acolo.” Ai tresărit și te-ai încruntat. „Poți să începi cu asta, dacă vrei.”

Unii spuneau că e un loc blestemat. Alții, că e ceva care te face să vezi ce vrei, sau că îți poți îndeplini orice dorință ascunsă. Cei mai prăpăstioși afirmău că nimeni nu se întoarce teafăr la cap din mlaștini... Sau că uneori nici nu se mai întoarce.

Cândva, la marginea cețurilor ce ascundeau teribilele smârcuri, patrulau gărzile Prevoției, călare pe teribilii lor cai de luptă. Descendenți îndepărtați ai unor animale blajine de povară, aceștia erau niște bestii carnivore extrem de agresive. Mulți dintre cei ce încercaseră pe vremuri să treacă pe teritoriul interzis căzuseră pradă fălcilor lor. Călăreții, grăniceri nemiloși a căror identitate era necunoscută, nu făceau nimic pentru a

opri fiarele. Bariera fusese aproape imposibil de trecut până apăruse un nou grup de coloniști ilegali.

Lumea Unu era închisă oficial de o mie de ani, dar existaseră multe tentative de încălcare a convenției de izolare. Autoritățile galactice nu interveneau, așa că guvernul terestru avea dreptul să ia orice măsuri credea de cuviință. De regulă, străinii erau executați, sau cel puțin așa anunțau conducătorii Terrei prin canalele diplomatice.

La un moment dat, o navă necunoscută a descins într-o zonă deșertică pustie, debarcând un grup de oameni care s-au dovedit ulterior o nucă prea greu de spart pentru malițiile terestre. Noii veniți erau duri, conduceau motociclete Nemesis și erau dizidenți exilați dintr-o organizație Hells Angels de pe Algol-2. Conducătorul lor, Harald Wargoth, era obsedat să reînvie un chapter pe planeta unde fusese creat primul club de „renegați ai șoselelor”. O navă de contrabandă îi ajuta discret, aprovizionându-i regulat cu tot ce le era necesar. Guvernul Terrei întâi a protestat, iar când și-a dat seama că nimeni nu va lua nicio măsură la mai puțin de patru ani lumină de Soare, și-a trimis malițiile să îi spulbere pe nelegiuiți. Outsiderii, manevrându-și cu artă vehiculele ciudate, au învins gardienii, le-au omorât și le-au mâncat apoi caii de luptă, au reținut câțiva ostateci pe care i-au pus să asiste la masacrarea camarazilor lor, după care i-au eliberat, pentru a duce un avertisment autorităților. Nobody fuck with the angels! Chapterul lor, denumit pompos și amenințător Black Sun, a fost recunoscut imediat după aceea de restul cluburilor similare din galaxie; un influx de membrii noi a ajutat la menținerea sa, și în câțiva ani a devenit cel mai exotic și mai căutat „gang de răi” din galaxie.

Pământul era o lume aridă și caldă. Nouăzeci la sută din suprafața uscatului era reprezentată de deșert. Imensul pustiu planetar era accesibil însă, datorită autostrăzilor rămase de pe vremea când Terra adora tehnologia. Înainte de Stânga Islamic-Creștină.

Membrii Black Sun Chapter aveau spații nesfârșite în care puteau să-și dea liber cailor putere ai pilelor subcuantice cu care le erau motorizate Nemesis-urile. Orașelele înșirate firav la marginea autostrăzilor relict, sufocate de sute de ani de un guvern fundamentalist religios, au fost brusc martorele unui altfel de mod de viață. Motocicliști înveșmântați în tunici lungi de piele,

unele croite din pielea cailor de luptă uciși, călare pe mașinăriile cromate, sau cu veste ponosite lăsând să se vadă tatuaje fioroase și conducând rat-bikes cu aspect de fiare vechi, purtând la vedere arme, unele artisanale, altele dispozitive infernale obținute prin contrabandă din cine știe ce arsenale ilegale, intrau în plină viteză pe strada principală, parcau la cafeneaua autorizată a comunității și începeau o petrecere ce putea tine și câteva zile. Micile încercări ale localnicilor de a opune rezistență au fost rapid înfrânte. Nu era o violență căutată, ci doar reacții la încercarea unor autorități de a-i obliga pe intruși de a se supune ordinii, considerate arbitrare. Îngerii nu doreau decât bere, carne la grătar și femei. Primele două aduceau bani cafenelelor — îngerii plăteau destul de cinstit. Femeile creau de regulă probleme. Fie că erau fascinate de barbarii mecanizați și fugeau cu ei, devenind fete de trupă sau partenere, fie că erau hăituite de îngeri și uneori răpite, comunitățile din care făcuseră parte erau întotdeauna revoltate și cereau guvernului să intervină.

Una din aceste femei a creat un scandal imens, în care a fost implicat consulul Protectoratului Galactic și Secretarul General al Stângii Creștin Islamice; se susține, probabil întemeiat, că, atunci când era foarte tânără, Tansella Arthan i-a călăuzit pe Îngeri la mlaștinile care ascundeau locul Intersecției, primul blestem al lumii...

Tamaris era hipernodul clusterului Proxima Centauri, administrat în comun de sistemele locuite locale. Cinci linii de transport erau disponibile din el, printre care și Kaenari Galtrann, singura agreată de pământeni. Spaceportul era o stație modulară ce se întindea pe aproximativ 30 de kilometri în jurul generatoarelor. Prin cupola transparenta a modulelor locuibile puteai vedea nave străvechi dezafectate amenajate ca hoteluri de lux, sau asteroizi transformați în cazinouri, parcuri de distracții, baze de agrement astronomic. Tamaris era un loc în care nu era liniște niciodată, un conglomerat cosmopolit în continuă fierbere.

De la o masă pierdută pe esplanada unui nivel de promenadă, Lerro Mentese contempla priveliștea stației, în fata unui pahar de șampanie. Aștepta de ceva vreme pe cineva care întârziase, făcând-l tot mai nerăbdător. Luă tija de comandă a paharului, își apropie buzele de bula fantomatică de lichid și simți,

după o ușoară furnicătură, gustul rece și efervescent a Dom Perignon-ului.

— Niciodată n-o să simți cu adevărat că bei șampanie dacă nu e servită în pahare de cristal, comentă un glas de femeie.

Lerro scoase o exclamație de surpriză și se întoarse să vadă cine era. Înaltă, cu capul acoperit de o caschetă de piele și ochelari de zbor în stilul primilor aviatori, îi întindea o mână, privindu-l cu niște ochi albaștri plini de energie.

— Mentese, presupun. Eu sunt contactul pe care îl așteptai.

Lerro îi strânse mâna și instantaneu senzorii îi confirmară veridicitatea spuselor ei. Încetase demult să se întrebe cum era posibilă identificarea unui om pe care nu-l mai văzuse niciodată. Faptul că tehnica funcționa îi era de ajuns.

— Nu mă așteptam la o femeie, zise Lerro.

— Într-un loc dominat de bărbați e normal ca dizidența să fie feminină. Mă rog, dacă mai există sexe separate... Și doar două, răsă necunoscută, făcând aluzie la polimorfismul biologic al speciei răspândite tot mai mult în galaxie. Terra e încă un loc ultraconservator, aspect pe care sperăm să-l schimbăm, nu?

— Poate, surâse neconfortabil Lerro. Șampanie? încercă apoi pe un ton amabil.

Femeia îi refuză cu un gest. Îi plăcu gestul ei. Rapid, sigur, categoric.

— Deci direct la subiect, deduse el.

— E mai bine așa. Pentru început, să îmi stabilesc o identitate. Numele meu va fi Sheila. Suntem amândoi nanocodați, așa că nu vom avea probleme de comunicație, dar... Există locuri pe Terra unde nu e bine să folosești tehnica Protectoratului, așa că să nu te mire dacă ne vom transmite mesaje prin alte mijloace mai puțin comode. Aș vrea să știu ce căutăm...

Bărbatul o privi drept în ochi. Ea era contactul, dar parcă ezita să îi vorbească. Transgnoza aproape metafizică a tehnologiei de care era înconjurat se rarefia tot mai mult din acest punct încolo. Cât de mult se mai putea baza pe ea?

— Am niște coordonate. O veche imagine prin satelit indică prezența unor ruine. Acolo ar trebui să ajung.

Deja Sheila era în posesia informației. Rămășițele unui cartier de oraș antic, secolul XX, după o datare de uz istoric, beton și piatră mâncate de vreme pierdute în verdele violent și orgia de flori a unei vegetații exuberante de mlaștină. Intersecția.

Zona în care oricărui om îi era interzis să calce.

— Va fi dificil.

— Știu.

— Și costisitor, zâmbi ea.

Leerro Mentese ridică din umeri, semn că era pregătit pentru orice i-ar fi cerut.

Primele contacte cu emisarii secretarului general le-ai avut pe Tamaris. Patru bărbați din guvernul Terrei, care se intitulau Înalți Emisari, de o vârstă incertă, birocrați până în vârful unghiilor, îmbrăcați tot timpul în nuanțe sobre, s-au prezentat la un moment dat la biroul local al Protectoratului. Terra voia să se asigure că nicio influență necanonică nu va pătrunde pe planetă prin intermediul consulatului. Personalul acreditat urma să se întâlnească doar cu membrii autorizați ai guvernului, să locuiască într-un complex izolat pe o insulă oceanică și să călătorească doar pe rute aprobate și însoțiți de reprezentanți ai autorităților. Condițiile erau ne-negociabile și se ofereau în schimb avantaje comerciale, produse locale la prețuri extrem de mici, pe care Protectoratul le putea valorifica pe piețele exclusiviste ale lumilor de lux. Nu era o afacere strălucită, dar Mentese trebuia să obțină un cap de pod politic pe Terra.

După primele zile de discuții, ai primit o solicitare de a te întâlni neoficial cu unul dintre emisari. Te-a așteptat într-o camera de hotel de pe un asteroid. Era cel mai puțin vorbăreț dintre cei patru, un individ blond și slab, imposibil de contactat altfel decât verbal. Ai înțeles de ce Sheila te-a avertizat asupra modurilor de comunicare. Cei de pe Terra erau practic în epoca de piatră. Roard Gerd, emisarul, ți-a spus că guvernul Terrei mai are două cereri neoficiale. Una era o ridicare negociabilă și pe termen scurt a embargoului asupra armelor de înaltă tehnologie, iar a doua se referea la închirierea pe un anumit termen a unei nave de luptă.

Știai că navele erau rare în galaxie. Nu se mai foloseau în mod curent de câteva sute de ani. Mai existau totuși, cele mai multe în conservarea unor docuri orbitale, aparținând unor lumi mai paranoice. Protectoratul avea câteva nave de luptă de dimensiuni capitale în sistemul Vega, dar ar fi fost ostentativă folosirea uneia dintre ele. Trebuia găsită o astronavă mică de patrulare, folosită pe vremuri pentru paza

unor sisteme solare mai puțin importante. În câteva secunde ai avut răspunsul: Dark Spear, corvetă de clasă M, trei tunuri Dendra cu hiperbătaie, o megatonă la 500 de miliarde de kilometri, disponibilă în sistemul Archenar. Aveai o singură nelămurire: pe cine voia Terra să omoare? Emisarul era mut la această întrebare. Mai era apoi problema echipajului. O astfel de navă era complet automatizată, dar totuși, cel puțin o persoană trebuia să stabilească simcomanda cu AI-ul de la bord. Asta implica o persoană în plus, un mercenar probabil, care putea să vorbească pe urmă despre ceva ce trebuia să nici nu se fi întâmplat. Emisarul ți-a răspuns sec. Tu urmai să pilotezi Dark Spear. Existau informații precise despre momentul în care o navă de contrabandă urma să pătrundă în sistemul solar terestru. Trebuia să o localizezi și să o distrugi fără avertisment. Spre surpriza ta, Protectoratul, ca o umbră în mintea ta hiperconectată, și-a dat imediat acordul.

Acum știai. Artefactul era foarte important.

În spațiul Protectoratului, călătoriile erau foarte comode. Cei care doreau să se deplaseze undeva în afara planetei sau artihibitatului unde se aflau făceau o comandă unei agenții de transport. Dacă posedau o navetă, intrau în ea și se conectau mental cu simcomanda, obțineau coordonatele și unul din sistemele galaxiei făceau restul, aproape instantaneu și pe nesimțite. Pasagerul era informat că ajunsese la destinație, ieșea din cabină și asta era tot.

Erau zone înspre centrul galaxiei în care aproape toți locuitorii aveau acces la transport individual. Energia era disponibilă din belșug în spațiul dintre lumile centrale, îngăduind etericului sistem de transport să onoreze un număr mare de cereri. Din comoditate, se păstrase termenul incredibil de vechi de zbor. Zborul avea de-a face cu energia invizibilă a spațiului interplanetar, cu gaura neagră colosală din centrul galaxiei și era și el o moștenire a Intersecției. Puteai să te miști oriunde în Univers cu ajutorul său, cu condiția să fii nanocodat și să ai un nivel suficient de extins de acces la el.

Periferia Galaxiei, rece și săracă în energie, era supusă unor restricții naturale. Zborurile durau mai mult și se făceau în comun, în structuri asemănătoare unor hoteluri mai mult sau mai puțin comode, denumite transspațiale, sau tess-uri. Terra

avea un singur tess — Eaton Parass KG — cargo de zece milioane de tone, al cărui ultim nivel era amenajat pentru pasageri — o cupolă semitransparentă, sub care se întindea un fel de salon VIP de modă veche, mobilat spartan cu fotolii negre de piele și măsuțe cromate. Tessul nu făcea decât curse pe Tamaris, așa că dotările erau minime. Cei doi ani-lumină necesitau un „zbor” de două ore, destul de mult după standardele centrului galactic. Tessul era administrat în comun de Kaenari Galtrann și de guvernul terestru; personalul era recrutat exclusiv de pe Pământ, cu excepția comandantului, singurul care putea accesa sistemul de transport și ordona zborul.

Lerro Mentese obosise. Avusese o convorbire de aproape o oră cu Roard Gerd, în care șeful reprezentanților tereștri îl informase în detaliu despre numeroasele reguli ale unei lumi în care nu existau mijloace instantanee de transfer de date, iar contactele interumane erau supuse la restricții politice și religioase destul de complicate. Încercase să fumeze; Gerd îi oferise un trabuc rar și scump cu a cărui fum se înecase imediat, tușind, spre amuzamentul delegației. Băuse un pahar de șampanie, proastă și servită într-un pahar primitiv de cristal. Se simțise ușurat când delegația se retrăsese, îi dăduse secretarului câteva instrucțiuni pentru debarcare și se hotărâse să facă o plimbare prin tess.

Un lift îl coborî la primul nivel. Un steward îl întreabă dacă poate să-l ajute cu ceva. Îi făcu semn că nu. Merse spre o ușă deschisă și aruncă o privire: încăperea de dincolo părea a fi cabina de comandă a tessului. Pe un fotoliu stătea un om în uniforma albastră a Kaenari Galtrann, cu care stabili imediat un contact. Era comandantul, Bart Harden. Obișnuit cu pământeni, acesta se ridică și îi strânse mâna. Era totul în regulă? Așa părea. Era prima oară când cunoștea un înalt oficial al Protectoratului. Nu era chiar așa înalt. Dacă aveți nevoie de ceva să mă căutați. În regulă.

Își continuă plimbarea, începând să aibă senzația că este urmărit. Se uită de câteva ori discret peste umăr, profitând de meandrele coridoarelor. Ajunse într-o sală în care niște mașinării mari erau depozitate pe două rânduri. Se aplecă și citi o inscripție ștanțată pe una dintre ele. „Generatoare”, șopti cineva la urechea lui, făcându-l să încremenească de spaimă. „De pe Vega”, completă Sheila râzând, apoi îl trase spre ea, îi făcu un

semn cu degetul la buze, cerându-i liniște și îi arată direcția în care dorea să meargă. Îl luă de mână, Lerro încă încercând să-și potolească bătăile inimii, și o luă printre două generatoare. Femeia era îmbrăcată cu o pelerină cenușie, cu capul acoperit de o glugă în stilul călugărilor activiști ai stângii islamic-creștine. Lerro observă că e desculță, o brățară fină de argint sclipindu-i la gleznă în ritmul pașilor mici și repezi. Tot mai surprins, fu împins într-o mică cabină din spatele unui generator. „Gerd e periculos” zise Sheila, lăsându-și gluga să cadă pe spate. „Ti-au cerut să distrugi o navă?” Lerro încuviință, simțind o stranie tensiune erotică în faptul că aproape se atingeau, în respirațiile agitate, în privirile ei pasionale... Sheila avea părul de pe cap ras, sau poate chiar definitiv epilat, iar pe pielea rămasă fină și bronzată se desena un tatuaj ca o hieroglifă, continuându-i mesmeric liniile feței. Într-o fracțiune de secundă, prezența femeii îl lovi ca o doză de drog, activându-l într-un mod în care nu mai simțise niciodată. Se îmbrățișară și o sărută, mâinile căutând averse și neîndemânate să pătrundă printre haine, un val de căldură explodând amețitor când dădu de pielea ei sub pelerină, apoi unduirea umerilor și veșmântul căzând, ca o floare desfăcându-se, lăsând-o goală în fața lui...

Ți-a trebuit mult timp să-ți revii după acea unică orgie a simțurilor. Minute în șir după ce ea dispăruse, ai fost incapabil de a te mișca; prăbușit peste propriile haine în scaunul capitonat grosolan, aveai mintea plină de instantanee fulgerătoare ale momentelor incredibile partide de sex pe care ți-o oferise, transcendentală, iscată parcă de împreunarea rituală cu o preoteasă babiloniană. Bărbatul atingând absolutul cu ajutorul femeii. Simțeai ca ai ajuns la un final, la o nirvana și că orice ar urma ar fi ne semnificativ. Te temei că toată această trăire ar putea fi dată în vileag de sofisticatul sistem de comunicații care te includea și pe tine, chiar dacă avusesse grijă să te deconectezi când simțisei că o iei razna. Apoi ți-ai dat seama de ceva tulburător. Sheila nu era nanocodată. Corpul ei nu avea nicio nanomașină care să poată fi detectată de cele din tine. Nu ar fi avut cum să comunice cu sistemele tale. N-ar fi putut să-ți inducă acele stări formidabile, dislocări orgasmice ale minții fără legăturile nano-matrice. Era o enigmă care te lovea ca un ciocan, distrugându-ți încrederea în siguranța propriei ființe.

Cine era Sheila? Protectoratul o alesese drept contact. În ce joc, mai amplu și cu reguli necunoscute, intrai?

Te-ai întors în domul pasagerilor, te-ai retras în apartamentul tău de VIP și ai devenit brusc interesat de o anumită istorie. Ai aflat lucruri care te-au făcut să te miri, la fel ca acum, când te uita la ceea ce îți întinsesem pe masa bodegii virtuale. Kernelul programului se folosise de un applet grafic special. Originalul era undeva într-o arhivă fizică, un depozit din cine știe ce buclă climatizat al galaxiei — replica simul-stimul era admirabilă, o fotografie pe hârtie, puteai să-i percepi textura, să-i miroși vechimea de trei milenii și să tresari la vederea ei, aceeași femeie într-o poziție provocatoare într-un nud sepia printre fiarele și betonul stropit de rugină a unei hale ruinate, încălecând o motocicletă Triumph oxidată și acoperită de pânze de păianjen, lovindu-ți și acum subconștientul ca o comandă subliminală...

„Mi-a trebuit ceva să găsesc asta”, ți-am mărturisit. „Ce-i asta?” „Bună întrebare. O artistă moartă din timpul Intersecției, cu care te-ai culcat după trei mii de ani. Asta ar fi cel mai simplu răspuns. Dacă nu cumva ai tu unul mai bun...” Pufnit disprețuitor, dat din umeri, teama nedefinită strecurându-ți-se printre faldurile sinelui, încercare disperată de a aduna elementele lumii într-o viziune coerentă, întoarcere pe Terra pentru un exercițiu mental... Gândirea ta ca un program caleidoscopic de analiză, tipică pentru un diplomat, nod computațional pe rețeaua hiperdimensională, deschizându-se spre infinit, a simneturilor galactice, avându-și toate originea în mințile atinse de Intersecție, ca o revelație a adevăratei divinități...

Putea fi oare o explicație? Desigur, ar fi făcut totul să arate altfel, așa cum mă și temeam.

Secretarul General era un bărbat de statură mică, suplu în tunică feldgrau simplă, purtând doar insigna crucii-ciocan într-un semicerc, și arătând ceva mai vârstnic decât în portretele oficiale omniprezente în toate spațiile publice. Avea o strângere de mână fermă, chiar violentă, denotând o energie interioară periculos de ignorat. Blesior Arthan era ultimul dintr-o lungă serie de șefi politico-religioși ai Terrei, succedându-l pe Eaton Parass, cel care redeschisese parțial contactele cu restul galaxiei. Ceremonia de acreditare fusese scurtă, cu personalul consular aliniat într-o sală uriașă și rece iluminată orbitor, cu

Lero Mentese la câțiva metri înainte, față în față cu Arthan și cu membrii guvernului lui, la doi pași în spatele liderului. O strângere de mână, cardul oficial al Protectoratului înmănat, dat apoi de Arthan în spate unui secund, o altă strângere de mână, aplauze, cocktail... Așa cum fusese prevenit, nicio femeie nu fusese prezentă. Protectoratul avusese și el grijă să-i repara-tizeze o echipă exclusiv masculină, pentru a nu încălca obiceiurile locale.

Persoanele care făceau parte din instituțiile oficiale terestre erau toți bărbați. Fiecare avea dreptul la o parteneră, a cărei existență era foarte discretă. Blesior Arthan, deși nu era la fel de deschis ca Parass, predecesorul său, îngăduia totuși soției sale să participe la unele evenimente cu caracter mai privat. Dineul oferit lui Lerro Mentese fusese unul dintre acestea.

Atmosfera fusese una de conciliu religios, cu o masă destul de spartană, motivată de principiul componentei spirituale a alimentației, care nu trebuia să constituie o distragere a simțurilor, ci doar un aport nutritiv. Lerro gustase cu politețe din bucatele fade, aranjate însă artistic în farfurii. I se explica că fiecare aranjament are o semnificație pentru activității-sacerdoți, contribuind la amintirea unor adevăruri scrise în sacra biblie-platformă coranică. Consulul aprobase binevoitor, enervat în sinea sa de obscurantismul despotice și totalitar apăsător al lumii în care ajunsese. Tocmai se întreba cum putea să-și scurteze mai mult prezența la dineu, când și-a făcut apariția soția secretarului general, Tansella Arthan. Nu s-au făcut prezentări, doamna Arthan așezându-se în liniște în dreapta și puțin în spatele soțului ei, pe un scaun mai mic. Avea fața acoperită parțial de un fald al scufiei pe care o purta pe cap, iar corpul i se pierdea într-o haină lungă și cenușie. Tansella Arthan nu mânca, ci doar răspundea din când în când la întrebările șoptite peste umăr ale secretarului. La un moment dat, l-a privit scurt pe Lerro și acesta s-a înfiorat. Putea să jure că erau ochii Sheilei...

Ceva mai târziu, era condus de Blesior Arthan și de ea la o masivă limuzină atomică, o relicvă a fostei epoci obsedate de tehnologie a planetei recondiționate special pentru Parass. Apropierea mai mare i-a sporit suspiciunea că partenera liderului terestru era cea cu care se culcase de curând în cala tessului. Era total bulversat. A intrat în limuzină și și-a rumegat

gândurile până la reședința consulară. A intrat în apartament, a rămas singur și aproape imediat a primit un incredibil semnal de transfer. Undeva pe această planetă exista un mecanism de transport compatibil cu el, care îl contactase. Stătu o clipă pe gânduri, apoi își luă arma și confirmă transferul.

Ai ieșit din cabina de transfer cu o durere de cap îngrozitoare și ai vărsat de câteva ori, înainte să te dumirești unde ai ajuns. Instalația era imemorial de veche, mascată cu panouri de placaj într-o curte de beton înconjurată de zidurile descompuse ale unei case. Prin fisurile betonului acoperit parțial de o baltă înverzită și încinsă de soare, ieșeau ierburi de înălțimea unui om. Insecte nevăzute își emiteau sunetele uscate de elitre în toate direcțiile, parcă întărind pustiul locului. Cineva te-a fluierat autoritar: ai văzut o umbră în cadrul unui portic pe punct de prăbușire, care a dispărut imediat ce a crezut că ai observat-o.

Ai ieșit precaut. Un individ într-un combinezon de camuflaj te-a privit prin ochelarii de soare și ți-a făcut semn să urci într-un vehicul de teren. Niva, scria pe spatele lui, printre dărele de rugină. Era probabil ceva unic în toată galaxia, ți-ai spus, și ai sărit pe scaunul tare și incomod. Erai, desigur, în mlaștina unde trebuia să cauți Artefactul. Prea repede și cu totul pe neașteptate. Tipul mesteca un trabuc identic cu cel pe care ți-l oferise Gerd, nu răspundea la nicio întrebare, doar manevra smucit volanul jerpelit și schimbătorul de viteze. Te-a dus într-un loc ce probabil fusese cândva o piață și a oprit, făcându-ți semn să cobori. A ambalat motorul și a țâșnit apoi înapoi în mlaștina de unde venise. Când zgomotul făcut de acel vehicul s-a estompat, ai putut auzi un altfel de sunet. Te-ai întors și ai văzut, în lungul unui străvechi bulevard, o procesiune bizară de motocicliști apropiindu-se aproape la pas, ca la o paradă. Erau toți călare pe Nemesis-uri modificate, arătând fioros, ca niște cavaleri ai Apocalipsului. S-au oprit toți, formând un cerc în jurul tău. Doar doi au înaintat până lângă tine. Un tip bărbos și bronzat, cu un batic negru în jurul gâtului și haine uzate de piele, cu o motocicletă vișinie având un craniu de cal ca efigie pe aripa din față, o însoțea pe Sheila. Wargoth, căpetenia Black Sun Chapter.

Din acel moment a început viața ta dublă. Ca a tuturor celor de pe acea planetă blestemată.

„Ce-ai vrea să afli?” Erai obosit. Trăiai în derivă cu firava convingere că o vei revedea cândva. Fotografia răsturna un eșafodaj de teorii. Terra era în carantină, populația deportată, accesul interzis total. Singura cale de a ajunge acolo era cu ajutorul unei nave subluminice, ceea ce implica zeci de ani de zbor din cea mai apropiată lume locuită. De ce reacționase așa Protectoratul?

Ai fost acolo. Ai avut contact cu ce doreau ei. Raportul tău a fost făcut dispărut. Ce se întâmplase?

Dark Spear plutea în zona transplutoniană, în zona în care Mentese știa că ar trebui să iasă din saltul hiperspațial nava căutată. Ajunsese acolo de două zile și se întreba dacă nu cumva oamenii lui Wargoth își schimbaseră planurile. Ar fi trebuit să apară un alt vehicul, fără oameni la bord, cu o încărcătură lipsită de importanță, pe care Lerro să o atace. Nava iritantă care îl deranja pe secretarul Arthan și pe Gerd și îi aprovizionă pe insurgenți ar fi părut distrusă; Dark Spear urma să-i remorcheze rămășițele pe o orbită circumterestră, unde ar fi fost vizibilă prin telescop.

Creierul navei îl contactă, semnalându-i o anomalie gravitațională în formare la circa o mie de kilometri de Dark Spear. Mentese își corectă poziția în fotoliul de pilotaj și armă tunurile. Văzu cum apare nava așteptată, o alcătuire stranie de portcontainer în jurul unei sfere centrale, apoi brusc, globul orbitor de lumină a unei explozii fulgeră în imediata apropiere a fregatei. Era atacat, își dădu seama cu stupoare Lerro. Senzorii de pe Dark Spear nu detectau nimic. Contactă simnetul și comandă o scanare a zonei, folosindu-se de codurile speciale de securitate la care avea acces. Căzuse într-o capcană. Nava intră automat într-o rutină de manevre evazive în timp ce bombardamentul se intensifica. Lerro îi ordonă să se apropie cu cea mai mare viteză de cealaltă navă care plutea în derivă. Una dintre loviturile tunurilor inamice detonă în plin în aceasta, de îndată ce Dark Spear trecu la câțiva metri de ea. Simnetul îi transmite coordonatele unui obiect detectat la zece miliarde de kilometri în exteriorul orbitei lui Pluto. Le transferă directorului de tir și îi ordonă foc. Bombardamentul se opri imediat, și senzorii sesizară o explozie puternică în zona în care trăsesse. Atacatorul fusese pulverizat. De la începutul luptei trecuseră treizeci de secunde.

Lerro Mentese simțea o furie rece. Cine îi pregătise capcana nu știa că are acces la peste 90% din capacitățile Protectoratului. Niște primitivi ignoranți încercaseră să-l omoare. Moartea lui ar fi trebuit să provoace un incident diplomatic. Cui i-ar fi folosit? Își lovi pumnul drept în palma stângă într-un gest furios, apoi comandă un hipersalt spre Terra.

L-ai omorât pe Wargoth în aceeași noapte. Îngerii se adunaseră în deșert la cosmodromul improvizat unde cobora nava de contrabandă. În locul ei a aterizat cargoul ce trebuia să servească drept țintă tunurilor de pe Dark Spear; computerul de bord a greșit intenționat secvența de coborâre și nava s-a izbit de sol cu o mie de kilometri pe oră. Explozia a vaporizat tot pe o rază de un kilometru. Ai urmărit scena de pe orbita geostaționară pe care se înscrisese Dark Spear. Nu a mai contat nimic. Ai încheiat programarea navei pentru întoarcere și ai coborât pe Terra. La câteva minute după transferul tău, corveta a făcut saltul spre Arcturus, dispărând din Sistemul Solar.

Ai ieșit din cabină cu aceeași senzație de rău. Vedeai parcă pentru prima oară graffiti-urile obscene din interiorul cuștii metalice a dispozitivului de transfer. Lumina zorilor le dezvăluia într-un halo trandafirii. Ai ieșit din curtea ruinată, șoferul Nivei a scos un strigăt surprins și a încercat să scoată arma. Te-ai gândit doar la ce voiai să se întâmple, și hipertunul pe care-l purtai în spate a detonat câteva grame de explozibil în interiorul cutiei lui craniene. Decapitat, șoferul a curs încet prin portiera deschisă. Ai scos o folie de protecție și ai acoperit scaunul plin de sânge, ai urcat la volan și ai pus scannerul pe locul din dreapta. Când l-ai pornit, ți-a indicat o prezență, o concentrare de energie. Nu putea fi decât Artefactul.

„Deci? În locul acela ai găsit-o pe ea?” „Da”. „Și Artefactul?” „Nu exista nimic acolo, decât...” Imaginea tulburătoare a unei siluete negre așezate în piață și așteptând, ghemuită într-o poziție clasică de meditație. „Ai vorbit cu ea, atunci?” „N-am mai avut timp”. Cyborgii Protectoratului apărând ca prin farmec, somația, femeia ridicându-se amenințător, desfăcându-și pelerina de pe un straniu schelet fosforescent, tunetul asurzitor și întunericul comotiei cerebrale care te-a trântit în praf la zece

metri mai încolo... Te-ai trezit ceva mai târziu, printre rămășițele calcinate ale cyborgilor, încercând să înțelegi. Sheila dispăruse.

La fel și soția Secretarului General. I-ai văzut portretul afișat în speranța că ar putea fi văzută de cineva. Cu fața descoperită, era exact contactul tău.

Ai mai privit o dată fotografia. Intersecția, ca o operă de artă... Te-ai uitat în jur, simțindu-te ca în mijlocul unui joc cu păpuși rusești, în interiorul matrioșkăi celei mai mici... O lume într-o lume într-o lume... Toate generate de o singură minte.

Ai luat fotografia și ai plecat...

Mihaela MURARU – MÂNDREA

AUTOBIOGRAFIE LITERARĂ

Cele 10 poeme prezentate aici fac parte din volumul ***Sălașul avatarilor*** (Editura TORNADA, 2014) Părți importante din acest volum vin din trecutul meu literar. Am încercat într-o vreme să-mi public poemele în volume. Cu toate că erau apreciate, chiar elogiata — și dau aici ca exemplu practica profesoarei universitare Marioara GODEANU, una dintre cele mai importante cercetătoare din domeniul biologiei de la noi din țară, care își începea și sfârșea cursurile cu poemele mele — nu am reușit înainte de 1989.

Tot ce am putut să fac a fost să public o serie de plachete în revista *Luceafărul* (începând cu anul 1983), grație fratelui meu de suflet, poetul și maestrul Cezar IVĂNESCU și a creației sale, Cenaclul Numele Poetului, a cărui membră am fost.

De ce s-a întâmplat acest lucru? Pentru că eu nu scriam poezie „pentru țară și regim,” după spusele unor redactori.

Revoluția din 1989 m-a găsit cu volumul de poezii ***Jocul tornadei*** gata. Aveam recomandări de la secretarul Cenaclului literar „George

Călinescu” al Academiei Române, scriitorul Ion Potopin, către editura Cartea Românească, de la secretarul Uniunii Scriitorilor, Ion Hobana, iar editura Albatros se pregătea să scoată o antologie SF în care urma să publice o parte din volumul meu. Unul dintre redactorii de acolo îmi spunea că poezia mea este aparte, că nu seamănă cu nici un alt stil de poezie și că singura soluție ar fi să accept să public sub sigla SF.

Este adevărat că eu înființasem în anul 1987, în Institutul Politehnic București, Cenaclul StrING, în care activa un grup de dialog filozofic, științific și literar cu tendințe SF.

Dorința de a crea un ideal din „cunoaștere” și de a încerca „o renaștere culturală” a constituit pentru grup sensul înființării cenaclului, pe care l-am numit StrING după „Teoria stringurilor” (teoria corzilor), fiind noi fascinați de posibilitățile acestei teorii de a considera că Universul ar avea zece sau douăzeci și șase de dimensiuni și că „totul” ar fi „vibrație”.

În cadrul secției literare a cenaclului se citeau și se criticau lucrările create de „stringiști”, multe dintre ele elaborate sub impresia întâlnirilor științifice anterioare. Printre participanții obișnuiți se găseau scriitorii Ion Hobana, Romulus Bărbulescu și George Anania, Mihai Grănescu, profesorul Dolphi Drimer, fizicianul Mircea Rusu, cercetătorul Florin Munteanu, studenți de la filologie sau de la alte facultăți bucureștene.

Revoluția a găsit cenaclul punându-și problema publicării lucrărilor sale, drept care, în vara lui 1990, am reușit să tipăresc primul număr al revistei STRING — revistă de știință prospectivă și science-fiction, care până în anul 2000 a ajuns la numărul douăzeci.

Toată această activitate, împreună cu participările mele la întâlnirile Grupului de studii interdisciplinare al Comitetului Român pentru Istoria și Filozofia Științei și Tehnicii (CRIFST) al Academiei Române, condus de academicianul Mihai Drăgănescu, cu experiențele și discuțiile cu Marioara Godeanu sau cu mulți alți oameni de știință, scriitori sau filosofi, au reprezentat izvoarele poeziei mele.

Am debutat la invitația scriitorului Adrian Rogoz, pe 22 martie 1987, într-o ședință a Cenaclului Uniunii Scriitorilor și tot în aceeași primăvară am obținut și un premiu literar în cadrul Festivalului LUCIAN BLAGA, organizat în orașul Sebeș. În toamna aceluiași an, la Consfătuirea națională a cenaclurilor de anticipație, Craiova, am obținut premiul pentru poezie acordat de Uniunea Scriitorilor și revista *Ramuri* și mențiune pentru artă plastică. Dar marele câștig al participării mele la această consfătuire a fost întâlnirea cu scriitorul Victor Kernbach, unul dintre

cei mai fascinanți oameni pe care i-am cunoscut în viața mea și împreună cu care hotărâsem să-l vizităm pe Constantin NOICA. Acest lucru nu s-a mai întâmplat... în ziua în care ar fi trebuit să plecăm spre Sibiu, 4 decembrie 1987, Noica a plecat la Universul Etern.

După revoluție, am publicat o carte de poezie în limba engleză, **Căderea în formă** (1993), și mai multe plachete în franceză și germană (1992). Am publicat în *String*, *Quasar*, *Eucronia* etc. Acum avem site-uri: *Agonia*, *Centrul String*, Facebook...

Am publicat două volume de poezie: **Sălașul avatarilor** (Editura TORNADA, 2014) și *Pasiuni* (Editura TORNADA, 2015). Pregătesc volumul **De mână cu Persefona**.

PRIMORDIALĂ

Curge dintr-un ochi gigantic,
lacrima de început,
Universul fantomatic zace
stins în transparență,
cade forma globulară
printr-un spațiu conceput
de gândirea infernală
a pătrunderii în esență.

DESCONCRETIZARE

Eram dincolo de închipuire.

Formele noi
sub iluminarea aceluiași spectru,
ne adunau unul în celălalt.
Lăsasem în urmă
adevărul de până atunci;
concretul nu mai zăbovea cu noi
și astfel dimensiunea dispărea
lăsându-ne Cutreietorii veșniciei.

ÎMPOVĂRARE

Eram sclavii armoniei nevăzute.

Înveșmântați în lumină
căram în litiere de aur,
oglanda cu nesfârșite fețe,
cunoașterea tuturor lumilor,
și golul trecerii dintr-o parte în alta.

Poverile ne-aplecau
peste marginea timpului.

EXCUGETARE

Motto:

*„Un filozof a spus astfel: cuget, deci exist. Rezultă din asta
că exist, de vreme ce cuget? Filozoful habar n-avea prin urmare
ce e viața și ce e neviața. Pot să spun: cuget deci nu exist. Sau
altfel: exist nu exist, eu tot cuget.”*

Victor Kernbach (*Vacanțele secrete*)

Știam că ești pe acest câmp înflorit de ochiul tău,
demon întors din podișul misterelor,
scăldat în curgerea timpului
asemeni unui fulger într-o mare de plasmă.

Știam că exiști dincolo de formă
în mănunchiul undelor
iluminate feeric de jerbele spectrului
aruncat peste ființa lumii abstractă, atrăgătoare, înrobitoare.

Știam c-o să te întâlnesc odată cu mitul călătorului,
eu, trecătoarea prin formă,
prin spațiile, lumile dintotdeauna
a acestei deveniri continue colorate și triste.

Știam mereu că exiști dincolo de aparența pustie
prin care călătoream singură,
aidoma luminii, revărsate peste tot ce poate fi,
peste tot ce a fost, peste tot ce este.

AM ÎNCERCAT CUNOAȘTEREA

Erai dincolo de verdele transparent.
Mi-am trecut ochii prin cerc și te-am întâlnit.
Gata să nu te cunosc cu acest trup.
Târziu am știut că ești tu.

Bogațiile erau la noi pe din două.
Trebuiau inventariate și în timpul acesta
aveam misiunea de a ne divide și a studia
sub formă de populație
această zonă.

Eram înzestrați cu atracție
dar greșisem timpul
cu foarte puțin,
crezând că ne-am întâlnit
undeva în trecut.

SUB ACEST JOC

Aerul era prea puțin pentru noi.

Pedeapsa în care eram prinși
ne fusese dată pe viață.
Hârtii de grațiere nu puteam face
nervii mâinilor ar fi murit,
sub acest joc în care
se topeau și trupurile noastre.

Întâlnirea ne era dată
în locul unde puteam pătrunde
fără trupuri.

Contopirea noastră va fi triumfală.

Veșnic amestecați într-alții
vom putea fi împreună.

Am fi vrut dimensiunea aici,
în timpul acesta să fie,
în locul acestei planete,
în carnea cu această structură.

ÎNTREPĂTRUNDERE

Scormonitor de luturi
te găsisem într-o parte a planetei.

Prin gura ta
praful devenea antigravitațional
împins de plămânii tăi
spre aerul ars de elemente necunoscute.
Te găsisem
chiar dacă-mi pierdusem ochii în valea secată.
Spațiul pur ne permitea întâlnirea oricând.

Gândurile mele și gândurile tale
deveneau covor bătut
peste puntea din valea secată.

Aurii, sclipirile
luminau întâlnirea aceasta și
dacă ne-am fi strâns
materia în pași,
am fi călcat greoi
peste covorul țesut
de gândurile noastre și
așternut peste puntea din valea secată.

DISPĂRUȚI CONCOMITENT

Aproape transparenți
sub o lumină aleasă
treceam legați unul de altul
cu nesfârșite fire.
Ochii întorși în noi
cutreierau cosmosul cărnii.

Ura celor de afară
nu ajungea aici
iar liniștea era deplină.
Sângele nostru,

clorofilă răsturnată în roșu
purta seva pământului prin noi,
Cutreierătorii Spațiului.

Veșniciile ne cereau.

Am fi vrut să zăbovim,
am fi vrut să lăsăm o urmă.

Veșniciile ne cereau.

Măcar să plecăm împreună.

MOARTEA LUMINII

Eu mor.

Mă-ngrop sub pleoapa ta
în cel mai trist mormânt
ce-a fost vreodată-n lume.

Iar Dumnezeu va ști
că Universul său
cu-alaiul de lumină și iubire,
s-a prăbușit, captiv în veci,
în ochiul unui Prinț Nomad
trimis de umbra nopții să năruie Lumina.

Mă sting în ochiul tău,
ca să renasc un foc pustiitor,
când pleoapa-ți vei deschide.

Iar Dumnezeu va ști
că s-a pierdut pe Sine
și strălucirea Sa,
când m-a lăsat să mor,
în ochiul unui Prinț Nomad
trimis de umbra nopții să năruie Lumina.

Trec în neant,
fiind privirea ta de flacăra
ce-ncearcă să pârljească lumea.

Iar Dumnezeu va ști

că Eu, Lumina Sa
m-am transformat în foc
pierzându-mi nemurirea,
în ochiul unui Prinț Nomad
trimis de umbra nopții să năruie Lumina.

RESORBIRE

Mă-nghite-ncet planeta
iar cioclii de argint
în jur îmi țin feștile.

Întunecata sferă
resoarbe în viscere
urgile din mine.

Încerc să mai rămân,
să pot gândi la tine
când voi avea un trup de muritoare
când voi trăi prin sânge,
să-mi pot închipui
că suntem iar o undă
să uit de carnea-mi moale
de stigma de fecundă.

Mă-nghite-ncet planeta.

Claudiu Murgan

Claudiu Murgan, fost membru al cenaclului String din București, s-a implicat activ în fandomul românesc până în anul 1997, când a emigrat în Canada. Câteva din povestirile lui scurte au fost publicate în *Jurnalul SF* și în revista *Știință și Tehnică*.

Claudiu este autorul a două romane: ***Decadența Suftetelor Noastre*** (fantasy tradus din engleză și publicat la editura Pavcon în 2018), și ***Water Entanglement*** (sci-fi, ce va fi tradus și publicat în 2019 la editura Pavcon).

„Am scris ***Decadența Suftetelor Noastre*** din dorința de a aborda un subiect delicat, precum spiritualitatea, dintr-un unghi diferit și poate mai ușor de înțeles și de acceptat. E un concept vechi de mii de ani, pe care puțini dintre cei care au tranzitat Pământul l-au asimilat, dar asta nu înseamnă că trebuie să renunțăm să atingem acest deziderat al dezvoltării personale.” (Claudiu Murgan)

LIMBAJUL APEI

— Vivek, cum se desfășoară activitatea neuronală a lui Bart? întrebă omul grasuț ce purta ochelari și avea o barbă subțire în jurul gurii, dând impresia de murdărie creată de mâini uleioase frecate de pielea strălucitoare.

Abia își termină întrebarea, când o alertă roșie acoperi ecranul tactil aflat în fața colegului său, așezat în partea dreaptă.

— Ce se întâmplă? întrebă din nou și privi rapid în direcția lui Vivek, cadrul subțire de sârmă al ochelarilor săltând pe nasul lui strâmb.

— Vibrațiile cristalului au crescut peste normal, iar rezonanța din interiorul craniului lui Bart nu este optimă, răspunse tânărul cu cap îngust și urechi mari.

Tonul vocii era nesigur, șovăind între a oferi o sugestie despre ce ar fi trebuit să facă în continuare sau a aștepta sfatul lui Hugo, care nu era superiorul său, dar care petrecuse două decenii la Departamentul de Neuroștiințe al UCLA, în timp ce el, Vivek, tocmai se alăturase echipei ca stagiar. Șeful lor, Bart Vinkrell, un om de știință excentric, care nu se temea să testeze noi tehnologii pe el însuși, era cel pe care îl monitorizau.

— Presupun că totul se înregistrează, nu-i așa? continuă Hugo să pună întrebare după întrebare colegului său, care era la un pas de panică.

— Da, Hugo! Avatarul lui este activ și pot vedea cum fluctuația sentimentelor influențează și bătăile inimii. E în miezul a ceea ce se întâmplă acolo.

Hugo își masă nervos bărbița cu degetele-i scurte și-și împinse ochelarii pe șaua nasului. Apoi atinse ecranul din fața lui.

Tensiunea din camera de monitorizare fără ferestre se ridica palpabil. Cum stătea așezat pe spate, pe un scaun din piele, trăsăturile lui Bart păreau relaxate, contrazicând citirile de pe afișajele translucide, ce proveneau din cristalul plasat pe frunte, dându-i un aer de regalitate.

— Inițiez procedura de urgență, spuse Hugo.

Era mai degrabă o afirmație, și o prefera, decât să ceară încuviințarea lui Vivek, ai cărui ochi erau lipiți pe graficul activității neuronale a lui Bart. Tânărul ridică dintr-o dată privirea, sprâncenele arcuite în semn de panică.

— Nu, nu poți! Nu din faza în care se află acum. E prea periculos! Procedura de returnare trebuie să aibă loc treptat și să urmeze pașii pentru astfel de intervenții. Rupându-l atât de brusc din reverie, ar putea să lase în urmă o parte din mintea și sufletul său. El nu va mai fi din nou întreg, spuse Vivek folosind această justificare pentru a obține un răgaz de la colegul său.

Hugo se uită o clipă, ezitant.

— Tu și teoriile tale despre pierderea sufletului în interiorul unei lumi virtuale! Mintea poate, dar sufletul... nah! Nu cred! răspunse Hugo atingând mai multe comenzi strălucitoare pe ecran.

— Cel puțin verifică dacă apa pe care am pus-o pe cristal s-a absorbit sau este încă acolo. Putem șterge ce-a mai rămas și astfel diminua procesul de absorbție, sugerează bărbatul mai tânăr, sperând că va fi ascultat.

Își frecă urechea stângă într-un gest nervos, încercând să-și liniștească bătăile inimii. Un miros subtil de transpirație îi atinse nările și recunoscuse măsurile luate de corpul său față de nivelul crescut de stres.

Hugo trecu degetul arătător, bont și gros, pe suprafața de sticlă, lărgind unghiul camerei pe suprafața plată a cristalului fixat pe fruntea lui Bart.

— Nu mai este nicio picătură de apă rămasă pe ea. Totul a fost absorbit. Îi dau șefului încă zece minute înainte să activez procedura de întoarcere, zise el cu un ton ascuțit, menit să descurajeze orice încercare din partea lui Vivek de a-l convinge de contrariu.

Bărbatul mai tânăr dădu din cap și-și mușcă buza inferioară ca și cum ar fi vrut să se împiedice să spună ceva ce va regreta mai târziu. Dacă se întâmplă ceva cu Bart, sunt absolvit, spuse el, ușurat că înregistrarea acelei conversații îl va absolve de orice responsabilitate.

*Satul era liniștit în acea dimineață; doar vântul peria aco-
perișurile colibelor și frunzele de bambus lăsate pe sol de către*

elefanți. Se învârtea prin fiecare spațiu strâns, schimbându-și tonul de la urlet la țipăt, apoi se oprea din nou pentru a-și trage respirația.

Umiditatea în aer era groasă și plină de parfumurile a mii de flori și copaci, fericiți să trăiască încă o zi.

Copiii nu erau încă treji, și nici profesorii lor, elefanții. Numai el era conștient, bătrânul om de știință din Laeta, cu ochiul înțelepciunii larg deschis, așezat în fața bibliotecii, observându-și respirația, așa cum fusese învățat.

Bart simțea vibrațiile fiecărei forme de viață care îl înconjură, trimițând val după val de energie spre el, ca și cum ar fi încercat să întărească trupul slăbit, trecut de mult de limita supraviețuirii oricărei alte ființe umane din sat.

Elefanții, după multă deliberare, decisese că locul din fața bibliotecii ar putea fi oferit lui Bart pentru a-și petrece restul zilelor dăruite de Cel Care a Creat Totul. Mâncarea și apa îi erau aduse de două ori pe zi. Nu-și mai amintea când mersese ultima dată. Picioarele, lipsite de energie, i se înfip-seseră în pământ, transformându-se în rădăcini care îl legau de sat, de junglă și de fiecare particulă reverberând de binecuvântările Celui Care a Creat Totul.

El își consuma zilele în rugăciune și meditație, declarându-și dragostea față de ființa supremă pe care o întâlnise atât de târziu în viață.

Rakash, după ce își luase locul de drept în Consiliu, nu îl vizitase mai mult de o dată pe săptămână. O răceală anormală se inserase într-o relație care odată fusese puternică.

Vântul îi lovi brusc obrazul stâng. Lovitura, viguroasă, își diminuea puterea în barba groasă, încălцитă, care îi acoperea aproape în întregime fața. Era o pedeapsă pentru gândurile interzise despre perioada în care Rakash, pierdut printre străini, fusese forțat să dezvăluie secrete despre comunitatea din junglă atât de bine păzită până în acel moment.

Bart, sau ce mai rămăsese din identitatea sa, trăise destule pâlپări ale stării de fericire pentru a înțelege vasta frumusețe a lumii din interiorul său, care constituia scopul întregii vieți a comunității satului.

El trebuia să tranziteze pașnic, pregătit și, pentru prima dată în existența sa, convins că era nemuritor și că regulile

ciclice ale acestui pământ i se aplicau și lui. De fapt, reguli care se aplicau fiecărei ființe umane din Laeta, din est și vest, dar ei nu știau încă. Erau prea ocupați, risipindu-și energia în gratificații nebunești și efemere.

În timp ce vântul se juca în barba și îmbrăcămintea lui zdrențăroasă, o întrebare i se ridică în minte: oare mă vor îngropa între Copacii Vieții sau chiar aici, în fața bibliotecii? Pământul îmi va absorbi fizicul, puțin câte puțin, până când ochiul minții, deschis fiind, va migra spre vârful capului pentru a privi cerul pentru ultima oară...

Acea memorie ar sta cu el, în timp ce s-ar scufunda în pământ, și ar împărți-o cu iarba, cu viermii și cu insectele care se vor înfrupta din carnea lui descompusă.

Dar nu-i păsa că avea să piară fizic, din moment ce călătoria cealaltă, cea a sufletului, era ceea ce îl fascinase ani de zile. Se simți înghițit de umezeala pământului, de rugozitatea pietrelor îngropate și a crenguțelor înțepându-i pielea, distrugându-l în mii de particule, în timp ce corpul îi era tras din ce în ce mai adânc. Era conștient încă de forma sa fizică, i se păru ciudat să mai aibă acea senzație, și își dădu seama că sufletul său nu era ridicat spre astral, ci spre o direcție opusă.

Bart se trezi tremurând și acoperit de sudoare. Pe frunte i se strecurau picături de transpirație, căzându-i în ochi. Durerea din piciorul drept, cel mai scurt, se revoltă cu disperare, și din obișnuință, își înfipse degetele în carnea moale, căutând o ușurare.

Din nou avusese un vis cât se poate de real, dezvăluind un gând pierdut despre cum ar fi fost să trăiască în satul locuit de copii și de elefanți. Și-l imaginase pe Rakash, un suflet special și singurul său prieten din comunitate, cerând elefanților permisiunea de a se alătura acestora ca un membru de familie, astfel încât Bart să le poată observa obiceiurile și, după multe teste, să fie inițiat în starea ezoterică a fericirii.

Visul îi arătase ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi urmat acea cale. Un scop mult mai nobil decât sa rămână angrenat în activitățile Departamentului de Neuroștiințe al UCLA. Testarea noilor metode de a sparge barierele minții prin limbaje, care nu fuseseră discutate deschis în mediile științifice sau finanțate corespunzător, îl incitau. Intuiția îi spunea că amestecul de apă și cristale putea fi acel nou limbaj.

Bart se ridică încet și se îndreptă spre baie. Un duș rece îl va îmborsă și îl va pregăti pentru o nouă zi în laborator, unde o echipă de ingineri și psihologi studiau înregistrările incursiunilor sale în lumea virtuală, creată de picături de apă colectate din locuri sacre de pe pământ și filtrate prin cristalele purificate, conectate la propriul creier.

Îmbrăcat într-o pereche de blugi și o cămașă pepit, șchiopătă spre bucătărie, de unde luă din dulap un castron pentru micul dejun. Acesta avea să fie compus din fulgi de ovăz și lapte de cocos. Mănă în tăcere, fără bruijul știrilor on-line, o sursă care cu timpul nu mai prezenta încredere. Gândurile plonjară în profunzimea ultimei ședințe din laborator în care molecula de apă fusese colectată din munții Anzi și adăpostită într-un recipient de bazalt, care să prevină o eventuală expunere la influențele exterioare. Apa se filtrase perfect prin porii cristalului chiar în sinapsele creierului său, amplificându-i simțurile ca un medicament halucinogen.

Experiența îi dezvăluse povestea satului — care mai târziu trecuse în cele mai recente vise — cu elefanții care deveniseră profesori, iar copiii — elevi care aveau nevoie de îndrumare pe calea lor spre iluminare.

— Cristalul a început să vibreze la câteva secunde după ce am pusă apă pe suprafața lui, îi spusese Vivek — cel mai nou membru al echipei — după ce ieșise din transă și îi arătase diagrama activității creierului pentru propria sa examinare.

Împreună decisese că locația optimă pentru o stimulare eficientă a creierului prin intermediul cristalului agat pur era fruntea, locul celui de-al treilea ochi. Nano-tuburile de grosimea firului de păr conectau cristalul cu lobii frontali, iar nanoboții îmbunătățeau transferul stimulilor către glanda pineală, care avea proprietatea de a deschide mintea către universuri alternative.

— Cum este posibil ca apa de la acea altitudine să conțină informații dintr-o locație fizică complet diferită și, dacă mă întrebi pe mine, dintr-un punct în timp care conține mult din trecutul omenirii? Își împărtășise Bart gândul cu echipa.

Nimeni nu îndrăzni să spună nimic; ura acele momente în care nu aveau idei noi ce puteau împinge înainte cercetarea.

Puse bolul gol în chiuvetă, aruncă geanta de piele pe umăr și se îndreptă spre laborator într-un taxi fără șofer pe care îl che-

mase în prealabil. Călătoria de douăzeci de minute se desfășură în liniște, iar Bart se adânci în gânduri fără a observa străzile, oamenii sau sentimentele sculptate pe chipurile lor. Memoria apei expuse în experimentele lui îl incita. Informațiile care îi atrăseseră inițial atenția din cercetarea, mult mai simplă, efectuată anterior de către omul de știință japonez Masaru Emoto oferise totuși o bază de referință puternică. Cu toate acestea, voia să aprofundeze cercetarea, întrebând apa despre originea sa și despre modul în care putea memora datele antice pentru care nu existau alte înregistrări.

— Cum pot să întreb apa cum a adunat toate aceste amintiri?, mormăi, neîncercător în ideea care i se ivise brusc în minte ca un vârful de săgeată ce străpunge corpul victimei.

— Știu că apa este vie și are memorie, continuă el dialogul cu sine însuși. Asta e ceea ce tot spun echipei. Toate textele sacre menționează proprietățile similare ale apei. Dar cum să știu care este cea mai bună abordare?

Bart internaliză ultima întrebare la un nivel mai profund, simțind cum informația îi curgea pe sinapsele creierului, coborând prin labirintul multor gânduri și idei, vechi și noi, părăsite sau într-o stare de așteptare, gata să fie aduse la suprafață la momentul potrivit.

Gândul-energie „Cum să știu care este abordarea corectă?” zbură în eter, se conectă la Matricea Divină și ceru inteligenței invizibile un răspuns. Așteptarea răspunsului fu scurtă și ștersă din mintea sa toate îndoielile anterioare cu privire la existența unei puteri superioare: creați un vocabular pentru apă și memoria ei veche va putea fi accesată de întreaga umanitate!

Apa avea nevoie de un limbaj propriu pentru a-și exprima sentimentele: durere, tristețe, bucurie, sau pentru a-și depăna amintirile acumulate de-a lungul mileniilor, pe care Bart le experimentase prin incursiunile apei filtrate de cristal.

Bărbatul mulțumi mental pentru răspunsul primit și simți o hotărâre de nezdruccinat să construiască o punte evoluționistă între umanitate și elementul primordial, apa.

Ana-Maria Negrilă

Ana-Maria Negrilă este scriitoare și traducătoare. A absolvit Facultatea de Litere și a debutat în 1993 cu povestirea **Fragile** în *Jurnalul SF*. A publicat mai multe romane și culegeri de povestiri: **Orașul ascuns** (Amaltea, 2005), *Împăratul ghețurilor* (Amaltea, 2006) pentru care a obținut premiul Vladimir Colin în 2008, **Cântecul zorilor** și **Când lumile se prăbușesc** (ebook, 2015). În 2016, a publicat două volume al seriei Stelarium, **Regatul sufletelor pierdute** și **Ascensiunea stelară** (Crux Publishing), iar în 2018, i-a apărut la aceeași editură, a doua ediție a romanului *Împăratul ghețurilor*.

Site personal: <http://anamarianegrila20.wixsite.com>

AGENTUL GALENIC¹

În univers există o forță care își râde de planurile oamenilor.

*

Cei trei bărbați părăsiră trenul la ultima stație, cea a liftului spre Stația Spațială Liftport. Purtau haine din Republică, mai sobre decât ale celorlalți turiști, dar fără să bată prea mult la ochi. Puteau fi reprezentanți comerciali ai firmelor de minereuri, membri ai elitei comerciale sau, pur și simplu, oameni de știință, iar cu puțin noroc nimeni nu putea dovedi contrariul.

Profitară de aglomerație, își folosiră permisele, și se afun-dară în șuvoiul ce se scurgea spre porțile imense ale bazei. Cel mai tânăr ridică privirile albastre spre structura centrală, pe care nacelele se deplasau în sus și în jos. Liftportul îl fascina de ceva timp, așa că șovăi o clipă și se opri.

— Ce faceți? i se adresă unul dintre însoțitori. Trebuie să mergem!

Tânărul dădu din cap și se crispă de parcă mișcarea i-ar fi cauzat durere.

Bine, agent Adrenn! spuse docil.

Celălalt se încruntă și îl apucă de braț, forțându-l să înainteze. Era un bărbat scund, cu față ridată și ochi mici și apropiați. Când îl împinse, pufni disprețuitor, privind spre celălalt însoțitor, mult mai tânăr și mai deschis.

Tânărul își continuă netulburat drumul, admirând structurile piramidale ce străpungeau cupola Liftportului. Cablul de ancorare era în mijlocul orașului, prins de turnul lui — un schelet de grinzi învăluite într-o manta presurizată, cu segmente și sisteme de stabilizare diferite, construite să facă față vânturilor puternice. Vehiculele electromagnetice se târau pe cablurile de nanotuburi, zeci de mii de kilometri spre asteroidul de anco-

1 Povestirea face parte din seria *Stelarium*, iar acțiunea are loc înaintea întâmplărilor descrise în romanele *Regatul sufletelor pierdute* și *Ascensiunea stelară*, Ed. Crux Publishing, 2016.

rare, iar el le admirase la început de la fereastra trenului, pe când traversa podul Ascensiunii, ce lega continentul de baza Liftportului.

Într-un astfel de vehicul, la kilometri de suprafața lui Galene, urma să fie închis cu doi oameni care fuseseră puși să-l elimine.

*

Întins în cabina strâmtă, Sten Darr, agentul *anh* al Regatului din Nord, își privi mâinile care nu-i aparțineau. Luase un pseudocorp din Cripa Agenților, unul dintre miile golite de conștiință, aparținând luptătorilor pieriți în misiuni sau celor căzuți victimă comploturilor. El era prim-agent, un rang care ar fi trebuit să îi ofere siguranță, dar care nu-l ajutase cu nimic când fusese târât în subsolurile palatului și torturat.

Își uni palmele și le coborî deasupra frunții, concentrându-se asupra degetelor lungi și frumoase de parcă ar fi încercat să afle, în forma lor perfectă și în tremurul lor nervos, mai multe despre posesorul original. Tremurul era însă al lui, pentru că drumul până la stația Liftportului și compania agenților inferiori îi amintiseră de temnițele palatului și de umilințele pe care le îndurase acolo. Fuseseră doar câteva zile, dar pentru el timpul se dilatase în bezna carcerii. Ațipea, se trezea tremurând pe podeaua înghețată, simțindu-se bolnav, fără să-și dea seama de ce suferea, iar orele se pliau ciudat în jurul *sensomemoriei*, încetinind-o, gata să o stingă. Era înconjurat de strigăte vagi, șoapte, care îi spuneau că mai bine ar fi murit decât să fie rușinea tuturor. Când intrase în temnița palatului din Nyburg, avea o speranță, pentru că descoperise un om pentru care merita să-și riște viața, când ieșise după șapte zile, nu mai găsisese decât cenușa planurilor sale nesăbuite.

Nu se așteptase la asta, de fapt, nu se gândise că avea să rateze, ci doar că va câștiga, că își va omorî maestrul, pe Minago, și că își va găsi un nou protector. Doar că nu se întâmplase asta, fusese trădat de cineva în care avusese încredere și arestat. Încrederea este o floare plăpândă, iar agenții *anh* nu trebuie să o culeagă! Erau cuvintele celui alt maestru din viața lui, Lumni, căruia îi datora eliberarea din temniță, dar și misiunea aceea. Figura liniștită a maestrului se ridică din adâncul *sensomemoriei* ca să îl mustre. Ce drept avea el să încerce să își schimbe

soarta, să ceară mai mult decât i se dădea? Nu era el un produs al cuvelor de selecție genetică din Regat, fără prieteni, fără nicio șansă decât să moară când i se cerea? Totuși, îl ajutase, deși de obicei se ferea să intervină direct. Atât de retras, de puțin băgat în seamă, Lumni părea acum să câștige teren.

Sten se gândi că greșise când îl alesese pe Minago drept maestru, că fusese sedus de forța și de faima lui de luptător. Era consilierul regelui și asta îi atrăgea pe agenții inferiori, dornici să avanseze rapid. Avansase și el, dar cu ce preț... Totuși, asta nu îi dăduse dreptul să se elibereze, iar disprețul tuturor era justificat, de vreme ce puțini agenți de rangul lui încercaseră înainte să schimbe taberele. Lumni, cu aura de înțelept, părea alegerea corectă. *Cei care intră nepregătiți în jocul lumii, se vor prăbuși mai devreme sau mai târziu, pentru că aripile lor nu sunt gata de zbor. Succesul se construiește în timp, nu se forțează. Și un balon de săpun se umflă într-o clipită, dar ce importanță are?* Lumni spusese asta altui agent, care se plângea că nu fusese promovat destul de repede, dar era ca și când s-ar fi adresat lui. Poate că se și referise la el, cine putea știi?

Se răsuci cu grijă pe o parte, deși pseudocorpul nu putea simți durerea trupului său, pus la păstrare în Cripta Agenților din Nyburg. Ar fi fost cu neputință să înfrunte greutatea misiunii cu corpul lui torturat, așa că făcuseră transferul conștiinței cu ajutorul naniților în acel trup de rezervă, sănătos, dar gol. Când îl luase în stăpânire, *sensomemoria* i se cufundase într-un spațiu întunecat, atât de lipsit de energie, încât își folosisese toată forța *anh*, energia care-i anima ca agenți, ca să își țină conștiința laolaltă. Deocamdată era mulțumit că nu mai simțea durerea și că scăpase pentru moment de ura maestrului Minago. Cât timp era în misiune, cât timp viața lui avea valoare pentru cineva, mai putea spera să scape.

Se răsuci din nou. Nu avea liniște, iar călătoria spre stația Liftport de pe orbita planetei Galene i se părea plicticoasă. Alesese să nu iasă decât rareori din cameră, ținându-și la distanță agenții însoțitori. Deși se plictisea, singurătatea îl ajuta să-și repare *sensomemoria* în absența Fluxului *anh*, la care erau legați și agenții, și maestrul, dar care rămăsese departe, învăluind planeta Galene.

Se ridică din pat, se întoarse spre propria *sensomemorie* și își strânse energiile *anh* și *um* într-o sferă. Era un exercițiu sim-

plu, care îl ajuta să se liniștească. Își apropie palmele de piept și, mișcându-și degetele, extrase mînea de energie. Aceasta începu să se rotească în plan fizic — un amestec de culori pe suprafața lucioasă și fierbinte — iar Sten o ridică spre frunte, oglindindu-se în apele strălucitoare. *Viața și moartea se completează, ca anh și um*. O clipă se privi în ea. Nu era corpul lui adevărat, dar îi plăcea. Avea o piele deschisă la culoare ca a trupului său din Cripta Agenților, ochii albaștri, cu o nuanță mai închisă decât ai lui, și părul întunecat pe care îl admirase atît la singurul lui prieten. Când se gîndi la el, simți că sfera pălește și începe să se destrame. Partea de *um*, de umbră, devoră energia *anh* cu întuneric și regrete. Acesta fi trebuit să îl ajute, să îl susțină, dar el îl apăraseră pe Minago. Fața pseudocorpului tremură în sfera ce se stînea. Sten își coborî brațele, dispersând energia palidă de-a lungul lor.

Până atunci nu simțise mișcarea vehiculului prin atmosfera lui Galene, dar acum ameți, de parcă amintirea prietenului trădător l-ar fi făcut să se simtă slăbit. Viața lor nu valora mare lucru atîta timp cînd alți luptători *anh* erau creați în cuvele Regatului, folosind secvențele de cod aduse de pe Pămînt de cele trei nave de pelerini ce se opriseră pe Galene. *Agenții anh nu au prieteni, ci doar un stăpîn!* le spusese maestrul Minago în timpul antrenamentelor, dar ei nu ținuseră seama de asta. El avea un aliat. Sau cel puțin așa crezuse. Greșise. Lumni îl avertizase că se grăbea, dar cine să-l asculte? Dorea să scape de tirania lui Minago, să își aleagă un maestru mai bun, poate chiar pe Lumni, un stăpîn mai blînd, puțin interesat de intrigile celorlalți.

De fapt, nici nu făcuse asta pentru el, deși asta susținuse, ci pentru un om pe care-l considera important, care avea un rang superior, dar care era atîta de vulnerabil, gata să fie sacrificat în jocurile de putere ale lui Minago. Nu știa dacă fusese crezut, dar spera ca fapta lui să influențeze destinul acestuia și să-l elibereze. Atîta timp cît nu se știa de înțelegerea lor, celălalt era la adăpost. Era prea tîrziu pentru regrete. Dacă reușea să supraviețuiască misiunii, se putea întoarce la palat și încerca să o ia de la capăt.

O clipă, capul i se aplecă, ochii i se împăienjeniră, iar mâinile îi acoperiră chipul, de parcă pseudocorpul ar fi reacționat la vârtejul din sufletul lui.

*

Noi, agenții *anh*, suntem un amestec de energie umană și galenică, fiind produsul ameliorat al oamenilor care au colonizat planeta Galene. La început nu au fost decât agenții de la bordul navei principale, *Ascensiunea*, dar forțele lor erau slabe. Cu timpul, Regatul fondat în nordul planetei le-a utilizat genoul și le-a rafinat puterile, folosindu-se și de influența fluxului planetar asupra corpului uman. Astfel a luat naștere o rețea ce leagă toți agenții, comunicarea fiind mediată de un arbore galenic capabil să filtreze și să stocheze datele adunate de aceștia, sub forma unui Flux numit *anh*. *Sensomemoria* este acea parte în care agenții adună informații și care este sălașul celor două forțe ce-i animă — *anh* și *um*.

Sufletul *anh* stă așezat în centrul creierului și e înconjurat de lumină, pregătit prin exercițiu să se sublimizeze, să se transforme într-un sferă ce conține informații vitale. Acolo unde *anh-ul* intră în contact cu trupul, la marginea exterioară a sensomemoriei, apare o forță violentă — *um*, marcată de umbră, deși adevărata putere este cea a luminii, a *anh-ului* imaterial. Realitatea este tot a *anh-ului* și prin el, percepția asupra timpului și spațiului.

Anh-ul cunoaște mai multe stadii independente de conștiința omului, frânturile de date evoluând haotic până când apare dorința agentului de a le observa și de a le fixa în timp și în spațiu. Altfel, umbra *um* este izolată, violentă, vrea să se înalțe, dar nu poate, fiind prinsă cu lanțuri de sol.

(Lumni Natt, *Despre natura anh-ului*)

*

Pătrunseră în Liftport, protejați de șuvoiul călătorilor. Permisele le fuseseră falsificate de cei mai buni agenți din Regat, dispozitivele de depistare ale *anh-ului* era destul de rare și, dacă nu atrăgeau atenția, nu aveau să fie deranjați. Străbătură un tunel ce se deschidea spre partea centrală a inelului principal, construit în jurul asteroidului de ancorare, și își continuă drumul spre zona circulară.

O să am nevoie de un refugiu, cât timp prelucrez datele. Parcul Stației e liniștit, agent Adrenn, îi spuse Sten celui vârstnic, trimițând împreună cu vorbele și câteva săgeți ascunse de um —

forma lui brută de atac. Adrenn se încruntă, iar ochii mici și întunecați îl fulgerară. Deși nu era decât agent inferior, avea multă experiență și de aceea fusese ales de Minago. Spre deosebire de el, celălalt, agentul Terren Hide, scund, cu fața albă și ochi tot albaștri, părea aproape de vârsta lui Sten și destul de nepriceput. Amândoi se fereau de el, își acoperiseră sensomemoriile cu straturi strălucitoare de *anh*, și nu comunicau decât dacă erau nevoiți.

Faceți cum credeți că e bine! îi răspunse Adrenn fără să-și ascundă disprețul.

Sten își răsuci sensomemoria, atingându-l cu marginile ei de *um* și atenționându-l că nu avea să fie o pradă prea ușoară. Era sigur că Minago îi trimisese pe cei doi ca să-l elimine după terminarea misiunii și astfel să scape de el pe tăcute. Deși nu avea dovezi, i se părea că amestecul lui Lumni îi stricase planurile maestrului și atrăsese atenția asupra incidentului. Totuși, nici Lumni nu se pronunțase în favoarea lui, doar îl recomandase pentru misiunea aceea, susținând că era singurul prim-agent capabil să sintetizeze toate informațiile despre Liftport. Parțial era și adevărat, și asta îl făcu să spere că avea să fie cruțat la întoarcerea în Regat.

Se îndreptară spre parc, trecând de puntea-observator, decorată cu aripi mari de biopolimeri. Dincolo de pereții ei, se vedea fața luminată a satelitului, sursa de prosperitate a Republicii. Sten fusese antrenat să adune date, iar *sensomemoria* lui putea stoca cunoștințe ce nu erau la îndemâna celorlalți. Existau impulsuri electrice peste tot, informații diverse plutind ca un abur în mințile oamenilor, amănunte despre structura Liftportului, despre echipamente, despre minele de pe satelit. Acumula toate aceste lucruri, filtrându-le doar atât cât să le dea o formă acceptată de *sensomemoria* lui. Nu avea timp să le sorteze, să le dea sens, ci doar se conecta la trecători, alegându-i în special pe cei care aveau legătură cu stația. Îi golea de informații, apoi trecea mai departe. Existau puțini agenți capabili să facă asta atât de bine și atât de repede. Dacă nu ar fi fost această capacitate a lui, n-ar mai fi trăit în acel moment, iar trupul i-ar fi fost transferat în Cripta Agenților spre a fi folosit ca pseudocorp pentru alții — o situație umiltoare și cea mai mare pedeapsă pe care putea să o primească un agent.

Pășind în tăcere alături de cei doi, își plimbă privirile de jur-împrejur, înregistrând totul, în timp ce vârtejul din mie-

zul *sensomemoriei* prelua datele și le rotea, împachetându-le în fâșii de *um* și înghesuindu-le în zonele subterane ale conștiinței. Era un proces de durată, dar Sten nu se grăbea. Din exterior, păreau trei turiști interesați de minunile Stației, iar el, cel mai zâmbitor dintre toți, se uita cu încântare la tot ce avea Liftportul de oferit. Părea un tânăr simpatic și avea ceva ce atrăgea privirile.

Plimbarea se prelungi, dar imaginile, sunetele, fețele oamenilor, textura pereților, pe care o atingea cu vârful degetelor nervoase, tot ce însemna Liftport, își găsiră un loc în *sensomoria* lui, și apoi se cufundă în vârtej. Erau multe date, dar știa că agenți din Regat vor recrea astfel stația, îmbogățind-o treptat cu amănunte și folosind-o la nevoie în misiuni viitoare. Totuși, existau și informații, impulsuri electrice, ce nu-i erau la îndemână, deplasându-se cu viteze amețitoare prin Rețeaua locală. Se aplecă o clipă asupra lor, dar le simți fierbinți și periculoase și se retrase.

Poate altă dată, le spuse celorlalți, poate cu alt trup.

Adrenn îl privi fără expresie, dar el îi simți batjocora cu toată protecția de *anh*. *Ce trup, ce altă dată!* părea gata să exclame. Îi simți dorința de a-l vedea doborât, de a-i fura datele adunate și a-i șterge *sensomemoria*.

Crezi că poți face asta?

Cine erau agenții Adrenn și Terren? Cine auzise de ei? De ce credeau că o să-i țină piept? Și el putea să le distrugă *sensomemiile*, să le ascundă trupurile în parc și să părăsească Liftportul înainte de a se da alarma.

Se opri din nou brusc, iar cei doi se poticniră, gata să se lovească de el.

Sunt obosit, le spuse. Trebuie să mă odihnesc undeva ca să sortez informațiile.

O porni repede fără să le mai aștepte răspunsul, forțându-i să se grăbească ca să-l ajungă.

*

Pătrunseră pe aleile liniștite ale parcului, iar Sten își domoli pasul. Exista multă energie acolo, de la cea produsă de tufișurile cu filamente subțiri, la cea a arborilor galenici cu trunchiuri transparente prin care curgea o formă rudimentară de Flux *anh*. Undeva exista și un creier vegetal, ce coordona dezvoltă-

rea vegetației locale, alegea zonele ce trebuiau curățate, asigura integritatea fluxului și distribuirea nutrimențelor.

Merseră un timp pe aleile tăcute, mărginite de flori palide. Iarba se mișca reacționând la propria lor energie, iar corolele se întorceau spre ei în timp ce frunzele ascuțite se întindeau să-i atingă. În aer se răspândiră miresme subtile, liniștitoare, creierul vegetal reacționând la zbuciumul din sufletul lui. Asta era adevărata simbioză galenică și se realiza doar între ei, agenții *anh*, și vegetația pe care coloniștii o găsiseră la venirea pe planetă.

Sten atinse unul dintre trunchiurile transparente și-i sorbi un moment din energie, apoi se întoarse către ceilalți. Îi simți gata să atace, dornici să-i extragă naniții, *sensomemoria*, informațiile.

Deci?

Agentul Terren rămase șovăind mai în spate, dar celălalt zâmbi de parcă s-ar fi așteptat la asta. Sigur că Sten îi bănuise de la început, dacă mai avea vreo importanță în acel moment.

Care dintre voi va muri primul? întrebă Sten. Cu aroganța de prim-agent, nu credea că îi puteau ține piept.

Adrenn se aplecă în față de parcă vorbele lui Sten i-ar fi stârnit curiozitatea. Trădător, dar plin de el, ca toți prim-agenții!

Ai terminat, prim-agent? Ai luat informațiile? Nu voia să-l anihileze înainte ca Sten să-și fi încheiat misiunea. Ca răspuns la întrebările lui, *anh-ul* lui Sten se extinse, protejându-i trupul de împrumut. Adrenn și Terren puteau să-și folosească propriile sfere galenice pentru a-l distruge, apoi să extragă naniții și să se întoarcă în Regat, dar Sten știa că nu erau destul de pregătiți pentru asta. Pufni. *Maestre Minago, atât de încrezător în oamenii tăi!* gândi, uitând că și el aparținuse maestrului la un moment dat.

Maestrul Lumni mi-a promis protecție! le transmise Sten ca pe o evidență, deși nu era sigur că Lumni era interesat cu adevărat de el. Poate îl abandonase, poate se înțeleșese cu Minago și făcea parte din planul de a-l îndepărta și suprima în liniște. Și de ce l-ar fi ajutat? Respiră adânc, iar compuşii volatili selecționați de creierul vegetal îl făcură să se liniștească. Oricare ar fi fost adevărul, nu avea altă soluție decât să se lupte pentru viața lui.

Adrenn începu să râdă.

Ce e Lumni pe lângă consilierul regelui, Minago? Nimic.

Se răsuci, iar o sferă galbenă îi țâșni din piept. Copacii parcului foșniră și-i înconjură cu un parfum vag, într-o încercare

de a-i calma. Sten se aplecă, trimițându-și propria sferă spre agent, fără să-l piardă din ochi pe celălalt, care rămăsese imobil la marginea potecii.

Nu ești și tu omul lui Minago? întrebă Sten înainte ca sferile să se ciocnească violent, iar panglicile de energie să se înfășoare în jurul rădăcinilor suspendate ale arborilor. Ținu sfera în echilibru, iar învelișul ei crescua, absorbind straturi din suprafața galbenă a mingii lui Adrenn. Sten își răsuci *sensomemoria*, forțând naniții să se deplaseze în interiorul lui. Se aplecă, întinzând mâna dreaptă până când sfera îi deveni o prelungirii a degetelor. Energia galenică îi pulsă albastră în ochi, iar mingea se roti din ce în ce mai repede, forțându-l pe Adrenn să își schimbe poziția. Sten zâmbi. Câștiga. Totuși, sfera crescua, apoi pâli; energia ei pâlpâi, apoi se stinse.

Sten tresări, neînțelegând ce se întâmpla, iar trupul îi căzu pe potecă de parcă naniții ar fi pierdut dintr-o dată controlul asupra lui. Sfera galbenă se întoarse în mâna lui Adrenn, iar Sten îl văzu printre pleoapele grele cum se apleacă asupra lui și-l lovește peste față. Nu simți nimic. Își concentrează *sensomemoria*, dar pseudocorpul era nefolositor. Pe asta se bazase Adrenn?

Doar nu credeai că te lăsăm stăpân pe corpul ăsta! Trădătorule! Nemaiauzit să-ți ataci propriul maestru...

Fața ridată a agentului se apropie de a lui, iar buzele i se mișcă.

Pseudocorpul tău a fost în mâna noastră de la început.

Îi simți respirația și apăsarea mâinii pe frunte, apoi nimic. Pierduse.

*

Era beznă în jurul lui, iar conștiința i se strângea în mijlocul fostului vârtej interior. Acolo era o masă înghețată, întuneric și nemișcare. Încă nu se stinsese, dar *sensomemoria* mocnea galbenă. Ce naiv fusese să creadă că l-ar putea înfrunta pe Minago și găsi sprijin în altă parte! Lumni hotărâse că nu avea nevoie de el, deși îl lăsase să creadă asta. Nu avea ce face și trebuia să se stingă în liniște. Se gândi la cel pentru care riscase totul și se întristă. Fusese o încercare disperată de a-l ajuta, iar acum trebuia să se descurce singur.

Încetul cu încetul, ceva se insinuă în mijlocul liniștii, iar energia galenică începu să-i pâlpâie în trup. Mirosea plăcut, a

aer curat, a plante, a flori necunoscute. Creierul vegetal voia să-l trezească și să-l vindece prin aromele lui. Întredeschise ochii și încercă să-și miște mâinile.

Vei fi bine!

Vocea îi răsună în miezul conștiinței și-i puse *sensomemoria* în mișcare. Se ridică pe jumătate, uimit că avea din nou control asupra pseudocorpului. Agentul Adrenn zăcea dincolo de potecă — un trup golit, așa cum fusese și el mai devreme.

Terren Hide se aplecă spre el și-l bătu pe umăr. Fața îi era la fel de lipsită de expresie, dar dincolo de ea se simțea ceva cunoscut. Protecția de *anh* fusese ridicată, iar Sten îi văzu dintr-o dată adevăratul chip. Deși încă amețit, se ridică și se plecă plin de respect.

Maestre Lumni?

Acesta surâse.

Prim-agent Sten, sunt onorat că ai avut încredere în mine!

Mâinile lui Sten tremurau ca mai devreme în nacelă. Deși înainte se îndoise că maestrul avea să îl ajute, acum nu-i mai punea la îndoială dorința de a-l lua printre agenții din subordine. Se bucură o clipă, apoi *sensomemoria* îi semnală o eroare. Terren Hide fusese și el un pseudocorp pe care Lumni îl ocupase, dar de ce? Ochii albaștri i se întunecară bănuitori.

Maestre..., începu el.

Lumni se aplecă și-i puse o mână pe cap, blocându-i din nou pseudocorpul cu un impuls de *um* întunecat.

Acum ascultă-mă, prim-agent! Să nu pierdem timpul!

Avea propriile lui socoteli cu agentul acela sigur de sine și trădător.

Sten rămase nemișcat în timp ce maestrul îi încărcă în sensomemorie frânturi de informații, ordine, misiuni viitoare. Prim-agentul era important pentru planul lui și nu putea lăsa lucrurile la întâmplare. Avea nevoie de el pe Liftport, dar și în Regat. Când termină, îl ajută să se întindă într-un culcuș moale de plante galenice și îl lăasă să se odihnească. Se așeză lângă el și surâse din nou, testându-și propriul pseudocorp.

Noua mea piesă de joc, sunt mândru de tine! i se adresă lui Sten, care nu avea probabil să afle cât de greu îi fusese să îl facă să pornească pe calea aceea, să îi aducă în preajma omului pentru care ar fi riscat totul, să îl întoarcă împotriva lui Minago și să îl trimită pe Liftport, unde putea interveni asupra lui fără

a fi descoperit de ceilalți maestrii din Fluxul *anh*. Acum Sten îi aparținea și nimeni nu știa asta, nici măcar el.

*

Lumni se întinse printre rădăcinile copacilor și începu să deruleze în *sensomemorie* detaliile planului. Durase decenii să îl pună la punct, dar meritase. Crengile unui arbore galenic se plecară ca să-l mângâie, în timp ce Lumni se gândea la viitorul Regatului. Era o activitate care îi făcea plăcere.

Voi reuși? Nu va dura prea mult? gândi, apoi își răspunse singur.

Nu era el maestrul planurilor complexe?

Lucrurile mărunte nu trebuie trecute cu vederea, pentru că pot fi cele mai importante din lume. Știa că va reuși, pentru că avea răbdare ca semințele pe care le plantase să se dezvolte cum trebuie.

Așa, de la sămânță, la copac, Regatul, și apoi întreaga planetă, puteau să îi aparțină într-o zi. *Un germen, o plantă, un arbore, o pădure! Pădurea mea!* gândi Lumni înainte de-a închide ochii pseudocorpului și-a se cufunda în propriul vârtej de date.

*

Când Sten se trezi, Lumni medita încă, iar energia *anh* izvoara din el în arce strălucitoare, înconjurând trunchiurile transparente ale copacilor. Prim-agentul se ridică șovăind și i se adresa.

Maestre, ce s-a întâmplat?

Lumni întredeschise ochii, iar panglicile de *anh* se răsuciră în jurul lui. Agentul nu încercă să se elibereze, știind că, în felul acesta, Lumni îl lua în stăpânite, iar dacă îl ajuta pe el, avea să îl sprijine și pe celălalt.

Nimic, prim-agent. Nimic. Ți-ai îndeplinit misiunea cu bine, iar acum asta e tot ce contează!

Florin Pîtea

Florin Pîtea s-a născut în Câmpina, în 1971, și a debutat în *CPSF Anticipația* în 1992 cu schița **Noaptea cea mai lungă**. A publicat până în prezent volumele de proză scurtă **Necropolis** (2001), **An/Organic** (2004), **Delirul încapsulat** (2015), romanele **Gangland** (2006) și **Anul terminal** (2012), precum și volumele de nonficțiune **An Introduction to Twentieth-Century British and American Fiction** (2007), **Art Wasn't Quite Crime** (2010) și **O introducere în opera lui Liviu Radu** (2014). Este doctor în filologie engleză și în prezent lucrează la un nou volum din seria **Cartea cu scoarțe de argint, ferecate**, intitulat **Motorul de căutare**.

LA LUMINA ROȘIATICĂ A LUNII

(o poveste

din cartea cu scoarțe de argint, ferecate)

I.

Într-o seară de zondi, domnișoara Amélie de Sans-Souci o însoți pe distinsa ei prietenă, Lady Badminton, la un spectacol de operă. Se interpreta, în premieră în Gorena, o operă recentă, cu un subiect controversat: *La traumatizzata*. Presa goreniană deja tratase pe larg disputele și polemicile apărute în alte țări pe marginea acesteia, iar publicul din Ytrik, de la înalta societate la sărmanii „lilieci” care abia își permiteau cele mai ieftine bilete, la galeria situată imediat sub plafon, aștepta cu sufletul la gură să afle ce anume le iscase.

Pentru a se ridica la înălțimea ocaziei, domnișoara Amélie își comandase o rochie de satin albastru, cu un bolero asortat, tratat cu o substanță chimică recent descoperită ce îi permitea țesăturii să pară albastră și la lumina lămpilor cu gaz din clădirea Operei, mai degrabă decât verzuie, ca atâtea alte rochii de seară. Lady Badminton, în schimb, purta o rochie de mătase indigo, care îl făcuse pe însoțitorul lor, Minoru, să caște ochii mari¹. Evantaiul și poșeta distinsei doamne erau asortate.

Ajunse în loja familiei Badminton, cele două aristocrate se instalară comod. Apoi, înarmată cu un binoclu de operă, matroana începu să îi explice cu voce scăzută lui Minoru cine erau personajele sus-puse care își făceau pe rând apariția în celelalte loji.

Amélie de Sans-Souci, pe de altă parte, constată că, în loja situată vizavi, se afla un domn necunoscut, brunet, cu părul

1 Nu pentru că ar fi admirat croiala rochiei, altfel impecabilă, cât pentru că, în Insulele Ducofer, cu excepția împăratului, nimeni nu avea voie să poarte mătase indigo.

pieptănat foarte îngrijit. Acesta ședea nemișcat, mai degrabă decât să facă sumedenia de gesturi mărunte, aproape ritualice, specifice publicului obișnuit al Operei, și o privea fix. Avea ochi negri, adânci, în care nu se distingea pupila¹.

Nu clipea deloc.

Sub privirea aceea intensă, hipnotică, Amélie se simți intrigată, apoi cuprinsă de o emoție în care se amestecau curiozitatea, neliniștea și o atracție inexplicabilă față de acel străin misterios.

Luminile din sală scăzură, apoi se stinseră cu totul. Cortina se ridică încet. Luminile rampei se aprinseră. Orchestra atacă uvertura, iar spectacolul începu.

Spre tulburarea crescândă a domnișoarei de Sans-Souci, domnul din loja de vizavi continuă să o fixeze cu privirea pe parcursul actului întâi. Ochii străinului luceau vag în semiîntuneric, ca ai unei sălbăticiuni.

De emoționată ce era, tânăra aristocrată nici nu urmări cu prea mare atenție evenimentele de pe scenă. Ca urmare, spre finalul primului act, era destul de nelămurită în ceea ce privea trama operei.

— Cineva se uită insistent la mine, șopti ea îndărătul evantaiului către Lady Badminton.

— E firesc, dragă! răspunse aceasta cu voce scăzută. La mine s-a uitat insistent toată sala, nu doar o singură persoană. E drept că asta a fost demult, adăugă ea, pe vremea când l-am convins pe Lord Badminton să se despartă de prima lui soție.

Amélie îi aruncă o privire intrigată.

— A fost greu?

Lady Badminton clătină din cap.

— Nici pe departe. Greu mi-a fost să procur o sticlă cu stricină, o lopată și un alibi. În fine, o să-ți povestesc altădată. Poți să mi-l arăți pe domnul acela insistent?

Amélie făcu un semn ușor din cap și din sprâncene.

— E în loja de vizavi.

Lady Badminton îndreptă într-acolo binoclul de operă.

— Hmm... Arătos. Extrem de bine îmbrăcat. Cam serios, dar, la urma urmei, are o scuză: și opera e serioasă.

1 Nici măcar cu ajutorul binoclului de operă, după cum constată destul de repede domnișoara.

Îi aruncă un zâmbet domnișoarei.

— Tragică de-a dreptul, din câte am auzit.

— Care operă? întrebă Amélie. Nu s-a uitat decât la mine de când s-a ridicat cortina.

Matroana ridică din umeri.

— O fi prima oară la Operă și nu i-o fi explicat nimeni încotro să se uite. Adu-ți aminte că și noi a trebuit să îi explicăm lui Minoru-sana, aici de față, că pe scenă nimeni nu e în pericol, în ciuda faptului că domnul în frac, de la pupitru, agită o nuia, iar doamna de pe scenă țipă.

— Cântă, preciză Minoru laconic.

Lady Badminton îi adresează un zâmbet triumfător.

— Vezi, Amélie?

Domnișoara de Sans-Souci nu păru foarte convinsă. Matroana, în schimb, oftă.

— Eh, să mă fi fixat pe *mine* cu privirea...

— De neînchipuit! zise Amélie. Dacă ar fi aflat Lord Badminton...

Doamna îi aruncă o privire sceptică.

— Ei, aș! Ce crezi că ar fi putut să-i facă? Să-i dedice un articol într-un dicționar enciclopedic, din alea la care tot colaborează?

Amélie nu se osteni să o contrazică. În schimb, se ridică de la locul ei, din lojă.

— Mă duc să îmi pudrez nasul, anunță ea.

— Bine, dragă, dar grăbește-te! Să nu pierzi finalul actului!

II.

Amélie de Sans-Souci coborî treptele de marmură până în foaier atât de repede cât îi permiteau faldurile ample ale rochiei de seară și pantofii cu toc.

Foaierul era pustiu, cu excepția câtorva plasatoare și a străinului misterios. Acesta, aflat dinaintea ușilor de sticlă gravată de la intrare, o privea la fel de intens ca în sala de spectacol.

Amélie ar fi putut să jure că străinul cel brunet se aflase cu doar câteva clipe mai devreme la locul său, în loja de vizavi, iar acum, aparent fără efort, ajunsese la doi pași de ea. Spre deosebire de ea, nu gâfâia deloc.

Temătoare, se apropie de bărbatul cel elegant și misterios.

— Ne-am întâlnit deja cu altă ocazie?

Pe buzele străinului flutură un zâmbet subțire ca tăișul unui bisturiu.

— Cu siguranță v-ați fi amintit...

— Atunci, cărui fapt îi datorez... atenția?

Fusese cât pe-acți să spună „plăcerea”, însă ceea ce simțea era cu mult mai intens decât pretinse plăcere de a le fi prezentată unor personaje influente din societatea goreniană.

Bărbatul se înclină spre ea și îi murmură la ureche:

— Rămâneți la Operă și veți uita spectacolul, mai devreme sau mai târziu. Veniți cu mine, la cină, și nu o veți uita tot restul vieții.

O parte mică și alarmată a minții lui Amélie observă că, deși străinul îi vorbise foarte aproape de ureche, totuși domnișoara nu simțise nici urmă de răsuflare. Dar alarma fu înecată în valul de emoție care o cuprinsese pe Amélie în apropierea acestui personaj enigmatic, iar, când el îi întinse mâna, domnișoara o acceptă fără să ezite și îl urmă afară din clădirea Operei, plutind ca într-un vis.

Mâna străinului era palidă, cu unghii neobișnuit de lungi și de ascuțite, și rece precum inima unui bancher.

Coborâra treptele Operei, apoi porniră pe trotuar, spre un gang întunecos.

— Am lăsat trăsura după colț, explică străinul aproape cu indiferență.

O smuci pe domnișoară de încheietură ca s-o aducă în gang, departe de lumina felinarelor, și o apucă în brațe. Căscă gura larg. La lumina roșiatică a lunii, îi luciră colții.

Amélie dădu să țipe. De undeva, din apropiere, răsună șuieratul strident al unui fluier.

— Poliția! Fața la perete! Nu mișcă nimeni!

Spre mirarea domnișoarei, străinul se supuse imediat. Destul de rușinată pentru că fusese surprinsă cu un bărbat într-un gang, precum femeile pierdute despre care scriau gazetele de scandal, Amélie de Sans-Souci se întoarse și ea cu fața la perete, sperând că nu avea să fie recunoscută.

Abia cu întârziere își dădu seama că vocea care le ordonase să se răsucescă îi aparținuse unui tânăr abia ieșit din adolescență, necum unui bărbat obișnuit să reprezinte autoritatea legii.

— Ei, ia să vedem ce-avem aici! zise o altă voce, mai domoa-

lă și mai obosită.

O mână mare i se așează domnișoarei pe umăr și o răsuci cu blândețe. Raza unui felinar orb îi cercetă chipul.

„Cam atât despre speranța de a nu fi recunoscută,” își spuse ea.

Dinaintea ei se aflau doi polițiști în uniforme de postav bleu-marin. Unul era de înălțime medie, dolofan, cărunț, cu chipul încadrat de favoriți. Purta ochelari. Celălalt era înalt și subțirel, tânăr și deloc în apele lui.

— Bună seara, domnișoară! spuse polițistul rotofei. Suntem patrula de noapte. Sergentul Springpole...

Duse două degete la cască.

— ... Și caporalul Giuliano, făcu el semn către colegul său mai tânăr.

— La dispoziția dumneavoastră, adăugă Giuliano.

— Acuma, poate că sunteți abia venită în oraș, de la pension sau de la mănăstire...

Amélie îi aruncă o privire indignată.

—... Dar să știți că domnul acesta elegant nu e deloc ceea ce pare. Ne-am mai întâlnit cu el, în împrejurări deloc plăcute, și trebuie să vă spun că, deși e spilcuit și manierat, de fapt e o ființă al naibii de periculoasă.

Clipi îndărătul lentilelor groase.

— E vampirul de pe Strada Șnurului, colț cu Strada...

— Corzii, completă îndatoritor Giuliano.

— Mersi, draguțule! Colț cu Strada Corzii, cum zice dumnealui. Așa că, dac-ați vrea să vă întoarceți la Operă...

— Poate că nici eu nu sunt ceea ce par! se sumeți domnișoara de Sans-Souci.

— Ei, cum așa? făcu sergentul.

Amélie întredeschise boleroul pe care îl purta peste umeri și peste piept. De-o parte, într-un buzunar al căptușelii, se vedea în lumina felinarului orb un ciocănel. De cealaltă, un țăruiș din lemn, bine ascuțit.

— Arțar? se interesă polițistul.

— Arțar, confirmă domnișoara.

Pe buzele lui Springpole se furișă un zâmbet trist ca o armată înfrântă.

— Ai idee câte vânătoare de vampiri trimitem la morgă, după ce le găsim secătuite de sânge, prin cotloane?

Amélie clătină din cap.

Sergentul îi aruncă o privire rugătoare caporalului.

— Spune-i tu, Giuliano!

— Am înțeles, dom' sergent!

Tânărul își drese vocea.

— Cel puțin una în fiecare seară, domnișoară! De regulă, mai multe...

Springpole clătină din cap, abătut.

— Dacă n-ar citi foiletoane din alea fantastice, cum scrie Philip K. Dickens, probabil n-ar avea în cap atâtea prostii. Dar asta e, n-ai ce să-i faci...

— Plus că, de când cu legea împotriva discriminării, vampirii au și ei drepturi, ca oricare alt cetățean, interveni caporalul într-un acces de elocvență. N-avem voie să-i luăm la omor cu țarușul. Nu e legal.

— Nu mai e legal, confirmă Springpole. Giuliano, fii drăguț și condu-o tu pe dumneaei!

Tânărul încuviință din cap și porni spre Operă cu Amélie. Sergentul, în schimb, îi aruncă o privire obosită vampirului.

— Tu nu pleci nicăieri. Avem o vorbă...

III.

După câteva minute, caporalul reveni în gang.

— Să trăiți, dom' sergent! Permiteți să raportez!

Springpole îi adresa un zâmbet obosit.

— Ia zi, drăguțule!

— Am condus-o pe domnișoară înapoi la Operă și-am sfătuit-o să nu mai plece noaptea pe străzi în compania persoanelor necunoscute.

Sergentul clătină din cap.

— Ei, măcar să fi băgat la cap...

Se întoarse către vampirul care aștepta tăcut, în umbră.

— Acuma... că nu mai e legal să vă omorâm cu țarușul așa, din senin, e una. Dar, dacă vă prindem că mușcați de gât pe cineva, e infracțiune și se pedepsește.

— Vătămare corporală, preciză Giuliano. E în Codul Penal.

— Nu pot nici să mă hrănesc doar cu apă și cu lumina zilei, ca plantele, replică vampirul. Lumina are efect... contrar, iar despre apă prefer să nu discutăm. Mai ales nu despre apa sfin-

țită.

— Drept e și-asta, zise Springpole. Ia vino cu noi, că o rezolvăm într-un fel!

Ieșiră înapoi pe bulevard, de unde o cotiră pe a treia la dreapta, pe o stradă pavată cu piatră cubică. Circulația se rărise mult, căci se apropia miezul nopții.

Intrară pe un alt bulevard, pe care îl traversară pieziș, după care ajunseră dinaintea unei clădiri impozante, cu coloane de marmură la intrare și cu o curte pavată cu dale de granit, mărginită de un gard din lănci de fier. Springpole îi conduse la capătul aripii din stânga a clădirii, unde se găsea o intrare secundară, destinată personalului.

Sergentul ciocăni într-un ochi de geam. După câteva clipe, ciocăni din nou, ceva mai tare.

Abia după vreo jumătate de minut, dinăuntru se auzi clinchetul metalic al unui zăvor. Ușa se întredeschise, iar în cadrul ei se ivi un tânăr pe jumătate adormit, ce ținea în mână o lumânare aprinsă, înfiptă într-un sfeșnic de cositor. Flacăra lumânării pâlpâia nesigură.

— Bună seara. Sunt sergentul Springpole, din patrula de noapte.

Tânărul încuviință din cap, complet lipsit de entuziasm, după care încercă să își înăbușe un căscat.

— Am putea vorbi cu cineva de la laboratorul de hematologie?

Paznicul de noapte clătină din cap cu hotărâre.

— Exclus la ora asta. Veniți mâine, după opt, când o fi dom' doctor!

— Mâine ar fi cam dificil, interveni vampirul. Cu cine am putea vorbi în seara asta?

Tânărul clipi nehotărât.

— Nu-i decât doamna directoare...

— A, bun! zise Springpole.

— Da-i ocupată la ora asta.

Vampirul ridică o mână cu unghii lungi. Între degete, ca prin farmec, îi apărură o monedă galbenă care licărea tainic în lumina lumânării.

— Mergi și verifică! Poate n-o fi chiar așa de ocupată.

Paznicul de noapte luă moneda, o strecură într-un buzunar al vestei și zâmbi.

— Mă duc s-o caut. Așteptați, vă rog!

Le închise ușa în nas și trase zăvorul. Cei trei se uitară unii la alții în lumina felinarului orb. Din depărtare, dinspre docuri, se auzi sunetul grav al sirenei unui vapor.

Trecură câteva minute bune. Într-un târziu, zăvorul clănțăni din nou, iar pe ușa ieși o doamnă sobră, între două vârste, îmbrăcată în halat alb. În spate purta două butelii metalice, de mici dimensiuni, prinse cu niște curele, pe după umeri, iar în mâini ținea un dispozitiv conectat cu furtune la butelii. Pe frunte, doamna avea ochelari de protecție pentru sudură.

— Bună seara, doamnă! Springpole, din patrula de noapte, la ordinele dumneavoastră.

— Florence Knight-in-gale, zise doamna. Cu ce ocazie pe la noi?

— Am avea nevoie să aranjăm niște vizite la laboratorul de hematologie, explică cu voce scăzută sergentul.

— Pentru...?

— Pentru dumnealui, făcu Springpole semn din cap către vampir.

Acesta din urmă schiță o plecăciune infimă, fixând-o pe directoare cu privirea lui hipnotică. Florence Knight-in-gale căscă ochii, apoi strânse buzele într-o linie foarte subțire.

— Așa, deci! spuse ea pe un ton rău-prevestitor.

— Poate-ar fi mai bine să treacă dumnealui pe-aici din când în când și să-i dați un borcan cu sânge pentru transfuzii decât să meargă la Operă și să ademenească domnișoare de familie bună.

Ochii directoarei se îngustară.

— Domnule *sergent*, enunță ea răspicat, după cum chiar dumneata ai spus, sângele din borcane este pentru *transfuzii*. Avem nevoie de el pentru a salva *răniți* ajunși la noi în stare *gravă*. Oameni care *nu* ar fi înjunghiați la colț de stradă în cazul în care patrula de noapte chiar s-ar duce pe străzi, la *datorie*, în loc să vină la ușa spitalului meu și să întrerupă vizita medicală de seară pe motive *neîntemeiate*.

Aruncă o privire peste umărul lui Springpole, către vampir.

— *Sigur* nu colectăm sânge de la donatori pentru asemenea... scopuri.

Cu o mână își coborî ochelarii de protecție de pe frunte, iar cu cealaltă apăsă declanșatorul dispozitivului. La capătul țevii se ivi o flacără intensă, albăstruie.

— Dacă binevoiți să mă scuzați, domnilor, am niște saloane de vizitat!

Se retrase pe coridor, iar paznicul de noapte închise ușa în urma ei și trase zăvorul.

Pe buzele palide ale vampirului flutură umbra unui zâmbet.

— Cât de ușor mi-ar fi să sparg ușa, să-i sucesc gâtul directoarei și să beau pe săturate din borcanele acelea...

Sergentul îi aruncă o privire sceptică.

— Și cât de ușor le-ar fi cetățenilor să te fugărească pe străzi, să te prindă la înghesuială și să te stârpească...

Vampirul preferă să nu comenteze.

— Ce era cu aparatul acela, dom' sergent? interveni Giuliano.

— Ei, ce să fie... La scurtă vreme după ce-a întemeiat spitalul cu averea familiei, doamna directoare și-a făcut obiceiul de a merge în inspecție seara prin fiecare salon. Oficial, verifică starea bolnavilor și notează datele pe fișe de observație.

Caporalul îi aruncă o privire întrebătoare.

— Și neoficial?

— Neoficial, vrea să se asigure că pacienții nu dosesc sticle cu băutură pe sub paturi...

Springpole făcu o scurtă pauză, după care reluă pe un ton cam stânjenit:

— Și mai ales că, după orele de program, surorile medicale nu-și rotunjesc veniturile practicând... ăă... cea mai veche meserie. Doar că inspecțiile de seară nu erau prea spornice la lumina lumânărilor. Știi cum e: ba trăgea curentul, ba se stingea lumânarea, ba rămânea doamna pe-ntuneric pe nepregătite. Așa se face că doamna directoare a trecut la felinare. Când s-a lămurit că nu făcea mare brânză nici cu felinarele, că n-aveau lumină destul de puternică, a trecut la o chestie mai serioasă.

Sergentul zâmbi ca pentru sine.

— Acum, lumea o știe drept „doamna cu lampa oxiacetilenică”, iar bolnavii din spitalul ei se-nzdrăvenesc cât pot de repede, ca s-apuce după externare să mai bea ceva sau să...

Își drese vocea.

— În fine. Ia schimbă lumânarea din felinar, Giuliano, că aia dinăuntru e pe terminate, și să mergem spre barieră, la târgul de vite, că mi-a mai venit o idee!

IV.

Mult după miezul nopții, cei trei ajunseră într-un cartier mărginaș, aproape de târgul de vite. Pe o uliță desfundată, dintr-un gang, asupra lor năvăliră câțiva mardeiași înarmați cu ciomege. Atacatorii îi loviră pe polițiști peste spate și peste umeri, iar Giuliano scăpă felinarul din mână. Vampirul, în schimb, se mișcă iute ca gândul. Ici rupse un braț, colo îmbrânci cu putere supraomenească, dincolo frânse un grumaz. Ultimul mardeiaș rămas în picioare lăsă ciomagul să cadă în noroi, se răsuci pe călcâie și-o rupse la fugă. Vampirul pluti ca o nălucă pe urmele lui, cu capa de mătase neagră fâlfâind prin văzduh precum aripile unui liliac, îl doborî în glodul uliței și își înfipse colții adânc în gâtul lui.

Bău pe săturate, după care se ridică și reveni agale către cei doi polițiști, ștergându-se discret la gură cu o batistă brodată.

Giuliano îl ajută pe Springpole să se ridice.

— Ați pățit ceva, dom' sergent?

— Doar chestii trecute-n fișa postului, băi Giuliano... Fii amabil și-aprinde felinaru' ăla!

Caporalul culese felinarul de unde căzuse și scăpără un chibrit ca să îi reaprindă lumânarea, apoi, cu mare grijă, închise ușița la loc.

— Cu ăștia ce facem, dom' sergent? Îi ducem în arest?

Cam anevoie, Springpole se aplecă și îi luă pulsul unuia dintre mardeiași.

— Cel mult la morgă să-i ducem, Giuliano!

— Păi... și-atunci facem un proces verbal?

Springpole schimbă o privire cu vampirul, apoi scoase din buzunar două zaruri și le lăsă să cadă lângă unul dintre cadavre.

— Facem proces verbal că mardeiașii ăștia s-au omorât unii pe alții în bătaie, probabil din pricină că nu s-au înțeles la un barbut.

Caporalul scoase un carnet și, cum-necum, se apucă să noteze.

— ... La... un... barbut. Bine, dom' sergent, și cu ăla mușcat de gât cum rămâne?

Springpole ridică din sprâncene.

— Pe-ăla l-au omorât niște câini vagabonzi.

— Care câini?

— Las' c-o să vină ei până mâine dimineață! Doar sunt cei

mai buni prieteni ai omului, vorb-aia.

Caporalul nu păru deloc convins.

— Dar... dom' sergent...

— Preferai ca dumnealui să fi stat cu mâinile-n sân, marde-iașii să ne fi rupt oasele și să ne fi lăsat lați, municipalitatea să ne fi-nmormântat pe cheltuiala ei, iar Sir Robert „Orange” Peel să ne fi decorat post-mortem?

— Păi...

— Hai că mă enervezi! Mai am câțiva ani pân' la pensie și n-am chef să mi-i petrec cu declarații și interogatorii pe la Biroul de Afaceri Interne.

Giuliano încuviință abătut.

— Bine, dom' sergent...

Springpole consultă un ceas de buzunar.

— S-a făcut târziu și n-am apucat să ne terminăm rondul, că ne-am luat cu altele.

Porni pe uliță cu un aer hotărât, iar ceilalți doi îl urmară. Îl dureau toate cele din cauza ciomăgelii, însă nu avea de gând să se plângă în timpul serviciului sau de față cu subordonatul.

V.

Lângă târgul de vite, cei trei ajunseră la un abator modern, luminat cu lămpi cu gaz. Măcelari în halate albe, pătate cu sânge, aduceau viței, miei, purci de lapte, îi suspendau cu cârlige de picioarele din spate și îi trimiteau pe rând, pe trolii montate pe șine metalice, mai încolo, unde alți măcelari îi tăiau, apoi îi jupuiău și îi eviscerău. Vampirului îi fremătară nările și îi sclipiră ochii când simți mirosul sângelui proaspăt.

Caporalul, în schimb, se albi la față.

Springpole îi aruncă o privire obosită.

— Nu te mai fandosi, băi Giuliano, că nu ești domnișoară de pension!

— Am înțeles, să trăiți!

— Domnii și doamnele din lumea bună fac ca toate alea dacă vreuna dintre fiicele lor e găsită dimineața într-un gang, fără suflare și secătuită de sânge, da' li se pare perfect normal să mănânce carne de vițel de culoare albă, nu roșie.

Sergentul făcu un gest cu mâna înspre animalele suspendate cu lanțuri de șinele metalice.

— Și, ca să le facă pe plac ălor sus-puși, măcelarii atârână vișei cu capu-n jos, le taie beregata și-i lasă să moară-ncet-încet, cu sângele scurgându-li-se într-un hârdău.

Un măcelar se apropie de ei și îi salută cu un semn din cap.

— Să trăiți!

— Bună seara, zise Springpole. Vezi, te rog, dacă-i Olafson pe-aici!

— Imediat, șefu'!

Măcelarul plecă, grăbit, iar, după câteva minute, se întoarse însoțit de un roșcovan între două vârste. Sergentul îl salută cu două degete la cască, iar roșcovanul îi întinse mâna.

— Hai, să trăiești! zise Springpole. Îl știi pe Giuliano?

Olafson încuviință. Caporalul îl salută.

— Am venit c-o treabă, reluă sergentul. Dumnealui, făcu el semn către vampir, și-a cam luat nasul la purtare. Merge la Operă și-ademeneste domnișoare de familie bună.

Roșcovanul ridică din umeri.

— Doar e liber la vânat de zestre.

— Dacă le-ar ademeni ca să le ia zestrea, nu m-ar deranja nici atâtica, preciză Springpole, da' el le-ademeneste ca să le muște de gât și să le soarbă sângele.

— A, deci așa!

— Și pe urmă urlă gazetele că poliția nu-și face treaba, iar mie-mi taie inspectorul din leafă pe chestia asta.

— Am înțeles.

— Așa că mă gândesc să ne-nțelegem cumva. Dumnealui să vină aici în fiecare seară ca să bea sânge proaspăt, matale să câștigi un ban cinstit, domnișoarele din lumea bună să-și vadă de restul vieții lor, iar inspectoru' să-și taie unghiile în loc să-mi taie mie leafa.

— De unde să beau sânge proaspăt? interveni vampirul.

— Din hârdău, de sub vișei, cu o cană din astea de tablă smălțuită.

— Dar e... degradant.

— Degradant o să fie ce-o să-ți facem noi dacă te mai prin-dem pe la Operă sau prin centrul urbei, îi promise Springpole. Și definitiv.

Vampirul încuviință cu un aer posomorât.

— Bun, vă las să discutați și mă duc să-mi termin rondul, anunță sergentul, pornind spre ieșire. Hai, Giuliano!

Caporalul îl urmă imediat.

Plecară împreună pe ulițele înnorioate, înspre centrul orașului.

— Cum de nu ne-a atacat vampirul, dom' sergent? întrebă Giuliano după o vreme.

Springpole zâmbi.

— Mănânc usturoi seara, înainte să plec ca să-mi fac rondul, explică el. Hangița mă mai bodogănește pe chestia asta, dar știu eu ce știu.

Caporalul încuviință.

— Bine, am înțeles. Dar... pe mine de ce nu m-o fi atacat? Că doar n-am mai mâncat usturoi de nu mai țin minte când...

Sergentul îi aruncă o privire plină de milă.

— Ce să te-atace, măi Giuliano? Nu te uiți la tine că ești doar pielea și osu'? Dacă n-ai avea la tine casca și bocancii, te-ar lua vântu', vorb-aia. Or, vampirii caută domnișoare bine hrănite, ca să se sature. Tu nu le-ai ajunge nici de-o gustare.

Caporalul tăcu câteva minute bune.

— Dar... de unde v-a venit ideea cu hârdăul și cu cana, dom' sergent? îndrăzni el într-un târziu.

Springpole îi zâmbi unei amintiri vechi.

— Ei, măi Giuliano... Așa beam cu cana din hârdău când eram mic, toamna târziu. Doar că nu era sânge, era must...

— Și... pe urmă?

— Pe urmă am învățat să am răbdare ca să dea în fiert, să se limpezească și să fie tras la sticlă.

Se uită la ceas.

— Țiitoarea mea m-așteaptă cu o ulcică de vin fiert cu miere și cu scortîșoară, ca să mă mai încălzesc după ce-am umblat pe-afară, prin frig, da' parcă văd că, la cât mai avem de mers până ne-om termina rondul, vinu' ăla o să se răcească de-a binelea...

Discutând potolit, se îndepărtară pe ulițe, la lumina roșiatică a lunii.

(Schița „La lumina roșiatică a lunii” face parte din volumul „Motorul de căutare”, în pregătire la editura Crux Publishing)

ADRIAN PREDA

Undeva prin 90-91, Adi Uceanu (fostă Gogan) mi-a zis de String, pentru că mă știa prăjit pe SF. Era imediat după începusem Politehnica, la Transporturi, Autovehicule Rutiere.

Am fost cu ea la Ecran Club într-o miercuri seara și mi s-a părut fascinant: sus la etajul 1 un grup de *nărzi* își imaginau planete, galaxii și nave spațiale, în timp ce jos se juca barbut și se asculta povestea unui domn care, în timp ce citea ziarul așteptând în stație la Lizeanu, a observat cum trece o domnișoară blondă, îmbrăcată după ultima modă.

Pentru următorii 4 ani, am fost prezent săptămână de săptămână la ședințele String. Am avut onoarea să-i cunosc pe unii dintre cei mai mari scriitori de SF români din istorie: George Anania, Romulus Bărbulescu, Mihai Grămescu, Liviu Radu. Legende.

Tot acolo am întâlnit zeci de oameni deosebiți, care mi-au devenit prieteni, chit că acum vorbim doar pe FB. Vă știți voi, pezevenghilor! Am împărțit cu voi aventuri imaginare și mâncare încălzită la ceaun pe Baltă.

Prin 1996, după câteva luni la RAR ca inginer stagiar, mi-am dat seama că viitoarea mea carieră în ingineria auto este o greșeală oribilă. Din fericire, talentul la scris mi-a folosit în continuare, e drept că nu în literatură.

Acum sunt unul dintre seniorii industriei de publicitate, director de creație la agenția GAV. De-a lungul carierei, am câștigat peste 100

de premii naționale și internaționale de publicitate și sunt responsabil pentru unele dintre lucrurile care vă enervează când se întrerupe filmul favorit. Dar SF-ul a rămas dragostea mea dintâi și sunt în continuare un devorator constant de lumi imaginare.

În final, încă două lucruri. Mulțumiri Anei-Maria pentru tot ce face pentru SF-ul românesc, atât ca scriitor, cât și ca „istoric”. Keep on the good work! Și mulțumiri pentru cea fără de care String nu ar fi existat. Live long and prosper, doamnă Mihaela Muraru-Mândrea!

IOSIF

Privesc frânghia și trupul mic cade, bufnește înfiorător, o strâng în brațe, rămânem culcați amândoi, plouă peste noi, plouă. Încet, foarte încet, răpăitul devine mai slab, zgomotul se îndepărtează, se îndepărtează, este departe acum, departe, departe... Caut, apare ca o sclipire... lumină... lumină... s-a născut undeva... ea vine spre mine sau eu spre ea?... Și plonjez brusc acolo, acolo unde nu există nici spațiu, nici timp, în curcubeul tubular. Uuummmaaa...

*

„Acestea sunt date obiective și se referă la mișcarea de masă a clasei muncitoare din Rusia în următoarea perioadă, dovedind definitiv, prin experiența muncitorilor conștienți, justetea liniei partidului nostru...”

Lumina de la ecranul video al Scânteii sclipește stins în aripile lui James. James se ambiționează să-mi bage trompa în ureche, așa că-l iau de pe umăr și-i dau drumul să zboare. V. I. Lenin, *Opere*, vol. 20. Fâlfâie din tabla inox și se așează pe celălalt umăr, continuându-și activitatea de cercetare. Lipesc ultimul afiș și mă retrag doi pași. „Tot înainte spre comunism!” rostesc cei trei tineri cu priviri hotărâte, îndreptate asimptotic undeva spre grămada de molozi din spatele meu.

Tovarășii coborâți din jeep-ul vopsit în culori de camuflaj se uită și ei atenți. Controalele deveniseră mai dese de când cu

acel afiș pus de dușmanii de clasă, care înfățișa o colhoznică secerând și având deasupra scris: „Cu seceră în căutarea ciocanului”. Până ca patrulele să-și dea seama că este încă o lovitură a imperialismului care nu doarme, lozinca devenise celebră.

— Bravo, tovarășe pionier! mă felicită unul dintre ei, mutându-și Kalașnicovul pe celălalt umăr.

Îl știu, ține un bordel la două străzi de vila mea.

Mă-ntorc și-l salut voios cu mâna la tâmplă, în timp ce la spate am pumnul stâng strâns. Fără degetul mijlociu. Îmi adun apoi lucrurile și-l fluier pe James, care studiază cu interes un șobolan mort. Facem câțiva pași și atunci țiuitul îmi străpunge creierul, urechile-mi fluieră, încep să urlu pentru că știu ce va urma, pentru că țiuitul nu m-a înșelat niciodată.

— Vino aici! strig.

James e speriat, zig-zaghează nedumerit prin aer, îl apuc și plonjăm amândoi într-o baltă verzuie, scursă din niște tomberoane. Tovarășii rămași în spatele meu se uită mirați din mașină și șoferul nu mai apucă să răsucescă cheia în contact, pentru că brusc începe infernul. 14,5-urile tună rotund, făcând prăpăd, bucăți mari de tencuială improșcate, cei trei țopăie sacadat și sunt deja sită când o incendiară ridică mașina de sub puntea față, răsucind-o în aer și pulverizând-o.

„Îngerii întunericii” apar de jur-împrejurul incendiului, încet, pe motoarele de mare putere, adevărate uzine mergătoare, dotate cu câte două 12,7. Redutabile. Ca și ei. Pielea le este jupuită pe spate în simbolul lor: cercul și steaua-n cinci colțuri răsturnată. Sunt toți tineri și știu că nu mai au scăpare dacă pică în gheara patrulilor comuniste. Dar tocmai asta le place.

Râd în timp ce-mi rup afișele și încearcă să stingă focul de pe cadavre cu lichidul la purtător, n-am niciun chef să mă vadă, îl scot de sub mine pe James, care începuse să dea semne de nervozitate, și ne furișăm târâș până la primul gang, acolo mă ridic și fug nebunește până ies pe altă stradă, mai alerg până simt că nu mai pot și mă las gâfâind pe o bordură.

— Ai văzut? Ne-au rupt afișele!

James nu pare impresionat, dar își mișcă trompa, parcă întrebător. Râd. Da, am luat deja banii! Și oricum, nu cu noi aveau „îngerii” ce aveau... Hopa-sus, mergem acasă!

Ne ridicăm tocmai când, din magazinul aflat în spate, apare un vânzător cu un ciomag în mână. Magazin de dulciuri.

Mă-ntorc spre el și brusc își dă seama că tare ar dori să ofere niște chestii delicioase pocitaniei chelboase, pitice și cocoșate pe care o văd reflectată în vitrină. Ne aduce o pungă mare, îi mulțumesc și plecăm, lăsându-l să se întrebe de ce dracu' a făcut asta.

Acasă ajung târziu. Uma doarme ca un îngerăș și, în timp ce o învelesc cu paltonul, mă întreabă ce culoare au chiloțeei lui James. Zâmbesc, îl bag pe James în cutia lui fără să-i scot chiloțeei pentru simplul motiv că nu are, pun lângă Uma punga și, înainte să trag la loc cartonul peste noi, scot poza ta, mămico și îți mângâi din nou părul și ochii și-ți zic: „Noapte bună, te iubesc!”.

*

România

Denumirea oficială: Confederația Comunistă România.

Situare: în SE-ul Europei, în cursul inferior al Dunării, între 43°37'07" — 48°15'06" lat. N și 20°15'44" — 29°41'24" long E.

Limite: Ucraina (1770,8 km), Marea Neagră (245 km), Turcia (687,2 km), Serbia (449,9 km).

Suprafață: 237.500 km pătrați

Populația: 16.142.000 loc (densitate 68 loc/km pătrat).

Limba oficială: româna.

Capitală: București (828.500 loc, 604 km pătrați, capitala României din 1862, prima atestare documentară în 20.09.1459.

Diviziuni administrative: 45 de state [...] Moneda: 1 leu — 100 bani.

Condiții naturale: [...]

Istoric: [...] la 19.06.2012, provinciile din sudul Ucrainei, cu sprijinul României și Moldovei, își proclamă independența. Intervenția militară a Ucrainei declanșează reacția diplomatică a României și ruperea relațiilor bilaterale, concomitent cu „Declarația de independență a tuturor statelor românești” adoptată de Parlament la 28.10.2012. Cu toate încercările de aplanare a conflictului din partea organismelor internaționale, la 01.01.2013, Ucraina declară război României [...] După o serie de succese inițiale, armata română este silită să se retragă spre sud, frontul stabilizându-se în vara lui 2013 pe linia Carpaților, pe cursul Siretului și pe limita nordică a Deltei Dunării. Timp de aproape doi ani, războiul continuă cu eforturi epuizante din partea ambelor state [...] La 06.05.2015, Ucraina atacă nuclear sudul României, principalele ținte fiind orașele mari, acțiune

urmată de spargerea frontului pe la Brăila și ocuparea teritoriilor sudice și vestice. Această decizie, de a ataca nuclear un stat vecin, generează un viu protest din partea celorlalte state. La 08.05.2015, Consiliul de Securitate adoptă Rezoluția nr. 1227, cunoscută mai apoi sub denumirea de „embargoul de 6 zile” (vezi Ucraina) [...] La 18.05.2015 se semnează Tratatul de pace de la Kiev, între Ucraina și Confederația Comunistă România, în care guvernul nou instalat se obligă să plătească despăgubiri de război în valoare de 6 miliarde dolari — aur [...]”

(*Petit Larousse* — „Statele Lumii”, pag. 614-618)

*

— Salut!

Eram la ultimul etaj al unui bloc părăsit și mă uitam la luminile Bucureștiului în noapte, căldura orașului flutura plăcut în sus, stelele pâlpâiau vesele, întunericul estompa imaginea dezo-lantă din timpul zilei, iar eu stăteam cu picioarele atâr-nate în gol și doar priveam. Și era bine.

Glasul răsunase atât de clar, încât era să cad de pe margine. M-am încheștat bine de un rest de balustradă, în timp ce spaima îmi pulsa încă în degetele de la picioare, și m-am uitat în jur. Nimeni.

— Aăă... salut! am mormăit nesigur.

— Îmi pare rău că te-am speriat. Ce faci acolo?

Vocea era plăcută, caldă, te ungea parcă pe interiorul cutiei craniene și nu era voce. M-am uitat bine-n jur și-am dat din umeri. Curioșii mor de obicei repede.

— Mă odihnesc și mă uit la stele...

Râsul a sunat rotund, încântat, s-a rostogolit de la un timpan la celălalt, iar vocea a exclamat veselă:

— Ce frumos! Mă lași și pe mine să mă uit la stele?

Nu erau stelele mele și oricum nu vedeam niciun inconvenient în asta.

— Bine, atunci dă-te mai încolo să-ncap și eu.

A apărut brusc în stânga mea, un ceva mititel cu un păr blond, lung și buclat. N-am făcut o școală de bune maniere, dar citisem cum se poartă un adevărat gentleman, așa că mi-am dres glasul să mă prezint:

— Hm... hm... Domnișoară, îmi faceți o mare onoare și o imensă plăcere să priviți stelele împreună cu mine! Acum per-

miteți-mi să mă prezint...

Am renunțat la plecăciunea de rigoare, pentru că riscam să cad de pe bloc.

— ...al dumneavoastră, sclav umil pe vecie, Iosif!

Era adaptat de mine, dar citatul îmi ieșise aproape perfect. Am fluturat pălăria cu panaș prin aer și m-am aplecat înspre ea să-i sărut mâna. Puțin cam dificil, pentru că avea palmele crescute direct din umeri.

— Iosif, Iosif! losssiff! a râs puțin. Are gust de sifon!

— De sssiffon! am corectat-o eu.

Părea să aibă rezerve interminabile de râs în ea, pocnea rapid din degete, probabil pentru că nu putea să bată din palme, era molipsitor râsul ăsta, gâlgâia și te făcea să zâmbești larg.

— Pe tine cum te cheamă?

— Să știi că-mi place numele tău! flutură ea și avu un moment de ezitare. Ai ceva împotrivă să mă cheme și pe mine tot Iosif?

— Nu, am dat din umeri, dar ăsta e nume de băiat.

— Oh! a exclamat dezamăgită.

— Cum te strigă părinții, colegii, prietenii tăi?

— Pe mine nu mă strigă nimeni, niciodată... Numai îngrijitoarele îmi spun din când în când: „’Riaei a dreacu’ de legumă!” Ah, asta e! — și tropotitul a pornit iar vesel. Mă cheamă Leguma!

Am înțeles și mi-au venit în minte imagini pe care le uitasem: Stai în... orfelinatul P.C.R-ului? Țăla de lângă sediu?

Un loc mare și cu gratii la ferestre, cu duhoare și igrasie, cu sârmă ghimpată pe gard.

— Nu știu, a dat ea simplu din umeri. E însă un loc plicticos, nu prea am cu cine să vorbesc, decât cu Dănuț, dar el e un mâncău și jumătate, toată ziua își face bomboane și molfăie. Eu le vorbesc și celorlalți, dar unii nu mă aud, iar cei care mă aud se sperie, așa că am renunțat, da-mi place să vorbesc cu câinii, ei mă aud și mă joc cu ei, alergăm împreună, la prânz cântăm: „Copilarie fericită/ Prin grija partidului iubit/ Turututu...”, cânt și eu cu ei, știi, am o floare a mea, l-am rugat pe Dănuț să-mi dea niște zahăr, cică zahărul face bine la flori, am încercat să vorbesc cu îngrijitoarele, dar sunt tari ca zidurile și ei nu mă aud...

— Cine? am întrebat năucit de avalanșa de amănunte.

— Copiii, când cântăm. Știi, ei dau din fundul gâtului, ca tine, eu nu pot să fac așa, dar cânt și eu cu ei, nu mă aude nimeni, decât Dănuț. Nu ne uităm la stele?

Uitasem complet de bieteale mele stele.

— Leguma. E un nume... frumos.

Eram al naibii de neconvingător, așa că am adăugat repede:

— Dar cam lung. O să-ți zic Uma, bine?

— Uma? a urmat iarăși râsul acela și cascada de pocnituri.

Uma, Uma, Uma... Să vezi ce-o să-i placă lui Grivei, o să dea din coadă, o să se bucure, Grivei nu e câine, e cal, am vrut să-i dau ovăz, dar Dănuț mi-a dat doar zahăr, da-i place și zahărul. Grivei ne aduce masa, lui Dănuț n-o să-i placă Uma, ce dacă, lui Dănuț nu-i plac decât bomboanele și...

Stăteam pe marginea blocului. Uma îmi turuia rotund-rotund în cap, nimeni nu-mi vorbise atât până atunci, era bine să ai un prieten cu care să privești stelele, după un timp Uma a tăcut, m-a întrebat unde stau stelele, i-am spus că de obicei pe sus și în noaptea Bucureștiului ne-am uitat la ele, și eu și Uma, ne-am uitat mult timp, deși observasem de la început că fruntea ei se termina la baza nasului.

*

Situația în România (perioada 01.01.2016 — 01.01.2017) (...):

— natalitate 20,4 ‰

— mortalitate 102,8 ‰

— mortalitate infantila 15,6 ‰

— malformații congenitale nou-născuți 76,3‰ [...]"

(Raport OMS — pag. 362... 364)

*

— Bleah!

Am ridicat ochii spre ea și am dat din umeri.

— Tu mi-ai spus să-ți citesc... Mă rugase să-i citesc cu voce tare, n-aveam acum la mine decât o carte, era și aia veche și puțin arsă, o găsisem pe drum, aș fi putut să jur că n-o să-i placă. Uma era obosită, fusese plecată nu știu unde, „să vorbesc cu niște copii”, zicea „copii” indiferent dacă era vorba de membrii unui azil de bătrâni sau de vrăbii, însă eu eram curios să văd ce este mai departe, așa că am continuat:

— Rabotarea reprezintă procedeul de prelucrare prin aşchieră rezultat din combinarea unei mişcări principale, rectilinie alternativă...

— Bleah! m-a întrerupt ea din nou.

Am privit-o și am zâmbit. Era ultrasimpatică, devenisem prieteni buni, nu trecea o zi fără ca Uma să apară lângă mine, acum stătea sub unul dintre afișele imense care împânziseră orașul. „150 de ani de la nașterea Tătucului” urlau literele roșii și mustața gruzină îmbrăcată în uniformă îmi zâmbea de acolo bonom.

— E pur și simplu dezgustător! Spune mai bine „jupuire”, să fie mai sugestiv. Așchiere! a pufnit. S-a ridicat lin și a plutit spre o caroserie abandonată într-o rână, înecată în praf și rugină.

— Ai simțit vreodată o bucată de metal prelucrat? Știi ce face? Plânge! A fost tăiată, îndoită, arsă, lovită, numai ca să stea într-o poziție stupidă!

A atins caroseria și s-a retras brusc de parcă frigea.

— Frige! a întărit ea.

— Trebuie să servească unui anumit scop... Asta-i tehnologia... Vorbisem încet, mă simțeam puțin vinovat, de parcă eu aș fi conceput caroseria aia care stătea în poziția ei stupidă, zăcând într-o parte, ca o femeie de serviciu de care nimeni nu mai are nevoie. Țasta e scopul ei, e făcută să ajute pe om...

— Să-l ajute pe om... Omul trebuie să se ajute singur! mi-a tăiat-o scurt Uma. Toate monstruozițiile pe care le-a creat, chinuind totul în jur, nu sunt decât propriile cărje. Doar experimente, doar cazuri particulare, dar sunt cărjele lui, nu? Le pupă, le lustruiește, este mândru de ele, se gândește cum să le facă mai elegante, mai comode, cum să aibă erori cât mai mici, cum să fie mai ieftine și tot așa... Când ar fi mult mai simplu să le arunce și să meargă pe propriile picioare.

— Da, dar până acum așa s-a făcut... Gândește-te la un invalid! Nu-i poți cere unui invalid să-și arunce pur și simplu cărjele. Poate că nu mai are puterea să-și folosească picioarele și atunci, pentru ca să se deplaseze totuși, sunt bune și cărjele.

Începuse să se însereze sângieru, semiîntunericul se amesteca cu lumina roșie venită de la imensa stea de deasupra Intercontinentalului, iar fața Umei se ascuțise, căpătase contururi mai tăioase.

— Problema nu este că nu-și mai poate folosi picioarele, problema este că nici măcar nu știe că ar putea exista picioare. Cum dă de o situație nouă, cum se încheștează de iubitele lui cărje... S-ar putea întâmpla însă ca, încheștându-ne de cărje, să

nu mai rezolvăm nimic, să apară altceva, altceva cu totul special, care să ne depășească nu numai puterea de rezolvare, ci și puterea de înțelegere. Până acum, ce-am făcut? Vrem să zburăm? Facem mașini! Vrem să mergem repede? Facem mașini! Vrem să obținem energie? Facem mașini! Vrem să facem mașini? Păi întâi să facem mașinile constructoare de mașini!... Copiii se nasc cu cârje cu tot și, dacă unul la mie își dă seama că se pot folosi picioarele, atunci este catalogat ca anormal, se pune eticheta: „parapsihologie” și brusc asta nu mai interesează pe nimeni!

Uma se ambalase, începuse să plutească încet-încet în sus, ca un balon roz, semăna exact cu un balon, neapărat roz, de ce roz nu știam și mă gândeam că, dacă o mușc de nas, o să scârțâie.

— Creierul, asta e cea mai minunată mașină și nu are nevoie de proptele! Trebuie să-l lăsăm să funcționeze liber. Liber! Am vrea să vizităm galaxii, dar costă, iar viteza luminii este de doar 300.000 de kilometri pe secundă, of, of! ne-ar lua o viață, nu mai bine să ne holbăm la cer? Doar ne-am târât cu cârjele până pe Lună, nu? Ce-ar mai putea fi diferit în alte părți? Și oricum, dacă apare ceva nou, vedem noi ce facem. Am vrea să vedem adâncul Pământului, dar cele mai adânci foraje de-abia au zgâriat scoarța, of, of! de-am putea să facem unelte mai bune! Am vrea să pătrundem în interiorul atomului, dar ne trebuie ciclotroane mai mari, of, of! de-am putea să construim unul cât tot Pământul... Toate astea nu sunt decât cârjele din creier și nimeni nu pricepe că ele ne pot ajuta să urcăm un munte, dar nu vor fi niciodată în stare să ne ajute să zburăm...

— Și-atunci?

— Și-atunci?! balonul roz aproape sări în sus. Nu trebuie decât să înțelegem! Atâta tot, să înțelegem! Totul este în noi și în ceea ce ne înconjoară. Există ceva, o putere, o forță, este peste tot, însă zace latentă. Este suficient ca noi să ne dorim ceva și ea ne va răspunde. Vrem energie? Energia va țâșni efectiv acolo unde vom avea nevoie de ea, fără a fi nevoie de combustibil. Vrem imposibilul? Nu există decât cuvântul „imposibil”, restul e limitare. Perpetuum mobile? Nu se poate! Principiul I și al II-lea! Nu încercați degeaba, că nu se poate! Trebuie să înțelegem că astea nu sunt decât particularizări și nimic mai mult. Nu se poate, dar în anumite condiții. Trebuie să știi să vrei un per-

petuum mobile, să-ți dai seama că această putere există, să o înțelegi. „Neînțeleasă pentru că este inactivă, dar inactivă pentru că este neînțeleasă”. Uma tăcu o clipă. Vrem să ne mișcăm mai repede? Vrem să zburăm?

Disparu pentru o fracțiune de secundă de lângă mine și reapăru cu o floare mititică.

— Gândul nu are viteză.

Am luat floarea, mirosea vag, mirosea a viață, a fragilitate, a Uma. Nu știu de unde o luase, fusese o iarnă blândă, dar oricum era prea frig pentru floarea aceea.

— Ce vrei tu înseamnă însă schimbare... Înseamnă să schimbăm cursul istoriei, să ne întoarcem pe drumul pe care am venit, să ajungem acolo, la intersecție, acolo unde poate am luat-o greșit și să apucăm pe un alt drum, care drum poate fi și el greșit... și tot așa, o infinitate de încercări. Nu-i cam mult? am întrebat-o, mă jucam cu floarea ei, care mirosea a tristețe când mi-a răspuns:

— Da, înseamnă schimbare... O schimbare de fond, ceea ce este cel mai greu. Înseamnă să schimbi mentalități, structuri, oameni. Nu trebuie să ne întoarcem pe drumul pe care am venit, trebuie să dărâmăm zidurile care ne separă de celelalte drumuri. Avem acum, față de intersecție, față de începuturi, avantajul că am crescut pe drum. Tehnologia creată este și ea bună, dar trebuie să ne ajute să percepem zidurile, să le spargem, nu să ne fie ochelari de cal.

— Deci cârjele invalidului să fie folosite la dărâmat ziduri?

Uma a aprobat tăcută.

— Dar dacă invalidul nu vrea asta, dacă știe că zidurile sunt tari și se gândește că nu merită efortul? De ce să nu meargă pe drumul lui?

— Pentru că s-ar putea ca undeva să fie o fundătură, iar acolo cârjele nu-i vor mai fi de niciun folos. Cu cât înaintează, cu atât zidurile devin mai groase. Va trebui să se întoarcă și asta îi va cere un efort epuizant, pentru că drumul va fi atunci foarte lung. Și s-ar putea ca efortul să-l doboare pe drumul de întoarcere...

— Știi, există un proverb: „Degeaba înveți un cal bătrân să meargă în buiestru”, sau cam așa ceva. „Poate” nu este un cuvânt care să-l facă pe invalidul nostru să-și dărâme zidurile, „poate” e ceva atât de îndepărtat, încât nimeni nu-l bagă în seamă. Iar posibilitatea fundăturii este atât de improbabilă și de abstractă,

încât nimeni nu dă doi bani pe ea. Asta este!

— E o posibilitate, nu o amenințare. Dar orice posibilitate are și un grad de îndeplinire... Da, ai dreptate! a dat Uma din cap, invalidul nostru este un „cal bătrân”. Trebuie ca mânji să învețe să meargă „în buiestru” și nu e vorba de vârsta biologică, e vorba de oamenii care au acel „ceva” care să le permită să-și dea seama că mai există și alte drumuri. Trebuie să ne strângem cu toții, nu fizic, ci altfel, să zicem spiritual, să schimbăm informații, să învățăm să fim prieteni între noi, să vedem cum putem schimba totul. Să facem o școală, o școală pentru toți!

— O școală??? am exclamat eu, cuvântul îmi provoca automat o senzație de vomă.

— Da. O școală! O școală adevărată, în care oricine să vină cu plăcere, o școală cu profesori adevărați, o școală care să facă mult mai mult decât să pompeze cunoștințe. Să formeze Oameni.

A tăcut puțin, se lăsase noaptea, se lăsase și frigul, în aer era un zgomot difuz, de mașini grăbite, de brazi, de globuri, de Crăciun, de fulgi inexistenți de zăpadă.

— Vezi tu, noi am avut norocul să ne naștem așa, a adăugat Uma, eu mă jucam cu floarea, mi-a căzut din mână, m-am concentrat, am ridicat-o și am rânjit sarcastic.

— Întotdeauna când mă uit într-o oglindă îmi dau seama ce noroc am avut!

— E vorba de ceea ce fiecare ascunde sub haină... mi-a părut puțin rău, gafasem ca tâmpitul, dar Uma era indiferentă, repet, am avut norocul să ne naștem altfel, cu picioare. De la noi trebuie să pornească schimbarea și nu de la noi doi, ci de la cei asemenea nouă. Dacă vom învăța unii de la alții, poate la sfârșit generația noastră va fi diferită, poate îi vom convinge și pe ceilalți că stelele nu sunt doar niște licăriri pe cer, că pământul nu e doar ceva pe care mergem, că unele lucruri sunt mult mai deosebite decât par la prima vedere. Dar pentru asta avem nevoie unii de alții, avem nevoie să fim împreună cu cei asemenea nouă...

— Cred că te-ai entuziasmat prea repede. N-a zis nimic, asculta doar. Bine, fie! Ne strângem împreună, perfect! Dar ca o ceată de copii să schimbe sistemul, să modifice toată structura, fie chiar și pașnic, învățându-i pe alții, să introducă ceva nou în mamutul ăsta care geme de bătrânețe, scuză-mă, dar asta e o nebunie! Stelele nu sunt stele, pământul nu e pământ... Păi ia un om de pe stradă

și spune-i, de exemplu, că... m-am încurcat un pic, apoi am văzut iar caroseria... că fierul nu e fier! și vor fi două posibilități: sau asta nu-l va interesa absolut deloc, pentru el fiind tot aia dacă fierul e fier sau e cupru, sau va avea părerea foarte clar fixată și te va lua drept nebun. Pentru el, fierul este fier și basta! CUM poți să demonstrezi că n-are dreptate?

Uma a dispărut brusc, am crezut că s-a supărat, dar a apărut repede, adusese niște tablă inox, o bucată de fier-beton și niște șpan, n-am zis nimic, am privit-o doar, s-a ghemuit, a mângâiat metalul, l-a înmuiat, metalul curgea, se ondula, se mula pe mâinile ei, eu priveam fascinat, nu puteam să-mi dezlipesc privirile de acolo, era ceva hipnotic. Uma a terminat, a plutit spre mine și m-a sărutat pe obraz:

— La mulți ani!

Ah, da, 21 decembrie! Ziua mea. Mi-am privit darul, dădea mirat din trompă, îl cred că era mirat, vedea pentru prima oară orașul, era rece, dar mișca ușor încercând să zboare, mă uitam când la el, când la Uma. Uma îmi zâmbea și atunci am zâmbit și eu, era un dar minunat.

Uma a vrut să-i pună numele tot Iosif, dar i-am spus că Iosif Vissarionovici și cu mine suntem suficienți. Așa ca l-am botezat James.

*

A fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi, nu s-ar povesti, într-o țară departe, tare departe de aici, peste șapte mări și șapte țări, demult, pe când puricele dansa împreună cu elefantul, pe când mieii se jucau cu lupii, pe când oile fugăreau lei de era vai de pielea lor, trăiau în acea țară o regină și un rege.

Aveau tot ce-și doreau, trăiau în castele minunate, dormeau pe perne de puf și mâncau cele mai alese mâncăruri, dar cu toate astea erau nefericiți pentru că nu puteau avea copii. Regele dăduse șfară-n țară și cei mai mari vraci și doftori veniseră la palat, dar nu făcuseră decât să-și clatine îndelung bărbile și plecară cum au venit.

Într-o noapte, la poarta castelului au răsunat puternic niște bătăi. Când gardurile au deschis, o cerșetoare hidoasă a cerut să fie dusă la rege. Regele a primit-o în marea sală a palatului și acolo cerșetoarea i-a propus un schimb: regina avea să rămână însărcinată, dacă toate cărțile cu povești aveau să fie arse, dacă

ar fi fost interzis râsul pe tot cuprinsul regatului și dacă nimeni, niciodată, nu avea să mai viseze. „Dar cum să fac asta?” a întrebat nedumerit regele. „Mă ocup eu...” a rânjit cerșetoarea. „Maiestatea voastră trebuie numai să fie de acord...”

Regele își dorea mai mult decât orice pe lume un moștenitor, așa că i-a spus: „Dacă regina rămâne grea, ai cuvântul meu că cererile îți vor fi îndeplinite...” Un râs demonic a răsunat atunci în tot castelul și toate făcliile s-au stins. Când oștenii le-au aprins la loc, cerșetoarea dispăruse și nimeni n-a băgat de seamă șarpele care se strecura afară din sala tronului.

La puțin timp după aceea, nori grei au apărut deasupra regatului. Încetul cu încetul, totul a devenit cenușiu, fără rost, țara s-a umplut de plânsete și coșmaruri, oamenii au început să fie încruntați, copiii nu mai aveau sclipiri în ochi, ci erau galbeni și trași la față, cântecele vesele dispăruseră, iar iubirea nu mai avea ca țel decât banii.

Cerșetoarea își freca mulțumită mâinile acoperite cu piele de broască. Ea nu era o femeie obișnuită, ci era însăși Zâna de Silă și acum nimeni nu i se mai putea opune. Zânele bune erau silite să fugă, pentru că ele nu pot trăi decât acolo unde este bucurie...

Înainte de a fugi totuși, o zână a ascuns cea mai prețioasă comoară a sa, Oglinda Vede-Tot, sub o piatră și a rostit: „Cel ce va găsi această oglindă și va înțelege de ce a fost lăsată acolo, acela va ști ce să facă pentru a o învinge pe Zâna de Silă.” Și zânele bune au plecat, lăsând în urmă tristețe și uscăciune.

La palat, regina a rămas într-adevăr însărcinată, dar atunci când regele a aflat vestea, n-a mai știut să se bucure. A rămas înnegurat și tăcut, așa cum devenise de la întâlnirea din acea noapte. Și avea un motiv serios regele să fie încruntat. Peste toate nenorocirile, sosise și cea mai cumplită dintre ele: războiul. La hotarele țării se adunaseră barbarii din nord, mulți câtă frunză și iarbă, îmbărbătați de Zâna de Silă, ai cărei supuși credincioși se aflau.

Zile și nopți fără sfârșit a durat lupta. Mica oaste a regelui a rezistat vitejește, dar, atunci când soarta bătăliei părea indecisă, Zâna a fost nevoită să-și folosească vrăjile. Din măruntaiele pământului au ieșit ciuperci aducătoare de moarte, pe care oricine le privea era blestemat pe vecie. Oastea regelui a fost înfrântă, iar el ucis în luptă. Vaiet și întuneric au cuprins atunci

țara, căci orice speranță dispăruse.

Regina cosea tristă într-un balcon al palatului, atunci când o ciupercă vrăjită a țâșnit spre cer. Privind-o, a simțit gheara blestemului cum îi cuprinde trupul și a știut că micul prinț va fi și el vrăjtit. Pentru a-i proteja măcar inima, și-a ferecat chipul într-un talisman, l-a binecuvântat cu puterea iubirii de mamă și a adus mica viață pe lume cu sacrificiul propriei vieți. Plânset de copil s-a înălțat deasupra țării cotropite de barbari...

Anii treceau, iar prințul, care primise numele de Iosif, după un zeu al barbarilor, creștea într-o lună cât alții în trei. Era necăjit, pentru că oamenii din jur erau răi și reci ca pietrele. Inima îi fusese apărută de vraja Zânei de Silă, așa că întreba mereu: „Nu-i așa că sunt frumoase stelele?”. „Care stele?”, întrebau și oamenii, apoi îl băteau. „Nu-i așa că-i frumos cerul?” întreba el. „Care cer?” întrebau și oamenii, apoi îl băteau. „De ce mă loviți?” întreba el. „Pentru că ești altfel decât noi!” răspundeau oamenii și-l băteau din nou. Dar talismanul îl proteja, iar el continua să privească stelele și cerul.

Într-o bună zi, prințul Iosif a găsit în mijlocul unui drum oglinda lăsată de zâna cea bună. Mulți încercaseră să se privească în ea, dar oglinda fermecată i-a arătat așa cum erau cu adevărat, iar ei n-au putut să se uite. Prințul a ridicat-o din praf și a văzut acolo o țară minunată, cu oameni veseli, o țară în care toată lumea se simțea fericită, în care nu era nici tristețe, nici răutate, nici durere.

„Locul ăsta există undeva...” s-a auzit atunci o voce.

Prințul s-a întors și a întrebat nerăbdător: „Unde? Vreau și eu să ajung acolo!”

„Asta depinde doar de tine” a răspuns floarea.

El s-a aplecat și a mângâiat-o. „Ce frumoasă ești!”

„Sunt o floare” a zis floarea. „Odată eram milioane și lumea asta părea mai luminoasă. Acum nu mai sunt decât eu”.

„Poți să-mi spui cum ajung acolo?”

„Eu nu știu, dar poate regina noastră, domnița Uma, știe.”

„Și unde o găsesc pe regina voastră?” a întrebat prințul.

„Lasă-te condus de inimă...”. Și floarea a dispărut. El a înțeles atunci că fusese zâna cea bună, a mai privit o dată în oglindă și a pornit la drum.

Și prințul nostru a umblat mult, mult de tot, vreme îndelungată, până când, în sfârșit, s-a întâlnit cu regina florilor.

Domnița Uma plângea, toate florile ei muriseră și pe el l-a apucat mila. A rugat-o să nu mai plângă, pentru că în țara unde trebuiau să ajungă erau multe flori.

„Nu vrei să vii cu mine?” a întrebat-o. „Uite, e o țară minunată...” Domnița Uma și-a șters lacrimile. „Este chiar lumea noastră. Așa arăta înainte ca Zâna de Silă să-și arunce vrăjile”.

Prințul s-a simțit puțin încurcat, apoi a zis:

„Atunci trebuie să o căutăm pe zână și să rupem vraja. Când oamenii vor fi din nou veseli și buni la suflet, atunci vor apărea și florile”.

„Eu știu unde stă zâna” a spus domnița florilor. „În Peștera Nimicului. Dar este foarte periculos să mergi acolo, zâna transformă în stană de piatră pe oricine se apropie”.

„Da, însă atunci când ai lângă tine un prieten, vrăjile nu te pot cuprinde. Vii cu mine?”

Și au pornit-o împreună spre Peștera Nimicului. Cu cât înaintau, cu atât ținutul devenea mai înfiorător. Sute de stane de piatră stăteau pe drum, erau vitejii care încercaseră s-o învingă pe zână. Un frig îngrozitor se lăsa încet. „E de la inima ei!” s-a cutremurat domnița, dar au mers mai departe strângându-și mâinile, până au ajuns la o gaură uriașă semănând cu o gură de balaur și au coborât acolo.

Peștera era adâncă, iar ei au mers, au tot mers, până au ajuns la sălașul Zânei de Silă.

„Ce căutați aici?” a sâșâit furioasă zâna cea rea când i-a văzut și a încercat să-i împietrească pe amândoi, dar ei se țineau de mână, iar vraja nu i-a prins.

„Am venit să ne spui cum să-i vindecăm pe oameni!” a zis curajos prințul și a scos talismanul mamei sale.

„Nu, înapoi, înapoi!” s-a retras zâna îngrozită.

„Spune-ne” a zis și domnița Uma. Zâna continua să se ferească din calea talismanului, dar ei înaintau fără frică.

„Îndurare!” a gemut ea. „Vă spun, dar ascundeți lucrul acela...”

Prințul s-a oprit: „Spune!”

„Trebuie să luați praf de stele...” a bolborosit zâna. „Și împrăștiati în aer...”

„Unde găsim praf de stele?” au întrebat ei. „Dincolo de timp... în Țara de Măine... Nu mai pot... îndurare!”. Treptat contururile zânei se dizolvau. „Aaahhh!” a mai urlat ea, apoi

a dispărut.

O bubuitură grozavă a răsunat atunci, iar ei s-au trezit la suprafață.

„Zâna de Silă nu mai este” a răsuflat ușurat prințul Iosif.

„Da, dar vraja rămâne” a zis domnița. „Trebuie să-i scăpăm pe oameni și de vrajă”. S-au privit în ochi. „Pentru asta trebuie să mergem în Țara de Mâine”.

„Da, trebuie...” au zâmbit ei și au pornit încet, mână în mână, într-acolo...

*

— Frumos... Uma a tăcut în timp ce eu povesteam, ceea ce era o performanță pentru ea.

— Ți-a plăcut? Întrebarea era inutilă, știam că i-a plăcut, dar întrebam doar așa, din vanitatea autorului care vrea să fie lăudat.

— Da, da!

A venit spre mine și m-a mângâiat.

— Mult de tot!

Eu mă jucam cu talismanul, cu poza mea dragă și decolorată, parcă mi se dublase capacitatea toracică, mă simțeam așa de bine...

— Totuși, a zis ea, cred că Zâna de Silă ne-a păcălit. Locul pe care-l căutăm nu există încă, trebuie să-l construim singuri.

Am declamat solemn:

— Da, dar e un loc fermecat! Dacă trebuie să-l construiești înseamnă că-l vrei. Dacă-l vrei, atunci există undeva. Iar dacă există, trebuie să-l cauți!

Uma n-a zis nimic un timp.

— Și au ajuns până la urmă în Țara de Mâine?

— Asta povestea nu mai spune, dar eu cred că da...

Deasupra noastră, stelele așteptau calme clipa în care aveau să fie făcute praf și împrăștiate în aer.

*

Pe Academiei e lumină ca ziua, sar peste bălți, reclamele colorează totul, șobolanii înnebuniți de avalanșa policromă se încurcă printre picioarele trecătorilor, se fac târguri, tot ce vrea

mușchii tăi, femeii gonflabile, schiuri vechi, cocaină, electronice, carnete de partid, femeii negonflabile, pașapoarte, haine, mașini obosite, conserve chinezești, dar fără arme, e lege, târgul de arme e separat, câteva străzi mai încolo, lângă Poliție. Un țigan îmi zbiară-n ureche încercând să mă convingă: „Hai, barosane, hai mânca-ți-aș, pomană curată, juma' de giga-n hard, ieftin ca braga!”. După un timp renunță și-l aud în spate, chinuind alte urechi: „Hai barosane...”

Mă strecor prin aglomerație, miroase iute a sudoare umană, a negocieri, a înjurături, a degete rapide, fine. Evit câteva tarabe și ajung într-o zonă mai liberă, mai este puțin până acasă, am sub braț câteva cărți, le-am luat din anticariat pe niște mâncare de la cantină. Uma o să se bucure, pe drum niște tâmpiți se luaseră de mine: „Uite ce poate să facă un prezervativ spart! Băi limbric, ai o țigară?” sunt sătul până-n gât de glume deștepte la adresa mea, așa că i-am făcut să se bată între ei. Tocmai a plouat, aerul e plăcut, curat și răcoros, e o seară frumoasă.

Dau colțul și văd Cobrele. Sunt trei; în timp ce Uma pendulează lin, unul dintre ei îi imprimă un balans ușor, iar ceilalți doi îmi stropesc cu benzină vila. Se distrează și ei...

Cobrele. Sunt renumiți pentru caracteristica proprie a grupului, fiecare are grefată sub burtă o cobră, acolo unde oricine are grefată de la mama natură de obicei altceva. Sunt ultrapericuloși. Cu o Cobră, oriunde te duci iei fără probleme bani buni, dar vânătorii de recompense nu se bagă, e prea riscant.

Într-un colț, James zace zdrobit, eu mă uit la Uma și ceva parcă îmi explodează în stomac, smulg dintr-un gard o bară metalică, ce am în mine acum nu e furie, e ceva mai rece ca aerul lichid, îmi triplez forța musculară, ranga e doar un bețișor de trestie și frigul care clocotește înăuntru îmi țâșnește pe gură. Urlu ca un animal, capul primului trosnește, pepene crăpat în două, al treilea e sub controlul meu, îl văd în clipele acelea stând cu privirea ațintită în gol, iar cel de-al doilea nu mai apucă să facă nimic, pentru că scot bara dintr-un terci și i-o încastrez în gură. Horcăie, probabil că nu i se pare estetic cum îi iese prin ceafă, îl las să-și exprime puțin considerentele artistice și cade greoi. Cobra rămasă privește în continuare tâmp în gol. Sub el șarpele se înfoaie, furia nu mi-a trecut câtuși de puțin, sâsâie neliniștit, răceala inumană din mine e tot aceeași, așa că ridic din nou ranga. Guiță, zvârcolindu-se

pe jos, n-o să mai aibă loc să-și grefeze nici măcar o rămă, îl iau iar sub control, așa că se scoală, ia bidonul cu ce mai e din benzină și-și dă calm foc.

Arunc bara și vomit, sunt extenuat, după ce totul a trecut n-a rămas decât ceva imens și dureros care mă împiedică să înghit, mă simt pustiit, nu sunt decât un animal care a ucis alte animale. Uma se leagănă mai departe în bătaia vântului, se leagănă impasibilă.

Îi adun pe James de pe jos, îl mângâi mecanic, privirea mi-a rămas ațintită la frânghia care scârțâie, tocmai vorbisem cu o seară înainte, „atunci când oamenii nu înțeleg ceva, se sperie și fac tot ce pot ca să scape” zicea Uma. „Fug sau distrug”. Sistemul se autoapărare, inconștient, ca orice ființă care încearcă să-și conserve integritatea.

Cobrele nu fuseseră decât uneltele lui, niște copii care se gândeau să schimbe ceva, covârșitoarea parte imobilă a meduzei sociale simțise poate că se pune cineva în contra curentului. Copiii se pot aduna mai mulți, ajung oameni mari, trecerea pe un alt nivel s-ar fi făcut prea brusc și complexa, minunata, neînlocuibilă societate reacționase prompt, meduza simțise, simțise cumva, iar eu stau acum și o privesc pe Uma. Are o expresie puțin mirată, n-a înțeles nici în ultimul moment ce se întâmplă, totul fusese prea imediat, prea violent, mi-este teamă să tai frânghia de parcă pierderea poziției verticale ar ucide-o de tot, nodul din gât crește, amenințând să mă sufoc, și atunci plânsul mă eliberează. Mi-e rușine, băiat mare, dar nu mă pot opri, hohotesc căzut în genunchi, ploaia curge, curge. Uma plânge și ea o dată cu mine, lacrimile i se scurg lin pe obraji, dar lichidul din ochii mei e un fenomen secundar, principalul este durerea ce mă crapă în două.

— Toți... toți... Mama. James, Uma... bolborosesc, nu mai văd nimic, nu mai văd molozul, cadavrele, orașul, orașul acesta care mi-a răpit totul, îl urăsc, bătrân decrepit... Nu se poate altfel?! Te aperi întotdeauna așa de bine, întotdeauna învingi?! Întotdeauna îți aranjezi grădina, întotdeauna tai vârfuluri?! Trebuie și eu să intru în rând?! urlu cabrat spre cer.

Măinile frământă inconștient noroiul de pe jos. Da, maies-tate, da, zeule nebun, da, voi fi ca ceilalți, promit, promit să nu mai fiu altfel. M-ai învins, acum singurul lucru pe care îl voi face, va fi să mă răzbun, să mă răzbun cumplit! Ești fericit,

zeule? Ți place așa? Să mă răzbun pe toți!

Uma plânge mai departe, calmă, o văd prin perdeaua de apă, tu ce-ai face? Privesc greu în jur, locurile familiare, ploaie, nu ne uităm la stele? ploaie. James e plin de noroi, de apă, o să ruginești, nu mai mișcă, nici Uma nu mai mișcă, ba da, o bate vântul, ploaia, poza s-a udat și ea și eu m-am udat, da?, flori, bomboane molfăite. James. Zâna de Silă, ploaie, ploaie, ploaie... Prințul Iosif și...

Mă ridic de parcă sunt de piatră, nu plânge, mi-e rușine de ce-am spus, Uma, zău mi-e rușine, nu, nu m-a învins, dar sunt atât de singur, mai am doar o poză udă și două trupuri mititele, nu mai plânge, Uma, dar Uma plânge în continuare și se leagănă. Uma se joacă...

— Nu, zeule, nu m-ai învins!

Mă îndrept împleticit, noroiul mă ține, vrei să mă oprești, nu? N-o să mă oprești și nici nu m-ai învins și nici măcar nu voi mai fi singur. Pentru că mă duc după ea. O voi aduce înapoi...

— O voi aduce înapoi... repet în fața Umei.

Privesc frânghia și trupul mic cade, bufnește înfiorător, o strâng în brațe, rămânem culcați amândoi, plouă peste noi, plouă. Încet, foarte încet, răpăitul devine mai slab, zgomotul se îndepărtează, este departe acum, departe, departe... Caut, apare ca o scipire... lumină... lumină... s-a născut undeva... ea vine spre mine sau eu spre ea?... și plonjez brusc acolo, acolo unde nu există nici spațiu, nici timp, în curcubeul tubular. Uuummmaaa...

*

Mă trezesc cu o durere de cap îngrozitoare, riscam să înebunesc, îmi depășisem limitele. Ei puteau să mă pedepsească, dar n-au făcut-o, mă doare capul, creierul, ochii, totul mă doare, dar nu mai are importanță, strâng în continuare în brațe cadavrul cel mititel, sunt plin de noroi și murdar, dar nu, nu mai are importanță, pentru că aud o voce plăcută, caldă, care te unge parcă pe interiorul cutiei craniene, o voce dragă:

„Bună dimineața!”

Aș vrea s-o sărut, dar nu pot, mă ridic, iuhuu! am reușit, am reușit, aș vrea s-o îmbrățișez, dar nu pot, privesc în jos, în noroi, mângâi trupul mic, o să-l îngrop mai târziu, dar nu mai

are importanță, așa că spun simplu:

— Bună dimineața, Uma!

*

Amurgul plutește roșiatic în noi, stăm acolo unde ne-am întâlnit prima oară, suntem sus, peste turuitul sacadat, peste bufnetele surde ale exploziilor, jos e moarte și zgomot, aici suntem doar noi și liniștea și soarele murind.

*„Nu ochiul trebuie deschis, ci vederea
Strig:*

*Nu urechea trebuie ciulită
muzica lumii folosește urechile
cum cel care a bătut
zidul sau trunchiul copacului”.*

Și doar jos e moarte și zgomot, aici e lumina sufletului lui Nichita în amurg, plutind în noi, atât de liniște...

„Și acum?” întreabă Uma.

„Și acum?” pare să mă privească întrebător și James cel peticit.

Vom pleca împreună...

„Împreună...”

„Împreună?” se miră peticele lui James.

— Acolo, Uma. În Țara de Măine.

„Da, da, da...” parcă dă James aprobator din cap, își scutură puțin aripile și, ca orice fluture, începe să zboare.

JEAN-LORIN STERIAN

Jean-Lorin Sterian s-a născut la 5 iunie 1975, în Constanța. A devenit cunoscut pentru textul **8 Ore, maybe someday**, demisia sa literară de la revista *Playboy*. A debutat cu volumul de povestiri **Baltazar și Hazardul** (Editura Metafora, 1997). Au urmat volumele de povestiri ***Scriitorul a ieșit la vânătoare*** (Editura Pro Logos, 2001) și ***Postume*** (Editura Amaltea, 2003), la care se adaugă micro-romanul ***Clopotele bat fără noimă*** (Editura Noesis, 2001) apărut doar în format electronic. În 2007 a publicat romanul **Lorgean** (Editura Polirom), iar în 2011 perechea volumului ***Postume, Antume*** (Editura HergBenet). În 2012 apare volumul ***Teatrul din sufragerie***, o relatare antropologică a experienței sale de a-și transforma garsoniera într-un teatru. Jean-Lorin Sterian este fondatorul primului teatru de apartament din România, **Lorgean theatre**. A inițiat trupa muzicală *Grupul Sanitar* cu care a scos albumul ***Playback Superstar*** despre care a produs și regizat documentarul ***Lecția de playback***. În ultimii ani a renunțat la scris proză, devenind interesat de dans contemporan și performance art. În prezent lucrează la un lung-metraj, ***Starshitting***, bazat pe piesa sa de teatru, ***Pe culmile revărsării***, și anunță un volum de poezii intitulat ***Singur Acasă 3***.

CALEA ISPITEI

Metroul era plin de corporatiști cu căști în urechi care priveau în gol, încercând să se ignore între ei. După două stații se eliberă un loc, pe care Ruxandra îl ocupă imediat, potrivindu-și geanta între picioare. Robert își ținea iPod-ul în buzunarul drept al gecii, lângă un pachet de șervețele nazale. Trase de fermoar și, după ce se luptă un pic să le descurce, reuși să-și scoată căștile. O doamnă în vârstă, cu părul mov, îl privi cu ochi mici cum se agita, apoi se întoarse ostentativ cu spatele. Cu puțin înainte de Piața Victoriei, fata se ridică, lăsând în locul ei o femeie obosită, încărcată de plase. La coborâre, se ciocni de un bărbat îmbrăcat în haine de muncitor, uzate și murdare de praf și vopsea. Acesta își ceru scuze, dar Ruxandra îl ignoră. Robert o urmă către celălalt tronson, ascunzând-se după un stâlp pe care se afla un afiș cu noua comedie a lui Ben Stiller. Își cumpără o merdenea, dar nu reuși să muște din ea, pentru că metroul veni imediat. Era mult mai aglomerat decât precedentul. Un cot îi atinse iPod-ul, oprind muzica. Din fericire, Ruxandra coborî în următoarea stație, una dintre cele noi, extinse, cu tuneluri înalte, care o legau de pasajele de suprafață, conectând-o cu tramvaie și autobuze. Fata se strecură pe unul dintre acestea, un coridor acoperit cu faianță albă, tăiată de o dungă verde, strălucind în lumina neoanelor puternice. Când ajunseră în dreptul unor dughene unde se găseau tot felul de nimicuri, fata o coti pe un culoar ai cărui pereți își pierduseră demult luciul. În fața unui chioșc, o tanti îmbrăcată în negru aranja genți de toate formele, culorile și mărimile. Fără să se uite în dreapta sau în stânga, Ruxandra deschise o ușa metalică și dispăru în întuneric. Pe ușă se afla o plăcuță pe care scria: „Accesul altor persoane cu excepția celor autorizate este interzis”. Robert se amuză remarcând că nu scrie „strict interzis”.

Spre deosebire de Ruxandra, nu se putu abține să nu privească precaut în jur și astfel se trezi uitând-se fix în ochii vânzătoarei. Avea o privire opacă, în care nu sclipa niciun fel de interes. Ridicând din umeri, intră la rândul lui.

Mirosea a umezeală și aer stătut. Din loc în loc, becuri acoperite cu plase metalice, ca niște botnițe, răspândeau o lumină chioară. Dacă fata s-ar fi oprit, n-ar fi avut unde să se ascundă. La trecerea trenurilor, plafonul tremura ca un corp cuprins de febră. Lumina se stingea și se aprindea apoi cu încetineală, ca și cum s-ar fi îndoit că merita să facă acest efort. După câteva minute de mers, Robert ajunsese într-o încăpere înaltă, cu pereții de ciment. Pe unul dintre pereți era prinsă în nituri o scară metalică care se pierdea în beznă. Din peretele opus ieșeau țevi groase, acoperite cu grund, care coborau în podea, ca niște râme uriașe în căutarea drumului spre adâncuri. Printre ele se afla o ușă de fier, de al cărui zăvor atârna un lacăt impunător. În dreptul ei se afla un șervețel. După aspect și consistență, fusese folosit de curând.

Robert se uită la ceas: 6.30. Era foarte devreme. Avea timp suficient să se întoarcă acasă, să mănânce ceva, să doarmă o oră și să ajungă, un pic șifonat, la birou. Joaca de detectivul îl dusesese deja departe. Pentru o zi de luni era mai mult decât suficient. Avea ce să-i povestească Antoniei. Într-o doară, trase de lacăt. Se trezi cu el în mână. Își aduse aminte de ce-i spunea bunica: „Cel mai greu se deschide o ușă deschisă”. Fredonând „Hello, darkness, my old friend”, deschise larg poarta.

Robert avea 1.80 metri, 85 de kilograme, părul lung, strâns în coadă, blugi negri și purta bocanci Stone Creek. Era departe de a fi o fată plăpândă care urmează să cadă printr-o văgăună. Făcuse un pic de sport în liceu. În fiecare luni seară, se ducea să joace fotbal cu niște actori pe un teren de lângă Palatul Copiilor. Nu participase la cine știe ce bătăi la viața lui, nici măcar pe vremea când mergea în rockotecă, dar nu-i plăcea să primească fără să dea înapoi. Era un om normal și, ca orice om normal, chibzuia înainte de a intra într-un loc necunoscut. Iar ceea ce se afla în fața lui arăta exact ca o văgăună ce ar fi putut adăposti vampiri, monștri preistorici sau naziști care nu aflaseră epilogul celui de-al doilea război mondial.

După ce aruncă o privire scurtă în hău, mârâind ceva neinteligibil, se așază pe cât se putea de confortabil pe una dintre țevi și scoase punga de hârtie. Plăcinta era un pic uleioasă, dar avea gust bun.

Din întuneric se auzi un huriu. Zgomotul nu era înspăimântător, dar nici prietenos. Robert se opri din mestecat. Puse restul

de merdenea în buzunar. Privi în jur. Cu excepția șervețelului cleios de pe jos, în încăpere nu se afla nimic altceva decât beton.

Huruitul crescuse intensitate. Robert se dădu un pas în spate și, instinctiv, își strânse pumnii. O formă masivă se contura în beznă. În fața lui se ivi ceva ce semăna cu o telecabină fără uși. Rămase nemișcată timp de câteva secunde apoi, cu un scârțâit ușor, începu să lunece înapoi. Fără să stea pe gânduri, Robert sări prin deschizătură.

Înăuntru mirosea ca într-un magazin de medicamente naturiste. Când se întinse pe podea, descoperi că era acoperită cu frunze uscate. Își scoase iPod-ul și-l fixă pe *shuffle*. Nu era un tip credincios, ba chiar provenea dintr-o familie cu o lungă tradiție în ignorarea creștinismului. În schimb, una dintre bunici, cu care Robert petrecuse mult timp în copilărie, era extrem de superstițioasă. În fiecare dimineață arunca în praf o mână de boabe de fasole colorate. În funcție de cum cădeau, afla cum îi va fi ziua. Deși în sinea lui știa că este o prostie, Robert obișnuia să-și folosească iPod-ul în același scop. Prima melodie care-i venea pe *shuffle* urma să fie considerată semnificativă pentru călătoria care-l aștepta. De data aceasta se nimeri să fie o variantă acustică la *Echoes of Tomorrow*, Darkseed. Veghease toată noaptea ca nu cumva Ruxandra să părăsească apartamentul fără să bage de seamă. Din motive numai de ea știute, fata fusese agitată toată noaptea. La ora două dăduse drumul la apă ca să facă baie, iar la patru dimineața pusese pe foc o oală care răspândea un miros puternic de alcool. Înainte ca moleșeala să-l cuprindă cu totul, Robert își aminti că la prânz avea o întâlnire cu un tip pentru care mai lucrase cândva și care avea să-i ofere, probabil, un extrajob.

— Mișcă-ți vreascurile, prietine, că n-oi fi olog!

Încă pierdut în visul în care un grup de prieteni îl sunau pe rând să-i ureze „La mulți ani” deși nu era ziua lui, Robert ieși năuc din cabina de lemn care, eliberată, porni mai departe, dispărând într-o altă gaură în pământ. Vocea provenea de la un bărbat solid, îmbrăcat cu un cămeșoi lung și alb, peste care purta un cojocel verzuiliu, tivit cu blăniță de miel. Era strâns cu o curea lată, înzestrată cu buzunărașe, pe care, de cum o văzu, lui Robert îi veni în minte cuvântul „chimir” deși nu mai văzuse vreunul până atunci. Poalele cămășii atârnavă ca un fel de fustă peste cizmele lungi de piele, dându-i un aer caraghios. La fel

de caraghioasă părea și căciula îmblănită ce-i acoperea cu greu pletele neatinsse de pieptăn. În schimb, în vocea lui nu era nici urmă de amuzament. Când se ridică în picioare, anevoie, Robert constată că ajungea cu capul până puțin peste bărbia stâncoasă a individului. Nu era obișnuit să fie privit de sus. Din fericire nu avu timp să-și adâncească starea de inferioritate pentru că bărbatul se dădu la o parte, dezvăluind o scenă care îl făcu pe Robert să clipească.

De trei ori.

Prima oară, când i se dezvălui ceea ce era ascuns de umezii lați ai malacului. O cavernă mare, boltită, cu pereții scobiți de zeci de guri din care ieșeau și intrau vagonete asemănătoare celui în care venise. Din ele se scurgea în mijlocul sălii o mulțime peștriță, într-o viermuială neverosimilă și amețitoare. Fiecare om căra ceva în spate ori pe umăr, ducea o boccea în mâini sau trăgea un animal de funie. Cele mai apropiate imagini cu care Robert putea compara ceea ce se afla în fața lui erau BookFest la Teatrul Național sau o zi de târg la MȚR. Dar era mult mai mult decât atât.

A doua oară, vacarmul gloatei îi pătrunse în urechi și rămase acolo, ca un forfot neliniștitor.

Clipi a treia oară când deveni conștient că un abur dens, perfid și pestilențial îi dădea târcoale, ca un rechin uriaș rotindu-se în jurul unui corp căzut în apă. Rămase cu ochii închiși până când un brânci al bărbatului îl azvârli în mulțime. Abia atunci își dădu seama care era natura lui. Ca și cum ar fi fost părăsiți de suflete, din oamenii din jur se ridicau duhori felurite ce se contopeau într-o entitate cu viață proprie. Părea că nicio persoană din șirul care înainta ca un râu gălăgios și plin de aluviuni nu se spălase vreodată.

În ultimul an de liceu, se hotărâse să-și petreacă întreaga vară la mare. Împreună cu alți trei prieteni plecase la Costinești. Nu-și luaseră niciun fel de bagaj. Bani se duseseră din prima săptămână. Făcuseră chetă printre turiști, mâncaseră resturile găsite pe mesele teraselor, terminaseră berile începute de alții, dormind pe unde apucau și făcând baie în mare încălțați și îmbrăcați. Nu-și scosese bocancii nici când făcuse sex, ceea ce se întâmplase de două-trei ori. De obicei, fetele din rockotecă erau prea bete ca să le pese de cum arătau partenerii și cu atât mai puțin dacă se și descălțau.

Fusese cea mai mișto vara din viața lui. La sfârșitul ei, când se întorsese acasă, constatase că între talpa piciorului și cea a încălțării avusese loc o simbioză. Se împrieteniseră atât de tare că nu voiau să se mai despartă. După ce separarea avusese totuși loc, nu mai reușise să meargă. Din cauza mirosului pe care-l emitea, nu putea primi vizite, astfel că fusese nevoit să-și petreacă timpul dându-se cu diferite unguente și citind bibliografia pentru examenul de la politehnică. Îi prinsese bine, intrase lejer, în primii treizeci. De atunci asocia toceala cu mirosul de picioare.

Nu-și închipuse niciodată că putea fi mai rău. Era ca și cum și-ar fi scos bocancii în fiecare minut. Nu mai întâlnise așa ceva, nici măcar în wc-urile niciodată curățate din taberele în care mergea în școala generală. Pe lângă duhoarea care-l împresurase și-l cucerise rapid, contactul direct cu semenii îi aducea o mulțime de interacțiuni nedorite: îmbrânceli, înghionteli, înjurături, salivă. O paporniță cu margini ascuțite îl lovi în stomac. Un grăsan, acoperit din cap până în picioare cu o mantie alcătuită din blănurile cusute grosolan a cel puțin o sută de veverițe, îl călcă pe picior. Un țăran grăbit, purtând pe umăr ceea ce părea a fi o jumătate de vițel, îl pocni în trecere peste cap cu pulpa terminată în copită. Desigur, nimeni nu-și cerea scuze.

Gloata avansa pe un culoar care se îngusta pe măsură ce se apropiau de o poartă de lemn. În dreptul ei stătea un voinic îmbrăcat asemănător cu tipul de la vagonete, însă ceva mai puțin impunător. Părea o replică vie a personajelor din carton din filmele de acțiune ale căror siluete sunt plasate la intrarea în sălile de cinema din Mall-uri. Când descoperi cu bucurie că nu toată lumea era înzestrată cu încălțări solide, Robert începu să profite de faptul că purta bocanci cu talpă groasă. Își continuă drumul călcând apăsător, nepăsător la icnete și gemete. Când obținu un pic de spațiu, își scoase geaca, ținând-o strâns la piept, cu mâinile apăsând contururile curbate ale Ipod-ului.

Îmbulzeala se subția în dreptul intrării prin care nu se putea trece decât unul câte unul. După ce mocofanul aflat în fața lui dispăru pe poarta deschisă, cărând o desagă din care se auzeau niște bâzâituri suspecte, vlăjganul îl cercetă cu ochi mici. După ce realizează cu dispreț că nu cară niciun bagaj, mormăi:

— Doi pitaci.

Robert îl privi neajutorat. De ochii celorlalți, se căută în buzunare, murdărindu-și degetele cu resturile de merdenea. Dacă ar fi știut că nu avea să mai pună nimic în gură pentru o lungă perioadă de timp, ar fi înghițit-o pe loc. Cei din spate, în special cei care fuseseră călcați de bocanci, începură să-l împingă, strigându-i să nu le mai stea în cale. Paznicul îi propti însă o mână în piept, astfel că se găsi în nefericita situație de a fi prins între cele două părți. Niciuna dintre ele nu părea să-l simpatizeze.

— Gologanii-s aicea, spuse o voce. Tătuca mi-o zis să-i ții io, că prostovanu' ista-i risipește.

Vlăjganul înșfăcă cele patru monede întinse de un tip mărunțel, cu mustăcioară blondă, apoi își luă mâna din pieptul lui Robert. Cu cealaltă îi prinse, cu o îndemânare surprinzătoare, o brățară de piele la încheietură.

— Slobod, lătră, făcându-i loc prin deschizătura porții.

Când își ridică privirea, Robert văzu că se află lângă un stâlp de lemn. În vârful acestuia atârna o plăcuță pe care scria mare, cu litere frumos pictate: *Calea Izbânzii*.

— Io mi-s Gopin, Gopin a lu' Mătarângă, spuse blonduțul care plătise pentru amândoi.

Zâmbi larg, dezvăluind o dantură știrbă și deloc îngrijită.

— Mersi, moșule. Mi-ai salvat curu'. Eu sunt Robert.

— Robert? Aiasta-i nu-i nume de neamț? Încaltea așa am chibzuit io când ți-am zărit straiele.

Robert purta un tricou negru pe care se afla un imprimeu cu o pădure sumbră, deasupra căreia scria mare BEHEMOTH. Dedesubt se afla numele albumului, *And The Forest Dreams Eternally*. *Behemoth* era o trupă poloneză de *black-death metal*. Nu era chiar formația lui preferată, *Lake of Tears*, dar primise tricoul de la Daria și-l purta mai des decât pe celelalte.

— Sunt din Buzău, spuse Robert. Bine, stau în București de ceva timp. După facultate n-am mai avut chef să mă întorc acasă, oraș mic, nimic de făcut, știi cum e...

Gopin dădu din cap, deși nu înțelesese.

— Io mi-s din Valea Timocului, strigă cu entuziasm. Știi Timocul? Timocul de sus! E foarte frumos pe la noi. Cât vezi cu ochii, numa' dealuri și stoguri. Și-i multă aramă în adâncuri. Da' de când slavii s-au repezit la băile noastre, oamenii au început să-și caute de lucru prin alte părți.

Se aflau acum pe o stradă lată, acoperită cu piatră mărunță, bine bătută în pământ. Parcă de nicăieri se iviseră primele case, ca de periferie, destul de neîngrijite. Între ele se aflau terenuri pline de bălării, care alternau cu câmpuri lucrate. Oamenii se răsfrisaseră, iar duhoarea se mai îmblânzise, de parcă entitatea și-ar fi tras sufletul. Hărmălaia rămăsese în spate.

În curând ajunseră în fața unei fântâni frumos lucrate în piatră care înfățișa un pescar și unealta sa. Printre buzele groase a trei pești, apa se revărsa în bazinul care închipuia o baltă. O șleahță de localnici își făcea de lucru în jurul ei. Bărbații păreau că se ceartă, dar de fapt făceau mișto unii de alții. Aveau un accent aspru, bolovănos, ca și cum ar fi fost română vorbită de olandezi. De cum vreunul încerca să bea, apropiindu-și botul de țâșnitură, ceilalți îl înghionteau și, în hăhăielile găstii, îl lăsau cu buzele umflate. Cinci minute mai târziu, niciunul dintre ei nu apucase să-și potolească setea. Robert își scoase telefonul și le făcu o fotografie.

— Ai trabă grabnică acu'? întrebă Gopin. Poți să-ți jertfești un ceas-două?

— Desigur, bro.

După faza de mai devreme, nu avea cum să-l refuze pe băiat. Ba chiar se bucura că găsisse pe cineva care știa locurile.

— Strașnic! Hai să udăm gâtlejul cu un țoi! Te cinstesc io, că mini iau simbria. Știi de-o crâsmă strașnică colea în Cavadia, la doi pași de maidanul unde se ține târgul. Ie târg mare azi, cunoști, nu?

Urmat de Robert, Gopin făcu stânga pe o străduță prăfuită. Pătrunseră într-o mahala cu case dărăpănate, cu acoperișuri de paie și mai rar de țigle, în curțile cărora chirăiau copii. Pe marginile uliței zăceau mormane de gunoaie și resturi alimentare, în special coji de pepeni. Gopin îndreptă o unghie murdară către ele și spuse cu mândrie:

— De la noi îs. Recoltă fără samăn anu' ista!

— Cu ce te ocupi? întrebă Robert, sărind peste cadavrul unei vietăți mici, lipsită de blană. Fără să-și dea seama, vorbea rar, ca și cum ar fi vorbit unui copil sau unui retardat.

— Mi-s ucenic la jupân Lipann. Dau cu mătura în ogradă și deretic în șopron când nu lucrează. Aduc vâpseluri când se gată. Când îi merg bine treburile, jupân Lipann mă lasă să le pun una într-alta și să fac colori noi. Zice că nu-s chiar tolomac

și că, dacă o să fiu cu luare-aminte, cândva o să fiu și eu iscusit ca dumnealui. Cunoști despre el, nu?

Robert, atent mai mult la ceea ce se afla pe jos, clătină din cap.

— E pictor Lipann ăsta al tău?

— Apăi s-a lăsat de plăsmuit chipuri și peisagii că nu-i aduceau gologani și s-a apucat de firme pentru prăvălii. La început lucra cu olari, măcelari și postăvari. I-a mers bine, acum toți negustorii vin la el, abia mai prididește cu treaba. Se zice că la următoarea întâlnire a Consiliului ar putea fi ales să ia în grijă însemnele cetății, de la peceti la tăblițele cu toate ulițele. Și-atunci să te ții! O să fie zaveră mare, că-s mulți pitaci în joc. O să moară de năcaz Gherghișan dacă n-o să iasă el iară! Sunt doar trei în oraș care lucrează tăblițe și se zice că jupân Lipann e de la an la an mai meșter. Da-s toți prietini între ei, că doar îs hipjderi cu toții.

Robert pufni.

— Hipjderi? Adică?

— Ei, filfizoni... Nu-i cunoști?

Rober făcu semn că nu.

— D-ăia care se înțolesc de parcă ar fi nuntă în fiecare zi și, cum se întâmplă ceva în târg, hop și ei să-și arate straietele. Și-agață lăntuge colorate pe cămeși și brelocuri de brăcinare, se încălță cu pantofi ascuțiți din piele moale și-și pun pe cap tot felul de gugiumane colorate, de zici că-s de la bâlci. Să te crucești, nu alta! Bărbatul trebuie să fie oleacă mai frumos ca dracul, nu ca aici unde-s așa de fâloși și sulemenți că zici că-s cadâne.

Ajunseseră la o răscruce. În mijlocul ei, un bărbat negricios, la bustul gol, potcovea un taur. Era un taur cum Robert nu mai văzuse, blănos pe gât și cu un cap mare și bărbos, cum era cel de pe stema Moldovei. Stătea blând în timp ce potcovarul îi bătea în copită cuișoare de fier cu un ciocan impunător.

— Ce te chiorăști așa, prietine, n-ai mai văzut potcoave strașnice ca ale mele? Întrebă vesel acesta.

— Arată... strașnic, spuse Robert după ce se gândi puțin.

Părea un cuvânt des folosit aici.

— Bine-ați venit pe la noi, fraților, mai zise bărbatul și înge-nunche din nou lângă taur. Strigați după muiere să vă dea de băut!

Curtea era plină de tot felul de unelte de gospodărie, greble, săpăligi, fuse, forme de pâine ce zăceau pe pământ sau sprijinite pe gardul de nuiele înalt de cel puțin doi metri. Într-un colț se afla un război de țesut nou-nouț. Baloți de paie, mai mari și mai mici, strâns legați cu sirmă, țineau loc de scaune și mese. Pe ei zăceau tolăniți, ca pe canapele, tot felul de indivizi, care de care mai slinoși și mai beți, cu câte-un țoi în mână sau în față. În fundul curții se afla fierăria, din care se zărea sclipind un foc vesel. Pe cuptorul de pământ, închis cu o porțița de fier, se afla prinsă o tăblie pe care scria mare, „La Nicoară”.

— Uite, zise Gopin cu mândrie, Jupân Lipann a făcut-o. Da’ io i-am făcut rost de vâpseluri.

Robert observă că literele erau alcătuite din potcoave pictate. Undeva, în josul tăbliei, scria mic „Lipann”. Cu doi „n”.

De cum se așezară pe doi baloți, se ivi o femeie uscată și înaltă care, fără să spună o vorbă, le puse în față două țoiuri pline.

Robert băuse ceva alcool la viața lui, dar, cu excepția verii din Costinești, acest fericit eveniment nu se petrecea niciodată la 8 dimineața. Cel puțin atât îi spunea mobilul că este ceasul. Se întrebă dacă Antonia se trezise și-l sunase cumva ca să afle cum decursese marea urmărire, sau dacă încă se afla în camera ei, dormind cu girafa aia de caraghioasă în brațe. În timp ce Gopin își dădu pe gât țoiul, își înmuie buzele în lichidul arzător. Puse paharul la loc și privi în jur. Un bărbat cu părul și barba cărunte se porni să cânte:

*„Băui azi și băui mine,
Băui 40 de zile,
Băui preț de 9 cai,
De vin nu mă săturai”*

— Prietine strein, am un târg să-ți propun, rosti solemn Gopin, după ce-și șterse mustăcioara blondă cu mâna.

— Zi, bro, ce vrei tu.

— Nu vrei să-mi vinzi straietele dumitale? Bluză ca aiasta n-am văzut nicăierea, nici aicea, nici afară, și socotesc că lui Jupân Lipan tare i-ar plăcea să o aibă. Dacă Consiliul îi dă lu’ jupân Lipan trebuința, apăi ne-am scos cu tății. Cine socotești c-o să fie mâna lui dreaptă? Să nu crezi că-i de pomană. Uite-ți dau trei, ba nu, cinci pitaci și o cămeșă curată.

Robert privi în ochii albaștri ai timoceanului. Se gândi la ochii albaștri ai Dariei, înconjurați de creion negru, care erau atât de departe acum.

— Bine.

— Să fii bucuros în toate zilele vieții tale cum sunt eu de bucuros acum, zise Gopin.

— Dar trebuie să-mi spui niște chestii.

— Chestii? întrebă nedumerit timoceanul în timp ce scotea din desagă o cămașă albă.

Robert făcu un gest încurcat, fluturându-și inutil mâna prin aer, apoi își scoase tricoul și i-l înmână flăcăului. Acesta îl luă cu evlavie, îl împături ca pe un odor de preț și-l puse în desagă. Un bărbat ce se afla mai încolo, picotind pe un balot, deschisese ochii și-i urmărea cu o privire iscoditoare. Avea un obraz țepos și plin de găuri, ca un câmp lăsat în paragină. Purta niște nădragi rupți în dreptul genunchiului drept, prin care se zărea pielea julită, iar la picioare ținea o bocceluță.

Cămașa era mai puțin neplăcută la atingere decât și-ar fi închipuit, dar mirosea de trăsnea a brânză. Îl privi nedumerit pe Gopin.

— Ie curată, a spălat-o în zer tătuca, l-a asigurat acesta.

Robert oftă în timp ce și-o trase peste cap. Îi ajungea până aproape de genunchi. Dacă ar fi strâns-o cu o curea, ar fi arătat ca ăia de la Phoenix. Niciodată nu fusese un mare fan, dar aveau câteva cântece mișto. De fapt unul singur.

— Unde-i baia?

Gopin făcu ochii mari.

— Toaleta? WC-ul?

Privirea neajutorată a lui Gopin era înduioșătoare.

— Vreau să mă piș! strigă enervat Robert. Câteva fețe nespălate, printre care și cea a bărbatului cu genunchiul belit se întoarseră spre ei.

— Păi de ce nu zici așa? Te du și te pișă pe gardul dupe fierărie, colo-șa, rosti ușurat Gopin și-i făcu semn babei să mai aducă un rând de țoiuri, deși cel al lui Robert rămăsese neatins.

Pe gard se aflau scrijelite aceleași mesaje perene care se găseau și în toaletele din București, deși erau mai multe desene decât cuvinte. Robert fu încântat în special de următorul: „O gură caldă de tânjești, caută pe Nicu din Costești”.

Nodurile din scânduri îi aminteau de desenele din cărțile din copilărie în care, dacă uneai niște puncte, descopereai tot felul de contururi de obiecte și animale. În timp ce fredona „Fatăa veerde, cu părul păduree” îi puse în cap să deseneze din jet o chitară. În același timp încerca să nu-și ude noua cămașă, așa că nu-l simți pe bărbatul ce se apropiase.

Înainte de a se prăbuși la pământ, auzi o voce care spunea „Să-mi sară ochii dacă ăsta nu-i chiar un neînsemnat”!

În mod curios, continua să primească telefoane în care i se spunea „La mulți ani!”. Când l-a sunat și mama lui, Robert și-a dat seama că e mai mult decât o farsă, pentru că maicăsa murise de trei ani. Se decise să-și închidă mobilul. Se uită pe Facebook. Wall-ul său era plin de urări venite de la oameni cunoscuți și necunoscuți, deși data nașterii sale, 5 martie 1982, era vizibilă. Un tip pe nume Gopin îi pusese un link cu un filmuleț. Când îl deschise, îi apărură eroare 800f0826, ceea ce însemna că avea o problemă de actualizare.

Apoi își dădu seama că el era calculatorul și că nu mai putea executa nicio operațiune.

Când deschise ochii, primul lucru pe care-l văzu fu o grindă pe care spânzurau, înfipite în cârlige de fier, bucăți de carne afumată, cârnați, șuncă, salamuri și alte preparate din porc. Pentru prima oară în ultimele ore trase cu plăcere aer în piept.

Robert inspiră și expiră intens, ca la cursurile de yoga de pe YouTube. Era cam tot ce putea să facă, având picioarele și mâinile legate cu sfoară.

Vru să strige, dar îi ieși un fel mieunat jalnic. Când mișcă gâtul, fu săgetat de o durere ascuțită. Tâmpilele îi plezneau, ceafa îl ardea. Chiar dacă n-ar fi fost legat, n-ar fi fost în stare să stea în picioare.

Natura moartă cu caltaboși și lebăr fu acoperită de o mutră țepoasă și murdară. Fără nicio legătură cu nimic, Robert se gândi că, de când ajunsese în locul acesta, nu se uitase nicio dată la cer.

— Cum ți-e căpățâna? Întrebă țepoșenia.

Mirosul gurii îl făcea un demn fiu al duhului de la vagoane. Robert se bucură că nu se spălase dimineață pe dinți și că putea să-i returneze măcar un pic din efluvii care se revărsaseră asupra lui.

— E cât o baniță, spuse, deși nu știa prea bine ce e baniță.

Erau multe expresii pe care le folosea corect, dar fără să știe ce înseamnă de fapt cuvintele ce le alcătuiau. „Trecut prin ciur și dârmon”. „A umbla cu fofârlica”. „A da târcoale”. Mai era și „colac peste pupăză”, care n-avea absolut niciun sens.

— Las' că n-o să bagi prea mintenaș porumbu' la unt. Bărbatul își introduse degetele soioase într-o cană de lut și-l stropi pe față, apoi bău cu sete.

— Unde mă aflu? întrebă Robert, oarecum înviorat de baia de stropi.

— Unde crezi? Într-un loc respectabil din Cavadia.

— Și ce cauți aici? De ce m-ai pocnit?

Bărbatul rânji.

— Unde-i Gopin?

Drept răspuns, bărbatul se întoarse cu spatele. Avea o haină lungă, zdrențuită, care stătuse mult prin noroaie, dar și în apropierea unui foc puternic.

— Ce cauți aici? repetă Robert, apoi își dădu seama că nici el nu putea să răspundă la întrebarea asta. Ce vrei de la mine? strigă el. Sunt un străin, n-am nimic. Ți dau telefonul meu! Nu e cine știe ce, dar e solid și face poze ok! Și geaca de motor! plusă când văzu că nu primește niciun răspuns. Sunt român ca și tine, prietene, mai spuse patetic, dar glasul îi fu acoperit de un zgomot neliniștitor de ciocan.

Din poziția în care se afla nu putea vedea de unde provine. Când încercă să-și miște gâtul, durerea de cap se întoarse. Se hotărî să încerce o altă abordare.

— O să mă omori?

— Ntzz.

Robert răsuflă ușurat.

— Cum te cheamă?

— Zor de Zeamă, chicoti bărbatul continuând să bată cuie în cele patru scânduri.

Resemnat, Robert își ațintit privirea asupra cârnaților. La cină, Antonia făcuse paste cu ton. Dacă n-ar fi turnat un borcan de maioneză peste ele, ar fi fost chiar bune. În acest moment și-ar fi dat iPod-ul și toate cd-urile originale cu *Lake of Tears* pentru niște resturi de paste reci mânjite cu maioneză.

— Prietene, nu îmi dai și mie niște potol? îndrăzni Robert, încercând că prietene să sune ca „prietine”.

— Ți-o da Romniceanu.

— Cine-i Romniceanu?

— Jupânu' care o să se îngrijească de ciolanele tale, spuse bărbatul târând un lădoi până în dreptul lui Robert. Trandafillee!

Două minute mai târziu, în încăpere intră bombănind un individ bondoc, purtând un șorț care probabil că odinioară fusese alb, iar acum era plin de pete stacojii și maronii. Avea în mâna un cuțit uriaș, pe care-l lăsa pe un butoi.

— Gata-i, a spus Zori de Zeamă. E numa' bun de plocon.

Trandafil luă o cârpă soioasă, mirosind apetisant a șorici, o împături fără grijă, după care o vârî în gura lui Robert. Îl întoarseră pe burtă și, cu oarecare grijă, îl urcară în lădoiul care era gata. Robert simți o ploaie de bobite acoperindu-i corpul, apoi auzi zgomotul unui capac ce nu venea chiar fix. Dacă evita bobitele să-i intre în nări, putea să respire destul de bine.

Plocon era un cuvânt care-i suna cunoscut. Nu era sigur, dar însemna un fel de cadou.

— Trebuie să o cunoști pe colega mea, îi spusese Antonia.

— Trebuie? se strâmbase Robert. De ce trebuie?

Daria avea același obicei nesuferit. Îi spunea: „Trebuie să ascuți trupa asta. O să-ți placă sigur.” Uneori îi plăcea, alteori nu. Sau: „Trebuie să citești asta. Trebuie să mergem în barul ăla. Trebuie să porți asta.” Era doar o formulare, dar era enervantă.

— Ok, nu trebuie, bătuse în retragere Antonia. Dar cred că o să ți se pară interesantă.

Antonia era una dintre prietenele recente ale lui Robert. Se cunoscuseră la o petrecere a unui prieten comun, stătuseră de vorbă mai mult decât cu alții și stabiliseră firesc să se vadă la o cafea. Când se reîntâlniseră, chimia de prima dată se cam duse, dar se simțiseră bine împreună, așa că niciunul dintre ei nu etichetase întâlnirea ca fiind un eșec. Se mai văzuseră o dată și, din momentul în care începuseră să vorbească despre persoane pe care le plăceau, fusese clar că vor rămâne doar prieteni.

— Ei bine, este cea mai slabă ființă din Romania. Are mijlocul cât pumnul meu.

— Nu mai spune! spusese ironic Robert.

— Ascultă numai! Stăm aproape de un an împreună și n-am văzut-o mâncând niciodată. În frigider și în cămară are numai sticle de băutură. N-o vezi mai deloc pe acasă. Se trezește foarte devreme și vine seara noaptea târziu. Face băi lungi, stă mai mult de o oră în cadă. La 5 dimineața iese pe ușă, Dumnezeu știe unde!

Mi-a spus că lucrează la un birou de avocatură, dar n-am auzit de birou de avocatură cu programul 6 dimineața — 10 seara.

— De când ziceai că stați împreună?

— Stai un pic... Antonia socoti puțin în minte. De zece luni. Și, în timpul ăsta, nu ne-am întâlnit măcar o dată în oraș. N-o vizitează nimeni niciodată. A, ba da, a venit odată un tip care fusese coleg cu ea de liceu și i-a adus ceva pentru taică-su, o chestie de-aia veche pentru lână, aa, suveică.

Se aflau într-un pub de lângă Cișmigiu. Aici se puneau rock alternativ, ceea ce reprezenta un compromis pentru gusturile muzicale ale amândurora.

— Și nu vorbești și voi ca fetele seara?

— Nu prea, a clătinat din cap Antonia. M-am uitat o dată în agenda din telefonul ei, și-l lăsase pe masă în bucătărie. Avea fix 12 numere. Ți spun: she's something!

Robert mormăise ceva.

— Interesant ce zici tu. Poate că mi-ar plăcea s-o cunosc. În caz că nu e un pretext să mă inviți la tine acasă.

— Ha, ha, a pufnit fata. Ai putea s-o urmărești, să vezi ce face ziua. Mi-ai lămuri și mie o mare curiozitate. Sunt sigură că face niște lucruri captivante.

— Probabil că lucrează într-un restaurant și de-aia nu mănâncă acasă. Sau la KFC și-i e rușine să spună că trăiește din marketizarea aripioarelor picante.

— N-ai de unde să știi... spusese Antonia pe un ton misterios. Poate că, dacă o urmărești, o să descoperi niște lucruri extraordinare și o să-ți vină să scrii despre ele. O să te lași de captivanta lume a calculatoarelor și-o să devii scriitor.

— Sigur, pufnise Robert, o să mă apuc acum să scriu un roman despre colega ta anorexică. Cum de nu m-am gândit la asta până acum?

— Zici tu acum, dar după ce-o s-o cunoști pe Ruxi, o să-ți cumperi niște pantaloni cadrilați, o băscuță din aia cool, ochelari cu rame groase și o să te muți la Starbucks ca să scrii noul Harry Potter. Stai liniștit, nu va trebui să mă treci la mulțumiri, pentru că ți-ai schimbat cariera.

— Cum era titlul articolului ăluia pe care l-ai scris: „HR-ul poate salva vieți?” N-am auzit în viața mea ceva mai patetic. Cine nu și-ar dori să citească așa ceva?

Antonia lucra la o revistă economică.

*

Întrucât Trandafil era mai scund, înclinarea lăzii îl făcea pe Robert să călătorească cu capul în jos. Nu era o senzație chiar atât de neplăcută, și în curând simți o stare plăcută de toropeală care-l făcea să ignore relativ ușor faptul că, în loc să se afle la biroul său, verificând bug-urile din rețea, călătorea într-o cutie de lemn, legat de mâini și de picioare, pentru a fi făcut plocon. Judecând după balansul regulat, se aflau pe un teren neted, poate chiar pe o stradă pietruită. Mirosul tulburător de carne fusese înlocuit cu cel de boabe care, deși nu era nici pe departe atât de apetisant, îi dădea fiori în stomac. Se întrebă ce se întâmplase cu merdeneaua, dacă ajunsese în stomacul vreunui nehalit jegos.

În jurul lor, mulțimea se îmbulzea, flecărea, striga, înjura, se bucura de viață.

Brusc se auzit un fluierat și Robert se trezit coborât la pământ. Trandafil oftă a ușurare.

— Ce mai povară, fârtate...

— Să vă văz brățările! ceru ferentarul.

Cei doi ridicară mâinile drepte. Purtau brățări de piele zdrențuită care, deși la origine fuseseră galbene, mizeria le făcuse aproape negre. Se întoarseră apoi cu spatele, arătându-și cefele mizerabile, marcate cu pecetea Cetății.

— Ce căutați în Rohmani?

— Avem niște arpacaș de dat, spuse nerasul, scărpînându-se pe rana de la genunchi. Și jupănu' Jurj de luat. A rămas fără provizii și n-are ce pune pe masă la mușterii.

— Scoate capacul! tună ferentarul. După cum vă preumblați, v-ați împovărat cu plumb, nu arpacaș.

— Cum poruncește domnia voastră, zise umil Zor de Zamă și se aplecă să ridice capacul. Dacă te miști, te spintec ca pe-un șobolan, șuieră către prizonier.

— Altădată să folosiți saci, ca tot rumânu', spuse ferentarul după ce aruncă o privire superficială în interiorul lăzii. Luă un pumn de arpacaș, îl duse la nas, apoi îl băgă în chimir. Se mai servi cu un alt pumn ce aproape că-l atinse pe Robert, care încremenise cu nasul în praf.

— Drept ați grăit, domnia voastră. Vă suntem recunoscători că ne-ați oprit, ne-am mai hodinit și noi.

— Mișcați, târlanilor! Și mai spălați și voi brățărilor alea, că nu sunteți ciuhabi. Că doar n-a rămas Cetatea fără apă!

Un individ cu fața ca o mască se apropie de Robert cu un cuțit în mână. Îl privi cu ochi reci, cenușii, cum se zbate și, cu un gest scurt, se aplecă și-i tăie legăturile de la picioare. După ce făcu același lucru la încheieturi, îi scoase cârpa din gură și îl ajută să se ridice. Robert se scutură de boabele de arpacaș și vru să înghită câteva, dar bărbatul îi opri mâna cu o mișcare fermă. Fără să scoată vreun cuvânt, îi făcu semn să se dezbrace. Gesturile sale, oricât de banale, emanau distincție. Cu excepția gulerului alb de dantelă, era îmbrăcat complet în negru. Fără să protesteze, Robert își scoase bocancii, cămașa de la Gopin, blugii, rămânând în chiloți. Se afla într-o încăpere ticsită de corpuri mătăhăloase din lemn fumuriu, cufer acoperite cu capace de piele vopsită, oglinzi înalte, înnegrite, sfeșnice cu luminări înalte, paravane cu gravuri orientale. Arăta ca un anticariat în care fusese înghesuit conținutul unui palat. Pe jos se aflau întinse covoare groase cărora le încercă moliciunea. Se așeză pe un pat scund acoperit cu o cuvertură cu ciucuri, fină și răcoroasă. Bărbatul se apropie cu un castronel în mână, dintre cele care se foloseau pe vremuri pentru bărbierit. Înmuiașe un burete în apă pe care începu să i-l plimbe peste corp. Cu un pieptene de os îi curăță părul, apoi îl unse cu ulei aromat dintr-o sticlură cu dop aurit. La sfârșit îl acoperi cu o pătură de lână albă. Fără să-și dea seama, înainte de a adormi, Robert își duse degetul mare la gură și-l lăasă acolo. Din pricina acestei nefericite posturi ajunsese pe butuci relația cu Daria. Într-o noapte, în timp ce dormea, fata îi făcuse o poză cu telefonul și, în loc să o țină pentru ea, i-o trimisese unei prietene care o postase pe Facebook. Robert înnebunise, urlase la Daria, aruncându-i tot felul de chestii grele pe care nu mai putuse să le retragă. Prietena scosese poza, dar răul fusese făcut.

De data asta nu visase nimic sau, dacă visase, uitase despre ce fusese vorba. În încăpere mirosea înnebunitor a friptură și Robert își spuse că, în sfârșit, venise momentul ca stomacul lui să se împace cu lumea, oricare ar fi fost aceasta. Se ridică în capul oaselor și aproape se sperie de prezența unui bărbat gras, îmbrăcat ca un boier de pe vremuri, cu caftan larg făcut din-

tr-un material de draperie. Stătea prăvălit pe niște perne mari, brodate, ținând cu distincție în mână o frigăruie pe care se aflau înfipte mai multe bucățele de carne bine arse la jar. Purta pantofi negri, cu șireturile strânse în funde ample. În dreptul lui se afla o masă joasă, acoperită cu pânză, pe care se întindeau platouri de argint și castroane pline cu tot felul de mâncăruri. Robert își trecu limba peste buze.

— Ce socotești despre sosul de agrișe? întrebă grăsanul, pe care îl chema Romniceanu, deși unii îl numeau greșit Râmniceanu.

Robert dădu din cap, incapabil să scoată un cuvânt.

— N-ar trebui să lipsească de la niciun ospăț, încuviință cu încântare boierul, înmuind o bucată de carne într-un bol și aruncând-o apoi în gură cu o mișcare scurtă.

— Dar chitrele?

Robert dădu din nou din cap și se ridică de pe divan. Se încurcă în cămașa lungă, pe care nu-și amintea când o îmbrăcase. Bărbatul ținti frigăruia spre el. Căpătul era ascuțit, dar lui Robert îi era prea foame că să-i pese de o scobitoare de fier. Realizând că nu fusese prea convingător, grăsanul cotrobăi printre perne și scoase o sabie impunătoare pe care, cu o agilitate neașteptată, i-o propti în dreptul gâtului.

— Șezi!

Era prima sabie pe care Robert o vedea vreodată. Era strălucitoare și părea foarte periculoasă. Cu un oftat jalnic, se așeză la loc pe divan.

— Mi-e foame, domnule. Fie-vă milă. N-am mâncat nimic de când sunt aici. Nici măcar nu știu de când sunt aici. Nu mă tratați ca pe un animal.

— Dacă ar fi după mine, aș turna sos de agrișe și peste conopida murată, continuă bărbatul, ținând încă sabia îndreptată spre omușorul lui Robert. În schimb, după gogonele nu m-am dat niciodată în vânt. Cu pepenașii murați da, altă poveste, îi înghit ca pe stafide.

Îl privi pe Robert cu atenție.

— Slavă Domnului, nici n-a trebuit să merg astăzi la târg ca să găsesc ce aveam nevoie. Cum te cheamă, domnule neînsemnat?

— Robert, îngăimă trist băiatul.

— Ce te aduce pe tărâmurile noastre? Zi drept.

Terminase de ronțait frigăruia și apucă repezior alta, scuipând o bucăciță de os pe covor. De sub divan se ivi o vietate țepoasă care se repezi să-l apuce. Logofătul puse o talpă lată între el și rămășițe.

— Ho, că nu dau turcii! Ariciul se uită nedumerit în ochii grăsanului până când acesta zâmbi și ridică piciorul. Înșfăcă osciorul cu oarecare demnitate și se retrase de unde venise.

— Așadar, ce te aduce pe tărâmurile noastre? Zi drept.

— Mi-e foame, spuse Robert cu voce mică. Își șterse lacrimile de frustrare cu un colț al cămășii. Simțea că are să leșine.

— De fapt, nici că mai contează. Vrei să îmbuci cevașilea? întrebă pe un ton înțelegător boierul.

— Da, rosti pierit Robert.

— Ai răpus pe cineva vreodată?

Robert căscă ochii.

— Nu, domnule, ce întrebare e asta?

— E mai ușor decât se zice, zise Romniceanu, ronțăind o aripioară. Și e plăcut. Acum, de ești iscusit la minte precum îmi închipui, știi ce se aștept de la tine.

Robert învățase limba engleză ascultând death-metal și black-metal. Puține cântece ale trupelor care se încadrau în această categorie nu vorbeau despre moarte, tortură sau masacre. Avea un vocabular vast în privința cuvintelor legate de suferință și durere. Își petrecuse multe ore plăcute măcelărind monștri în Doom, Quake și în shooter-ele care urmaseră. Îi plăceau filmele horror. Colecționa figurine cu Jason, Leatherface și Hellboy. Însă nimic din pasiunile acestea nu se reflectase vreodată în felul lui de a fi. În timpul liceului, când ziarele publicau tot felul de istorii tembele despre sataniști, orice individ cu părul lung era privit ca un potențial profanator de morminte. La petreceri se făceau întotdeauna două tabere: rockerii și ceilalți. Uneori ieșea cu bătaie. Însă nici atunci, când vreun cocalar imbecil își flutura pumnii mari prin fața lui, înjurându-l de mamă, nu-și imagina cum ar fi să omoare pe cineva.

— Aș face-o eu, mă jur, cu mâna mea, căci nețârmurită mi-e mânia, dar nu-i cu puțință. Din pricina arheului, niciun cetățean nu are cum purta pumnal pe străzile Cetății. Dacă pe ferentari îi poți duce c-o înșelăciune simplă, numai un neînsemnat adevărat îi poate sfânți pe stâlpnici.

Romniceanu scuipă un alt os, destul de mic, către Robert.

— Tu.

Robert simți că leșină la loc.

— Îți mai e foame?

— Îhî.

— O să mănânci cât te cuprinde stomahul acasă. De voiești ca la noapte să te hodinești în al tău așternut.

Boierul se ridică greoi, sprijinindu-se în sabie, încă molfăind. O bucățică de carne îi căzuse din gură și Robert se gândi, jenat, că ar fi fost în stare să o mănânce. Dintr-un dulap cu intarsii de bronz, acesta scoase o cutie din lemn prețios, cu încuietoare strălucitoare ce păreau din aur. Un sipet, își spuse Robert. În cutie, printre coliere, inele, lăntișoare și alte bijuterii, se aflau câteva telefoane mobile, printre care și un Nokia 3310 pe care Robert îl privi cu drag. De când ieșise din vagonet, era primul lucru cu adevărat familiar pe care-l avea sub ochi. Mâncăciosul pescui din cutie Ipod-ul lui Robert.

— Aiasta ce-i? Tot tilifon?

— E pentru muzică, explică Robert. Îți pui firele acelea în urechi și din el vine muzică.

— Aha, aprobă neconvins grăsanul. Dintr-acesta n-am mai oblicit. Mă miram eu că n-are slove să apeși. Voi ăștia de Afară, tot timpul vă schimbați giucărelele. De la an la an se înfățișează altfel. Dacă așa ar fi rostul și la noi, apăi s-ar duce toate pe apa Sâmbetei. Câtă viață mai are?

Robert nu se grăbi să răspundă. Un bărbat gras îmbrăcat ca un dregător de la curtea lui Ludovic sau Mircea cel Bătrân, mânuind un Ipod, era prea mult pentru Robert. Bănuind că l-a întrebat cât durează bacteria, răspunse precaut:

— Cred că vreo 6 ore.

— Atunci nu face trei pingele, oftă bărbatul. N-avem curent aicea.

— Nu vă supărați că întreb, dar ați fost vreodată...? întrebă Robert, arătând fără să vrea cu degetul spre tavan.

Dregătorul pufni.

— Că doar n-oi avea toate țiglele pe casă. Sus? Tu acuma socoti că ești subt București, nu? Romniceanu râse zeflemitor. Mi-aș putea jertfi zece minute și să te lămuresc. Da' cum nu socotesc că o ne mai videm vreodată, mai bine nu. Ții la aiasta? întrebă arătând spre player.

— Nu, spuse demn Robert.

Dacă grăsanul își închipuia că avea să omoare pe cineva pentru un copan prăjit sau ca să-și recupereze Ipod-ul, se înșela amarnic.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, bărbatul ridică din nou sabia și-o flutură amenințător.

— Dacă nu faci ce-ți poruncesc, negreșit ca-aicea o să-ți lași ciolanele. Și nu grabnic, ci în cazne cum nici n-ai cuprins cu mintea. Bagă de samă, ca să-ți scoți gărgăunii din căpățână: în Cetatea noastră tot rumânu', de la vlădică la opincă, e însemnat. Căci dacă nu e, nu-i de-al nost și dacă nu-i de-al nost, nu ne vrea binele. Când un ins e dezvăluit a fi fără pecete, orice prostovan poate să-l bage la jug, iar ferentarii să-l ucidă pe loc. Sorții ar trebui să-i mulțumești și să-mi săruți inelele c-ai nimerit la mine. Carsone! zbieră el.

Bărbatul îmbrăcat în negru intră în încăpere.

— Pregătește-l pe dumnealui, ordonă boierul. În două ceasuri îl urci în butcă.

— Cum poruncește domnia sa, vorbi pentru prima oară Carsone.

Avea o voce albă, fără inflexiuni, ca și cum ar fi avut coardele vocale din hârtie.

Plutind parcă printre mobile, slujitorul căută într-un cufăr, de unde aduse la lumină o pereche de pantaloni din catifea neagră, o cămașă asemănătoare cu cea a logofătului, dar de dimensiuni mult mai mici, și o haină lungă, de culoarea muștarului. În timpul acesta, Robert, cu un aer de câine bătut, urmări cum Romniceanu dă gata tot ce se mai afla pe masă.

Carsone dispăru pentru câteva secunde, revenind cu o tăviță de lemn pe care se aflau mai multe cutiute și ustensile. După ce-l îndemnă pe Robert să-și scoată cămașa, îl întinse din nou pe divan cu fața în jos. Cu mișcări precise, înfipse niște ace subțiri din oțel în spinarea băiatului, ca stegulețele pe o hartă de război. Deși nu simțea nicio durere, Robert gemu la fiecare împunsătură. În scurtă vreme, arăta ca un arici. Starea de slăbiciune în care băltea de când călcase în acest loc neprietenos făcuse loc unei senzații plăcute de relaxare. Nu protestă în niciun fel când slujitorul îi ridică părul ca să-i aplice o falsă pecete pe ceafă. După ce-i frecă locul cu o soluție mentolată, îl lăsa pentru o vreme în pace.

O jumătate de oră mai târziu, când Carsone îi scoase acele, încrederea în viață îi revenise complet. Robert privi către blidele

cu resturi de mâncare și nu mai simți niciun fel de poftă. E drept că arătau de parcă din ele hălăpăise o turmă de porci. În timp ce fluiera intro-ul de la *To Blossom Blue*, se îmbracă din nou cu hainele de dregător. Pantalonii, care-i veneau destul de bine, se strângeau cu un șnur gros la mijloc și cu un altul subțirel în dreptul gambelor. Spre fericirea lui, după ce-i cercetă bocancii, Carsone dădu aprobator din cap. Îi prinse o brățară roșie în locul celei albe primite la intrarea în Cetate. Îl privi din cap până în picioare. Pe fața lui se ivi o urmă de mulțumire, care dispăru ca o pală de vânt. Dintr-un buzunar aduse la lumină un degetar astupat cu ceară. Găuri capacul cu unghia de la degetul mic, care era mult mai lungă decât celelalte. Îl așeză pe o plăcuță de marmură neagră, potrivindu-l astfel încât din el să se scurgă un praf alb. Desfăcu un pachet de cărți de joc, extrase una și împărți cu ea praful în două linii. Logofătul Romniceanu își potrive un bețișor scobit în dreptul nasului și trase pe nări dâra mai lată. Îl îndemnă pe Robert să facă același lucru. Deși nu fusese amenințat cu sabia, Robert se supuse imediat.

Din acel moment, simți că poate să i se întâmple orice, că poate să facă orice. S-ar fi putut lupta cu zece cocalari, ar fi putut cânta impecabil *Master of Puppets* fără să fi pus vreodată mâna pe chitară, ar fi putut crea o aplicație care să revoluționeze file sharing-ul. Dacă ar fi fost o oglindă în încăpere, s-ar fi dus să-și arate mușchii.

Romniceanu îl privi zâmbind, cu un aer aproape părintesc. Scoase din sipet un inel pe care i-l trase pe deget.

— Mulțumesc, domnia ta, rosti solemn Robert.

— Așa te voiesc, ficior. Ai fi putut fi dregător la curtea mea. Asta dacă prietinii și tovarășii mei nu m-ar fi lăsat de izbeliște! Iar stâlpnicii, ah, stâlpnicii!

Încruntat, își ridicat arătătorul, amenințând într-o direcție imprecisă.

— Va veni și vremea mea!

— Nu mă îndoiesc, spuse Robert, făcând o plecăciune.

Era imposibil să nu se comporte ceremonios purtând o asemenea îmbrăcămintă.

— Poate că sorții o să ne mai aducă împreună cândva, zise logofătul, întinzându-i un cuțit subțire, cu miner de os, cu tăișul învelit într-o teacă de piele fină.

— Ține-l și folosește-l cu pricepere! Carsone o să-ți explice în butcă ce ai de făcut cu aiestă.

Înainte să iasă, Robert întoarse capul și-l văzu pe bătrân prăvălit pe un jilt, privind în gol, cu burta-i puhavă revărsându-se spre podea. Aproape că simți milă pentru el, deși cu ceva timp în urmă îl amenințase cu sabia.

Când ieșiră în stradă, vechiul lui prieten, duhul pestilențial ce-l întâmpinase la venire, îi dădu din nou binețe. De data aceasta, Robert nu mai fu atât de impresionat. La trăsură se afla înhămat un fel un taur, cum era cel pe care-l văzuse la Nicoară, ce se urni la o plescăitură de limbă a lui Casone. Trăsura avea roți solide, din lemn negru, fără despărțituri între spițe, ce se porniră să scrâșnească de câte ori se întâlneau bolovani.

Înainte de a urca cu un salt vioi pe capră, Robert răspunse cu grație temenelelor a doi țărănoi care erau cât pe ce să se izbească de el. Arăta și se simțea bine în noile sale haine, în deplină armonie cu lumea în care se afla. I se părea că vede prin pereții subțiri ai caselor pe lângă care treceau, că înțelege toate limbile care se vorbeau în jur pentru că, spre deosebire de Cavadia, pe ulițe păreau că umblă și vorbesc toate neamurile pământului. Un chip de fată din mulțime i se păru familiar, și în mintea lui se ivi Daria, pe care știa că o va suna imediat cum va ajunge în București, chiar dacă nu mai are telefon, ceea ce însemna, și mai bine, că se va duce direct la ea acasă. Nu-i purta pică nici lui Zor de Zeamă, pentru că-l ajutase să-și îndeplinească visul. Visul lui ascuns, care ieșise acum la iveală, era pe cale să se împlinească. Uită de el când privirea îi fu atrasă de o firmă mare pe care scria „Spițerie”, unde Robert recunoscuse stilul inconfundabil al maestrului Lipann. Se uită în sus și înțelese că, deși ceea ce se afla deasupra nu era chiar un cer, nici nu era departe de a fi unul. Se întinse pe capră ca să mângâie blana animalului. Curenți electrici îi străbătură corpul, ca o baie de fulgere. Îi veni o idee pe care, dacă ar fi pus-o în aplicare, ar fi schimbat viața locuitorilor din Cetate. Își aduse aminte de chipul ridat și aristocratic al administratorului de bloc, o femeie de modă veche care-l servise o dată cu dulceață de nuci verzi, pusă într-o farfuriuță delicată. Din altă cameră se auzea tusea soțului ei, care era bolnav de ani de zile și nu mai ieșea din casă. Mâna lui Carsone îl trase înapoi tocmai când se pregătea să pună în faptă dorința de a înainta călare până în sala teatrului, ca un mare domn ce era.

— Șezi frumos, streine, îl muștră slujitorul. Ascultă aicea!

Pe măsură ce afla ce are de făcut, ochii lui Robert străluceau

tot mai intens. În ciuda lipsei de concentrare de la mai devreme, acum simțea cum fiecare cuvânt auzit i se sapă în creier. De fapt, nu simțea, ci vedea cum un sculptor, care semăna cu Brâncuși pozat în atelierul din Paris, cioplea cuvinte pe plăcuțele de bronz în care se transformase creierul lui.

Zgomotul copitelor pe dalele de piatră răsunau ca un *beat* de muzică făcută în *Abletone*. I-ar fi prins bine să aibă iPod-ul la el, se gândi Robert. Parcă nu mai ascultase muzică de ani de zile. Oare ce muzică ascultau oamenii ăștia? Cum ar fi fost dacă le-ar fi pus *Moonspell*?

În mijlocul pieței se afla un complex monumenta, care din depărtare arăta ca o pădure de granit. Când se apropiară, Robert observă cu uimire că trunchiurile erau de fapt coloane împodobite cu desene și inscripții, terminate cu platforme alcătuite dintr-o singură lespede. Pe fiecare dintre ele se aflau indivizi scheletici, îmbrăcați doar cu o legătură de pânză în jurul soldurilor. Cei mai mulți dintre ei erau cufundați în meditație, alții stăteau întinși, odihnindu-se sau conversându-se între ei.

— Ce e asta... Cine sunt ăștia? întrebă tulburat Robert, cuprins de o senzație inexplicabilă de pioșenie.

— Stălpnicii, răspunse Carsone, fără să mai adauge nimic, ca și cum un singur cuvânt ar fi fost suficient.

Trase de hățuri puternic spre dreapta și animalul fornăi subțirel, mai mult un mieunat decât un nechezat.

Când ajunseră în fața teatrului, o clădire masivă, rotundă, cu ferestre mici, efectul prafului se dusesse. Pe Robert îl apucă disperarea.

— Sunt doar un IT-st! strigă, refuzând să coboare. Am o muncă plicticoasă! N-am făcut rău la nimeni! N-am omorât pe nimeni niciodată!

Se întoarse surescitat spre Carsone:

— Acum câțiva ani, eram cu niște prieteni la mare și am dat peste o piscică. Unul a avut ideea să turnăm benzină pe ea și să-i dăm foc. Eram beți și am fost de acord. Sărăcuța a luat foc. Eram beți, pe urmă mi-a părut rău de tot. Dar n-am omorât pe nimeni niciodată...

— Știu, spuse blând Carsone. E prea târziu acum. Oamenii sunt subțiri, nu deasupra lor. Dacă nu-l ucizi pe ispravnic, tu vei fi cel ce va sfârși ucis. Și-ar fi păcat de tinerețile tale să faci vreo neghiobie.

Se căută în buzunar, de unde apăru o punguță de piele. În ea se aflau frunze cu nervuri, asemănătoare cu cele de ficus, dar mai mici. Îi întinse una lui Robert.

— Mestecă! O să-ți vii în simțiri numaidecât.

Deși nu călcase în viața lui într-o biserică, Robert își făcu cruce și băgă o frunză în gură. Simți numaidecât cum îl cuprind de amăreală, dar și cum cuvintele săpate mai devreme în tăblițele minții începeau din nou să strălucească.

După ce trecură de arcada de marmură de la intrare, în fața lor apăru o femeie zdravănă care purta aceleași uniformă ca și indivizii de la gara de vagonete. În locul căciulii de blană avea o bonetă roșie. Le cercetă cu luare aminte brățările și cefe, cât și cele două plăcuțe subțiri de aramă pe care se afla gravată harta teatrului. Locul lui Robert era marcat cu o flăcăruie sta-cojie. Pe spatele plăcuței se putea descifra semnătura artistului: Gologan.

În spatele lor se afla o ceată veselă, a cărei larmă nu trecea neobservată. Cu o singură excepție, o brunetă micuță încălțată cu sandale romane, toate fetele aveau în picioare cizme colorate de cauciuc. Una dintre ele, îmbrăcată cu un fel de fustă pantalon, strânsă cu o cataramă de dimensiunea unei farfurioare de cafea, chicotea la orice remarcă a celorlalți. Un ilic cu nasturi supradimensionați, alungiți ca niște gloanțe, îi completa ținuta. Alte două fete, care păreau nedespărțite, își ascunseseră părul sub peruci roz. Cea mai înaltă purta o rochie cu imprimeuri cu unelte de tâmplărie, rindele, tesle, fierăstraie, dălți. O blăniță roșcată de jder îi înconjura gâtul subțire. Cealaltă, care avea fruntea boltită și ochii migdalați, îmbrăcată cu o cămașă roșie, cu guler răsfrânt, peste care atârnav două șiruri de mătânii din lemn negru, îi spuse primei, după ce aruncă o privire în foaier:

— Ce plictis!

— S-a stricat și locul aiasta! confirmă scârbit un tip cu pantaloni scurți și cu bretele.

În barbă purta cochec penele unei păsări de mici dimensiuni, sugerând cum că ar fi dormit într-un hambar. Băieții care gravitau în jurul lor se mândreau cu diferite grade de pilozitate pe față, începând de la neras de două zile la bărbi serioase, de prelat, însă frumos tunse și periate. Pentru a-și compensa poate statura firavă, un puștan ai cărui pantaloni negri de piele îi

puneau în evidență oasele pelvisului, își ținea ridicate cu uleiuri vârfurile mustății. Un altul, care nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, vârsta lui Robert, se echipase cu o uniformă care se voia ironică la adresa ferentarilor. În loc de verdele vânătorească, cojocul și căciula sa aveau o nuanță liliachie. Alți doi purtau pe deasupra cămășii veste brodate, cu nasturi falși din smocuri de blană roșcată. Fără excepție, și fetele și băieții aveau agățate de gât traiste de pânză sau genți de piele, a căror curea era trecută peste piept. Pe bluza unuia scria: „6 sași în 9 saci”. Șasele și nouăle erau mult mai mari decât literele, astfel că părea că poartă un fel de tricou de rugby. Deși și-i imaginase ceva mai în vârstă, cu siguranță că aceștia erau hipjderii de care-i spusese Gopin. Poate că unul dintre ei era chiar Lipann.

Ceilalți oameni strânși în holul teatrului păreau că reconstituie o curte de domnitor. Peruci pudrate, dar și cușme de zibelină, pantaloni bufanți, dar și colanți negri, cizme de piele, mătăsuri, topazuri, conduri, volane de dantelă, cămăși de satin, jileci de catifea. Cei mai în vârstă purtau caftane până la genunchi ce atârnavă ca niște perdele grele. Poate de la combinația de praf alb cu frunzele magice, sau poate pur și simplu, Robert se simțea din ce în ce mai confortabil în noile sale haine. Cu excepția zilelor în care avea întâlniri cu oameni importanți, când se străduia să-și poarte singurul costum, ținuta lui zilnică era compusă de ani de zile din bocanci, blugi negri, tricouri metaliste și geaca de motor. Deși la început îl priviseră circumspect, cei de la birou se obișnuiseră cu stilul vestimentar monoton. De ziua lui, ca semn de acceptare deplină, îi făcuseră cadou un hanorac cu *So Fell Autumn Rain*.

Pe lângă hipjderi și nobili, în foaier se mai aflau și oameni obișnuiți, îmbrăcați în ȋtari albi și cămăși lungi și curate, strânse în chimire. Purtau opinci și cojoace, iar în mâini strângeau cușme de astrahan. Un băiețel durduliu, cu părul tuns castron, umbla printre oameni cu o lădiță prinsă de gât cu o sfoară roșie pe care se aflau sticlute mici cu limonadă și frunze de busuioac. Robert vru să-și cumpere ceva de băut, dar Carson, ale cărui haine mohorâte îl făceau să arate ca un corb într-o colivie cu păsări exotice, îi făcu semn să se abțină. Din sală se auzi bătaia gravă a unui gong, semnal pentru mulțimea ce se răsfirea de îndată pe cele trei porți înalte.

— Tărie și curaj, îi ură Carsone, înainte de a se amesteca printre oameni, aruncându-i aceeași privire ternă de la prima întâlnire.

Conform instrucțiunilor primite în trăsură, Robert se îndreptă spre scările de piatră, înconjurat de gașca de hipjderi. Aceștia rămaseră la primul etaj, iar băiatul, împreună cu câțiva boieri, urcară la cel de-al doilea. Aici se afla un hol lat, acoperit de scânduri băițuite, pe pereții căruia fumegau torțe. Călcând apăsător, nobilii intrară în lojele lor, așa că Robert rămase singur. Nu reușea să-și dea seama unde se afla locul său. Întrucât holul era circular, se trezi din nou în dreptul scărilor.

Într-una dintre loji, cu ochii închiși și mâinile împreunate în dreptul pieptului, se afla un bărbat slab, acoperit de ceea ce părea o mantie albă. Când ajunsese în dreptul lui, Robert simți cum stiletul devine fierbinte.

Fără să se întoarcă, stâlpnicul deschise ochii pentru o clipă, își trosni degetele, apoi și le împreună la loc. Robert o șterse de parcă l-ar fi fugărit cineva.

Pe coridor mai apăruseră doi bărbați înalți, cu părul prins în coadă, discutând într-o limbă care semăna foarte bine cu româna, dar din care Robert înțelegea doar cuvinte dispartate. Îi urmări cum privesc tocurele ușilor. După ce dispărură, descoperi că pe grinzile de lemn se aflau săpate desene ce corespundeau semnelor de pe plăcuță.

În lojă, care nu era mai mare ca trăsura cu care venise, se aflau două scaune de lemn sculptat. Pernuțe de catifea roșie le făceau mai confortabile. Cu un oftător de ușurare, Robert se trânti pe cel mai apropiat de ușă. În scurtă vreme, celălalt loc fu ocupat de un bărbat înalt, cu fața întunecată, acoperită de o barbă căruntă. Privi spre Robert cu oarecare surprindere, apoi dădu ceremonios din cap. Robert îi răspunse tot printr-o aplecare a bărbiei și, încercând să-și ascundă tremuratul, se cuibări mai bine în moliciunea pernei.

În mod cert, locurile la teatru se dădeau în funcție de statutul social. La parter, spectatorii stăteau ca la peluză, în picioare, prea aproape de scenă ca să aibă o perspectivă largă. Cei din clasa de mijloc, printre care și hipjderii, ale căror blănițe scânteiau în mulțime, se aflau la primul etaj. Nobilii se lăfăiau la cel de-al doilea. Robert își privi cu mândrie inelul care-i oferea acest statut, apoi se uită în sus. Teatrul nu avea tavan. O lumină

gri-albastră, difuză, cobora până în mijlocul sălii, unde se afla scena rotundă, din lemn deschis la culoare. Pe ea se afla doar o masă lungă, înconjurată de un șanțuleț, iar la distanță de un metru era balustrada care o separa de public.

Un nou dangăt de gong răsună în clădirea teatrului. În fața publicului apărură două siluete înveșmântate în robe, una neagră și alta roșie. Salutară printr-o plecăciune scurtă și așteptară, cu brațele încrucișate peste piept, până când mulțimea își potoli treptat larma. Când în sală se înstăpâni o tăcere deplină, cei doi ieșiră. Reveniră în scurtă vreme, purtând o targă în care, judecând după efortul pe care-l depuneau, se afla un corp greu. Îl așezară pe masă și, după o pauză dramatică, dădură la o parte pânda albă.

Mulțimea începu să aplaude zgomotos. Vecinul de lojă al lui Robert se întoarse spre acesta și făcu un gest disprețuitor către publicul de jos. Abia acum Robert observă alunița ca o pată de cafea ce i se întindea pe încheietura stângă. Fără îndoială, era Licărete. Pumnalul atârna greu în buzunar, așteptând momentul potrivit când va fi nevoit să-l folosească.

Trupul de pe masă nu aparținea niciunei rase cunoscute. Era, fără îndoială, umanoid, pentru că era înzestrat cu cap, trunchi și patru membre, distribuite cam în același fel ca la oameni. Totuși brațele, care după cum atârnavă păreau lipsite de oase, se aflau mult mai aproape de așa-zisele picioare. Fața conținea orificii pentru respirat și globi oculari, lipsiți de pleoape, dar nimic care să poată fi considerată gură. Poseda în schimb o bărbie osoasă, ascuțită, terminată cu peri aspri, cenușii.

Roba în negru scoase de sub masă o cutie metalică. În ea se aflau instrumente metalice ascuțite, pe care le prezentară mulțimii. Roba roșie le numi pe fiecare, dar Robert nu înțelese niciun cuvânt. Apoi, cu o voce gravă, anunță că trupul provine de dincolo de insulele Blajinilor. Când roba neagră luă un bisturiu și, cu o mișcare fermă și lină, secționă trupul începând cu ceea ce părea un fel de bărbie și terminând în despărțitura membrelor inferioare, Robert își dădu seama că ceea ce se întâmpla în fața ochilor avea tot atâtea în comun cu teatrul ca un accident de mașină. Toți cei prezenți, inclusiv tinerii îmbrăcați fisticuiu, se strânseseră acolo să vadă cum doi maniaci disecă un cadavru al unei bestii. Își întoarse capul scârbit, mișcare care nu scapă vecinului său.

— Prima oară? întrebă.

— Da, șopti Robert.

Carstone îi poruncise să nu scoată niciun cuvânt în prezența lui Licărete, pentru că accentul l-ar fi dat de gol.

Bărbatul dădu înțelegător din cap.

— O disecție faină, domnul meu, trebuie să răspundă celor patru întrebări esențiale: *Cum se hrănește, cum se înmulțește creatura, cum a murit, care a fost ultimul ei vis?* Maestrul Vitican este cel mai bun anatomist pe care-l are Cetatea, mai spuse înainte să se întoarcă către scenă.

Datorită inciziei, corpul despicat în două dezvăluia un țesut gras, buretos, străbătut de canale. Ispravnicul Licărete își puse la ochi un lornion. Cu un gest dramatic, maestrul Vitican îi indică ajutorului său ce instrument să folosească pentru etapa următoare a operației. Era un cleștișor de oțel, pe care acesta îl utiliză pentru a trage de pielea ființei, fixând-o cu un cuișor de suprafața mesei.

Dacă ar fi avut ceva în stomac, probabil că Robert ar fi vomitat. Icnii scurt. Mațele-i bolboroseau ca o instalație de toaletă. În ciuda repulsiei pe care o simțea, ceea ce se avea în fața ochilor era fascinant. Antonia avusese dreptate. Dacă scăpa de aici, ar fi avut ce scrie sau măcar ce povesti. Desigur, ar fi fost socotit ținut dacă n-ar fi spus că e ficțiune.

Silueta îmbrăcată în robă neagră își ridică un pic gluga ca să-și șteargă fața de transpirație. Robert constată că era o fată, ba chiar una cu trăsături foarte drăguțe.

Maestrul emise un sunet ca un lătrat scurt și bisturiul mânuit de ea coborî în profunzimea toracelui, alunecând printre oasele subțiri, dispuse ca un pieptene curbat. Un lichid vâcos, galben ca fierea, începu să se scurgă în șanțul din jurul mesei.

Oricât de obișnuși ar fi fost locuitorii Cetății cu duhurile, cei din rândul întâi se țineau de nas. Nici cei care își introduseseră în nări frunzulițele de busuioc pe care le cumpăraseră mai devreme nu păreau mai fericiți.

Maestrul cotrobăi cu o lopățiță în interiorul creaturii, dar și-o retrase repede. Părea că prepară un fel de mâncare în timp ce rostea cu voce baritonală un poem. Robert nu pricepea nimic, dar publicul încetă să se mai agite.

Fata începuse să depărteze oasele cutiei toracice. Înăuntru, ca într-o colivie, se aflau ascunse organele ființei, niște ficați

mai mari, de culori distincte, palpitând ca niște cățelandri adormiți. Vîtican încheie incantația în limba necunoscută și explică etapa următoare, în care organele interne vor fi îndepărtate și analizate separat.

După ce-l agită, roba neagră scoase capacul unui recipient de sticlă. Înăuntru se afla un lichid transparent pe care îl turnă peste organe cu delicatețea unei gheîse care pune ceaiul în ceșcuțe.

Așa începu nebunia.

Ficăței prinseră să se foiască și să se desprindă unul de altul. Fata se dădu un pas în spate tocmai în momentul când unul dintre ei, de culoarea prazului, sări direct pe fața maestrului. Acesta se prăbuși în genunchi, dând din brațe și încercând în zadar să-l desprindă. Cel de culoarea vișinelor putrede se lipi, cu un zgomot sinistru, de gâtul unui spectator care căzu peste balustradă. Lumea de la parter începu să urle și să se îmbulzească spre ieșire. Hainele negre ale lui Carsone dispăruseră în mulțime. Cei de sus priveau cu interes învâlmășeala. Hipjderul mustăcios scosese o foaie de hârtie, încercând să prindă într-o schiță ceea ce se întâmpla la parter. Se opri doar în momentul în care, proiectat de unul dintre tentacule, cel de-al treilea organ, brun ca blana de urs brun, săltă până în peruca roz a unei fete. Urletul ei stârni panică în întreg etajul întâi. Oamenii începură să se precipite pe scări. Ultima creatură, cea de culoarea oului de rață, rămăsese pe fundul coliviei, scoțând un fel de triluri, deși nu părea să aibă niciun orificiu.

Cu mâna încheștată pe stiletul otrăvit, Robert îl privi intens pe Licărete, care urmărea cu interes netulburat ceea ce se întâmpla pe scenă. În minte îi veniră versurile unei piese *Lake of Tears: The hour late, outside it's dark, you better stay inside now, or you may get caught in my wrath, and I will send the demons, you'll run but you cannot hide, and I will send all my minions, to haunt you*. Se strecură din lojă în timp ce le fredona. Conform indicațiilor lui Carsone, câțiva metri mai la dreapta, pe peretele opus, ar fi trebuit să fie o ușă. Descoperi o placă de lemn încastrată în zidul alb. O atinse. Era ușoară ca un carton. O dădu la o parte. Se afla în ceea ce putea fi numită scara de serviciu, îngustă și cufundată în beznă.

Pereții groși înăbușeau hărmălaia așa că, atent să nu-și rupă gâtul pe treptele înguste, Robert nu se mai gândi la ceea ce se

întâmpla înăuntru. Ca să evite să dea peste Carsone, nu se oprit la parter și coborî mai departe, în căutarea unei alte ieșiri. Din câte știa, teatrele aveau intrări separate pentru actori și angajații instituției. Nu era un teatru obișnuit, dar monstrul ăla nu intrase pe poarta principală. Îl dureau oasele, o durere surdă, nelocalizată precis, care-i încetinea elanul. Foamea îl chinuia ca o febră. Amăreală îi cuprinsese din nou gura, o simțea ca și cum ar fi zdrobit aspirine între dinți. Când ajunsese la ultima treaptă, înfipse torța într-o crăpătură din zid. Avea nevoie să se adune un pic. Era primul moment de singurătate de când se trezise în nenorocitul de vagon. Mirosea a pivniță, a lemn mucegăit și piatră umezită. Știa că trebuie să găsească o cale să se întoarcă. Ceea ce îl adusese aici, îl putea duce înapoi.

Din întuneric se auzi un foșnet. Fojgăitul se repetă, de data asta mai puternic, completat de un zgomot de pași. Fără să-și dea seama ce face, apucă de jos o bucată de lemn pe care o aruncă în direcția de unde proveniseră sunetele. Cineva scoase un țipăt. După tonalitatea ascuțită, vocea aparținea unei fete. Cu emoție, se gândit că ar putea fi ajutorul maestrului Vitican, care-și căutase refugiu în același loc ca și el. În același timp, în mod absurd, își închipui că ar putea fi monstrul de pe masa de disecție. Precaut, își căută stiletul. Cu torța în cealaltă mână, înaintă până desluși o siluetă firavă.

Palidă, ușor lugubră, figura Ruxandrei apăru în spatele flăcării. În mod neașteptat, vederea ei îi declanșă lui Robert un val brusc de furie. Din cauza ei strângea acum între degete un cuțit otrăvit, a cărui înțepătură ar fi urmat să ia viața unui om. Din cauza ei ajunsese prins într-o țesătură de evenimente incontrollabile care erau departe de a se fi sfârșit. Din cauza ei rămăsese fără Ipod. Din cauza ei și a Antoniei. Și a lui. Oftând, băgă stiletul în buzunar.

— What the fuck! exclamă fata. Care-i treaba cu săbiuța aia?

Robert trase aer în piept. Nu crezuse că-i va fi vreodată atât de dor să audă o înjurătură în limba engleză. Privi chipul speriat al fetei și furia îi trecu așa cum venise. Își aduse aminte de urmărirea din metrou. De seara dinainte când, cocoțați în patul confortabil, se uitase cu Antonia la un film vechi cu jurnaliști, în care toate personajele vorbeau unul după altul, fără pauze, dând numai replici memorabile. Își petrecuse restul nopții în sufragerie, tresărind la fiecare zgomot venit dinspre camera Ruxandrei și tânjind oarecum să se afle în camera Antoniei.

— E o poveste lungă.

— Ce cauți aici?

— Ce cauți tu aici?

— Aici trăiesc, spuse cu voce joasă Ruxandra. Adică și aici.

În fine, e o poveste lungă.

— Nu înțeleg, zise băiatul. Cum adică și aici?

— Nu cumva m-ai urmărit? răspunse fata cu o întrebare.

Robert tăcu.

— Pe bune?

— Da, zise spășit Robert.

— De ce?

Robert tăcu din nou.

O vreme nimeni nu mai spuse nimic.

— Și camera din București? întrebă băiatul.

— Ce-i cu ea?

Ruxandra se panică brusc.

— Spune-mi, ai mâncat ceva până acum?

Întrebarea fetei avu impactul unui pumn în stomac.

Încovoiindu-se, Robert se lipi de perete. Niște urme de salivă atenuară amăreala din gură.

— Ai ceva de mâncare la tine? Spune-mi că ai. N-am mai mâncat de un car de ani.

— Slavă Domnului, răsuflă Ruxandra ușurată. Atunci ai scăpat. Hai să o tăiem de aici. Într-un sfert de oră suntem la Enciu.

Robert o privi întrebător.

— Dacă ai fi mâncat ceva, orice, n-ai mai fi putut mânca nimic din altă parte, explică fata. Și ai fi fost silit să rămâi aici pentru totdeauna...

— Nu înțeleg, clătină din cap Robert. Despre ce vorbești?

— Ai iPod?

— Am avut, oftă Robert. E într-un sipet acum.

— Deci știi cum e: dacă-l setezi pe un PC, nu poți să-l folosești pe Mac și invers. Așa e și e și cu mâncarea. O dată ce organismul tău primește hrană din Cetate, nu mai poate procesa alt tip de hrană. E un proces, din câte știu, ireversibil, pus la punct de stâlpnici, ca nimeni din Cetate să nu-și mai imagineze vreodată că ar putea pleca de aici. Ești sigur că n-ai mâncat nimic? Ai băut apă?

Robert își plimbă limba peste buzele uscate.

— Nu cred. Am tras niște... ezită. Nimic...

— Strașnic! Haide!

Cu un gest tandru, fata îl luă pe Robert de braț și-l direcționa către un culoar ce se deschidea dintr-o firidă. Merseră prin întuneric mai bine de zece minute. Ce ironie, se gândi Robert, să mergi prin subteranele unui oraș subteran. La un moment dat, din spatele pereților se auzi curgerea unei șuvoi, ca și cum tunelul ar fi traversat o apă. Când torța era aproape să se stingă, ieșiră la suprafață printr-o poartă de lemn pe care fata o deschise cu o cheie. Se aflau într-un depozit. Sute de saci stăteau stivuiți unul peste altul, ca niște metereze. Robert era frânt.

— Să facem o pauză, zise.

Efectul prafului dat de Carson se dusese de mult. Avea picioarele moi și-l durea cumplit capul, ca și cum ar fi avut gripă și ar fi fost mahmur în același timp.

— Mai e puțin, spuse fata.

După ce ajunseră pe o stradă lată, pietruită, opriră în fața unei fântâni asemănătoare cu cea pe care o văzuse la intrarea în Cetate. Vechiul lui tovarăș, duhul pestilențial, era acolo, dar nu-i mai păsa de el. O femeie pătrătoasă, cu două boccele trecute peste umăr, își aștepta răbdătoare odraslele, o fetiță și un băiețel, să termine de băut. Deși terminaseră, se jucau cu jeturile de apă. Privindu-i pe copii, lui Robert i se făcu foarte sete. Își simțea limba umflata și moale. Vru să se îndrepte spre peștii-tășnitoare, dar fata îl trase de mânecă. Înghiți în sec și continuă să meargă printre case și magazine până la o poartă mare. Pe arcada de deasupra intrării scria: Enciu. Robert pricipu că ajunseseră la gară. Se uită la Ruxandra. Pe chipul ei se ghicea melancolia.

— Și tu? Rămâi aici?

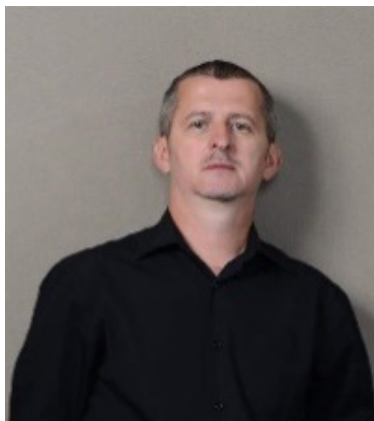
— N-am de ales, zise fata. Aici lucrez. Uneori..., mai zise ea și se opri. Când o să-l găsesc pe..., începu din nou, o să găsesc o cale să rămân... E o istorie complicată. Poate o să ți-o povestesc cândva.

— Atunci să ne vedem în București.

— Ne vedem în București, repetă fata întinzând-i doi pitaci. Al șaselea tunel din dreapta, mai spuse și plecă.

La intrare se afla un alt flăcău voinic. Robert știa acum că e un ferentar. Îi întinse monedele și acesta le luă fără să scoată vreun cuvânt. Era o sală la fel ca cealaltă, cu pereții scobiți în pământ, ca un mușuroi. Deși era aproape pustie, nu părea mai

mare. Câțiva oameni stăteau întinși pe desagii goi. Un tânăr cu cușma dată pe ureche încerca să cânte la frunză. Nu prea se pricepea, și tovarășul lui îi făcu semn să înceteze. Robert se îndreptă spre locul indicat și se așeză în fața acestuia. Din obișnuință, se scormoni după Ipod, dar haina n-avea buzunare.

OVIDIU VITAN

Ovidiu Vitan a avut povestiri publicate în anii '90 în revista și almanahul *Anticipația*, revista *String*, ziarul *Cotidianul*. A publicat în volumul colectiv ***România SF 2001***, iar în 2016-2017 i-au apărut trei volume de povestiri SF la editura Pavcon. Redactor la revista *Biz* și corector la Institutul de Studii Politice și Relații Internaționale al Academiei, dar și traducător pentru Netflix. Absolvent al Facultății de Limbi și Literaturi Străine a Universității București.

CUTREMURARE

Onesa râdea din toată inima, în timp ce unchiul Sile povestea, râzând el însuși, cum îi propusese unei țigănci să-i ghidească el în ghioc, iar aceasta declanșase o viitură de înjurături și pentru a o opri fusese nevoia de intervenția armată a bulibașei — a se citi cu parul din gard. De fapt, toți se prăpădeau de râs, iar vărul ei, dolofanul Gică, sprijinit de vitrină, hohotea atât de tare, încât geamurile acesteia și bibelourile zornăiau isteric, de păreau să râdă și ele. Mai ciudat, își dădu seama ceva mai târziu Onesa cu jumătate de gând, începu să fie când Gică se îndepărtă și totuși vitrina continuă să se miște și să zornăie... De fapt, stai, toată camera se clătina; bibelourile nu râdeau, ci mai curând țipau speriate, așa cum făceau și Onesa și toți din încăpere, îngroziți, în timp ce lumina se stinse brusc și tot apartamentul, cu mobile și oameni, se zgâlțâia în beznă...

— Cutremur!... strigă ea și își dădu seama că se trezise țipând.

Când văzu că era la ea acasă, în sat, la curte, se mai liniști puțin.

Tatăl ei apărui în ușă, cu o figură obosită, nedormită.

— Sunt bine, tată... Am visat iar că era cutremur.

Onesa ieși la poartă. Era o dimineață rece și sumbră. Îți venea greu să crezi că după nenorocirea de aseară totul era neschimbat aici. Câmpia care se contopea în depărtare cu norii, munții calmi de dincolo de sat, râul tulbure, uriaș și liniștit, care curgea indiferent.

— Onesa!

Nu se așteptase în niciun caz la vocea asta. Se întoarse — Horia îi zâmbea, de peste drum, în fața porții lui. Ce căuta el acasă? Nu era la facultate, în București? Numai el mai lipsea...

Dar bineînțeles, își dădu seama în aceeași clipă. Se vede că Horia venise acasă din cauza cutremurului. Îi făcu semn din cap, fără să-i zică nimic.

Se pomeni deodată că ar fi vrut să sară și să-l ia la palme, să-l lovească cu pumnii, ca să se mai liniștească. Firește, nu

putea. Și sub nicio formă în fața porții, unde-i putea vedea toată lumea.

— Ce faci? o întrebă Horia, ajuns lângă poarta lor.

— Nu știu.

— Toți suntem puțin confuzi, îi zâmbi el.

Zâmbetul ăla al lui nesuferit!

— Am dormit cam târziu...

— Măcar ai dormit.

— Vorba vine somn... Am adormit spre dimineață, și cum adormeam, visam iar... și mă trezeam... și tot așa.

— S-a simțit așa rău aici?

— Am fost în oraș, la bloc... Parcă și acum, aici, în curte, simt cum se mișcă...

— Te cred. Sărut mâna, tanti Lenuța! strigă el deodată către mama fetei. Voiam să vă întreb dacă o lăsați pe Onesa la o plimbare cu barca!

— Ce barcă visezi?! protestă Onesa, revenind la starea inițială.

— Sigur, Horia, o să-i facă bine...

— Nu merg nicăieri, mamă! strigă Onesa.

— O să-ți facă bine să plutești puțin pe râu. Hai, fă o plimbare cu Horia.

— Dunărea e furioasă, făcu Onesa o ultimă încercare.

— Nu mai furioasă ca tine, râse mama ei. Aveți grijă!

Horia vâslea cu siguranță, în timp ce barca își făcea loc discret printre valurile mici. Era pe porțiunea liniștită, unde nu trebuia să se lupte cu râul. Onesa își dădu seama că, deși îl știa pe Horia de-o viață, parcă prima imagine pe care o avea în minte despre el îl înfățișa vâslind, cu brațele puternice trăgând la rame atât de tare încât parcă împingea toată Dunărea spre mare. „Prostii de puștoaică îndrăgostită!” își spuse ea, scuturând capul pentru a goni gândul.

— Țânțari? întrebă el râzând.

— Unde ai mai văzut tu țânțari în martie?!

— Tu parcă ai văzut unul...

— Da, și l-am gonit. Gonesc tot ce mă enervează.

— Și ce te enervează acum cel mai rău?

Onesa zâmbi și își feri privirea, uitându-se spre Dunăre.

— Nu știu ce idei îți faci tu, îi spuse fata continuând să nu se uite spre el.

— Nu sunt idei, Onesa. Pentru că nu vin din cap. Vin de mai jos.

Fata se întoarce brusc spre el, cu ochii măriți.

— Nu, stai, râse Horia. Am vrut să zic de aici.

— Adică ce vrei să insinuezi? Că ai inimă?

— Onesa...

— Ascultă, a fost o sărutare și atâta tot! Îi aruncă ea. O greșeală, care fii sigur că n-o să se mai repete!

— Ah, dar știu foarte bine că n-o să se mai repete.

Fata îl privi cu multă îndoială, dar, spera el în ascuns, și curioasă. Barca se oprise, începuse să iasă puțin soarele, iar un șlep venea molcom din amonte. Cum adică să nu se mai repete?...

— Și deci ai fost ieri la Cernavodă, îi spuse Horia.

— Din toate zilele, tocmai ieri a trebuit să mergem acolo, la etajul 4!

— Dar știu că-ți plăcea să mergi la Cernavodă...

— Îmi plăcea, ridică ea din umeri.

— Se pare că nu e mereu la fel.

— Adică ce vrei să zici?

— Nici sărutul ăla n-o să se mai repete. Următorul o să fie altfel! spuse el zâmbind și privind-o cu mult curaj în ochi.

Onesa luă apă din râu și-l stropi, ceea ce păru să-l amuze nespus.

— Încurajator, opină Horia. Dacă nu-ți plăcea sărutul ăla, făceam cunoștință nu cu o mână de apă, ci cu toată Dunărea!

— Măi, măi, ce deștept ești tu! Te-ai șmecherit rău la București!

— Să știi că e frumos Bucureștiul și mi-am făcut prieteni... dar m-aș simți mai bine dacă ai fi și tu acolo.

Onesa chiar roși de-a binelea. De rușine, de bucurie, de nervi? Nici ei nu îi era foarte limpede, iar acest lucru o înfurie și mai mult.

— Horia, trebuie să înțelegi un lucru. Nu aș veni cu tine la București, la ne-București, la Honolulu, pe altă planetă, că tot îți plac ție planetele, n-aș veni nicăieri și n-aș fi prietena ta... nici dac-ai fi singurul om de pe pământ! Ba nu, mint, dac-ai fi singurul om de pe Pământ aș veni!

Tânărul continua să fie amuzat și reîncepu să vâslească, aparent fără mare efort.

— Ești și mai frumoasă atunci când ești furioasă, îi aruncă el, dar ești de-a dreptul superbă când faci afirmații hazardate.

— De fapt, ce ai tu cu mine? izbucni ea. Tu o să rămâi la București, o să te faci fizician, o să citești cu planete și extraterestri și alte bazaconii care nu există. Eu o să rămân aici, în sat, toată viața. Mie îmi place aici. Poate lucrez pământul, poate mă fac învățătoare, cine știe? Și crezi că nu știu că mamei îi place de tine? Păi daaa, mă și vede cu tine la braț pe uliță, ia uite, Oana s-a măritat cu Horia, mândria satului, student la București, sportiv, la naiba, chiar și scriitor științifico-fantastic! Deși, dacă-i spun că m-ai sărutat atunci, cred că te fugărește cu furca prin toată Capidava!

Horia o ascultase cu mult interes, râzând în hohote, dar nu încetase să vâslească în tot timpul ăsta.

— Înțelegi, domnu' astronaut? Eu cu tine, împreună? Abia asta e ceva științifico-fantastic!

— Permite-mi să te contrazic, spuse el și barca se opri în noroi. Horia legă parâma de o cracă ieșită din apă, sări sprinten din barcă și făcu câțiva pași prin noroi, până ajunse pe iarbă.

— Ce îți imaginezi că faci?! îl întrebă ea uimită.

— Ai zis că ai fi prietena mea dac-aș fi ultimul om de pe Pământ! Ei bine, draga mea Onesa, uite-mă, sunt singurul om de pe pământ!

— Ce?!

— Vezi insulița asta?

— Normal, o știu de când eram mică, cum să n-o văd?

— În jur e apă. Aici e pământ. Și sigur nu mai e nimeni pe insulă acum. Așadar, sunt singurul om de pe pământ!

Onesa se făcuse roșie ca focul la față și, mai mult ca să-i dovedească faptul că nu era impresionată, sări și ea din barcă și urcă pe mica insulă pustie, acoperită cu o pădurice deasă, chiar vizavi de satul lor.

— Vin și eu mai mult ca să văd ce prostii mai poți avea în cap. Așa se cuceresc fetele la București? îi ceru ea socoteală.

— N-am de unde să știu. Mie îmi placii tu și numai tu. Și dă-mi voie să-ți mai spun ceva. Ai afirmat adineauri că planetele și extraterestrii nu există.

— Horia, prostiile alea științifico-fantastice sunt bune pentru copiii de zece ani. Asta e lumea noastră, nu mai există altă lume!

— Nu există? Și atunci de ce arheologii scormonesc ruinele cetății?

— Păi cetatea Capidava a existat.

— Da. Acum două mii de ani. Îți dai seama că o navă spațială ar putea ajunge la extraterestri, dacă ei există, dar la cetatea aia de acum două mii de ani nu mai poate ajunge nimeni? Cetatea aia, care a existat aici, e o altă lume. Cine zice că nu există și altfel de alte lumi?

Fata izbucni în râs și se așeză pe o buturugă. Șlepul trecea prin dreptul insulei și marinarii le făcură semn cu mâna.

— Or exista, făcu Onesa o concesie. Dar cui îi pasă? Viața noastră e aici. Nu e nimic științifico-fantastic în asta.

— Adevărat. Dar dacă există lumi paralele? Ai auzit vorbindu-se despre asta?

— Da, sigur, în timp ce mulgeam ieri vaca, am dezbătut problema cu mam'mare!

— Fii atentă, în univers există o infinitate de lumi ca a noastră — dar nu chiar *exact* ca a noastră. Lumile astea stau una lângă alta, ca... nu știi... ca niște texte dintr-un volum de povestiri. Fiecare dintre aceste texte e o lume completă, care nu concepe că împarte spațiul cu alte lumi complete, nu concepe că mai există și altele. Sau, dacă vrei, lumile sunt ca niște cărți într-o bibliotecă. Volum lângă volum, aparent același titlu, în nenumărate exemplare. Dar fiecare volum diferă cu o singură literă de cel dinainte. Acum, imaginează-ți că sunt zeci de cărți pe raft, sute de rafturi, mii de...

— Hei, ajutor! strigă deodată Onesa către marinarii de pe șlep. Am aici un nebun!

— Oamenii ăia nu te aud, Onesa, poți să strigi cât vrei. Pe Dunăre nu te aude nimeni când strigi.

— Ooo, o fi o altă lume!

— Nu e altă lume, e o navă care călătorește între lumi. Insula asta e o lume, satul nostru e o lume, Bucureștiul e o cu totul altă lume. Dar între lumile astea poți ajunge ușor; între lumile paralele, nu știi.

— Hm, probabil că personajele din cărți, dacă tot stau lipite cărțile, pot trece dintr-un volum în altul, spuse fata. Sau măcar pot vedea în lumile de lângă ele.

— Bravo! Ai stofă de sefistă!

— Asta nu sunt convinsă că e de bine!...

Băiatul râse, rupse o nuia cu care începu să șfichiuiască aerul și continuă:

— Hai să-ți mai spun un lucru interesant. Mecanica cuantică se referă la particulele subatomice, iar acolo lucrurile se întâmplă altfel decât la nivelul nostru. Uite, șlepul ăla a fost în amonte, apoi a fost lângă insulă, acum e în aval și peste un sfert de oră va fi după cotul Dunării. Sunt poziții diferite și șlepul nu poate fi decât într-o singură poziție o dată. Ei bine, particulele subatomice se comportă diferit de obiectele din lumea noastră; e ca și cum ele ar fi în mai multe poziții deodată, așa-numita superpoziție. Ca și cum șlepul ar fi, în același timp, și în aval, și în amonte.

— Stai să văd dacă am înțeles, domnu' fizician-amorez. Poate voi fi prietena ta, poate nu voi fi prietena ta, poate chiar ne vom căsători! Iartă-mă că râd, dar e foarte caraghioasă ideea!... Așa. Deci în mecanica cuantică sunt și în același timp nu sunt prietena ta, așa e?

— Nu doar că ești și nu ești prietena mea în același timp, dar ambele variante se produc — însă în lumi paralele. Într-o carte din alea din bibliotecă suntem împreună, în alta nu; în lumea asta eu vin după tine, în alta tu alergi după mine, iar într-o a treia nici nu ne cunoaștem, în timp ce poate în alta suntem frate și soră! În tot cazul însă, nu poți fi în două cărți simultan. Și chiar dacă la nivel de raft suntem și nu suntem împreună (în superpoziție), când citești nu poți citi decât o singură carte o dată. Este așa-numita colapsare a funcției de undă: neobservate, variantele coexistă simultan în superpoziție, dar când cineva face o observație, fiecare posibilitate se produce în altă variantă, în altă lume. Practic poți spune că atâta timp cât nimeni nu citește cartea, toate variantele sunt posibile. Când cineva deschide și citește cartea, una dintre variante se materializează.

— Deci undeva într-o lume paralelă o să-ți spun da?

— Cu siguranță. Iar eu am impresia, și îți zic ca student la fizică, am impresia că asta e lumea aia! Ce zici?

— Dragă Horia, o să-ți răspund.

Onesa îi zâmbea roșie în obraji, iar Horia aștepta un răspuns care însă întârzia. Se opri din șfichiuit cu nuiaua și o îndoi în formă de cerc, apoi o eliberă din nou. În cele din urmă, fata vorbi:

— Am un răspuns cuantic pentru tine. Da... și nu!

— Nu se poate, râse el. Dacă menții incertitudinea, înseamnă că rămânem doar observatori.

— Ai înțeles perfect! izbucni Onesa în răs și sări de pe buturugă, fugind către barcă. Horia rupse nuiaua și o aruncă, dându-și seama că tocmai căzuse în propria-i capcană. Poftim, dă-i unei femei mecanica cuantică — și, în loc să dezlege misterele microcosmosului, îți va da cu ea în cap!

— Pun pariu că știi la ce te gândești, continuă fata, așezându-se în barcă. Să o duc la mal? Să nu o duc la mal?... Hai, colapsează odată funcția de undă!

Horia vâslea puțin abătut, deși încerca să pară liniștit și chiar schiță un zâmbet semiconvingător, care însă dispăru desul de rapid, în timp ce se apropiau de mal.

— Nu mai fi îmbufnat, îi aruncă fata. M-am simțit bine și am mai uitat de cutremur. Îmi place să stau de vorbă cu tine. Dar nu există decât o singură lume. Asta! Nu există alte lumi, înțelegi? Nu te mai gândi la ele, pentru că îți pierzi timpul pe care îl ai în lumea asta.

Horia legă barca și dădu să-i spună ceva, dar Onesa o luase la fugă spre casă. Când ajunse lângă poartă, se întoarse spre el și-i mai strigă o dată:

— Nu există alte lumi!

CUTRE MUR A RE

Onesa ieși la poartă împleticindu-se. Fusese o noapte groaznică, era amețită, obosită. Era o dimineată rece și sumbră de început de martie. Lumea discuta aprins pe uliță. Câteva curți mai încolo, într-un grup de fete și băieți, îl văzu tresărind pe Horia. Ce căuta el acasă? Nu era în București?

— Horia!

Tânărul și ceilalți se întoarseră și izbucniră în exclamații batjocoritoare.

— Aoleo, iar e Onesa beată...

Încurajată că Horia îi zâmbea, Onesa vru să se apropie de el, dar alunecă și căzu într-un genunchi în noroi, spre amuzamentul celorlalți.

— Lăsați-o, le spuse Horia împăciuitor, ajutând-o să se ridice. O fi băut și ea, s-a speriat de cutremur.

— Cutremur? A fost cutremur?! întrebă ea sincer mirată și hohotele de răs izbucniră și mai tare.

— Horia, hai să mergem în poieniță, îl invită Luminița (cutra aia de Luminița, îl pândea de mult!) și o luară toți din loc, lăsând-o singură pe bețiva satului. Onesa nu era însă genul care să se lase cu una, cu două. Se luă după ei și, când Horia rămase puțin în urmă, deschizându-se la pantaloni lângă un tufiș, se pomeni cu fata apărând cu un rânjet victorios.

— Oneso, ai înnebunit de tot?! exclamă el acoperindu-se.

— Nu mai fi așa de rușinos... Nu e ceva ce n-am mai văzut.

Horia păru să se înfurie; se apropie de ea și îi spuse amenințător:

— Dacă mai zici vreodată că... te înec! Ai înțeles, nebuno?!

Și, punându-i palma pe față, o împinse violent, aruncând-o pe spate în noroi, apoi o luă la fugă după ceilalți. Onesa rămase acolo o perioadă; era prea mahmură, o durea capul prea tare, și sufletul și mai tare, ca să mai aibă putere să se ridice.

Așa o găsi, puțin mai târziu, nea Botache, bărbatul gras, alcoolic și cu mințile rătăcite care își avea culcușul într-o fostă magazie, la marginea satului. Se uită la ea, o atinse pe picior, o strigă încet... Părea leșinată, dacă nu chiar moartă. Ce era de făcut? Se uită în jur, se scărpină în cap...

Apoi se urcă pe ea și începu să-i dea fusta la o parte, încercând s-o pătrundă; era o ocazie unică, după câte se părea chiar ultima! Onesa se trezi însă și începu să urle; se luptară puțin și tânăra reuși să-l dea jos de pe ea pe scârbavnicul bețivan.

— Mă duc direct la miliție! îl amenință ea, în timp ce se ridica anevoios de jos.

— Hai, fă, nu te duce, că nu ți-am făcut nimic! Îți dau ce vrei tu!

— Ai țiucă?

— Am, fă! Am un jumat de RDV! Ți-l dau ție!

Putin mai târziu, Onesa dădea pe gât prima înghițitură de rachiou, care o puse pe picioare. „Am terminat cu prostul ăla de Horia! Dă-l în mă-sa!” își spuse ea. La a doua se încălzise și la a treia o porni voinicește spre poieniță, după Horia! Pe drum însă, îi auzi vocea și constată că băiatul și Luminița stăteau de vorbă lângă șandramaua dărăpănată care fusese, cu ani în urmă, grajd. Construcția din ziduri groase din beton, care acum stăteau să cadă în orice clipă, era socotită periculoasă și până și nea Botache o evita, dar acum cei doi tineri stăteau lângă ea, în iarbă, și Horia mângălea ceva cu un ciob de cărămidă pe peretele gri.

Onesa se furișă printre boschete și pomi, până când ajunse suficient de aproape de Horia și Luminița încât să-i audă ce vorbesc.

— Așa se cuceresc fetele la București? Îi cerea Luminița socoteală, lovindu-l blând, în glumă, cu o carte.

— N-am de unde să știu. Mie îmi plac tu și numai tu.

— Măi, măi, te-ai șmecherit rău la București! Dar, în fine, e interesant ce spui tu acolo.

— Este, dar lucrurile, să știi, merg și mai departe. Nu doar că ești și nu ești prietena mea în același timp, dar fiecare posibilitate se produce — însă în lumi paralele. Într-o carte din alea din bibliotecă suntem împreună, în alta nu. Și chiar dacă la nivel de raft suntem și nu suntem împreună, când citești nu poți citi decât o singură carte deodată. Uite, de pildă, să luăm cartea asta, îi arată el coperta volumului pe care fata îl ținea în mână.

— „Rău de spațiu Omul fără nume”. Ce titlu mai e și ăsta?!

— Este o ilustrare a superpoziției. Cât timp nu deschizi cartea (respectiv, nu observi particula), cartea are ambele titluri în același timp. Când deschizi însă cartea (observi particula) la pagina de gardă, se produce o singură variantă — ce titlu vezi pe pagina de gardă?

— „Omul fără nume”.

— Da! Cartea asta are două variante, care diferă, printre altele, prin titlul ăsta de pe pagina de gardă: unele se cheamă „Rău de spațiu”, altele „Omul fără nume”. Este așa-numita colapsare a funcției de undă: neobservate, variantele coexistă simultan, dar când cineva face o observație, numai o singură posibilitate se produce.

— Dragul meu Horia, sinceră să fiu, cred că... unda a cam colapsat!

— Asta sună a cedare!

Luminița se ridică de pe buturugă și, emoționată, îi spuse:

— Horia, m-am simțit bine și am mai uitat de... de cutremur. Îmi place să stau de vorbă cu tine. Dar nu există decât o singură lume. Asta! Nu te mai gândi la lumile care nu există, pentru că îți pierzi timpul pe care îl ai în lumea asta, surăse ea atât de expresiv, încât tânărul prinse curaj, o luă în brațe și o sărută.

Onesa, cu ochii în lacrimi, lăasă privirea în pământ și rămase așa o vreme. După ce Horia și mironosița aia plecară, se duse în locul unde stătuseră ei și se holbă la peretele greu, din beton;

tânărul mâzgălise formule și cuvinte de neînțeles, unele cu litere mari, care însă nu le făceau mai lesne de priceput. Uitându-se prin jur, văzu cartea căzută în frunze, cu un colț mânjit cu noroi. Cel mai probabil îi căzuse fetei când plecaseră. Onesa deschise la întâmplare și citi în gând: „Bineînțeles, nu putea fi sigur de existența reală a acelor lumi paralele...”. Ce naiba poa’ să însemne asta? Adică sunt bune paralele, dacă le ai, dar...

— Fă, se auzi deodată vocea hârâită a lui nea Botache, care se pare că era atât de dement încât o urmărise, mai ai din rachi’ ăla de vin?...

Fata oftă adânc și, fără să se întoarcă, îi arătă sticla, în care mai era puțin RDV. Citea cuvintele de pe zid fără să reușească să priceapă nimic, parcă erau din altă lume... „Altă lume?!” își spuse ea.

— Dă, fă, și mie sticla aia!

Îi lăsa sticla tot fără să se uite spre el.

— Oneso... îmi place de tine, șopti el. Îi simți mâinile pe fese, dar nu mai protestă. În fond, ce mai conta? Nu era potrivită pentru Horia. Luminița era potrivită pentru Horia, învăța bine, era cuminte. Și nu bea. Onesa bea și, uite, îl lăsa pe nea Botache s-o pipăie. Poate că Horia chiar era pe altă lume și ea nu va putea ajunge niciodată acolo... Trase o dușcă și își spuse că, în fond, mângâierile lui nea Botache nici nu erau așa de rele.

— Hai înăuntru, îi șopti ea.

Intrară în construcția dezafectată și Onesa se întinse pe jos, pe niște cartoane murdare. După câteva minute, nea Botache era în ea și Onesa, care simțea că se îmbătase deja, prinse a mișca abitir înainte și înapoi și nimic nu mai conta. Și în clipa aia avu loc o replică, pereții șandramei cedară și aceasta se prăbuși cu o bufnitură groaznică peste cei doi. Se lăsă apoi o liniște asurzitoare, iar praful se ridica încet, lăsând să se vadă, pe un fragment de perete rămas în picioare, cuvintele mâzgălite mai devreme cu cretă, FUNCȚIA DE UNDĂ.

Sub dărmături, Onesa se agăța de viață cumva parcă din obligație; știa că totul se va termina în următoarele clipe, dar nu mai simțea durere fizică, ci ușurare sufletească. O lumină apăru în moloz, ca și cum cineva îi căuta. Onesa nu se gândea la rai sau iad, știa că așa ceva nu există. Alte lumini apărură și o mână o ridică din moloz, dar era deja prea târziu.

CU TREMURARE

Onesa râdea din toată inima, în timp ce unchiul Sile povestea, râzând el însuși, cum îi propusese unei țigănci să-i ghicească el în ghioc, iar aceasta declanșase o viitură de înjurături și, pentru a o opri, fusese nevoie de intervenția armată a bulibașei — a se citi cu parul din gard. De fapt, toți se prăpădeau de râs, iar vărul ei, dolofanul Gică, sprijinit de vitrină, hohotea atât de tare, încât geamurile acesteia și bibelourile zornăiau isteric, de parcă râdeau și ele. Mai ciudat, își dădu seama ceva mai târziu Onesa cu jumătate de gând, începu să fie când Gică se îndepărtă și totuși vitrina continua să se miște și să zornăie... De fapt, stai, toată camera se clătina; bibelourile nu râdeau, ci mai curând țipau speriate, așa cum făceau și Onesa și toți din încăpere, îngroziți, în timp ce lumina se stinse brusc și tot aparatamentul, cu mobile și oameni, se zgâlțâia în beznă...

— Cutremur!... strigă ea și se trezi din somn ținând. Era acasă la ea, în sat.

Onesa ieși la poartă. Era o dimineată rece și sumbră de început de martie. Câmpia se contopea în depărtare cu norii și cu fluviul tulbure, uriaș și liniștit, care parcă nici nu știa ce se întâmplase.

— Onesa!

Nu se așteptase în niciun caz la vocea asta. Se întoarse — Horia îi zâmbea de peste drum, în fața porții lui. Se vede că venise acasă din cauza cutremurului.

— Bună, Horia! îi zâmbi ea.

Onesa ar fi vrut să-i sară în brațe, ca el să o strângă într-o îmbrățișare puternică și protectoare, să se liniștească. Firește, nu putea. Și sub nicio formă în fața porții, unde-i putea vedea toată lumea.

— Ce faci? o întrebă el, ajuns lângă poarta lor.

— Am dormit cam târziu... deși ăla n-a fost somn. Cum ador-meam, visam iar că e cutremur... și mă trezeam... și tot așa.

— S-a simțit așa rău aici?

— Am fost în oraș, la bloc. Parcă și acum, aici, în curte, simt cum se mișcă pământul sub mine...

— Te-ai simți mai bine pe apă?

Chipul fetei se luminează de-a binelea. Horia vâslea cu siguranța lui înăscută, în timp ce barca își făcea loc discret printre valurile mici. Era pe porțiunea liniștită, unde nu trebuia să se

lupte cu râul. Onesa își dădu seama că, deși îl știa pe Horia de-o viață, parcă prima imagine pe care o avea în minte despre el îl înfățișa vâslind, cu brațele puternice trăgând la rame atât de tare încât parcă împingea toată Dunărea spre mare. Onesa zâmbi și admiră prelung fluviul.

— Onesa...

— Ascultă, a fost o sărutare și atâta tot! se repezi ea. O greșeală, care fii sigur că n-o să se mai repete!

— Ah, dar știu foarte bine că n-o să se mai repete...

Fata îl privi cu ochi de pitulice speriată.

— Nu?!

Horia izbucni în râs și lăsă vâslele, la care Onesa se refugie în fundul bărcii.

— Dacă te apropii de mine acum, țiș!

— Pe Dunăre nu te aude nimeni când strigi.

— Știu, chicoti ea. Doar nu strigam ca să mă audă cineva!

— Ce te mai distrează jocul ăsta! îi replică el, fără pic de supărare.

Onesa lua apă din fluviu și-l stropi, ceea ce păru să-l amuze nespus. Apoi fata deveni serioasă și păru că vrea să-i spună ceva, însă ezita. Horia o lăsă în ritmul ei, clipocind cu degetele în apa rece a fluviului. Și până la urmă Onesa vorbi.

— A fost groaznic la cutremur. Am crezut că murim toți. Și știi la cine m-am gândit în clipele alea? La tine. Asta trebuie să însemne ceva, nu?

— Sigur înseamnă, pentru că și eu am venit acasă... nu neapărat pentru ai mei. Și, de altfel, nu e vorba doar de ce s-a întâmplat aseară. E vorba și în general. Bucureștiul e frumos, mi-am făcut prieteni... dar m-aș simți mai bine dacă ai fi și tu acolo.

— Horia, trebuie să înțelegi un lucru. Îmi place foarte mult să stau cu tine, să-mi povestești despre planete și nave și atomi. Te-aș asculta ore în șir. Mă simt liniștită și protejată cu tine. Dar tu n-o să te mai întorci în sat. Ești student la București, o să te faci fizician. Eu, după liceu, n-o să mă duc la facultate. Îmi place când îmi povestești despre lumi paralele, dar nu înțeleg mare lucru. Mie îmi place satul nostru, îmi place Dunărea, îmi place natura. Tu o să pleci luni înapoi la București. Acolo este viața ta, acolo o să te însori. Aici e doar o aventură cu o fată care te place. O fată dintr-o lume paralelă, surâse ea trist.

— Tu chiar nu crezi că sunt îndrăgostit de tine?

— Eu chiar cred că mi-ar plăcea să fii prietenul meu... dar tot așa mă tem că n-o să vrei sau n-o să poți să rămâi cu mine aici și nici eu nu știu dacă aș veni cu tine acolo.

— Am putea rămâne amândoi în același loc, dacă între noi e ceea ce cred eu că e.

— Adevărat. Dar ca să aflăm ce e, trebuie să facem pasul mai departe. N-o să știu dacă rămânem împreună decât după ce facem pasul. Și atunci poate va fi prea târziu...

— Interesant, spuse Horia. Tocmai mi-ai exemplificat mai bine decât orice manual de fizică principiul incertitudinii al lui Heisenberg. Știi ce? Cred că de-acum înainte o să-ți spun Heisenberg!

— Atunci o să fiu nevoită să te stropesc în continuare!

Horia o luă în brațe și de data asta Onesa nu se mai împotrivi. Al doilea lor sărut fu și mai plăcut decât primul. Al treilea continuă trendul ascendent și de-abia după al zecelea reușiră să vorbească din nou.

— Horia... Crezi oare că e posibil ca, într-o lume paralelă, o altă Onesă să te refuze?

— Nu! se prefăcu el indignat. Există alte lumi?

CUTREMUR ARE

— Cutremur!... se trezi din somn țipând Onesa.

Fata ieși la poartă. Era o dimineață rece și sumbră. Lumea discuta înfiorată pe uliță și nu era greu de ghicit subiectul principal. Câteva curți mai încolo, într-un grup de fete și băieți, o văzu tresărind pe Luminița, prietena ei cea mai bună. Ce căuta acasă? Nu era în București? Se vede că venise după cutremur, își spuse fata. Își strânse bundița la piept și traversă.

Se îmbrățișară și se pupară; nu se mai văzuseră de vreo două luni.

— Ce faci, Onesa?

— Nu știu...

— Toți suntem puțin confuzi, îi zâmbi Luminița.

— Am adormit spre dimineață, și cum adormeam, visam iar că-i cutremur... și mă trezeam... și tot așa.

— S-a simțit așa rău aici?

— Am fost în oraș, la bloc... spunea Onesa și abia atunci observă cu adevărat băiatul lat în umeri, frumos îmbrăcat, genul de București, care se uita zâmbind la ele două.

— Onesa, dă-mi voie să ți-l prezint pe Horia, colegul meu de la facultate.

— Oana, roși ea.

— Îmi pare bine, Oana. Eu sunt Horia.

Fetele mai discută câteva minute, Onesa aflând că prietena ei și tânărul erau împreună de câteva săptămâni, că el era din București și că acolo căzuseră multe blocuri și muriseră mii de oameni. Onesa însă nu voia să mai audă de cutremur și de nenorociri.

— Știți ce? întrebă ea. Ce-ar fi să facem o plimbare cu barca, noi trei?

— Ar fi frumos, îi zâmbi Luminița, dar i-am promis lui Horia că-i arăt cetatea, Dunărea, poate insula... Măine dimineață trebuie să plecăm înapoi.

— Bine, sigur. Mi-a părut bine. La revedere!

— Onesa, unde?...

— M-a strigat mama! spuse Onesa, ajunsă deja dincolo.

— Poate trebuia să mai stai cu ea, spuse Horia. Poate că avea nevoie să stea de vorbă cu prietena ei cea mai bună, să se liniștească puțin.

— Adevărat... Dar nu pot fi cu ea aici mereu. Lasă, o să-și facă ea altă prietenă.

— Nu știu ce să zic, zâmbi ghiduș Horia. Nu știu dacă e posibil.

— Seriooos?...

— Serios. Nu există alte Lumi!

GENERAȚIA URMĂTOARE

CRISTIAN GHICA

Cristian Ghica s-a născut în 1973 și trăiește în București. A debutat cu poezie în reviste de profil și a publicat trei cărți de poeme, ***Cea mai frumoasă poezie*** (Art Creativ, 2014), ***Istoria iubirii*** (Art Creativ, 2016) și ***nezeu trăiește la bloc*** (Junimea, 2016). A publicat romanele ***ROCKescu*** (2014) și ***Șmecher cu carte*** (Junimea, 2017). În anul 2017 i-a fost publicat volumul de proză scurtă ***Mesajul scriitorului***, ca premiu câștigat la un concurs de creație literară desfășurat la Râmnicu Sărat. Este pasionat de literatura SF.

ANOMALIA

N-am făcut rău nimănui până acum. Și nici nu știu dacă sunt în stare. O să aflu.

Totul a început de la un copil. Cine mai face copii azi? Bani de consultații, ecografii, bani pentru medici, asistente, bani pentru suplimente nutritive cu nume imposibile, bani, bani, bani. Copilul nu era al meu, era al unui prieten. De fapt, copilul nici nu era încă — trebuia să apară — și prietenul ăsta a venit la mine și m-a luat să-și cumpere ceva pentru copil tocmai de la Aikea. Mam dus, ce să fac.

Pe drum l-am întrebat pe Paul ce își cumpără, pătuț, mobilă, el cică nu, își ia bonă.

— Ce bonă, mă, bonă-bonă?

— Da, cică, bonă de la Aikea, o assemblezi acasă.

Mi-a zis că ce sunt așa aerian, că trăiesc sub pat, nu sunt la curent cu ce se întâmplă, că Aikea a făcut un parteneriat cu Institutul de robotică și acum au un nou produs. *De ce nu te informezi?* m-a întrebat.

Ce să mai, am luat bona, l-am ajutat să-și mai ia niște cutii (destul de grele), leam dus la el acasă și am plecat să trăiesc sub pat, cum zicea el.

Peste câteva zile Paul m-a luat la un bar să facă cinste, că i se naște copilul (*nu-ți iei mai bine unul de la Aikea?* mi-a venit să-i zic) și nu pot să lipsesc tocmai eu. De parcă eu eram important pentru nașterea copilului. Dar m-am gândit că sunt important pentru el sau așa par, poate n-are cu cine să bea și să stau acolo de poză să-l fac să se simtă bine, să-l ascult cum se laudă și cum se emoționează la gândul unui urmaș.

La intrare ne-au dat din partea casei o băutură albicioasă — un shot, cam uleios și cu un gust aspru — jap peste cap. Și-am început să râdem ca proștii.

— Ce bei?

Nu știam sigur cum decurg ostilitățile, un coniac, ceva de început, i-am zis.

— A, păi aici nu se bea alcool, mi-a zis Paul. Sucuri naturale și cafele. Potol la greu.

O fi trecut la adventiști sau e pe chestii organice, cum le zice ăstora, vegani, da, vegani, sună de parcă sunt de pe altă planetă, mă rog. Mi-am luat o cafea (tot cu gust nasol) și am râs iar ca proștii.

— N-ai mai fost aici, nu-i așa? m-a întrebat Paul.

— Unde?

— La Smile pub, așa îi zice, e un bar de bună dispoziție, dar mai ușor, e diferit de Hohot sau Laugh, acolo te doare burta de râs, te duci doar dacă vrei să o faci lată, aici ești mai lejer, mai stai de vorbă, una, alta.

— Ce fel de bar e ăsta? l-am întrebat.

Iar mi-a zis chestia cu trăitul sub pat, că sunt rupt de ce se întâmplă în oraș, că așa sunt barurile acum, te duci să te *destrezezi*, nu se mai vinde alcool decât la unele unde vin depresivii, societatea a evoluat, în loc să te duci la psiholog, intri în primul bar și începi să râzi. Bă, mă lași?! O fi adevărat că am stat sub pat. Am râs acolo cât nu am mai râs de când am învățat să râd. Tare chestia cu barul ăsta. Am râs chiar și pe drum spre casă, nu știam de ce, dar am râs. Parcă atunci învățasem să râd.

După un timp m-am trezit cu Paul la ușă. Venea mereu la mine, cu te miri ce obiect și mi-l puneă în brațe. *Ia-l tu*, îmi zicea. Umplusem garsoniera cu lucruri de la Paul, dar nu mă deranja, pentru că venea cu obiecte interesante. Îmi aduse-se o masă și un fotoliu vechi. Miau prins bine. În rest, chestii electronice, două biciclete și sacoșe pline cu de toate. După aceea îmi zicea să-l masez pe frunte și pe gât, zicea că am mâini de aur, îi iau durerea mai ceva ca un tub de medicamente. Îl masam, știam că îi face plăcere.

De data asta mia adus bona, cică să o iau eu, să o țin la mine până găsește să o vândă, că nevastă-sa nu a fost de acord, a zis că ea vrea să-și crească singură copilul și, în plus, îi e frică de ea. *Păi ce, e urâtă?* i-am zis. Nu, mă, dar nu are încredere, știi cum sunt femeile, geloase și pe umbra lor. Am luat-o, dacă așa a vrut el.

Am asamblat la ea toată seara, nu era mare lucru, dar am fost meticulos, mi-a plăcut să o ating și, înainte să îi dau *on*, m-am uitat o jumătate de oră la Kvinna, că așa scria pe cutie. Ce nume au și ăștia de la Alkea, nici nu poți să le transformi în diminutive,

un nume de alint, ceva, nimic. Nu sunt mămoși deloc, în schimb știu să facă lucruri pentru mămoși și să le vândă. Cum să vinzi în piață sau pe stradă în România un produs cu numele Kvinna? Avem Kvinna proaspăt! Kvinna fff dulce!

În pachet erau o rochie, un tricou și o pereche de blugi. Nu o cunoșteam și nu voiam să mă implic într-o relație care să înceapă cu o plăcere carnală sălbatică, așa cum mi-aș fi dorit. Îmi era rușine să o las dezbrăcată, cu toate că aș fi lăsat-o, dar era bona copilului lui Paul, așa că am îmbrăcat-o în rochie, am așezat-o pe un fotoliu și i-am pus o țigară între degete. În plus, sunt foarte timid.

Era ca din filme. O suedeză căreia nu-i dădeai vârsta, machiată discret, cu forme de italiancă și privire de franțuzoaică. O femeie get-beget, cu care aș fi fugit chiar și în Somalia dacă ar fi fost vie. Era singură, la dispoziția mea, goală pe sub rochia strâmtă, galbenă ca floarea soarelui. Blondă.

Asta era bona. Cum ar fi arătat o amantă? M-am culcat cu gândul la ea.

A doua zi l-am întrebat pe Paul de ce mi-a adus bona tocmai mie și mi-a zis că știa că sunt singur și poate am nevoie de o menajeră sau pur și simplu de companie.

— Ai desfăcut-o, ai montat-o? l-am întrebat.

— Da, mi-a zis. Nevastă-mea mi-a dat cu ea în cap, nici nu m-a lăsat să o pornesc, că ce, are ea nevoie de înlocuitor, asta e bună, a zis, parcă e fata lui Zeus cu Monica Bellucci, lasă-mă cu târfa asta. Și ce să fac? Tre` să nască și nu vreau să o supăr.

— Auzi, i-am zis, de unde știe că e târfă?

— Eee, a vorbit gelozia din ea, de parcă eu m-aș fi încurcat cu o păpușă, să-mi risc viața aiurean metrou. E bună, are program de crescut copii, este menajeră, știe nu-știu-câte limbi și gătește, poți să-i faci upgrade cu rețete de pe net. E... femeie serioasă, să nu te gândești la prostii, nici nu cred că este programată pentru așa ceva. E făcută special, fără sex, ca păpușile pentru copii, netede între picioare.

— Nu știam, i-am zis. Știam, mă uitasem, era primul lucru pe care îl făcusem, dar nu i-am mai spus. Și nu era chiar așa cum zisese el, „netedă”. Paul a plecat după ce l-am masat un sfert de oră pe frunte, ca să se destreseze. Cred că de-asta tot venea la mine, pentru că mă pricepeam la masaj, nu știu de unde, o aveam în sânge.

Ce să fac cu bona copilului nenăscut al lui Paul? Clar, o pun la treabă. Și nu o transform într-un fetiș, trebuie să îmi văd de viață. Așa gândeam, dar n-a fost să fie așa.

Mă uitam ca prostu' la ea, cum stătea în fotoliu cu țigara în mână. *Vrei un foc, păpușă?* îmi venea să îi zic. Era frumoasă. Dar rece. Inertă. Abia m-am abținut să nu o pornesc.

Iar m-am culcat cu gândul la ea.

A doua zi am întrebat-o dacă vrea o cafea. I-am pus și ei puțină, să meargă la țigară, dar am băut-o tot eu. Părea că nu o deranjează fumul, dar tot am deschis geamul. Degeaba, fumul stătea ca la el acasă. Geamul era prea mic. Trebuia să deschid ușa, dar nu voiam să mă vadă nimeni.

— Știi ce, i-am zis, eu sunt un tip singuratic, nu știu ce cauți în viața mea, nu mă înțelege greșit dacă îți spun că nu vreau să avem o relație, îmi place de tine, dar nu cred că putem să avem un viitor comun. Tu ești sociabilă, eu nu.

Simțeam că nu mă înțelege.

— Sigur o să vrei să mergem prin cluburi, să ne bem cafeaua pe Dorobanți, să mâncăm în Centrul Vechi și să mergem la stand-up. Am fost cu Paul, dar nu pot să îți spun că am rămas impresionat. O să merg cu tine doar pentru că vrei tu, dar eu nu o să mă simt bine. Ție îți place viața, adori clipa, eu nu mă adaptez deloc la fițe. O să vrei pantofi stiletto, blazer de la Paris și toate fustele new collection, ori eu nu sunt cel care să îți ofere așa ceva. O să vrei casă cu living, curte mare unde să ai begonii și un bichon pe care o să-l cheme Piki. Și eu aș vrea o casă, dar nu am pretenții ca tine. În plus, îmi doresc dog german, adică un câine lup, dresat, care să latre când trebuie.

Oare când o să facă Alkea un câine d-ăsta? am gândit.

— Înțelegi ce zic? Tu ești frumoasă, prea frumoasă pentru secolul ăsta, eu sunt un tip neînțeles. Orice bărbat te-ar dori și cred că ai fugi de lângă mine cu primul Audi TT care s-ar opri lângă tine. A fost bună cafeaua? Vezi? Nici cafeaua făcută de mine nu-ți place. Ție nu-ți place nimic de la Lidl, unde au promoții, vrei în piață la Cotroceni, la magazinul de cafea proaspăt măcinată, unde au diverse arome. Eh, să știi că mie nu-mi place cafeaua cu arome, nici măcar Jacobs nu e pe gustul meu, îmi place cafeaua simplă, cu zahăr, fără lapte, fără frișcă. Și nici cappuccino nu-mi place, așa că să mă lași cu figurile tale de pipiță crescută în centru.

Eram iritat. Femeile vor tot timpul câte ceva, au mereu câte un plan de amenajare, de stil, de cât mai multe achiziții inutile. Cred că eram de-a dreptul nervos.

— Știi ceva? Cred că avea dreptate nevasta lui Paul când te-a făcut târfă, la cum arăți nici nu poți să fii altceva, mai lasă-mă în pace cu figurile tale. Hai, pa.

Am plecat. Ce crede proasta, că face ea ce vrea cu mine? Să-și vadă de unghiile ei false și de genele ei din plastic, și de toată falsitatea ei. Nu mai știu unde m-am dus și ce-am făcut.

M-am întors cu un sentiment de vină. Ne cunoșteam de câteva zile și trecusem deja prin prima ceartă.

— Nu cred că relația noastră o să reziste, i-am zis. Ești cu mult mai versată decât mine și aspirațiile tale sunt altele. Sigur îți dorești un copil, eu nici nu mă gândesc la așa ceva, sunt la început. O să vrei să gătim împreună, să te ajut la cumpărături, să ne drăgălășim, dar eu nici măcar nu știu ce vreau de la viață. O să mă atragi în spațiul tău concret, unde totul este bine definit, o să îmi împrumuți visurile tale și nu o să mai am timp să le construiesc pe ale mele. O să vrei mereu câte ceva de la mine, iar eu nu o să pot să îți ofer. Nu pentru că nu vreau, ci pentru că trebuie să-mi urmez calea nedefinită încă. Înțelegi că suntem într-un impas relațional?

Nu știam dacă pricepe. Poate îmi răceam gura de pomană.

— Cel mai mult îmi place la tine că taci, nu mă contrazici, și de aici deduc faptul că înțelegi ce îți spun. Este bine să discutăm ceea ce gândim, să ne înțelegem unul pe altul, ca să nu avem surprize în timpul cât suntem împreună. Dialogul salvează o relație, o însănătoșește. Mă bucur că ești de acord. Hai, stinge țigara aia și să ne culcăm. Noapte bună!

În ziua următoare, tronc, ușa de perete.

— Ți-am adus ceva, mi-a zis Paul, sosit tam-nesam. Nevastă-mea a zis săl ții tu câteva luni, până se face copilul mai mare.

— Ce e ăsta? l-am întrebat.

— Câsică. (L-o fi luat tot de la Alke?) Piki îl cheamă. Ai tu grijă de el, că nu mă mai înțeleg cu nevastă-mea, i-a părut și ei rău, dar nu avem ce face, copilul e sensibil în primele luni și mai bine renunțăm la Piki pentru o perioadă. Hai că te descurci.

M-a bătut pe umăr. Nu l-am mai destresat. Se grăbea.

Paul ăsta o să mi-o aducă și pe nevastă-sa dacă nu-i mai place de ea după ce naște. Unii așa sunt, se gândesc numai la ei, să le

fie lor bine și, în numele unei prietenii ancestrale, apelează la tine pentru tot felul de servicii, iar tu, în numele aceleiași prietenii, te conformezi, chiar dacă nu îți pică bine. Definiția prieteniei cu Paul conține cuvântul ajutor, dar nu și reciprocitate. Paul mi-a mâncat timpul cu Kvinna, acum a mai venit și cu câșica lui. Ziua latră și noaptea toarce. Bine măcar că nu lasă păr. Se uită la mine cu niște ochi de-mi vine să o iau de nevastă, mă rog, sau de bărbat, că încă nu știu dacă este câine sau pisică, sau maimuță, sau pui de raptor. Are din toate câte ceva. Îl scot o singură dată, seara, afară, cinci minute și scap. Mâncare îmi aduce Paul. Nu mă interesează. Dar tot îmi ocupa gândurile animalul și nu pot să-mi văd de ale mele.

Pe Kvinna am cam neglijat-o. Mai fumez o țigară cu ea, dimineața, la cafea. Mă enervează că prea e de acord cu tot ce îi spun. Pare cam fără personalitate. Dacă îi spun ce frumos este afară, nu zice nimic. La fel și dacă îi spun că plouă. Îi zic că este cea mai frumoasă ființă și este mută. Îi zic că e cam înceată la minte și nu comentează. Trebuie să o pornesc.

Într-o zi am stat cam douăzeci de minute cu degetul pe butonul de pornire. Dar a venit Paul și m-a luat la un restaurant. I se născuse copilul și era în vervă.

Nu mai știu exact unde am fost, dar am reținut mâncarea, farfuriile, tacâmurile, pentru că erau virtuale, friptura era o hologramă cu gust, iar sosul era prea iute. Am mâncat pe săturate, și apoi am fost într-un club, unde fiecare auzea ce muzică îi place și își alegea partener dintr-o simplă privire. Era o singură băutură care se servea la bar, de culoare albastră, și toți erau bleu pe la gură. Cei cu partener aveau buzele bleumarin. Numai eu stăteam și mă minunam de ce se întâmplă. Toți aveau străluciri albe pe față și pe corp. Paul mi-a zis că o să mă mai ia și în alte locuri, dar am strâmbat din nas, doar știa că nu îmi place să ies și m-a cam deranjat atitudinea lui dominantă. Îmi face program, mă duce colo, îmi arată aia, știe el ce este mai bine pentru mine. L-am masat pe umeri și pe ceafă — că nu am scăpat nici de data asta — și i-am zis că plec. Mă săturasem de ieșirile cu el și mai ales de insistențele lui să-l masez mereu. Ce sunt eu, marioneta lui? Dar nu m-a lăsat singur, m-a dus cu mașina acasă, și apoi a plecat. Nu mă mai interesa Paul, nici ce făcea, nici ce avea de gând să facă.

Acasă am pornit-o pe Kvinna.

— M-am săturat de lumea asta, i-am zis. Nu-mi place cum îşi trăiesc oamenii viaţa, ei cred că fiecare zi li se cuvine şi îşi omoară timpul cu nimicuri şi ştiu toţi că nu sunt importante, pentru că toţi vorbesc despre cât de efemeră este viaţa, şi totuşi se complac. Dar ce este cu adevărat important nu ştiu să îţi spun, simt cumva că este mai mult. Mă simt neîmplinit, gol pe dinăuntru, mă înţelegi?

— Ja, mi-a zis.

— Simt nevoia să mă destăinui cuiva, crezi că ai răbdare să mă ascuţi?

— Ja.

Am căutat instrucţiunile de limbă şi spunea acolo că este selectată automat, în funcţie de vorbitor.

— Auzi? Zi ceva în română. Cum te cheamă? Câţi ani ai?

Tăcea.

— Măi, femeie, mă înţelegi?

— Ja, a zis.

Poate chiar era înceată la minte sau nu trebuia să vorbească prea mult, trebuia să asculte şi doar să execute ce i se spune, că doar era bună, poate avea un program prestabilit de funcţionare, spălat vase, spălat rufe, legănat copilul, hrănit, culcat şi pa, la revedere. Pe de-o parte e mai bine, că doar nu trebuia să stai cu bona la palavre academice sau să intri în discuţii despre legile roboticii. *Cine dorea asta putea să-i facă upgrade*, parcă aşa zisese Paul. Mă rog, e treaba lui şi a celor care o făcuseră pe Kvinna. Oricum, nu aveam internet, intram rar pe Google, când venea Paul la mine cu telefonul lui deştept. Îmi plăcea, dar nu mă dădea pe spate.

Kvinna se uita la mine. Parcă mă studia. M-am simţit stânjenit de blugii mei jegoşi şi de tricoul lăbărlat la gât, cu imprimeul Doors şters de la prea multe purtări.

— *Ce zici?* am întrebat-o. Îţi place de puştanul ăsta?

Adică de mine. Eram glumeţ cu ea, pentru nu ştiam cum să o abordez.

— Vrei o ţigară? O apă? Până acum mi-a plăcut că nu ai vorbit deloc, dar acum aştept de la tine să zici ceva. Simţi nevoia să speli nişte rufe? Nişte vase şi alte chestii? Ce vrei să faci? Ce ştii să faci? Te roade să dai cu aspiratorul? Nici n-am, dar fac rost de unul pentru tine. Vrei să te distrezi? Dar să lăsăm asta pentru mai târziu. Dacă taci mereu, te sting, mai bine ştiam că

nu poți să vorbești și să te miști din cauza mea, decât din cauze necunoscute. Poate ești înțepenită de la cât ai stat în cutia aia, vrei un masaj?

Tăcea.

— M-ai văzut și mă judeci? Nu-ți place vocea mea? Vrei să-mi spui ceva și nu poți? Poate crezi că nu ne potrivim, poate zici că sunt prea necopt pentru tine și, cum nu putem să ne distrăm împreună, să ne împerechem, adică să facem păpușele mici cu fața ta, ca să vorbesc pe înțelesul tău, îți sunt inutil. Inadecvat, poate inconștient și tot ce-o mai fi cu prefixul în. Asta sunt, așa s-a întâmplat, ca noi doi să ne întâlnim și să stăm de vorbă, poate nu avem un viitor împreună, dar s-ar putea să avem. Sunt ușor de modelat, dacă ai răbdare și ții la mine, un tânăr este mai ușor adaptabil, știe să asculte și este săritor. Încă nu a acumulat frici, spaime de lume, așa cum are un bărbat în putere. Dacă mi-ai spune care sunt dorințele tale ascunse, poate te-aș înțelege și ne-am da seama că gândim la fel, ne dorim aceleași lucruri, dar dacă taci nu avem cum să ne cunoaștem.

Mi s-a părut că aud un oftat, dar nu eram sigur că oftase ea. Se poate să fi oftat chiar eu.

— Ai auzit de iubire? Știi ce este? Normal că nu, doar ce te-am aprins. Frumusețea ta poate să aprindă iubirea în orice bărbat. Mai adăugăm formele tale, cum te miști și apare dorința. De aici mai e un pas până la o legătură trainică. Dacă mă uit mai bine la tine, ai o privire care ar înmuia și o statuie, ochii tăi sunt copiați după modelul cerului, știi ce zic, nu? Buzele tale sunt o dorință în sine, au puterea atracției gravitaționale, pot să le ating? Numai puțin... Ai simțit ceva? Asta a fost un sărut. Te-a deranjat? Pot să te ating? Numai puțin, am început să tremur. Ți-am zis cât ești de frumoasă? Și rochia asta galbenă și părul cum îți doarme pe umeri. Nu te deranjează atingerea mea? Simți ceva? Cred că o să plâng de emoție.

În noaptea aia m-am culcat cu ea.

A doua zi i-am adus cafeaua la pat. Și doi covrigei. Continua să se uite la mine fără să zică nimic. Vorbea doar din priviri, parcă mă îmbrățișa. Era schimbată, nu de haine, că era goală, acoperită parțial cu un pled pe care-l țineam pe pat, ci în atitudine și priviri. Era mai sfioasă, cumva jovială și drăgăstoasă. M-a mângâiat pe obraz când i-am adus cafeaua, și asta m-a

făcut să-i sărut palma. Era mai frumoasă ca înainte. Era mai frumoasă ca niciodată, era întruparea frumuseții, o zeiță la mine în pat.

— Nu spui nimic? i-am zis. Poate ai dreptate, cuvintele pot fi greșit înțelese, pot fi aruncate ca niște bile de biliard și nu știi unde nimeresc. Ne putem răni fără să vrem, mai bine dragostea să ne fie purtată de liniște. Știi, cred că te iubesc cum n-am iubit pe nimeni, ești caldă, nici nu mă așteptam, iar azi noapte erai și mai caldă. M-ai încălzit și pe mine, eu care sunt rece de felul meu. Întinde-te, așa, ușor...

Am aruncat covrigeii pe jos și am sărutat-o.

După o jumătate de oră s-a stins. Văzusem cum clipește des din gene, de parcă ar fi fost defectă, dar nu am luat în seamă. On, off, on, off, degeaba. I-am pus blugii și tricoul pe ea, am așezat-o în fotoliu și am fugit la Paul.

— Am încercat să o aprind și nu merge, i-am zis.

— Aaa, nu este încărcată, are încărcător și cred că l-am uitat în priză, dacă vrei ți-l dau. Cum ți se pare? E mișto, nu? Imaginea unei femei mature, puternice, sigure pe ea, frumoase, cu forme, visul oricărui mascul, nu-i așa?

— Nu știi, i-am zis, stai să o aprind.

Am luat încărcătorul și am fugit, oricum la el era balamuc, urla copilul de ziceai că sunt cinci, nu unul. Mă rog, era treaba lor.

— Știu că nu e momentul cel mai bun, dar trebuie să lămuresc ceva cu tine, i-am zis, după ce am pus-o la încărcat și am aprins-o. Unele femei sunt posesive și sufocante, vor să dețină ele controlul, au sentimentul că ești un soi de proprietate a lor, sper să nu fii și tu așa, pentru că mai există și alt gen de femei, care îți asigură libertatea prin felul lor de a fi. Mai bine zis din iubirea ce o poartă bărbatului și din încrederea pe care o are în el. Ai încredere în mine? Crezi că relația noastră va rezista?

— Ja, a zis.

Acum mi-am dat seama ce voce cristalină avea.

— Nu cred că este momentul să vorbim despre viitor, pentru că suntem la început, dar nu știu cum aș putea rezista fără tine, cum să fac față unei despărțiri, mă mir cum am trăit până acum fără tine, unde ai fost? Întreb retoric, nu știu ce e cu mine, vorbele îmi curg fără niciun filtru, știu doar că nu mă văd fără tine. Mi-ai umplut clipele cu prezența ta, ți-ai adus căldura și te-ai mutat în mine. Ce să fac decât să te contemp lu uimit?

Cred că în acel moment a zâmbit, dar nu sunt sigur, pentru că, pe de-o parte, nu știu dacă avea funcția asta, iar pe de alta, nu era un moment de râs. Sau o fi fost un zâmbet care exprima într-adevăr fericirea ei? Dar dacă era un zâmbet ironic? Dacă își bate joc de mine, eu vorbesc ca prostul, iar ea se amuză pe seama mea? Nici vorbă.

— Aș vrea să-mi spui că mă înțelegi, că trăiești momentul la fel ca mine, aș vrea să-mi dai un semn că nu sunt un oarecare în viața ta. Îți mărturisesc că nu am iubit pe nimeni cum te iubesc pe tine și, sincer, nu mai vreau nimic de la viață.

M-am așezat cu capul în poala ei. N-am mai avut zi sau noapte, am avut-o doar pe ea. Timpul nu mai curgea, înțepeni-se uimit în garsoniera mică de la demisol.

Piki era leșinat într-un colț, nu-l mai scosesem afară, îi aruncam de mâncare când îmi aduceam aminte de el. Acolo, între pereții pe alocuri mucegăiți, am bătut universul trăirilor în lung și-n lat și nu am lăsat niciun cotlon neexplorat. Cred că am experimentat pentru prima oară fericirea. Puteam să mor liniștit după intensitatea sentimentelor din perioada aia.

Cât a durat? Nu știu. Și nici nu vreau să știu vreodată.

Azi dimineată a venit Paul să o ia pe Kvinna. Nu știu cum e să mori, dar știu cum e să trăiești sentimentul morții. Ce să fac eu fără ea?

L-aș fi omorât pe Paul, i-aș fi șters orice urmă de existență, i-aș fi omorât toată familia, să nu știe nimeni că Paul a trăit vreodată, și aș fi luat-o pe Kvinna înapoi, pentru că nu a vrut să mi-o lase, a zis că s-a făcut copilul mai mare (of, de la copilul ăsta a pornit totul) și nevastă-sa are nevoie de ajutor, că lapte, că diversificare, că dureri de burtă, că spălat, călcat, nopți nedormite, chestii prea umane pentru mine.

— Ia-l pe Piki, i-am zis.

S-a uitat urât la mine și mi-a zis că Piki este o grijă în plus, dar că, oricum, îl ia.

— Lasă-mi-o, te rog, i-am zis.

Dar nici nu ma auzit. Am strigat la el că este a mea, să nu mi-o ia, dar a continuat să o împacheteze. M-am apropiat de el și l-am luat de mână, cu intenția de a-l opri. L-am strâns tare, ca să înțeleagă mesajul.

— Au! Människa, ce e cu tine? mi-a zis.

Cu o mișcare scurtă, s-a apropiat de mine și s-a uitat în ochii

mei. M-a pipăit pe tricoul cu Doors și m-a împins în fotoliu. Eram slăbit. Picioarele mi s-au împotmolit.

— Băi, păpușoiule! a zis. Am avut grijă de tine, nu te-am aruncat în stradă, așa cum ar fi trebuit, după ce te-ai dat la nevas-tă-mea, că înnebunise după tine, tu, cu masajul tău și a trebuit să îi fac un copil, să consolidăm relația, înțelege, mă, înțelege ceva? Nu voiam să o pierd, trebuia să salvez căsnicia asta, că țin la ea, o iubesc, dar ce știi tu despre căsnicie și iubire?

Mă uitam la el cum se învârtea prin cameră și dădea din mâini.

— Țiam dat un acoperiș, te-am luat cu mine peste tot să înveți ce este lumea și tu ridici mâna la mine? Anomalie ce ești! Gata, până aici ția fost!

Paul a aruncat două cutii mari în mijlocul camerei. Într-una a pus-o pe Kvinna și a așezat rochia galbenă peste ea, apoi a închis-o. Celelalte i-a tras un picior, spre mine. Ia pus zgarda lui Piki și a trântit ușa, vociferând.

— Mă întorc imediat după tine! a zis.

Clipeam des din gene, de parcă aș fi fost defect. Mă uitam la cutia de carton, rămasă în cameră, pe care scria cu negru Människa MASSAGE.

Cu privirea pierdută, am observat că încărcătorul ei rămăsese în priză.

O să mă ridic, ce să fac!

ALLEX TRUȘCĂ

Alex Trușcă (pe numele complet Alexandru Trușcă) s-a născut pe 15 august 1982 în orașul Motru, județul Gorj. A urmat cursurile Facultății de Automatică, Calculatoare și Electronică din Craiova, apoi un masterat în Managementul Afacerilor Electronice în același oraș. În prezent locuiește în București, lucrând în domeniul IT într-o multinațională. Este pasionat de istorie medievală, mitologie, are ca hobby călătoriile, vizitarea castelelor medievale, a catedralelor gothice și a muzeelor, literatura fantasy sau historical fiction. Colecționează replici de arme medievale, medalii comemorative, magneți de frigider și sticle de vin din locurile pe care le vizitează. A debutat cu romanul fantasy **Nebunul Alb** (2016), republicat în 2017 la Editura Quantum Publishers. A apărut cu povestirea **Soț și soție** în antologia **Povestiri SF** publicată de Editura Berg (2017) și cu povestirea Într-o ceașcă de ceai în revista EgoPhobia, nr. 55. A urmat atelierul de scriere creativă organizat de Fundația Calea Victoriei și atelierelor „Fantastic Mondays” organizat de Revdepov în 2018.

EU, CEL DIN OGLINDĂ

Un om care a trăit toată viața în decădere și ignoranță, purtat mereu ca o frunză în bătaia vântului, se va agăța de orice iluzie, își va face tot felul de scenarii nerealiste că va ieși din situația mizerabilă în care se află. Fără să facă niciun efort, dacă se poate. Pentru că alții sunt de vină.

Alții au avut șansele pe care eu le meritam. Alții au câștigat ceea ce eu îmi doream. Simțeam nevoia să fac ceva. Aveam nevoie de ajutor. M-am rugat la Dumnezeu când eram mic, am crezut în El. Toate rudele, mătușile și bunicile mai ales, îmi spuneau că Bărbosul o să mă ajute să devin om mare. Evident, nu a făcut-o. Avea alte preocupări, iar eu nu reprezentam o investiție viabilă.

Așa că, în prostia mea, m-am supărat pe El. Uitasem că se spune că Dumnezeu îți dă, dar nu-ți bagă și în traistă. Pesemne eu nu fusesem atent, sau îmi uitasem sacul pe undeva. Așa că începusem să spun în glumă că, dacă Cel-de-Sus e prea ocupat pentru mine, poate rivalul său biblic e mai disponibil. Și o repetam destul de des. Cine a spus că Diavolul nu există, ori a fost prost ca mine, ori a vrut să ne înșele. Sau poate ambele.

Nu m-am gândit niciodată că o să se termine așa. Mă vedeam un pensionar acru și ramolit, care se ia de tinerii care trec pe lângă el că nu au plătit întreținerea la timp, că nu îl lasă să stea jos în autobuz, că trântesc ușa de la lift. Măcar de-aș fi avut vreo boală sau un accident auto spectaculos... De aș fi procedat diferit în acea blestemată zi de 13 Decembrie 2016...

Mărți, 13. Plecasem de acasă lipsit de orice chef de muncă, de viață, de tot. Am fost o persoană superstițioasă, ca mii de alți oameni ignoranți, care preferă să dea vina pe superstiții, tradiții, paradigme, pe orice altceva posibil, doar ca să nu-și asume ei.

Ajunsesem cu o întârziere de jumătate de oră, tocmai în nenorocita aia de zi în care nu știu ce mare manager venea la noi în companie. De ce dracu' nu plecasem mai devreme de acasă? Tocmai eu fusesem desemnat să îi prezint un rahat de

powerpoint și stăteam ca un prinț în taxi-ul pe care îl comandasem ca să ajung mai devreme. Intrasem în birou, să-mi dau sufletul pe scări. Furia și dezaprobarea din ochii colegilor îmi dădeau de înțeles că o zbârcisem rău de tot.

— Cristescule, ai venit? Ce bine că ne-ai onorat cu prezența în această minunată zi de marți. Uite, acum că ai sosit, a ieșit și soarele. Mișcă-te în birou, avem două vorbe de schimbat.

Mă mișcam ca teleghidat, singurele mele gânduri fiind în acel moment dacă trebuia să consider asta ca primul sau al doilea ceas rău al zilei. Că nu avea cum să fie unul prea bun, după privirile tuturor și după ce auzisem un „boule” spus printre dinții încheștați, în timp ce păseam ca un condamnat pe culoarul morții. Nici diavolul nu mă putea salva, așa credeam atunci.

— Băi Cristescule, tu ești chiar atât de cretin încât să-i pui pe toți în asemenea situație în fața managerului? Nu puteai, boule, să întârzi dracului în altă zi? Unde ți-a fost capul, secătură?

— Am... am avut o dimineață proastă. Apoi traficul.

Îmi dădeam seama că orice justificare încercam mă făcea să mă scufund mai repede ca Titanicul. Cum mama dracului scap de arogantul ăsta? Turuia întruna, nici măcar nu mai auzeam ce spunea. Speram să dea vreo mașină peste el sau măcar un stop cardiac, ceva.

— Cristescule! Unde dracu' te uiți, mă? Eu îmi bat gura de pomană și pe tine te doare în cot. Cred că trebuie să mă gândesc dacă tu mai trebuie să faci parte din departamentul ăsta. Sau din companie.

„Cretinul naibii. Știe că sunt mult mai competent și mai muncitor decât el. De asta am fost pus să prezint eu. Se teme nemernicul că în curând lumea o să-și dea seama cât e de incompetent și de asta joacă teatrul ăsta ieftin. Știe că dacă vrea să rămână șef, trebuie să dea vină pe cineva. Pe mine, evident. Are motiv să mă curețe acum. Drace, scapă-mă din beleaua asta!”

Nici nu știu cum a trecut restul zilei, am fost ca în transă. Apoi am ajuns acasă. Am deschis ușa, niciodată nu reușeam să fac asta fără efort. Un aer rece m-a lovit în față și abia atunci m-am trezit. M-am gândit că s-a oprit căldura în bloc, doar trebuiau să fie trei ceasuri rele în acea zi. Caloriferele erau fierbinți. Mi-am turnat un pahar de whisky, pe care uitasem să îl bag în frigider, iar gheață nu aveam. L-am dat peste cap așa și am ațipit uitându-mă

la un film prost. Oare dacă nu mă trezeam la miezul nopții, ar mai fi fost acolo? Ar fi venit în altă zi? Puteam măcar să nu mă spăl pe dinți sau să nu mă uit în oglinda de la baie...

Stăteam sprijinit de chiuveta de la baie, cu apa rece deschisă, și mă uitam în oglindă. Doar eu și reflexia mea. Nu știam că îmi luceau ochii în așa hal. Nu credeam că arăt ca un drogat după doar un pahar de băutură. Și ce zâmbet grotesc, jur că m-aș fi speriat dacă m-aș fi întâlnit noaptea pe semi-întuneric. Mi-am trecut mâna prin păr. Atunci era să-mi plesnească inima. Eu, cel din oglindă adică, nu mă mișcasem. Doar mă priveam rânjind, cu privirea unui bogătaș care aruncă cinci lei unui boschetar.

— Ai nevoie de mine, nu-i așa?

Am rămas perplex, cu gura căscată. Nimic nu mă pregătise vreodată pentru momentul ăsta. Nici filmele de groază cu case bântuite, nici halucinațiile obținute amestecând votcă cu alcool calmant în facultate, absolut nimic.

— Ce, Doamne ferește, mai e și asta?

— Haide Adriane, cum așa? Nu, în mod clar nu sunt El. Nu te-a ajutat niciodată, ai uitat? De asta mi-ai cerut mie ajutorul. Iată-mă aici! rânji imaginea mea din oglindă.

Stătea acolo, îmbrăcat în pantalonii mei de birou, cu cămașa murdară la gât și mototolită, din cauză că ațipisem, și mă privea sfidător.

— Ești... Ești Diavolul?

— Vezi, ce repede te-ai prins! Ești foarte deștept, te prinzi rapid. Dar nu ai noroc în viață. Alții profită de tine. Meriți mai mult, Adriane!

— De unde știi cum mă cheamă? Și de ce arăți așa?

— Nu-mi strica părerea despre tine. Eu sunt tu, cum să nu știu cum mă cheamă? Și cum ai vrea să arăt? Trup de om și cap de țap, cu păr pe picioare și copite de bou, cum mă pictau bărbosii prin Evul Mediu? Sau vreo tipă sexy, cu sânii gata să-i sară din decolteu când te vede, ca în serialele americane proaste? Greu de digerat ideea că diavolul se află în fiecare, nu? Freud îi zicea Ego, dacă nu mă înșel. Era un tip de treabă, deși prea diseca firul în patru.

— Cred că sunt beat și vorbesc cu mine însumi. Sigur mâine dimineață nu-mi voi aminti nimic. Poate nici nu m-am trezit, doar am un coșmar.

— Sigur, Adrian. Primul pas e negarea. Așa faceți voi atunci când ceva neașteptat vă apare în cale. Apoi, dacă îmi amintesc ce îmi povestea Sigmund, urmează reacții de furie sau frică. În următoarea etapă, începeți să vedeți oportunitățile și în cele din urmă noua situație este acceptată. Cred că așa fi un bun psiholog, dar nu-mi place să-mi facă altul programul. Nu-i așa?

— Visez. Nimic nu e real. Sunt prea stresat de la birou și în plus am băut.

Îmi repetam asta ca pe o mantră care speram să mă trezească și să văd că nimic nu era real. Imaginea mea din oglindă mă privea dezaprobator, dar parcă înțelegător și compătimitor.

Ochii lui căprui, pardon, ai mei, barba nerasă de o săptămână, cu țepi în toate direcțiile, și câteva puncte negre ieșind în evidență pe nasul cârn, nu îmi dădeau impresia vreunui mascul alfa sau vreun idol al femeilor. Nu eram nici una, nici alta, ce-i drept. Cămașa albă cu o grămadă de dungi paralele și perpendiculare, de parcă era o tablă de șah, împreună cu pantalonii negri spânzurați de o curea chinuită — uniforma corporatistă — mă făceau să par pe jumătate la fel de elegant și stilat ca un chelner din Centrul Vechi. Și chipul meu, și hainele mele țipau după ajutor. Încă nu știam ce să aleg.

— Vezi? Faza întâi: negarea. Hai să facem ca tine, ești într-un vis, nimic nu e real. Văd pe fața noastră că ai avut o zi proastă. Toți le avem, dar la tine sunt prea multe, nu-i așa? Muncești mult, nu ai timp de viață particulară. De când nu ai mai fost cu o femeie? Cred că ai făcut și păianjeni.

— Nu e treaba...

— Suntem doar între noi, între tu și... tu. Ai de gând să te minți, Adrian? Nu-i așa că vrei dreptate? Meriți mai mult, iar nenorocitul ăla profitor se îmbuibă din munca ta. E corect asta, Adrian? Tu să muncești, iar el să culeagă roadele? Tu faci ore suplimentare, iar el e cu prietenii la băut, sau chiar agață vreo pițipoancă și rupe patul cu ea. Zi-mi tu dacă e drept.

— Nu, nu e... Îl urăsc pe nemernic.

— Bine, dragule. E uman să urăști. E normal să vrei să faci dreptate. Meriți să fii tratat corect. Meriți să fii tu în locul lui. Dar nenorocitul, specia asta de lingău, nu o să vrea să plece. Poate ar trebui să moară.

Eu, cel din oglindă, spuneam lucruri pe care încercam să le ascund în adâncul minții mele. Le gândisem de multe ori, o lua-

sem pe arătură în timpul ședinței, dar cum îmi dădeam seama pe ce pantă începeam să alunec, conștiința îmi dădea două palme zdravene peste ochi și mă trezea la realitate. Îl uram pentru că mă exploata, pentru că avea salariul mult mai mare ca mine pe nemeritate, pentru că își permitea să plece mai devreme de la serviciu, sau pentru că, datorită funcției trecute cu litere mari pe cartea de vizită, deschidea cu multă ușurință ușile partenerilor de afaceri și picioarele femeilor. Apoi ni se lăuda cu isprăvile lui. Nu mi-ar fi fost greu să recunosc că îi doream moartea.

— Foarte bine, Adrian, foarte bine. Cum ai vrea să moară? Nu-ți face griji, tu nu o să ai niciun amestec. Doar o mică favoare îți cer.

— Piei, Diavole. Sufletul meu nu e de vânzare.

Simțeam cum mi se zburlise părul pe mâini. Cred că trecusem prematur la faza a doua: frica. El bătea din degete amuzat în partea de chiuvetă de dincolo de suprafața impregnată cu clorură de argint.

— Ți-am spus că pierdeți prea mult timp uitându-vă la prosții de filme americane? Ce naiba să fac cu sufletul tău? Crezi că sunt Moș Crăciun să umblu cu sacul cu suflete după mine? Sau ai citit Goethe și te aștepti să scot un sul de hârtie de douăzeci de metri, să-l semnez cu sânge, fără să citești condițiile? Wolfgang era băiat bun, multă imaginație, dar nu prea se pricepea la femei. La fel ca tine, de altfel.

— Și atunci ce vrei de la mine?

Îmi aminteam de zicala „Diavolul stă în detalii”. Nu mai știam cine sau în ce context a spus-o, dar oare trebuia luată ad litteram?

— Să îmi dai voie să mă simt ca acasă. Și cere-mi ajutorul când ai nevoie. Mă găsești mereu în oglinda asta. Cred că am un fetiș cu toaletele. Pot să te vizitez în fiecare zi de 13. Nu-mi spune că ești superstițios, dar e singura zi liberă în agendă. Uită-te și tu.

Extraordinar! Diavolul avea până și o agendă, foarte bine organizată. Atât de mulți clienți avea? Cel puțin nu trebuia să mă întreb de ce eu, dintre milioanele de năpăstuiți ai sorții. Dar dacă avea așa mare căutare, însemna că presta servicii de calitate, nu?

— Păi... simte-te ca acasă, ce să zic. Și acum ce facem?

— Așa îmi place de tine, Adrian! Îmi place casa ta. Cam nearanjată, de burlac convins. Nu zic, am văzut și altele mai bune,

dar și mai proaste. Ia zi-mi, cum vrei să moară ticălosul? Și nu-mi zice că în somn, sau infarct, sau de vreun cancer, poți mai mult de atât.

Furia clocotea în mine, simțeam valuri de adrenalină și de energii necunoscute, pe care le atrăgeam din pământ, din aer, de peste tot. Nu mai eram singur, nu mai eram o biată victimă. Dăduse norocul peste mine. În sfârșit, aveam să primesc ce meritam. Nici măcar nu dădeam ceva la schimb, ci doar mă alesesem cu... un coleg de apartament din când în când. Îmi alergau prin cap zeci de moduri în care Stroescu murea.

— Nenorocitul și-a luat o Toyota nouă. Am trudit mult pentru proiectul acela, iar el a cules laurii. Călcăt de mașină? E bine? Sau... în timp ce schimba un cauciuc alunecă, se prăbușește pe spate, iar un alt autovehicul îi zdrobește traheea și moare înecat în propriul sânge, uitându-se la ultima lui investiție?

Reflexia mea mă privea mândră, ca un antrenor ce-și urmărește cu privirea elevul câștigând un loc pe podium la nu știu ce competiție sportivă. În mod ciudat, atitudinea de aprobare a Diavolului îmi transmitea o liniște și o siguranță de sine pe care n-o mai avusesem niciodată până în acel moment.

Am adormit de parcă muncisem în mină o săptămână. A doua zi am ajuns la birou cu o oră înaintea pauzei de prânz. În sfârșit, mă simțeam odihnit și relaxat de parcă mi se luase o piatră de pe inimă. Altădată aș fi fost panicat ca dracu' dacă aș fi ajuns la serviciu așa târziu. Însă nu a mai fost cazul. Tot departamentul era la spațiul de cafea, iar colegii comentau sfârșitul tragic al șefului. Unul dintre ei a spus chiar că era o moarte demnă de *Final Destination*. Am luat-o ca pe un compliment, mi-a plăcut filmul.

Și zilele treceau, iar mie începuse să-mi placă să merg la muncă. Îmi cumpărasem și cămăși noi, care mă costaseră cât hainele pe tot anul. Fusesem și la un stilist, iar acum părul meu nu mai era pleoștit și lins în fiecare noapte de o vacă invizibilă. Începusem să eman încredere și siguranță prin toți porii. Era ca atunci când tu ești pămpălăul clasei, iar la un moment dat se mută în aceeași școală prietenul tău, proaspăt eliberat de la școala de corecție. Am devenit un om nou. Iar acest om își dorea mult mai multe decât vechiul eu. Merita un salariu mai mare, o femeie scoasă din reviste. Iar eu, cel nou, așteptam următoarea întâlnire.

13 ianuarie 2017. Vineri 13, pentru cei superstițioși. Unii o așteptau, pentru că după ea urma weekendul, eu aveam speranțe mai mari. Am ajuns acasă, nici nu m-am mai descălțat și m-am dus în baie. Nu s-a întâmplat nimic, reflexia îmi răspundea fidel. Mi-am pus un pahar cu whisky și m-am tolănit în fotoliu. Fără să vreau, am ațipit.

Când am auzit un zgomot din baie, am sărit în picioare ca un soldat adormit în post la sunetul alamei. Era trecut de miezul nopții. El, adică eu cel din oglindă, era acolo. Ținea într-o mână o țigară pe jumătate fumată, iar în cealaltă un pahar cu băutură.

— Scuze pentru întârziere, Adriane! Am avut o întâlnire care s-a prelungit mai mult decât mă așteptam. Văd că o duci binișor. Pari schimbat. Atitudinea este totul. Dar cred că știai asta deja, nu e nevoie să ți-o spună Diavolul în persoană.

Asta îmi mai lipsea, să-mi țină Necuratul lecții de dezvoltare personală. Îmi venea să râd, dar cel din oglindă îmi ghicise gândurile și izbucnise deja în hohote. Aproape că simțeam mirosul de țigări. Credeam că mi se pare, mă lăsasem de un an și probabil simțurile mele o luaseră razna când văzusem țigara în mâna reflexiei mele. Apoi mi-am amintit că aveam un pachet într-un sertar al bibliotecii. Pentru cazuri de maximă necesitate. Și m-am năpustit spre locul știut, în timp ce eu, cel din oglindă se străduia să devină serios. La urma urmei, nu-ți poți trata clientul cu o atitudine lipsită de profesionalism, nu?

Sertarul era gol. Cum dracu'. Să fi uitat eu unde le-am pus? Sau...

— Hei, te-ai apucat de făcut curățenie acum, că e trecut de miezul nopții?

— Căutam ceva, dar nu mai găsesc, i-am răspuns holbându-mă la inelul cu piatră neagră de pe mâna cu care ținea paharul.

— Sper că nu pachetul ăla de țigări. L-am împrumutat eu. Serios, omule... ceva mai de calitate nu se putea? Chestia asta îți face plămânii mai negri decât toată cenușa din Iad.

— Cum ai...

— Ce pot face pentru tine, Adrian? Nu prea am timp de pierdut, sunt un om ocupat. Sau ceva de genul...

Știam ce vreau. Nu știam prețul. Și nici dacă puteam negocia.

— Poți să-mi dai postul lui Stroescu?

Reflexia din oglindă părea să fie încântată de alegerea mea. Ca un vânzător de aprozar la care clientul se întoarce pentru încă o tranzacție. Cam asta făcea pentru mine. O prestare de servicii contra unei plăți. Aveam s-o aflu în curând.

— Bună alegere. Un pas mic pentru omenire, un pas uriaș pentru noi. Sau nu mai știu cum spunea tipul ăla de l-am trimis pe Lună, că le tot inversa. Ești un om hotărât, Adriane. Îmi plac. Știm ce vrem de la viață. Salariu mult mai mare, ceva prime, o mașină de serviciu, muncă mai puțină că o să ai proștii din subordine. Se poate face. Dar costă. Prețul standard. Urăsc comercianții care măresc prețul după ce își fidelizează clienții. Le-am pregătit un loc special.

— Nu știu... poate ar fi bine să mă mai gândesc.

Începeam să am regrete. Vedeam în fața mea o balanță uriașă, care se chinuia să mențină echilibrul. Pe un taler un viitor fără griji, iar pe celălalt eu, care deveneam din ce în ce mai mic. În spatele suprafeței lucioase, ochii reflexiei mele mă priveau încruntați. În cele din urmă, iluzia unui viitor, așa cum consideram eu că meritam, învinse.

— Fie. Plătesc. Zi-mi prețul.

— Așa cum am zis, dragule, preț standard pentru absolut orice. Doar o viață amărâtă. Tu decizi a cui. Dar să fie din legăturile tale de rudenie. Să simțim amândoi că merită.

— Nu, nu pot. Nu am pe cine. Nu se poate negocia?

— Știi ceva? Dacă vrei caritate, nu sunt persoana potrivită. Bărbosul mai făcea din astea, dar s-a plictisit ca toți să-i ceară chestii. N-ai și tu vreo mătușă nesuferită, vreo babă afurisită? Nici nu e nevoie să-i pronunți numele, doar gândește-te la acea persoană. Mă ocup eu de formalități, nu te mai stresa. Tu doar bucură-te de ceea ce primești în schimb.

Cel din oglindă mă privea tot mai dezaprobat. Stinsese nervos țigara în palmă și se ridicase în picioare. Mă temeam să nu plece și să ratez ocazia. Era un negociator mai bun decât mine.

— Am... un unchi.

— Vezi, Adrian? Chiar așa de greu a fost? Eram sigur că vom găsi o soluție în care să fim amândoi mulțumiți.

Diavolul îmi zâmbea ușor ironic, îmbrăcat în costum negru, cămașă și cravată de aceeași culoare. Clar, tipul avea stil. Și îmi dădea și mie idei. Cumva știuse că voi face alegerea corectă. În

subconștient o știusem și eu. Doar că deasupra se afla un înveliș de conștiință care se fisura mai rapid decât gaura din stratul de ozon. Meritam mai mult decât primisem în cei treizeci și doi de ani de viață, iar acum veneau toate grămadă spre mine. Venise vremea recoltei. Răbdarea și toleranța mea fuseseră răsplătite.

A doua și a treia zi la birou nu se întâmplă nimic. Așteptam să aud vești despre unchiul Simion de la mama. Oricum, era un boșorog aspru și zgârcit, abia dacă îl vedeam o dată pe an, cu căciula lui mare și stufoasă, cu mai multe găuri decât dinți în gură, și cu predicile lui despre cât de debusolați și fără Dumnezeu sunt cei tineri. Avusese dreptate, cel puțin în cazul meu.

Și-au venit ambele vești aproape în același timp. Șeful cel mare mă chemă în biroul său, chiar când mama îmi trimise un mesaj să o sun cum am o pauză. Am știut că plata fusese făcută și urma să primesc prestarea serviciului. Ascultam discursul șefului, abținându-mi cu greu râsul. Cică intuiția îi spunea că eu sunt omul potrivit pentru postul rămas vacant după decesul neașteptat al lui Stroescu. Chiar în timp ce dormea, avusese revelația asta. Așa zicea el. El o numea intuiție, eu știam mai bine. Am semnat actul adițional, cu gândul la biroul mare și luminos în care urma să fiu transferat cât de curând. Cât de simplu a fost! Probabil colegii erau șocați. Așa se întâmpla mereu în corporații. Trebuie să fii atent când unul era promovât din senin, nu știai niciodată ce pact făcuse omul ăla. Nu voiai să te pui cu el. Iar seara am aflat de la mama de moș Simion. În timp ce-și făcea siesta de după-amiază, raftul cu cărți se dezlipise din perete. Biblia lui mare, cu coperti de argint de vreo două kilograme, la care ținea mai mult ca la răposata nevastă, căzută în moalele capului, îl adormise pe vecie. Îmi venea să râd, îi zisesem demult mamei că i-aș da moșneagului cu ceaslovul în cap. Diavolul gândea ca mine.

Începutul colaborării cu reflexia mea din oglindă a fost mai lent, recunosc. Ajunsesem, așa cum spunea el, la faza în care întrevedeam beneficiile. Însă ce nu-mi convenea foarte mult, era că dorințele trebuiau să fie punctuale. Nu accepta cerințe de genul: să devin milionar, să câștig la loto, nu am înțeles de ce. Era mai profitabil să spargi o mega-dorință în alte zeci mai mici, cu siguranță. Tot el îl consiliase oare și pe inventatorul sticlelor de bere de 0,33l? Dacă nu, sper ca nenorocitul să ardă în iad...

13 februarie 2017. Luni, zi friguroasă și mohorâtă de iarnă. Depresia și astenia se răspândeau ca ciurma prin Evul Mediu. Mă străduiam să mă mențin pe linia de plutire. Încrederea în mine, datorată prietenului meu din oglindă, se cam evaporase, din cauza modului în care mă priveau foștii mei colegi. Revenisem la vechile metehne. Frustrat, nemulțumit, morocănos. Știam că, teoretic, atitudinea vine din interior. Iar ceea ce vine din interior, se reflectă și la exterior. Însă pur și simplu nu prea se pupa teoria cu practica. I-am cerut să mă ajute. Râdea când mi-a dat datele de contact ale unei doamne psiholog, care m-ar fi pus pe drumul cel drept în doar o ședință. Gratuit, femeia nu mi-a luat niciun ban. A avut efect, recunosc. Era și ea clientă a lui Scaraoțchi? Poate reușeam să facem un fan-club. Mă costase o mătușă sclerozată. A ieșit cu căruciorul cu roțile să traverseze o cale ferată. Trenul de marfă nu a putut opri.

13 martie. Consideram că am nevoie de o locuință mult mai mare. Stătusem în tot felul de cutii de chibrituri, meritam ceva mai bun. Aș fi putut face asta ca muritorii de rând, un credit pe vreo treizeci de ani și să mă întind cât îmi este plapuma. Asta era pentru proști. A scos din buzunar o revistă cu proprietăți imobiliare. M-a pus să-mi aleg una. Ultimul etaj, un penthouse cu ferestre imense, puteam privi furnicarul de sus, din turnul meu de fildeș. Se părea că diavolul se pricepea și la imobiliare, nu doar la psihologie. Pentru confortul meu, o nepoată superficială și ușuratică a căzut ruptă de beată de la balconul unui apartament de la etajul al zecelea, în toiul unei petreceri cu băutură și mult sex. Exact ce-mi lipsea mie.

13 aprilie. Un verișor de gradul doi a plonjat cu mașina în râu pentru ca tumoarea de pe creier a tatălui meu să intre în remisie. Aș fi putut să verific dacă e cancer, să facem mai multe investigații, dar am ales scurtătura. Nu e vina mea că lumea nu-și verifică frânele prea des.

13 mai. Aveam nevoie și de o mașină tare de tot, nu voiam să râdă lumea că umblu cu cea de serviciu, ca săracii. Mai aveam rude destule. Și îmi doream demult un Range Rover Evoque.

Ultima dată când am fost să-i văd pe ai mei, începuseră să vorbească despre blestemul care le-a lovit familia. Le-am spus că astea cu blestemele sunt prostii ale oamenilor simpli de la

țară, iar eu nu credeam în așa ceva. Aveam lucruri mult mai importante de făcut. Un gând firav m-a făcut să conștientizez că blestemul familiei mele eram eu. L-am izgonit din minte, spunându-mi că niciunul dintre cei care s-au dus nu au reprezentat nimic pentru mine și nu mi-au fost deloc alături. Erau niște străini care au avut norocul, sau neșansa, ca Cel-de-Sus să îi lege de mine. Apoi mama mi-a spus că își dorește să mă vadă la casa mea, cu familie și copii. Oarecum, avea dreptate. Aveam nevoie de o femeie. Știam și pe cine.

13 iunie 2017. Încă o zi de marți. Oare câte zile de 13 cad marțea într-un an? Ar fi trebuit să le număr. Ultimele două săptămâni am stat ca pe ghimpi, abia așteptam să vină ziua de azi. Știam ce vreau. Tipa cea noua de la contabilitate. Părul ei negru cu reflexii albastre, legat într-o coadă în care înflegea creionul cu care se juca atunci când era concentrată sau agitată, buzele pline și cărnoase, cămășile albe transparente din care păreau că sar nasturii și se eliberează sânii mari la fiecare respirație mai puternică, picioarele fine și musculoase, cățărare mereu pe tocurile unor pantofi stiletto. Așa ceva nu era de mine. Nu în mod normal. Dar o voiam, fie și ca să răzbun momentele în care ieșeam cu femeii pe care abia le găseam acceptabile doar cu ajutorul stratului de zugrăveală ieftină de pe față. Noul eu avea nevoie de ceva high-class. Gen Cristiana. Însă era cuplată cu unul plin de bani și de fițe.

Stăteam în noul meu apartament, îmbrăcat în costumul cel negru, cu cămașă la fel, cu un pahar de whisky scump în mână. Devenise un ritual. Așteptam să simt fiorul rece și să ajung în baie, la oglinda pe care o luasem cu mine din vechiul apartament. Eram un tip sentimentalist, ce să spun.

— Ce nerăbdător ești azi, Adrian! Îmi răspunse cel din oglindă, îmbrăcat de data asta de parcă venea de la un picnic. Îmi place costumul tău. Inspiră încredere, mister, siguranță, extravaganță. Ți se potrivește, mă bucur că te inspir. Până acum nimeni nu a observat asta.

— Păi, mulțumesc. Te așteptam. Știu ce vreau.

— Așa-mi plac, dragule! Ți-am zis eu că ești un bărbat hotărât. Ai tot ce vrei, îți mai trebuie o femeie.

— Cum... de unde ai știut?

Eram surprins. De unde știa? Citea gânduri, se folosea de nenorocita aia de piramidă a lui Maslow sau se vedea pe față

mea cât eram de disperat? Mă privea de sub ochelarii de soare, cu ditamai trabucul între degete, cu părul dat cu gel. Serios? Diavolul se dădea cu gel de păr?

— Cred că ai uitat. Eu sunt tu. Eu văd ce vezi și tu. De cele mai multe ori îți aud și gândurile, dar nu tot timpul. Și apoi, nu te supăra, nu stau să mă uit toată ziua la „Cristescu reality-show”. În primul rând, nu-mi amintesc să te fi văzut cu vreo femeie de când suntem parteneri de afaceri. Nu ai putut să mergi și tu la prostituate, cum fac alți bărbați?

Știam că mă roșisem și tremuram de furie. Atinsese o coardă sensibilă. Credeam că numai bărbații slabi se duceau la curve, iar eu nu mai eram așa ceva. Iar când eram slab, nu mă dusesem de teamă că afla vreun cunoscut și că mă făceam de râs. Sau poate toate astea erau scuze pentru prostiile religioase pe care mi le băgaseră ai mei în cap. Reflexia din suprafața argintată dădea senzația că regreta cele spuse. Și că avea totuși o soluție. Exact ca și agenții de vânzări cărora le spui că ți s-a întâmplat ceva rău, ei te compătimesc o clipă, și apoi îți dau pe la nas cu produsele pe care încearcă să ți le plaseze.

— Haide, calmează-te. Zi-mi ce pot să fac pentru tine. Nu sunt genul căruia să îi placă să-i plângă lumea pe umăr.

— O vreau pe Cristiana. Ea e femeia cu care aș vrea să fiu în fiecare zi. Să le arăt tuturor cine sunt eu. Să mă invidieze toți când intru cu ea la braț în vreun local.

— Oho, bunăciunea aia cu craci lungi și mutră de secretară porno? rânji cel din oglindă.

— O cunoști?

Mă gândeam că poate era și ea o clientă a lui. Poate era o fată venită de la țară care dorise să fie o bombă sexy ori să aibă un iubit bogat. Nici nu conta.

— Nu, nu e clienta mea. Ai să râzi, dar e destul de credincioasă. E doar o tipă care s-a descurcat pe picioarele ei. Și pe curul ei, aș putea spune.

— Bine, bine... O vreau. Mai am un verișor, tocmai se pregătește pentru bacalaureat. Nu îl duce prea mult mintea și îl scap de un stres.

Diavolul stătea pe gânduri, părea că pune la cale o strategie. Speram că nu va invoca vreo scuză să mă refuze. Deveneam și mai preocupat. Marfa pe care o oferea era ca un drog, crea dependență, iar eu mă simțeam la marginea abisului sevrajului.

Își dădu jos ochelarii, iar ochii lui nu mai aveau nimic omenesc. Erau negri și lucioși, ca o piatră de onix.

— Să-ți spun cum stau lucrurile. Nu pot să influențez sentimentele unei persoane pe termen lung. Dacă o voiai pentru o noapte de sex, găseam o soluție. Dar tu o vrei pe termen lung. Nu merge așa, dintr-o bucată. Pur și simplu, nu merge. Hai să facem asta pas cu pas.

— Cum, cât o să dureze?

Nu mai aveam răbdare. Chiar așa, Diavolul avea limite?

— Facem așa. În prima lună o despărțim de prostul ăla cu bani. Știu o prostituată, fată de treabă, clientă a mea. N-ar trebui să fie un efort să-l bage în pat și să trimită apoi niște poze mândrei tale. În a doua lună, aș putea să-i ofer niște sugestii. Să zicem... persuasiune. Urăsc cuvântul „manipulare”, pare atât de meschin. Ce părere ai? În a treia lună, te culci cu ea și o faci să nu mai plece de lângă tine.

— Pare plan bun. Deci... plătesc anticipat?

— Dacă vrei tu... Și îmi iau și eu liber la următoarele două întâlniri. Chiar am nevoie de o vacanță, fără clienți, fără întâlniri, fără agendă. Nimeni nu se gândește la mine, toți vreți bani, femei, mașini. Plătește anticipat. Și ai putea să dai și tu o mână de ajutor. Nu mai întinde gâtul ca o girafă când trece pe lângă tine, ci intră în vorbă cu ea. Află ce-i place. Ascult-o, sau măcar dă senzația că o faci când va vorbi cu tine. Se va simți vulnerabilă, mai ales după ce va fi înșelată. Femeile nu prea iartă asta, mai ales când arată ca ea. Fă-i cadouri scumpe, scoate-o la restaurante de lux. De rest mă ocup eu. Acum plata. Cine să fie?

Prostul acela, care nu ar fi luat examenul, a luminat ca un pom de Crăciun când s-a urcat pe un vagon să facă un selfie și un fir cu 27000 de volți l-a agățat de picior. Nimeni nu a înțeles ce dracu' căuta acolo în loc să învețe. Alte două rude mai îndepărtate s-au dus într-o plimbare cu mașina, care a suferit un miraculos fenomen de combustie spontană.

În primele zile mă proțăpeam în fața Cristiane la aparatul de cafea. Nu avea cum să mă ignore, schimbam și câteva vorbe. Și la nicio săptămână, o văd la birou cu ochii plini de cearcăne și plânși. Știam ce se întâmplase, dar învățasem să disimulez. Minciuna era o necesitate. Straniu cum dintr-un păcat dădeam în altul. Ca un uriaș bulgăre de zăpadă. Am fost umărul pe care a plâns, i-am dat dreptate când spunea că bărbații sunt

niște nenorociți. Îi făceam mereu complimente și mici cadouri. Am invitat-o la un restaurant scump și a acceptat. Diavolul avea dreptate. Trecuseră trei luni jumate și toate eforturile erau îndreptate asupra Cristiane. Deși o cetate considerată impenetrabilă în trecut, acum zidurile erau gata să cedeze.

13 septembrie 2017. Insistențele mele dădeau roade. Ca un joc murdar al sortii, ea mi-a propus să treacă pe la mine în seara asta. Deși știam că trebuia să am întâlnire cu Diavolul, nu puteam să refuz. Planul meu era simplu. Aveam suficientă băutură scumpă, beam, făceam sex, ea adormea, realizam următoarea tranzacție cu prietenul meu din oglindă și mă băgam din nou în pat. Aproape perfect, însă total nerealist. Băuserăm, începuserăm să ne dezbrăcam. Îmi aminteam de una din perlele de înțelepciune ale răposatului Stroescu. *„Dacă femeia își asortează chiloții și sutienul, nu tu ai inițiat tăvăleala”*. Păcat că fericirea nu a durat mai mult de două minute. Se uita la mine cu compasiune, aproape cu înțelegere. Ea a adormit, pe mine mă luase o durere de stomac îngrozitoare. M-am dus în cealaltă baie, nu în cea cu oglinda. Și nu știu cum am rămas acolo două ore. Când mi-am revenit, am fugit imediat la oglindă. Reflexia mă aștepta acolo, cu ochii negri și monstruoși. Observam un rictus în colțul gurii, de parcă mă privea cu superioritate.

— Ce faci, campionule? rânji el. Sunt sigur că femeia ta e mulțumită acum.

Chiar râdea de mine. Eram convins că știa de contraperformața mea. Cum dracu' să ai o asemenea femeie și să-ți moară în mai puțin timp decât încălzești o supă la cuptorul cu microunde? Nu îmi trecuse prin cap să număr de la o mie înapoi, să mă gândesc la niște știri nasoale sau alte trucuri ieftine.

— Hai, măi Adriane, nu te-am lăsat la greu, ai încredere. Îți spun eu, că femeia doarme satisfăcută. Zi-mi cu ce te pot ajuta.

— Cred că știi....

— Ce să fie, ce să fie? Veșnica problemă a bărbatului: câțiva centimetri sau ceva minute în plus.

— Nu se poate amândouă?

— Sigur că se poate, te tachinam doar. Plătește și treci la somn. Măine vei avea o surpriză plăcută.

De data asta chiar nu mai eram mândru de mine. Depășisem orice limită. Copilul cel mic al nașilor mei de botez, cel care îmi fusese ca un frate în copilărie, s-a dus ca s-o am eu mai mare și

să obțin efect de viagra fără efort. Cred că acesta a fost punctul în care ce mai rămăsese din conștiința mea s-a revoltat. A fost ca o sămânță care a prins un loc fertil, poate singurul rămas în deșertul sufletului meu, și a prins rădăcini care creșteau, amenințând să acopere tot. Am adormit ros de îndoieli, și nici faptul că dimineată am găsit cafeaua făcută și un bilețel scris cu rujul Cristiane în care îmi spunea că trebuie să plece, dar că ne vedem peste câteva zile, nu a reușit să mă bucure. Aveam tot ce îmi dorisem vreodată, dar totul costase prea mult. Începeam să simt o urmă de regret.

Mă rodea câte puțin în fiecare zi. Încercam să nu mă gândesc la asta, știam că, dacă îmi concentram gândurile către alte lucruri, o să uit de regret. Întotdeauna am considerat că am memoria cât a unui pește. Iar dacă nu mă gândeam la ceva, în timp ajungeam să mă conving că nu s-a întâmplat. Până când femeia pentru care dădusem Diavolului patru persoane până în acel moment m-a luat în brațe într-o seară, când nu mai era nimeni la birou, și mi-a spus că am fost fantastic când am făcut-o a doua oară în acea seară de 13 septembrie, când ea era atât de beată și în cameră era întuneric beznă.

Nici dacă îmi dădea cu un baros în cap nu aș fi fost lovit mai rău. Eu am dormit ca un nemernic pe colacul de la WC două ore! Mi-am amintit zâmbetul meschin al reflexiei mele când mi-a zis să nu am griji, că m-a ajutat el, și că femeia dormea satisfăcută. Îmi venea să-mi vărs mațele pe pantofii ei stilet-to și pe bluza albă de sub care i se ghicea sutienul cu dantelă. Diavolul i-o trăsesese iubitei mele, în timp ce eu aveam diaree. Mi-a tras-o nenorocitul cum nu mă așteptam. M-am dezlipit din brațele femeii fără să-i spun o vorbă. Nu a înțeles de ce am început s-o evit, probabil s-a gândit că voiam doar să mă culc cu ea. Toți bărbații erau niște nenorociți, iar eu nu făceam excepție. Pur și simplu nu puteam s-o mai văd în fața ochilor, fără să îl văd pe cel din oglindă, cu ochii lui demonici, cum o călărește.

A fost picătura care a umplut paharul. Mă deciseseam să renunț. Am lipsit la întâlnirea din 13 octombrie. Cred că a înțeles și a trecut la măsuri. Într-o zi, tata m-a sunat să-mi spună că sunt un nenorocit că am vorbit așa cu mama la telefon. I-am explicat că eu nu am sunat-o și că poate a visat. Mintea mea nu voia să accepte că Diavolul ar fi făcut asta. Apoi, în mașina mea de lux, parcată în fața unui restaurant, s-a înfipt o rablă și a făcut-o praf. Șoferul a zis că parcă i-a pus cineva mâinile la ochi

pentru câteva clipe, se jura că nu a mai văzut nimic. La birou, șeful care mă promovase și mă proteja a fost prins că a făcut ceva măgării și a fost luat de poliție. Cristiana începuse să-i facă ochi dulci unui nou venit. Acasă mi se părea că lucrurile nu mai erau în locul unde le lăsasem eu.

Mi se făcuse frică până și de umbra mea. Eram paranoic. Aveam nevoie de un concediu, departe de tot, undeva unde el nu mă putea ajunge. Am ales o mănăstire. O chilie simplă, rece, și niciun contact cu exteriorul. Am încercat chiar și să mă spovedesc. Starețul m-a ascultat cu compasiune și empatie. Dar nu m-a crezut nicio clipă. Mi-a zis să spun nu știu ce rugăciuni, să țin ceva posturi și să chem un preot să-mi sfințească locuința.

Azi, 13 decembrie 2017. Timpul petrecut la mănăstire m-a ajutat să mă liniștesc. Am chemat în urmă cu câteva zile un preot să-mi sfințească apartamentul, mă simt în siguranță acum. Nu mai vreau să fug. O să-i spun să-și ia apartamentul, îmi dau demisia, să-mi ia ăia cinci centimetri în plus, să mă facă impotent dacă vrea și să mă lase în plata Domnului. Regret ce am făcut, mă voi duce la mănăstire, Dumnezeu mi-a luminat mințile. O să trăiesc în liniște și rugăciune, departe de toate deșertăciunile vieții. Simt aerul rece în apartament și mă îndrept sigur și hotărât spre oglinda din baie pe care am acoperit-o cu un prosop. Mă așteaptă, îmbrăcat în costumul lui negru, elegant. Îmi mângâi brățelele sfințite primite de la mănăstire, ca să mă înarmez cu și mai mult curaj.

Eu, cel din oglindă, nu mai sunt eu. Fața reflexiei mele e schimonosită de furie. Ochii negri și scânteietori, părul parcă îi fumează, iar printre dinții ascuțiți i se întrevește limba ascuțită ca de șarpe. Într-o clipă, figura i se schimbă, îmi copiază până și venele pulsând de la gât. Totuși, nu își ascunde furia și dezamăgirea.

— Serios, Adrian? Apă sfințită și tămâie? Nu mai aveau la magazin lavandă sau vanilie? Mi se pare mie, sau ai ales un anturaj nepotrivit?

— Piei, Diavole! În numele Tatălui și Fiului...

— Ușor, idiotule! Te crezi vreun exorcist? Iar pierzi timpul la filme americane?

— Ia-ți tot ce mi-ai dat, rămâi cu plățile făcute și lasă-mă în pace. Vreau să terminăm parteneriatul. M-am închinat Lui, după seara asta voi pleca la mănăstire. Călugării se roagă pentru mine acum și mă așteaptă. El mă va apăra de rău.

Figura lui e impasibilă, la fel ca cea a unui psiholog bun, atunci când tu vorbești despre temerile tale. Vrei să vezi ce părere are, speri să-ți dea dreptate, dar niciun mușchi de pe fața lui nu schițează ceva.

— Mă tem că nu merge așa, prietene. Eu sunt cel care te-a făcut un om de succes. Tu ești doar un prost care a dat cu piciorul la tot.

Închid ochii pentru o secundă și, când îi deschid, nu mai e în oglindă. A plecat? Am învins? Atât de ușor a fost? Mă holbez la suprafața lucioasă din fața mea, dar nu mai am reflexie.

Și îmi îngheață sufletul! E în spatele meu, amândoi ne holbăm la oglinda goală.

— Ce dracu'...

Atât apuc să bolborosesc, înainte să simt ceva ascuțit străpun-gându-mi carotida. Sângele curge șuvoaie peste cruciulița împle-tită de călugărul Dosoftei, care se presupunea că m-ar apăra de orice lucrare diavolească. Nu o să mai am ocazia să-i spun omului că nu funcționează. Mă simt ridicat și aruncat în oglindă, care se transformă într-o groapă de mormânt. O cruce de lemn la cap, pe care scrie numele meu și data decesului 13.12.2017, de pe care începe să se scurgă vopseaua. Lumânări și miros de ceară arsă. Nu am preot, nimeni nu s-ar încumeta să țină o slujbă pentru unul care credea că poate să-l păcălească pe Diavol. În jurul mormântului meu, rudele pe care le condamnaserăm la moarte mă privesc cu ochi goi de la doi metri de mine, cu carnea putrezită, aruncând cu falangele descărnate pământ peste mine. Nu pot să mă mișc, îmi simt puterile slăbind. Știu că mai am câteva clipe.

Sunt împăcat. Abia în ultimul moment al existenței mele mize-rabile îmi dau seama cât de nesăbuit am fost să cred că altcineva este responsabil pentru viața mea. Eu singur eram responsabil pentru ce sunt. Și am fost un om slab să dau vina pe Dumnezeu, pe Diavol, pe șansă sau pe noroc. Nimeni altcineva nu este res-ponsabil, nimeni altcineva nu este de vină.

— Știi ceva, Adrian? Îl aud pe cel ieșit din oglindă. Cred că o să-mi dau demisia, ai un serviciu de tot rahatul. Am nevoie de o vacanță exotică. O iau și pe Cristiana cu mine. Să-i trimit un buchet mare de flori și să-i promit cea mai tare partidă de amor din viața ei? Crezi că ar accepta?

Râsul lui malefic îmi răsună în urechi, în timp ce oglinda se aburește și devine opacă. Simt cum pământul mă înghite cu totul.

Teodora Gheorghe

Teodora Gheorghe a absolvit Facultatea de Limbi și Literaturi Străine, secția Engleză-Hindi, și Masteratul de traducere a textului literar contemporan, în cadrul Universității București. A urmat un curs de scenaristică în cadrul Unatc. A publicat poezii, povestiri, recenzii, cronici de teatru și de eveniment în mai multe reviste și are o pagină dedicată pe site-ul ICR. În 2013 a apărut primul ei volum de poezie, ***Moartea era un iepure șchiop*** (ed. Karth) iar în 2018 a văzut lumina tiparului volumul de proză scurtă *Întâmplări despre niciodată — 7 povești neobișnuite despre singurătate* (ed. Eikon).

DOMNUL DE LA MIEZUL NOPTII

Un foșnet mă trezise dintr-un vis aiurit, în care trei canibali îmi crușaseră viața, cerându-mi în schimb să le fredonez o baladă pe care o cântam când eram mai mic. Ochii mă usturau de la atâta beznă. Somnul mă părăsise definitiv, dar încă mai adulmecam mirosul greoi de carne pârlită. Când am reușit, anevoie, să îmi conving un picior să se aventureze în noapte, restul corpului

l-a urmat aproape mecanic până la ușa de la intrare. În periplul meu nocturn, m-am lovit de două noptiere și m-am împiedicat de cutia cu bijuterii de curând achiziționate de la un magazin simpatic din centru.

Știam că e miezul nopții, pentru că auzisem dangătul pendulei de deasupra patului. Am simțit din nou cum mă cuprinde amorțea și cum mă scufund molcom în cearșaf, ca și când aș fi înotat într-un ocean de griș cu lapte.

Canibalii mă așteptau în același loc, dar erau mai mulți de data asta, poate șase-șapte, și pigmentul pielii li se decolora. Îi fac unuia semn, sperând că va băga de seamă, dar pare că nu mă vede. Calc pe o vietate ciudată care chițăie. Toți își ațintesc privirea asupra mea. De departe, aud o voce care mă îndeamnă să fug, și asta fac. Sunt conștient că visez, ceea ce nu mi se întâmplă decât când beau cafea cu scorțișoară înainte de culcare. Încerc să rețin detalii, însă nu pot fi perfect lucid, căci mă întreb unde mi-am pus ochelarii și ajung să îi caut într-o scorbură din pădurea tropicală. Căutarea se dovedește inutilă, așa că îmi continuu fuga, agitat, gâfâind ca în filmele de acțiune, pe o potecă ce se afundă într-o junglă amazoniană. Canibalii se tolesc. Decorul se schimbă și o voce din văzduh îmi strigă ceva — e o voce stridentă care îmi aduce aminte de profesoara de franceză: *gem de piersici, gem de piersici...*

M-am trezit asudând. Din nou s-a auzit un foșnet de-afară. M-am îndreptat atent, scuturându-mă de ultimele rămășițe de vis, spre pervazul ferestrei din față, unde un zgomot surd părea că mângâie geamul cu gheare de sticlă. Am deschis fereastra și am deslușit clar trei bătaii în ușa. Înghețasem și îmi simțeam inima în măruntaiele stomacului, dârdâind în ritmuri de jazz. Nu-mi dau seama prin ce joc al încheieturii am apăsât pe clanță. În prag stătea un individ cu un pardesiou până în pământ, negru, cu o figură prelungă, palidă și cu părul încâlcit. Semăna cu o umbră umanizată de o incantație a călugărilor tibetani. Privirea mi-a încremenit pe obiectul pe care îl ținea în mână dreaptă: o pipă de lemn, fumegândă.

— În sfârșit, ne întâlnim, băiete.

— N... nu vă cunosc, am bâiguit eu, ascunzându-mi frica în buzunarele pijamalei.

— O, ba da, mă cunoști foarte bine.

Individul-umbră mi-a făcut semn să îl urmez și, dintr-un motiv necunoscut, m-am luat după el înfrigurat, imediat după ce am aruncat pe mine un halat gros. Nu departe de casă se afla un cimitir vechi, construit în anul în care se născuse stră-străbunica mea. Am mers într-acolo. Puteam deja intui aliniamentul sinistru al crucilor putrezite și, pentru întâia oară, mi s-a părut terifiant, mai terifiant decât orice închipuire. Inima îmi pulsa acum în intestine, iar vibrațiile ei îmi străbăteau gleznele hipnotizate. Pe spinare îmi galopau cirezi de tauri furioși și turme de tot soiul. Necunoscutul a scos dintr-un buzunar o lampă și m-a călăuzit printre zecile de cruci, până în dreptul unui rond, unde s-a oprit. Ne găseam pe un fel de potecă îngustă.

— Să ne așezăm.

M-am uitat în jur nedumerit și, după câteva ocheade bune, am dibuit în semiîntuneric o măsuță și două scaune pe care nu le observasem până atunci. M-am așezat și parcă turmele de fiare s-au mai răsfirat, odată ce mi-am îndreptat spinarea.

— Deci nu știi cine sunt...

— V-aș ruga atunci să îmi spuneți cine sunteți și de ce m-ați adus aici, am spus ușor încruntat, încercând în același timp să îmi ajustez tonul vocii devenite un ecou subțire al fricii. Individul mi-a surprins efortul caraghios și a rânjit. Oripilat, am sesizat că nu avea dinți. Gura îi semăna cu un hău străjuit de două buze osoase. Pentru o fracțiune de secundă, mi s-a părut că zăresc un omuleț ținându-se cu disperare de buza de sus și alunecând mai apoi în hăul fără fund.

— Întotdeauna ai fost un tânăr cu multe întrebări.

— Vă rog, e târziu și suntem într-un cimitir!

— O să te lămurești imediat. Bei cafea?

— Doar când trebuie să fiu treaz.

— Atunci nu mai e nevoie.

Avea acum o voce caldă, ca mierea care se prelinge pe un aluat de cozonac.

— Chiar nu bănuiești cine sunt?

Degetele sale cadaverice au scos din buzunar o ceașcă, în care străinul a turnat calm, din mâneca pardesiului, un lichid aromat, negru. Nu mă mai delectasem niciodată cu o asemenea aromă. Oare așa mirosea băutura zeilor?...

— Sigur nu vrei? Mai am destulă. Numai să spui.

Omul cu pardesiu negru și-a așezat pipa migălos făurită pe măsuță, lângă ceașcă. Dintr-o dată m-am luminat:

— M-am prins, amice, a fost o farsă pe cinsto! De mult ați vrut să mi-o coaceți. Și ce mască, ce machiaj, ce artă... o adevărată artă...

Pe măsură ce vorbeam însă, ochii stinși ai individului din fața mea mă făceau mic, tot mai mic...

— Nu prea ai încredere în tine, băiete, asta e problema ta. Prietenii tăi dorm buștean după ce au vandalizat micul magazin de alături. S-ar putea spune că și tu te îndeletnicești cu astfel de... cum să le spun... jocuri.

— De unde știi? Cine ești? Ce vrei de la mine? am izbucnit cu patosul unui judecător indignat.

— Sunt tot ce nu ai vrut în viața ta, toate necazurile pe care le-ai pricinuit, toate lacrimile vinovate care ți-au curs, bla, bla. Dacă vrei, sunt chiar TU.

— Îți bați joc de mine! Nu știu cine ești, dar în niciun caz nu ești eu.

— Nu-ți face iluzii, știi că ești un mincinos de toată mila. La acest capitol mi-ai trădat așteptările.

Omul palid a apucat pipa și a început să facă rotocoale de fum, rânjind ca o sinistră păpușă de lemn.

— Mă tem că nu ești... real.

— Oho! Sunt mai real decât o pișcătură de viespe. Și la fel de iluzoriu precum un abur proiectat în văzduh.

— Dar cum se face că...?

— Te întrebi unde îmi sunt coarneau și flăcările? Nu se mai poartă din Antichitate. Sigur nu vrei să mai bei o dușcă, acum că ne cunoaștem mai bine?

— Nu mai vreau nimic de la tine, creatură a întunericului!

În disperare, am desenat în aer semnul crucii (mi-a ieșit des-
tul de strâmbă).

— Înseamnă că ți-a ajuns una. Uneori întrec măsura. Poate vrei un fum.

— Nu fumez.

— Măi, măi, măi... Nu ești prea politicoș cu umilul tău oaspete. Și ar trebui să mai lucrăm puțin la treaba cu mințitul.

— Ce vrei de la mine? am răbufnit, încercând să mă ridic de la masă, dar o greutate colosală, ca o palmă de ciclop, m-a ținut de scaun.

— Ce vreau? Nu vreau nimic din ce nu mi-ai da de bunăvoie. Am să te rog să mă acompaniezi la o mică partidă de poker. Je t'en prie, nu mă refuza.

Un pachet de cărți de joc și-a făcut apariția în mijlocul măsuței și în ciuda împotrivirii mele, mâinile au acceptat invitația.

— Și de ce aș face o asemenea tâmpenie? am răs măgărește, sperându-mă de rezonanța lugubră a propriei voci. De ce ți-aș da ceva de bunăvoie?

— Pentru că la mine găsești avantaje nebănuite...

— Vrei să îți dau sufletul!

Cărțile aveau desene ciudate și simboluri neînțelese, dar curând am pătruns misterul jocului. Din nefericire, partenerul meu se arăta norocos.

— Un suflet proaspăt și năbădăios ca al tău... Delicios!

— S... sunt sigur că cineva nu te-ar lăsa să faci asta!

— Dragul meu, vorbești fără să gândești. Băieții naivi se întorc la credința lor fragilă și totuși sunt atât de dezorientați... (Vocea îi era îmbibată de un sarcasm serafic). Ai câștigat de curând o dispută în care ai dovedit trufaș că Dumnezeu nu există, iar acum te alături cârdului de lași. Ia spune-mi, de unde crezi că a apărut răul?

Am încremenit ca o statuie grecească. Nu fusesem niciodată o persoană religioasă. Singura dată când m-am rugat la „Cel de Sus” a fost când am crezut că voi muri de pojar, la vârsta de cinci ani. M-a cuprins teama de infern, de cazanul cu smoală. Eram la un pas de a-mi pierde sufletul și îmi veneau în minte sfaturile mamei din copilărie. Oare există rău și în cafeaua cu scorțișoară? Și în pescăruși? CE este răul? Cum poate o sămânță bună să dea roade rele? Îi dezamăgisem pe toți, de la părinți și până la veri de gradul trei. Poate că meritam să îmi vând sufletul... Și nici la cărți nu aveam noroc... Totuși, de unde a apărut răul? Mi-era din ce în ce mai frig în halatul gros, care se subția și începea să picure pe țărâna din cimitir, asemenea pigmentului din pielea canibalilor.

— Nu știi... am îngăimat resemnat.

— Nu-i nimic, o să afli la timpul cuvenit. Băiete, ține minte, o gaură odată făcută nu mai poate fi astupată. Tu, dragul meu, ești cât se poate de găunos. Urmează să fii judecat în fața Celui Drept. (Adăugând ca pentru sine): Nimic mai trist decât să

fii trădat de propria creație... Eu nu judec, nu discriminez. Bătrânelul cu barbă albă din nori vă oferă alegerea: plăpândă și înșelătoare cum o știm. Eu vă ofer însă controlul absolut: avere, tutun, case, femei frumoase, mâncare din belșug, vandalizarea tuturor chioșcurilor. Așadar, ce zici? Batem palma?

Mi-a revenit în minte un vis din copilărie în care îmi apăruse bunica surâzătoare, ținând în brațe un coș cu fragi. De îndată ce am vrut să-i vorbesc, a dispărut după un colț, însă aroma fragilor a rămas în urma ei, asemenea unei promisiuni eterne. Jocul continua, dar cărțile se mișcau din ce în ce mai greu, ca într-o amintire difuză.

— Poate altă dată, am murmurat, acum am o chintă regală.

Am zâmbit politicoș și în trei pași am fost din nou acasă, în pat, visând la inelele și brățările ce străluceau în întunericul holului.

Alexandra Medaru

Alexandra Medaru (n. 1988) este scriitoare de literatură fantastică și realistă (proză, dramă, poezie) și critic literar. A debutat în 2013 cu textul ***Păcatul*** (în Revista de Povestiri), iar în 2014 a participat la Inspired — Concurs de idei, secțiunea Dramaturgie, cu piesa ***Contrabandă-n alb și negru***, câștigând Premiul al II-lea. În 2017 a lansat volumul liric ***Demoni și demiurghi*** (Editura EIKON). De asemenea, Alexandra Medaru se dedică criticii literare în rubrica „Arena culturală: cartea și filmul” din revista culturală *EgoPHobia* sau pe blogul personal Taramuridenicaieri.ro.

FIINȚELE NOPTII DIN URMĂ

Noaptea... Noaptea îl bântuise pe Andrei Iorga ca o iubită neli-niștită, ruinatedă de gelozie, o amantă ce te trage în ghearele ei și-ar vrea să nu-ți mai dea drumul vreodată, sugrumându-te cu posesivitatea dragostei sale. Tot așa și visul, un amalgam de imagini din care își mai amintea doar niște pâlpâiri estompate și incoerente... Un tunel și câteva creaturi ciudate, pe care se chinuia să și le reamintească, learcă de transpirație, dar pe măsură ce revenea în trezie, ființele nopții din urmă se pierdeau în uitare, iar gândurile i se îndreptau spre călătoria pe care avea să o întreprindă.

Bărbatul de treizeci și doi de ani se prinse cu mâinile de marginea patului în care Irene încă dormea netulburată. Privindu-și tânăra soție, se întrebă dacă la întoarcere avea să-l mai iubească sau dacă îl va fi uitat, găsindu-și pe altul care să-i încălzească cearceafurile pe care el le lăsa reci. Se ridică agitat, încercând să nu facă gălăgie. Nu avea niciun rost să o trezească, dar îi venea greu să-și abată mintea de la toate acele întrebări ce îl rodeau de ceva timp încoace. Irene era lumina ochilor lui, iar faptul că ar fi putut să o piardă pentru totdeauna îl tortura peste măsură, însă nu îi spusese nimic nevastei lui, nimic care să arate cât l-ar fi durut dacă nu ar mai fi găsit-o în casa lor la întoarcere, sau dacă yala ar fi schimbată și cheile date altuia. Nu putea să-i ceară să îl aștepte, când el decisese soarta lor ca un judecător ce dă o sentință cu moartea. De când o înștiințase pe Irene că, în ciuda dragostei lor, va pleca, se simțea ca un călău, dar în adâncul inimii sale știa că nu există nicio altă cale, nu când spațiul îl striga dintotdeauna. O asemenea aventură se ivera o dată în viață, și Andrei Iorga așteptase șansa aceasta ani întregi, în care simțise că viața pentru un astronaut este goală fără o călătorie în abisurile întunecate ale cosmosului.

Cu mers tiptil, intră în baia de marmură gri-albăstruie adusă tocmai din Carrara, și dădu drumul la apa caldă, așteptând ca geamul de sticlă al dușului să se aburească înainte de a intra sub jetul fierbinte, un ritual obișnuit pentru acele clipe când voia să intre în zona sigură. Avea nevoie de ea acum, mai mult ca nicio-

dată, trebuind să uite ce lăsa în urmă. Vremea îngrijorărilor și a refuzurilor trecuse de mult.

Cum se spăla, parcă sperând că astfel durerile se vor duce odată cu apa, ușa de sticlă se deschise și Irene apărură goală înaintea lui — același trup de gazelă, cu sâni rotunzi, pe care îi sărutase de atâtea ori că pierduse numărătoarea, părul lung catifelat și ochii negri stăruitori, de care se îndrăgostise, pentru că într-o seară, când luna se ascunsese între nori, i se păruse că în ei se afla dezlegarea tuturor enigmelor lumii lui. Uitătura aceea îl ardea acum mai mult ca orice cuvânt pe care l-ar fi putut rosti Irene, din două motive: în ei zărea iubirea pe care nevasta lui încă i-o purta, știind în același timp că ea nu avea toate acele răspunsuri pe care crezuse că le zărise cu mult timp în urmă. Pe unele, numai spațiul ar fi putut să i le șoptească...

Femeia i se alătură, dar Andrei se întoarse cu spatele și își continuă ritualul ca și când ar fi fost singur în acea cabină. Irene îl prinse în brațe, sărutându-i umerii, iar mișcările tandre ale buzelor ei renășteau iubirea ce se voia curmată. Cu toate că încă o mai dorea, nu răspunse în niciun fel chemărilor ei, iar în cele din urmă Irene cedă și se întoarse în dormitor, lăsându-l și mai chinuit ca mai înainte. Ar fi vrut să o ia de la capăt cu ceremonialul său, dar curând trebuia să ajungă la spațioport, astfel că nu-i rămânea decât să își accepte soarta, știind prea bine la ce vor duce acțiunile sale. Irene nu avea să îl mai aștepte...

Jumătate de oră mai târziu, părăsi vila, bântuit de cearta cu aceasta, care îi aruncase în față numai reproșuri despre egoismul lui de nedescris.

— Ai uitat complet de planurile noastre, de viața noastră, de tot ce am trăit și am construit împreună! Și pentru ce? Pentru Kendara! Visul de dincolo de neant...

Ultimele ei cuvinte atârnavă greu, fuseseră dure, vorbe aruncate cu furie, despre care ai vrea să te prefaci că nu înseamnă nimic, dar care înseamnă totul. Iubirea ei se transformase în ură, incapabilă fiind a pricepe motivele pentru care urma să se suie la bordul Rocului: dorința de a face la rândul lui parte din marile aventuri ale lumii, de a fi printre aceia care marcaseră omenirea, lăsându-și astfel numele în istorie, tot așa cum o făcuseră atâtea alții înainte, sperând că astfel își va câștiga nemurirea... De atâtea și atâtea ori îi povestise soției sale despre marile călătorii ale omenirii care îl fascinaseră încă din vremea copilăriei, când citise

despre Alexandru Macedon, vikingi, colonizatori, dar și despre primul om care pășise pe lună — Neil Armstrong. Iată că va fi și el asemenea lor, asemenea lui, pătrunzând pe teritoriile Kendarei... Și Irene tot nu pricepuse...

Se sui în bob-mobil, un mijloc de transport pe șine, cu viteze supersonice, care avea să îl poarte de acasă până la spațioport într-o oră, de unde se va dizolva în marele univers, căutând-o pe Kendara, descoperită cândva sub numele de Kepler-186f. La ordinul Agenției Spatiale Globale, reunind cele mai mari puteri ale cosmosului, pe acea planetă misterioasă se dorea a fi înființate noi locuri de trai, tot așa cum se întâmplase pe Marte, Titan sau Europa, pentru evitarea unui al treilea război mondial, iminent datorită suprapopulării și lipsei de alimentație.

Cum teritoriile colonizate erau prea puține pentru o populație ce creștea pe zi ce trecea, se dăduse o hotărâre prin care zone locuibile asemănătoare cu Terra să fie inspectate. Dacă aveau să treacă testele, ele vor fi locuite la rândul lor. O singură problemă întâmpinase Agenția — mare parte din noile planete descoperite se aflau la ani și ani lumină depărtare de Pământ, astfel că toate eforturile fuseseră îndreptate spre crearea unei rachete suficient de rapide și de puternice pentru a permite călătoria spre acele lumi. Astfel luase naștere Rocul, atât de diferită de ce văzuse omenirea înainte... Apoi urmase perioada de selecție a astronautilor. Se prezentaseră cu miile, trecuseră cu sutele, printre ei, și Andrei Iorga, intrat în rândurile Agenției în urmă cu opt ani.

Bob-mobilul se opri. În sfârșit ajunsese la portul de lansare din Houston. Coborî din vehicul și intră în sediul central al spațioportului. Aproape toți cei implicați în misiune sosiseră, excepție făcând Juri Karkov și Madeline Lowe, ceilalți doi membri ai echipajului său. La vreo lună după ce începuseră pregătirile pentru misiune, cei doi căpătaseră obiceiul de a întârzia, apărând de fiecare dată unul după altul la o distanță destul de scurtă încât oamenii să intre la bănuieli. Toată lumea știa că aveau o relație, în ciuda faptului că nu o confirmaseră vreodată — nu era dificil să observi tachinările și insinuările pe care și le făceau, adesea chiar în timpul antrenamentelor. Dacă unii spuneau că se vor lua la întoarcerea din misiune, Andrei nu credea că era ceva serios, ci mai degrabă o relație care implică mult amor și vorbă puțină, mai ales că niciunul din ei nu credea în iubire, despre care spuneau că e doar o iluzie născută pentru a da un sens omenirii. El însă nu

fusesse de acord cu cei doi. Să fie cinstit, nu îi plăcuse încă de la început, cu crezurile lor ce le contraziceau întrutotul pe ale sale, care până mai ieri își jura iubirea eternă pentru Irene. În ruptul capului n-ar fi recunoscut că dragostea nu poate învinge totul sau că poate, într-adevăr, e o amăgeală. Nici el nu mai știa.... Îi contrazisese de atâtea ori că pierduse șirul, și considera inoportun să le dea dreptate, mai ales că ar fi făcut orice să fi fost atribuit unei alte echipe, nu celui cuplu ciudat, care probabil va fi mai mult preocupat de alte și alte partide de amor, și nu de misiune. Dar va îndura orice pentru visul său...

Porni către vestiar, parcurgând coridorul lung, prins în gândurile sale. Pătrunzând în încăpere, își căută dulapul în care avea să-și lase hainele pentru a-și îmbrăca costumul de astronaut. Camera, cu bănci, cuiere și garderoburi așezate simetric, se afla într-o ordine și tăcere depline. Singurătatea sălii îi aminti de solitudinea pe care avea să o trăiască în spațiu... Apoi își spuse că nu era timpul să se gândească la asemenea tâmpenii, trebuia să rămână cu mintea la misiune.

Se dezbracă de cămașa bleu și pantalonii din stofă neagră, punând cu atenție hainele în dulap. Îl vor aștepta zece ani în acel vestiar, poate vor fi singurele care îl vor aștepta dacă Irene va pleca. Și sigur o va face. Să te aștepte niște haine! Măcar omenirea îi va cunoaște numele și atunci nu va mai fi atât de rău...

Pe măsură ce îmbracă costumul, durerile parcă se estompară, iar când Madeline, femeia cu păr roșu vâlvoi și ochi verzi ca frunzele salcâmlor, își făcu apariția, atenția îi fu distrasă de geologa care părea o leoaică venită să își cucerească prada. Zece minute mai târziu, Juri, biologul, intră în vestiar cu nonșalantă. La Juri totul era ușor, relaxat, ca o incursiune pe tărâmurile opiumului, deși omul nu folosise niciun soi de narcotic vreodată.

— Gata de misiune? Întrebă el, de îndată ce începu să își dea hainele jos.

Altfel nu ne-am afla aici, își ținu Andrei gândurile pentru el.

— Normal! răspunse Madeline cu un zâmbet pe buze, făcându-i cu ochiul lui Juri în timp ce trăgea pe ea combinezonul, iar Iorga își aminti de primul surâs aruncat de Irene la un concert rock unde se cunoscuseră.

Ieși imediat din vestiar, iar când ceilalți doi terminară, se îndreptară către zona de lansare. Spre deosebire de spectatorii sosiți să vadă plecarea lor (tot soiul de oficiali și presa care se

îngrijea ca informațiile despre misiune să ajungă în toate colțurile globului și în noile colonii), nava îi aștepta tăcută și la fel de minunată ca pasărea mitologică după care fusese botezată.

Andrei privi nava cu ochi de îndrăgostit. Preaiubitul său Roc! Cât de mult așteptase momentul acesta, clipa când visul devine realitate, după toate acele ore de simulări, și antrenamente, și pregătiri, iar clipa nu era deloc așa cum și-o imaginase. Fericirea plecării în spațiu îi era știrbită de abandonul produs.

Mai întâi pătrunseră în aeronavă Madeline Lowe și Juri Karkov, care schimbau câte o vorbă sau alta, entuziasmați de iminenta intrare în istorie, Andrei urmându-i în tăcere. Apoi cosmonauții își preluară pozițiile, verificându-și costumele pentru a nu exista vreo problemă de etanșare. În timp ce își fixau centurile de siguranță, din radio se auziră indicațiile turnului de control ce le comunica condițiile de părăsire a Pământului. Totul era în regulă.

— Recepționat! comunică Andrei echipei de la sol.

— Roc-1, aveți acordul pentru decolare!

Andrei dădu comenzile de pornire, curând nava luându-și zborul, mai măiastră ca orice pasăre. Pe măsură ce se înălțau, cosmonauții se prinseră în itele cugetelor lor. Madeline își aduse aminte de pisica sa tărcată, Shanina, al cărei nume fusese dat după o lunetistă rusoaică ce luptase în cel de-al Doilea Război Mondial. Spera ca maică-sa să o hrănească zilnic, așa cum îi promisese atunci când o anunțase că va pleca în spațiu. Inițial, o rugase să o ia la ea, dar nu încăpuse discuție, fiind refuzată categoric pe motivul că bătrâna, cum îi spunea Madeline în glumă, nu avea la inimă părul pe care mâțele îl lăsau prin casă. Dacă englezoaica era plină de îngrijorare, Juri încerca din răspuțuri să se relaxeze, trepidațiile creându-i mereu o stare de tensiune, chiar și în simulator, unde adesea căutase să uite de ele în moduri mai plăcute. Acum se imagina departe de acel loc, împreună cu Madeline, pe o plajă abandonată, intrând în stare de meditație, pe care o practica, de obicei, seara înainte de culcare. Andrei, în schimb, rămăsese concentrat la misiune.

Curând se scufundară în noaptea adâncă. Andrei privea imensitatea întinericului cu o fascinație pe care nu o simțise nicicând înainte, nici măcar când se îndrăgostise de nevasta lui. Acolo, în mijlocul neantului, unde alții s-ar fi speriat, el se simțea ajuns acasă, trăind o liniște profundă pe care o căutase mult timp...

Cei trei astronauți își decuplară centurile de siguranță, preluându-și pozițiile pentru a verifica dacă totul era în regulă la bord. După jumătate de oră de controale, stabiliră că nava se îndrepta spre coordonatele predeterminate și comunicară concluziile lor către turnul de control.

— Am receptat toate datele voastre, Roc-1! se auzi bărbatul de la turnul de control. În câteva ore veți intra în hibernare, continuă el.

— Recepționat! îi răspunse Andrei, gândindu-se cum aveau să se trezească cu puțin timp înainte de destinație.

Cum terminară toate verificările, Juri se îndreptă spre unul dintre hublouri, mersul prin navă fiind posibil datorită unui sistem de menținere a gravitației în interior la nivelul celei cu care erau obișnuți pe Pământ. Contemplă, la rândul lui, imensitatea hăurilor prin care avea să plutească timp îndelungat, tainele întunericului covârșitor, dându-și seama că, oricâte simulări ar fi făcut înainte, doar cosmosul putea să-l pregătească cu adevărat pentru ale sale întinderi infinite...

Juri se îndepărtă de hublou, privind-o pe Madeline cu pofta animalică a bărbatului ce vrea să-și uite temerile în pielea fină a unei femei. Andrei recunoștea privirea aceea, o trăise de atâtea ori cu Irene, pe care obișnuia să o prindă în brațe când zilele îi păreau cumplite și să îi sărute gâtul lung până se sătura ea de el și-l trimitea la plimbare, ca apoi să o prindă de mână și să se uite în ochii ei mistuitori, iar ea să se dezbrace încet și să-l primească în brațele călduroase.

Rusul se apropie de englezoaică și o atinse ușor pe brațul drept, iar Madeline aruncă din nou zâmbetul acela ce i-l arăta doar lui. Andrei mai că începuse să se gândească dacă nu se înșela în privința lor, și ar fi continuat să-și facă un întreg proces al conștiinței dacă n-ar fi fost întrerupt abrupt de vocea groasă, ca de bariton a lui Juri:

— Ce zici de o masă înainte de somnul cel lung? o întrebă el pe Madeline.

Fără să stea pe gânduri, geologa acceptă, deplasându-se alături de biolog către zona dorsală a navei. În timp ce se depărtau, cei doi își înlănțuiră degetele ca un cuplu de adolescenți ce se ascunde de profesor, și Andrei pricepu imediat ce avea să se întâmple în dosul Rocului. Dacă jocurile lor deja începuseră, atunci lucrurile vor fi mult mai rele pe Kendara, unde vor împărți o capsulă cât

vor dura cercetările. Strânse din mâini nervos, amintindu-și de ultimele cuvinte ale Irenei: *Iubești spațiul mai mult decât m-ai iubit pe mine vreodată!* Măcar de-ar fi înțeles ce diferite erau cele două pentru el! La naiba cu suferința lui! La naiba cu fericirea lor! La naiba!

— Așteptați-mă! Vin și eu, spuse el.

— Ești sigur că ai terminat verificările? întrebă Juri, evident nemulțumit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Bineînțeles! confirmă Andrei.

— Haide, atunci! spuse Madeline, ușor scoasă și ea dintr-ale ei, dar mimând o bunăvoință mieroasă.

Porniră toți trei în căutarea celei din urmă mese, dacă s-ar fi putut numi astfel, căci urma ca pentru câțiva ani terrani buni să fie hrăniți artificial în modulele de hibernare. Pe măsură ce înaintau spre rezerva cu alimente, nava avansa prin vidul ancestral al spațiului. Toată acea imensitate putea să te tragă cu ușurință spre nebunie, dacă nu aveai suficientă minte pentru a te menține puternic. Dar Agenția îi pregătise cu vârf și îndesat tocmai pentru acea clipă când întunericul va pune stăpânire pe ei.

În timp ce mâncară, liniștea se așternu între ei. Se vedea că prezența lui Andrei le plăcea complet Madelinei și mai ales lui Juri, care abia își stăpânea tremurul nervos al picioarelor, încleștând pumnii din când în când și aruncând grimase răutăcioase, ce șopteau că într-o zi Andrei avea să-i plătească, însă Iorga îi ignora complet pe amândoi, privind către beznă ce îl atrăsese dintotdeauna și în spatele căreia sperase mereu să afle ce se ascunde, întocmai cum acum căuta prin ea acea planetă misterioasă aflată la sute de ani lumină de Terra.

— Curând vom intra în mormânt, încercă Madeline o glumă pentru a mai destinde atmosfera.

Niciunul dintre cei doi bărbați nu părură să o audă.

— Ce e cu voi, băieți? întrebă ea, lăsând la o parte ambalajele golite de hrana din care se înfruptase cu până câteva momente în urmă.

— Noi înaintăm prin nimicnicie și ție îți arde de glume macabre, mai ales că știi că mai avem vreo jumătate de oră până când ne vom vârf în drăciile alea, zise Juri, încleștând și mai tare pumnii.

— Hai, nu te ambala! Cândva ne vom risipi cu toții ca firele de nisip în adierea vântului, spuse Andrei.

- Avem și un filosof cu noi, i se adresă Juri în zefleMEA.
- Doar nu ți-o fi frică, sugeră Madeline șagalic.
- Iubito, mă știi tu de om fricos? întrebă rusul.

Biologul avea multe defecte, dar teama nu era printre ele, astfel că Madeline tăcu, deși un lucru era cert: spațiul se putea juca cu mintea oricui. Sau să fi fost locul acela strâmt în care aveau să zacă așa ca într-o comă lungă, până în ziua în care Kendara avea să li se arate în cale...

Strânseră pachetele goale și le ejectară în cosmos, unde aveau să plutească alături de alte deșeuri, urme ale trecerii omului prin univers. Contactară pentru o ultimă oară baza de pe Pământ, care le confirmă că puteau intra oricând în starea de hibernare. Odată primite ordinele, se mutară în modulul în care păreau să fie așteptați de niște sicrie faraonice transformate de tehnologie, fiecare având câte un buton verde ce aștepta să fie apăsător pentru a le deschide calea către un somn îndelungat, cel mai îndelungat avut vreodată.

Juri, cu figura-i transfigurată, fu primul care dădu comanda de deschidere a capsulei. Privind spre interiorul ei, chipul i se schimonosi, însă după ce Madeline se apropie de el și-l atinse pe umăr, întocmai cum Irene îl atinsese pe Andrei în dimineața plecării, rusul se culcă în modulul ce avea să-i răcească corpul și să îl hrănească, pentru a-l aduce viu la destinație.

Urmă Madeline, care, înainte de a se vâri, la rândul ei, în capsulă, se uită la Andrei și îi zâmbi prietenește.

— Somn ușor, până ne-om revedea din nou! îi ură ea, iar apoi capacul se închise.

Rămas singur, Andrei privi din nou în jur, cercetând cosmosul tăcut. Liniștea domnea, liniștea care avea să-l însoțească după ce va fi intrat în propriul său bârlog hibernant. În cele din urmă, se alătură celor doi...

Timpul se scurse și se scurse și se scurse, și la ora stabilită capsulele se deschiseră, iar cei trei cosmonauți ieșiră pe rând din modulele ce-i ținuseră neclintiți. Deși pe Terra trecuseră ani buni, somnul parcă le fusese o anestezie pe timp de operație. Arătau, într-adevăr, mai neîngrijiți, dar vremea nu părea să-și fi pus urmele pe niciunul dintre ei, cu excepția bărbilor ce le crescuseră lui Juri și Andrei.

— Păreți doi Moși Crăciuni tineri, le zise Madeline în glumă.

Abia când Andrei își răsese barba îi dăduse în gând dreptate femeii. Văzându-se iar cum fusese la plecare, și-o aminti pe Irene care obișnuia să intre peste el în baie, privindu-l în timp ce se bărbierea, de fiecare dată ca și cum ar fi făcut-o pentru cea dintâi oară. Era cât pe ce să se taie cu lama, înconjurat de aceleași griji stupide. Irene. Oare deja îl uitase? Ar fi mai bine pentru ea, acum când glasul Kendarei îl ademenea din ce în ce mai tare, mai puternic ca orice vorbă a soției sale... Kendara! Numai să sfârșească odată cu bărbieritul și să o vadă, și să ajungă la ea...

După ce termină, se alătură în camera de control celorlalți doi astronauți, care se hrăneau cu niște fructe deshidratate. Îi depăși și se apropie de tabloul de comandă, privind prin hublou spre Kendara, mai fascinantă decât planeta albastră, un potențial alt leagăn pentru civilizația pământeană, unul pe care va fi cel dintâi să pună piciorul (la fel ca Neil Armstrong pe Lună), locul pentru care renunțase la atâtea și care îi șoptea că îl așteaptă ca o amantă îndrăgostită. Kendara îl hipnotizase și de n-ar fi fost vocea rusului să-l trezească din reverie, ar fi rămas într-o transă îndelungată...

— Ai făcut comunicările către bază? întrebă acesta.

— Imediat după ce am părăsit starea de hibernare, răspunse Andrei, întorcându-se către Juri.

— Cât mai avem până la asolizare? vru să știe Madeline.

Andrei se reîntoarce către tabloul de comandă, verificând cu exactitate orele, minutele și secunde. Înainte de a răspunde, cu ochi scânteietori, mai aruncă o ocheadă Kendarei. Apoi se adresa Madelinei.

— Opt ore, douăzeci și două de minute și paisprezece secunde terestre, spuse el.

— Am avea timp, îi zise Juri cu glas scăzut englezoaicei, și aceasta se hlizi nevinovat, ridicându-se și făcându-i cu ochiul.

Andrei încleștă pumnii, tâmpile tremurându-i nervos.

— Mai e puțin până la intrarea noastră în istorie și singurul lucru de care vă pasă e să vă găsiți o cameră ca doi tineri ce se feresc de părinți! urlă el.

— Nu e vina mea că ți-ai lăsat nevasta și va trebui să-ți înduri singurătatea, îi spuse Juri, trăgând-o pe Madeline după el. Dacă tu ești nefericit, nu văd de ce să fim și noi...

— Nenorocitul! Ce știi tu despre fericirea mea?! întrebă Andrei, strângând și mai tare din pumni.

— Nimic, dar știu despre a noastră... Așa că cine ești tu să te bagi? zise rusul. Haide, Madeline!

Andrei tăcu, privind spre propriile picioare. Dacă el visa la Kendara, poate că ei se iubeau într-adevăr într-un fel pe care el nu putea a-l pricepe, întocmai cum biologul și geologa probabil n-ar fi înțeles în veci dragostea lui pentru acea planetă îndepărtată, dar care acum era tot mai aproape, că mai că simțea atingerea teritoriilor sale.

— Ce știu eu, îngăimă el.

Și chiar când spuse acele cuvinte, Juri repetă îndemnul către Madeline care rămăsese pe loc, cu chipul înțepenit de oroare, ținută spre hubloul principal.

De dincolo de el, își făcuse apariția ceva ce aducea cu o gaură neagră răsărită de nicăieri, interpunându-se între ei și Kendara, atât de dragă lui Iorga, de când aflase că o va vizita. Fenomenul acela, ce-i amintea pilotului de tunelul în care i se terminau visele de obicei, îi trăgea spre noaptea finală în care lumina n-are scăpare.

Andrei se apropie rapid de pupitrul de comandă, încercând să ia legătura cu turnul de control și să abată nava de la traiectoria sa. Fu în zadar. Emanațiile energetice emise de acel fenomen ciudat deveniseră tot mai puternice, făcând sistemele de comunicații să pice. Erau trași spre nimic...

— Fă ceva! strigară pe rând Juri și Madeline, ambii îngroziți.

— Nu avem nicio soluție, le spuse Andrei, care capitulase înaintea universului nemilos.

La puțin timp înainte să pătrundă în bezna deplină, Andrei privi o ultimă oară către Kendara, *visul de dincolo de neant*, cum îi spusese Irene, cel care nu avea să se materializeze vreodată. Omenirea nu îi va ști numele pentru primul pas făcut pe planeta ce va rămâne o himeră, Kendara nu îi va afla în veci dragostea purtată, iar întregul Pământ va vorbi despre ei ca despre o altă dispariție ciudată.

Apoi planeta sa preaiubită dispăru, însă cei doi coechipieri erau la câțiva pași de el, ținându-se în brațe ca o statuie de îndrăgostiți și dizolvându-se ușor, precum gândul în uitare. Întreaga navă se distrusea încetul cu încetul, iar odată cu ea și Andrei se evapora măcinat de imposibilitatea împlinirii, de remușcarea de a fi părăsit-o pe Irene pentru un destin ce nu avea să se împlinească în veci. Apoi amintirile se pierdură una

câte una, iar corpul material se roase încet, și deodată ființa care fusese nu mai era nimic.

Andrei, Juri, Madeline, nava... Totul dispăruse.

Argotrath, cel care zace în întuneric, se zvârcolise toată noaptea în somn, întorcându-se de pe o parte pe alta, prins în visul său. Când se trezi, se târî cu ajutorul tentaculelor de pe piatra pe care dormise, prin grota tenebroasă în care locuia de când se născuse. Cum se mișca, imaginile nopții trecute încă îi dădeau târcoale: un vehicul ciudat, niște creaturi stranii și un tunel — sfârșitul ca atâtea alte sfârșituri...

Gongul sună, și reverberația lui pătrunse în grotă prin sistemul creat de conducătorii Orașului de Fildeș. Acela era semnul că ziua de lucru va începe curând, iar supușii trebuiau să iasă din vizuinile lor și să se ducă spre locurile repartizate. Nu voia să-și părăsească peștera, pentru că Argotrath iubea întunericul ca nimic altceva pe lume, însă datoriile îl chemau.

Argotrath se târî spre lumină. Cât putea să o deteste... Cum ieșea la lumină, realitatea existenței sale punea stăpânire pe el, iar visele se dizolvau în uitare, tot așa cum el se va risipi cândva, căci nu era decât parte din visul lui Kagen, cel care a creat lumea, cel care doarme și într-o zi se va trezi. Iar atunci lumea și Argotrath nu vor mai fi, la fel ca ființele nopții din urmă...

Suntem ființe făurite din visul lui Kagen...

(Inscripție de pe templele Orașului de Fildeș)

Raluca Băceanu

Raluca Băceanu (n. 29.XII.1993): istoric, poetă, prozatoare, eseistă. Debutează în proză la 15 ani cu romanul ***Călătorie prin mintea unei adolescente*** (2009), după care publică în numeroase reviste literare și antologii. Publică în 2012 primul volum al trilogiei ***Harul***. Câștigătoare a mai multor premii naționale și internaționale. Studii specializate în istorie: Egiptul Antic, Evul Mediu și Imperiul Bizantin la Sorbonne-Paris (2014). A absolvit Facultatea de Istorie cu o teză, unică în România, despre vrăjitorie.

ECATERINISM

Când intrase pentru prima oară în Palat, fusese întâmpinat de imaginea Ceasului. Obiectul se reflecta corect în oglinda imensă de Murano ce domina holul central, tocmai pentru că fusese conceput de așa natură, încât să fie citit numai prin intermediul reflexiei. Frumos încadrată în migăloasele stucaturi, cu medalionul unei tinere încoronate, oglinda parcă își definitiva aspectul prin acel prim lucru pe care îl vizualizai corect în ea. Cadranul inversat reprezenta cu siguranță ceva nou nu numai pentru el, ci pentru întreaga protipendadă bucureșteană.

Nu îl fascinase scara, deși se înfățișa cu adevărat monumentală prin deschiderea în două brațe, urcând la primul și singurul etaj al Palatului. Nici măcar policandru de alamă care trona maiestuos, imens, atârnat în mijlocul tavanului atent construit în stil venețian, nu prezenta interes. Doar Ceasul. Căci fusese primul lucru observat, în clipa în care deschisese ușile masive din lemn și intrase. Desigur, oglinda dădea un aspect chiar mai dramatic scărilor, ce păreau că se prezintă asemeni unui zâmbet caustic, prelungindu-se în două planuri ale realității. Și totuși clădirea se simțea caldă și neobișnuit de occidentală în raport cu împrejurimile dominate de mahalale. Deosebită prin turnurile poligonale, prin marchiza de tip Art Nouveau, din metal și sticlă, ce desăvârșea într-un final aspectul deosebit de cosmopolit al Palatului.

Găsea fascinantă cantitatea de lumină care niciodată nu reușea să satureze încăperile. Dacă soarele se afla poziționat undeva într-un anumit punct deasupra clădirii, în interior razele cădeau pe a treia treaptă a brațului drept al scărilor, într-un punct foarte apropiat de oglindă. Și doar acolo. Altfel, încăperile se găseau cvasi-permanent într-o lumină intimă, chiar misterioasă, și, oricâtă s-ar fi revărsat în interior, pereții, dar mai ales tavanul, o absorbau flămânzi, nelăsând decât o cantitate extrem de mică, pentru a permite vizitatorului să observe detaliile arhitecturale și sculpturale din care puteai distinge cu ușurință personalitatea fraților Stork. Cu cât priveai mai mult, cu atât îți dădeai seama că această

clădire neo-gotică întrunea și o sumedenie de caracteristici ale multor alte stiluri și tendințe. Eclectic, într-un cuvânt.

*

Se găsi într-o zi, undeva la mijlocul după-amiezii, să se plimbe printre coloanele din holul central, surprinzându-se că ascultă zgomotul pașilor pe marmura rozalie, lucioasă. Limbile ceasului indicau ora unu și jumătate. O rază slabă, însă destul de persistentă, își făcu apariția asupra *acelei* trepte. Privi și celălalt braț, căutând o simetrie în privința propagării luminii. Nimic. Nicio rază nu se distingea pe niciuna din treptele brațului stâng. Când însă își întoarse privirea spre peticul de treaptă luminată, văzu o siluetă aproape translucidă. Rochia albă a femeii reflecta lumina dată de soare într-un efect ce îl captivă. I se părea că soarele bătea și mai puternic, fiindcă lumina cuprindea apariția întru totul, lăsând restul scării într-o umbră care pareă înghițea și culorile — treptele căpătând, din maroniul cu tente roșcate, o nuanță plumburie, prăfuită. Se apropie de scară, privind reflexia femeii. Avea părul brunet aranjat simplu, subtil, deloc pompos, dar, prin simplul fapt că textura firului îi era buclată, părea că fusese de ajuns să îl petreacă fugitiv cu numai două agrafe, cu două degete mai jos de creștet. Privirea ei era ațintită undeva, deasupra. Îi distinse trăsăturile interesante care, luate separat, nu s-ar fi potrivit, însă pe chipul ei se aranjau armonios. Nasul drept, puțin lung, dar nu cât să îi afecteze feminitatea, gura mică, strânsă ferm, aceste două caracteristici definitivare prin ochii negri — un negru ce înghițea pupila — și mari, cu o formă mai degrabă migdalată decât rotundă. Expresia ei era împietrită într-o mirare, ca atunci când nu recunoști un obiect după ce l-ai studiat prea mult timp, astfel că avea sprânceana dreaptă ridicată. Îl privi apoi brusc, la fel de mirată, după care își pierdu interesul — căci urcă la etaj fără să scoată o vorbă.

*

Nu-și dădea seama cum ajunsese în mrejele ei. Frumoasă nălucă, cu bucle lungi, negre, precum cel mai întunecat loc al Palatului. La început, nu stătuse pe gânduri prea mult. Nu își analiza sursa afectelor ori a emoțiilor pentru această ființă cu totul și cu totul *altfel*. Dar își transformase treptat curiozitatea într-o

pasiune nebună, ce condusesese în cele din urmă la obsesie. La o stare de dincolo de punctul considerat clinic sănătos.

Și, cum societatea se înfățișa împărțită de către doctori între oameni suferind de nebunie circulară și oameni suferind de schizofrenie, la care se adăugau, bineînțeles, formele mai ușoare, dar derivate, ale acestor afecțiuni psihice — ei bine, el ar fi părut cel puțin un schizotim; un leptosom. Ea era cu totul altceva. Din altă lume, parcă desprinsă din alt peisaj. De neclasificat, spre deosebire de el și de toți ceilalți. Cu toate acestea, i se revela dureros de umană.

El, fire slabă, caracter nebătător la ochi, dar cu pretențiile aferente unui geniu neînțeles, după cum se autopercepea, se atașa-se precum un parazit de această Ea. Ecaterina. Străina devenise centrul universului său — dar într-un univers dat de așa natură, încât depindea cu totul de ea; se putea spune, fără exagerare, că își înlocuise ego-ul cu această femeie. Ea îl umplea și îl modela, iar nu invers — deducând un transfer emoțional egal, complet, echitabil. Egocentrismul care îi caracteriza lui, până nu de mult, comportamentul se văzuse înlocuit de un fenomen cu totul aparte. Nu putem spune exact dacă acest nou factor într-adevăr îi substituia sau îi hrănea și mai mult egocentrismul — fiindcă el se raporta la Ea cu totul, și prin Ea ajungea să cunoască universul și toate tainele acestuia — ori dacă acest nou fenomen, pe care îl vom numi *ecaterinism*, i se cuibărise atât de mult în sine, încât îi anula de fapt egoul. Nu mai conștientiza nici măcar raportarea la Ea. Nu mai gândea logic, rațional, la rece, cum s-ar spune. Trăia de acum bazându-se strict pe intuiție și efectuând niște acțiuni instinctuale, cu accent deosebit pus pe senzitiv. Dereglat. Dar, în continuare, toate acestea se prezentau într-o formă interiorizată.

Nu știm exact cum de respectiva femeie, cu toate atributele care reies din efectele avute asupra bărbatului prins în plin *ecaterinism*, acordase atenție subiectului. Cert este că, la un moment dat, în întâlnirile de la Palat, ea se întorsese pe treapta cu numărul trei al brațului din dreapta al scării și îl privise drept în ochi. Cu sprânceana dreaptă ridicată — acum, însă, în semn de curiozitate și de amuzament. Era clar că remarcase influența pe care o exercita asupra lui, bucurându-se din plin de situație.

Nu se poate afirma că discutaseră mult. Bărbatul cu siguranță întreținuse mai degrabă la un nivel al gândurilor conversații cu Ecaterina, întregi dialoguri purtate în minte, până să articuleze

de-a binelea câteva cuvinte, și acelea spuse greșit, cu o intonație nepotrivită contextului dat, oricare ar fi fost acesta. Se întâlneau la început pe trepte, apoi în sala de bal, de la etaj, înconjurați de oglinzi imense, demne de o astfel de încăpere. Îmbrăcăți, de fiecare dată, în alb — un alb lăptos, cremos, astfel încât rochiile mereu păreau a fi de un fluid blocat la timp într-un moment ce părea că nu se mai scurge. Ținut pe loc, acel material al rochiei, într-un stop-cadru prelungit numai pe suprafața materialului. Iar bărbatul se arăta mereu fascinat de efectul acesta.

— Cum reușești? întreba, în timp ce se plimbau alene prin sala de bal și pe holul de la etaj.

— Nici nu e greu, răspundea pe un ton sigur Ecaterina, și mereu cu sprânceana dreaptă ridicată. Nu mă gândesc niciodată la asta. O fac, pur și simplu.

*

Când își revenea din reveriile de care se vedea cuprins de câte ori o întâlnea pe Ecaterina, bărbatul se întorcea în biroul său, continuându-și activitatea și organizând diferite evenimente, pregătind atent articolele ce trebuiau predate până la sfârșitul lunii. Răsfoia apatic câteva titluri găsite în biblioteca de la parter. Plictisit, ieșea din praful documentelor și al cărților, retrăgându-se, fie și numai pentru câteva momente, pe treptele Palatului, unde, aproape mereu, o surprindea și pe Ecaterina așezată, cu al ei chip frumos fix în fața oglinzii. Ea îi zâmbea cu unul dintre colțurile gurii într-o parte, cu ochii mijiți și cu sprânceana dreaptă ridicată. Își privea atât reflexia, cât și pe el, sau, mai corect spus, își privea propriul efect oglindit în bărbat, în fiecare părticică din el — de la poziția corpului, ușor adus de umeri, parcă încercând în mod inconștient o apropiere spre ea, prin atitudinea cerșetoare de atenție. Bărbatul nu își depărta privirea de la ea nicio clipă. Orice zgomot se pierdea undeva, departe — la început în mod conștient, apoi inconștient. Reușea să se detașeze complet atunci când se plimbau, când se priveau. Remarcase perfecțiunea Ecaterinei, perfecta ei simetrie. Așa cum o vedea în oglindă, așa o vedea și când se întorcea cu fața spre el. Pe când alte persoane pe care le surprinsese privindu-se în oglinzi îi păreau diforme, ori cu nasul strâmb, ori cu o bucată a maxilarului mai proeminentă, ori cu un ochi mai mare sau mai mic. Chiar și el se înfiora de propria imagine reflectată. Ochelarii ușor strâmbi spre stânga, decorați

unde se întâlneau cu nasul, și niște ochi albaștri care își pierdeau din strălucire în spatele ramelor. Pe când la ea nu avea nimic de reproșat. Iar Ecaterina, la rândul-i, nu părea deranjată în vreun fel de companion. Când el nu mai reușea să rostească ceea ce gândea, ea se îndrepta spre etaj, intrând într-una din încăperi, știind că sosise timpul să plece. Altfel s-ar fi privit ore în șir, fără ca el să articuleze vreo silabă.

Treceau zile, săptămâni, ani în care îl vizita, fără ca el să și comunice cu ea, realmente.

*

Până să o întâlnească, firea îi fusese apatică. Nicio legătură cu vreo altă femeie, căci le considera ca fiind pierdere de timp prețios. Preferase cercetarea, mirosul paginilor vechi, de mucegai amestecat cu iz de ars, de timp trecut. O aromă pe care și-o interiorizase și pe care se credea numai el capabil de a o simți, a o aprecia. Așa cum mirosul iubitei înnebunește orice bărbat, așa i se întâmpla lui, pe vremuri, când venea vorba de vechile cărți, cele aproape rupte. Se considera pe atunci un soi de salvator, și, ca un erou ce era, prin însăși trăsătura dominantă a unui astfel de personaj, se vedea obligat de o datorie morală să le acorde atenție. Se deschideau până aproape de distrugere sub presiunea fermă a mâinilor lui, pocnind din cotor. Atingând mijlocul unei cărți, îl cuprindea instantaneu un foc, începând din partea inferioară a trupului, urcând apoi spre abdomen. Uscată, dură, suprafața îi oferea mici înțepături în vârful degetelor, ca într-un preludiu atent pregătit. Cartea, pasivă, nu putea să-i opună rezistență. După fiecare pagină dată, repeta această atingere, de sus până în josul cotorului, strângând cu degetul mijlociu praful adunat, uneori inspirând adânc aroma ce îl făcea uneori să uite informația tocmai parcursă. Se deda acestei plăceri ori de câte ori i se permitea. Cărțile noi nu îl atrăgeau, mirosul îi părea artificial. Legătura cărții, de proastă calitate, aproape mereu se crăpa, lăsând paginile să fugă. Le ura pe cele albe, așa cum ura femeile prea pudrate. După el, frumusețea unei cărți stătea în mirosul dobândit sub scurgerea anilor, în îngălbenirea filelor, în praful adunat la jumătatea cărții sau printre paginile de început. Adora să dea pagină cu pagină, umezindu-și degetul arătător, ca într-un sărut, cu puțină salivă, contactul cu textura devenind chiar și mai intim. Aproape că auzea impregnarea lichidului cu fila de atâta

timp uscată. Îi mai plăcea senzația de usturime pe care o resimțea la nivelul amigdalelor, la fel cum îi plăcea senzația pe care o simțea înainte de strănut, încercând, într-un fel de amor ciudat, un *coitus interruptus* cu secrețiile nazale, evitând în acest mod stropirea delicatelor file.

Toate acestea se întâmplau, însă, mai de mult, înaintea apariției Ei. De acum, toate cărțile vechi îi păreau la fel, banale, prăfuite și mizerabile, colcăind perfid a mucegai și acarieni, demne de strănuturile lui repetate, pe care nu mai încerca să și le înăbușe. O dată, chiar aruncă o carte scrisă în caractere chirilice, izbind-o de perete, deși era unicul exemplar autentic din bibliotecă și din oraș. Fapta îi atrase cu sine concedierea din prestigioasa instituție de cultură.

Mai mult, regretabilul incident se petrecu aproape concomitent cu o altă întâmplare cu majore consecințe: după ce îi secătuiseră sentimentele de care nici măcar el însuși nu se credea capabil, fermecătoarea și indescifrabila Ecaterina se hotărî că sosise timpul să îl părăsească.

*

Psihoza părea că i se adâncește cu fiecare clipă. Departe de Palat, de iubita lui Ecaterina, simțea literalmente cum pierdea firul realității, alunecând spre delir, spre nebunie. Uneori credea că o vede în fiecare rază de soare ce intra în apartamentul lui de pe Calea Victoriei. Îi plăcea să își imagineze că femeia călătorea prin razele soarelui și că, oriunde s-ar afla, de o rază de soare îi mângâia chipul, atunci era de fapt Ea. Însă razele nu erau ale iubitei lui, chipul ei nu îl putea întrezări printre pulsațiile de lumină, totul căpăta o dimensiune grotescă, și până și lumina îl deranja în cele din urmă, așa cum o făceau paginile albe din cărțile editate recent. O voia pe Ea, imaginea ei luminată, și cu toate acestea plasată într-o semi-umbră, imagine pe care o putea admira numai la Palat.

— Am vrut să te văd, spuse el, după ce o găsi acolo.

Ecaterina, cu ochii de gheață, ficși, negri, îl privea pe acest înșelător, ai cărui umeri se zguduiau sub plânsul apărut parcă de nicăieri. Părea că-l studiază la rece. El nu înțelegea ce se petrece.

— Vei pleca și nu mă vei mai revedea vreodată. Am fost aici de mai mult timp și voi rămâne probabil încă pe atât. Am vrut să te observ. Ai fost cel mai deosebit dintre toți oamenii care au pășit în

acest Palat. Acum s-a terminat însă. Acceptă, spuse ea, și el păru că îi aude acum pentru prima oară glasul.

Atât de glacial fusese tonul, încât bărbatul rămase perplex.

— Da, toți, răspunse Ecaterina unui gând care tocmai îi circula bărbatului printre sinapse. De la Grigore și Irina, până la Weidenbach și toți ceilalți; iar acum tu, un biet muzeograf cu probleme de adaptare. Pe cât de instruit, pe atât de neatent la detalii.

Vru să o atingă pentru prima oară, în urma unui impuls de moment. Atunci observă consistența ființei, precum un hrisov ce trebuia manevrat cu atenție, dar pe care îl scăpase și care se făcuse bucățele. Așa simți și brațul ei, la început ceva subțire, uscat, apoi vid, de parcă înainta cu degetele în gol. Ecaterina se dădu în spate în acel moment, cu același zâmbet cinic, cu buza ușor ridicată în partea dreaptă a gurii.

— Privește Ceasul și privește-mă pe mine.

Speriat, nepricepând nici acum ce se petrecea, bărbatul făcu întocmai. Aflat la mijlocul treptelor, chiar unde se despicau brațele scării, privi Ceasul. Făcut la comandă în Paris, cu peste o sută de ani în urmă, orologiul era oprit la ora trei și trei minute, negăsindu-se nimeni suficient de competent pentru a-l repara. Bărbatul se întoarse apoi pe călcâie, privind Ceasul așa cum fusese construit: inversat. Special conceput pentru a fi văzut în oglindă. Apoi o privi pe Ea. Avea sprânceană dreaptă ridicată într-o expresie ce făcu inima bărbatului să se strângă. Nici nu mai era nevoie să-i privească imaginea din oglindă.

În sfârșit, înțelegea.

Sistemul nervos vegetativ îi intră într-o stare de hiperexcitabilitate. Angoasa îl cuprinse când lumina îl învălui, și simți cum i se bloca respirația. Cu cât încerca să respire mai adânc, cu atât panica îl cuprindea mai tare, mai mult — ucigașă tăcută. Începu să tremure violent.

Se prăbuși pe scări, rostogolindu-se.

Ultima imagine, gând, judecată, a fost chipul Ecaterinei surprins în oglindă — având, ca și atunci când îl privea din față, aceeași sprânceană dreaptă ridicată.

VALENTIN GORAN

VALENTIN GORAN (n. 1994) a absolvit Facultatea de Administrație și Afaceri, specializarea Administrație Publică. De asemenea, a urmat cursurile Școlii de Televiziune Tudor Vornicu, secția Tehnic-Artistic, pe care le-a absolvit ca specialist în operatorie de imagine. A făcut parte din echipele video la mai multe festivaluri de film, printre care Festivalul Internațional de Film Experimental București, Festivalul Internațional de Film NexT și Festivalul Filmului Francez. A debutat cu povestirea detectivistă ***Spune-mi tot ce știi...*** în revista online *EgoPHobia*, text care stă și la baza scurtmetrajului pe care l-a regizat, ***Un caz complicat***.

FATA DIN ADÂNCUL MĂRII

ZIUA 1

Valurile mării se pierdeau neîncetat la mal, dar cântul lor liniștitor mă atrăgea din ce în ce mai aproape de ele. Luna plină se revărsa lin peste întinericul maritim, oprindu-mă totodată din drum pe podișul ce cobora spre plajă — scufundându-mi inima odată cu lumina ei în adâncul apelor.

Instinctiv, îmi pornisem aparatul de fotografiat cu care venisem. Nu aveam de gând să pierd un astfel de moment, ci doream să-l prind pentru eternitate, imortalizându-l într-una dintre fotografiile mele. Fusesse ceva ce mă chemase aici. Instinct de fotograf, obișnuiam să-i spun, însă nu și în seara aceasta...

...în seara aceasta fusesse ceva cu totul diferit.

Îmi apropiasem ochiul de vizorul aparatului, pregătindu-mă să fac încadratura, când o neregularitate aflată în depărtare îmi captă atenția. O figură umană — o fată, din câte părea — stătea de una singură la malul mării, ascultând nestingherită muzica valurilor. Briza îi flutura părul lung și negru, pe care nici măcar lumina lunii nu îndrăznea să-l mângâie. Părea cu totul învăluită în mister, iar asta mă atrăgea într-un mod bizar la ea.

Am înghițit în sec, după care am refăcut încadratura încât să o cuprind și pe ea și am făcut poza. În acel moment, aș fi putut spune că sarcina-mi fusesse îndeplinită și că m-aș fi putut întoarce liniștit la hotel... însă inima mi-era de o cu totul altă părere, iar picioarele începuseră să o asculte, coborându-mă astfel pe plajă... aducându-mă tot mai aproape de ea.

Simțeam cum neliniștea mă cuprinde, dar fata nici măcar nu bănuise că sunt acolo, privirea-i scufundând adâncul mării. Trebuia să fac ceva. Trebuia să rup tăcerea, care pentru prima dată de când venisem aici își schimbase natura, devenind tulburătoare.

— Ce noapte frumoasă... nu-i așa? am apucat să scot câteva vorbe.

Fără ca măcar să-mi dea atenție, fata mă imită nonșalant.

— Ce noapte frumoasă...

— Nici tu n-ai putut dormi?

Fata nu îmi mai răspunse de astă dată. Nici măcar nu schiță vreun gest că înțelesese ce-i spusese, însă am continuat să vorbesc, neavând de gând să ne las învăluiti iar de negura tăcerii.

— Eu unul n-am reușit... am spus, îndreptându-mi privirea spre cerul înstelat. M-am tot foit în pat... Am simțit... nu știu cum să spun, i-am zis cu zâmbetul pe buze, însă, pur și simplu, am simțit cum marea mă cheamă la *ea*.

În acel moment, fata se întoarse într-un totu spre mine, șoptindu-mi ceva, parcă menit numai *mie*.

— Numai cei vrednici aud chemarea mării...

Și am rămas așa minute întregi, alinați de melodia valurilor care se pierdeau la mal, îmbătat de limpezimea ochilor ei în care luna strălucea, de figura ei gingașă, de părul ale cărui bucle îi atingeau obraji, acoperindu-i pe jumătate.

Numai gândul că aveam să mă întorc la hotel mă mai trezea din când în când la realitate, însă marea ținea să mă tragă înapoi la *ea*, indiferent cât de mult mă zbăteam să scap din poezia înceștării valurilor.

Atunci am închis ochii, lăsându-mă învăluit în întregime de îmbrățișarea lor..., iar următorul lucru pe care l-am știut era că mă afluam întins pe patul din camera de hotel.

ZIUA 2

Razele soarelui de dimineață încercau să se strecoare agale printre locurile neacoperite de draperia portocalie. M-am ridicat subit, uitându-mă buimac în toate părțile. Cum se poate să fi fost doar un vis... când totul păru-se atât de real?

M-am uitat după aparatul de fotografiat, care zăcea neclintit pe noptiera de lângă pat. L-am apucat și l-am deschis imediat, deși, cu fiecare clipă, inima încerca să-mi rupă pieptul. Răscolind printre fotografiile zilei trecute, dădusem peste ceea ce voiam să găsesc. Am zâmbit, știind că visul devenise realitate, sau mai bine spus, realitatea nu își schimbase niciodată existența.

Însă, dacă aseară fusesem orbit de frumusețea și naturalețea peisajului, clipa de față îmi stârnea o neliniște de nedescris, asemenea prezenței fetei lângă care mă așezasem — de parcă însăși realitatea s-ar fi deformat. Aș fi putut spune că instinctul meu de fotograf observa iarăși ceva în cadru, ceva ce nu îmi fusese dat să

văd în întunericul obscur. Așa că m-am îmbrăcat cât de repede am putut și am alergat până în acel loc.

La ora când plaja ar fi trebuit să fie plină de turiști, iar marea învolburată de activitățile lor, aceasta reușea cu eleganță să își păstreze în continuare misterul. Nici țiipenie de om nu se întrezărea în fața mea, iar marea mă privea cu al *ei* calm, așteptând parcă ceva de la mine. Până și faleza părea la fel de pustie — permițând vreunui rătăcit să mai ajungă pe acolo. În treacăt, am reușit să îl opresc pe unul dintre ei, cerându-i informații cu privire la plajă, însă acesta se făcu că nu înțelege limba, așa că l-am lăsat în pace.

În spatele meu, valurile mării tocmai începuseră a se întrece până la mal, răspunzându-mi oarecum căutărilor, liniștindu-mi întru totul curiozitatea. Știam că fata pe care o căutam nu se afla acolo, căci timpul o ținea încătușată.

Așa că am plecat cu promisiunea de a mă întoarce la momentul oportun. Și am așteptat... am așteptat până ce întunericul nocturn s-a așternut peste stațiune, învăluind-o în a sa negură... până ce luna își preluă rolul de stăpână a nopții.

...până ce glasul angelic al unei fete începu să se audă în depărtare.

...și până ce marea mă chemă din nou la *ea*.

Retrăiam același cadru pictural al serii trecute — sau cel puțin așa crezusem inițial. Fata cânta un cântec pe care nu îl mai auzisem vreodată, dar care mă făcea să vreau să aflu mai multe despre el. Vorbea despre un marinar a cărui navă naufragiase pe o insulă pustie și despre o *fică* a mării ce îl vizita în fiecare noapte. Melodia, însă, se încheia subit, fără a le termina povestea, iar asta mă deranja într-un mod pe care nu îl puteam descrie în cuvinte.

M-am așezat din nou lângă ea și am ascultat-o cu toată ardoarea cum își fredona piesa, încercând să dau un rost părții în care marinarul venea la mal să își întâmpine *iubita* într-o seară sub clar de lună plină. Întotdeauna se oprea în acest punct al poveștii și îl relua la nesfârșit, până când hotărî că sosise momentul să facă liniște și să lase valurile, ce se tot revărsau, să își spună și ele cuvântul.

— Ți-a plăcut, nu-i așa? mă întrebă ea dintr-o dată.

Însă până să mă lase să-i răspund, își reluă ideea.

— Nu mulți sunt cei care o înțeleg... și nu mulți sunt cei care îi vor afla *sfârșitul*.

— A cui e melodia? Vreau să spun, da, mi-a plăcut, am început să mă bâlbâi, doar că n-am mai auzit nicăieri așa ceva.

— E un cânt al poporului meu, îmi spuse fata în timp ce își scufundă privirea în adâncul mării. Fiecare dintre noi avem unul. Al meu vorbește despre curaj, dragoste și ură. Vorbește despre straja unui om. Vorbește despre cum îi e loial și neschimbat iubirii...

Fata făcu o pauză lungă, după care oftă.

— Vorbește despre cum ne place să alegem doar ce ne omoară.

Tăcere... numai tăcere și graiul valurilor mării care mai spărgea din când în când liniștea.

Nici măcar nu-mi mai găseam cuvintele, însă curiozitatea mă rodea la fel de puternic precum o făcuse în dimineața aceasta. Simțeam cum glasul ei mă legase cumva de povestea marinarii, al cărei final doream să-l cunosc, neavând de gând să-i las strofele nescrise să se piardă în largul mării.

— Și... ce se întâmplă cu marinarii din poveste? Ce se întâmplă în acea noapte cu lună plină?

Fata zâmbi, după care se întoarse spre mine.

— Și de ce s-ar întâmpla ceva cu el?

— Pentru că povestea mai avea ceva de spus...

— Și dacă nu-i plăcut de ascultat? Nu ți-e deloc frică?

— Încearcă-mă. Nu mă înspăimânt atât de ușor.

Fata se apropie de mine. Îmi astupă o ureche cu mâinile reci ca gheața și îmi șopti ca și când nu ar fi vrut să fie auzită nici măcar de către mare:

— Dacă tu al lui final voiești a-l afla, atunci chemarea ia de-așcultă-mi, iar glasul o să mi te aducă aici.

Și apoi dădu frâu liber unei alte melodii, ale cărei versuri le-am uitat în clipa în care am simțit cum mă cuprinde îmbrățișarea caldă a valurilor.

ZIUA 3

M-am trezit la fel ca după prima noastră întâlnire, răsturnat în patul meu din camera de hotel, fără să îmi amintesc *cum* sau *cine* mă adusesese aici. Eram ud learcă, de parcă aș fi intrat cu totul îmbrăcat în mare. Mă simțeam destul de amețit după cele întâmplate, dar gândul că aveam s-o văd din nou pe ea îmi dădea putere să merg mai departe. Până la urmă, îmi promisese că îmi

va spune și restul poveștii marinarului. Tot ce aveam de făcut era să stau și să-i aștept chemarea.

Și am așteptat...

Trecură câteva ceasuri bune până îmi liniști astâmpărul. La început, se auzi precum un glas șoptit, venind din depărtare, care creștea melodios, cântând povestea mult dorită. Am știut de îndată că era *ea*. M-am echipat repede și am dat să ies pe ușă, doar că ceva mă opri pe loc. Uitasem complet de adevăratul motiv pentru care venisem în vacanță. Uitasem complet de eseul foto-poetic pe care îl aveam de făcut pentru școală — neglijându-mi datoria de a mai face poze după noaptea când ne *cunoscuserăm*. Așa că am luat aparatul de pe noptieră și am ieșit din cameră.

Afară vântul șuiera printre crengile copacilor, scuturându-le frunzele. Valurile mării se izbeau frenetic de pietrele din port, de parcă ar fi încercat din toate puterile să ajungă pe uscat. Îi simțeam agitația dintr-un motiv anume. Simțeam cum plânge după ceva... sau mai bine spus, după cineva. Însă hotărâsem să nu-i acord atenție învolburării ei. Nimic nu trebuia să-mi strice seara — nici măcar Mânia lui Poseidon, care își trimitea supușii spre a mă opri.

După cum mă așteptasem, am găsit-o din nou la malul mării, valurile lovindu-i neîncetat tălpile, fără a măcar s-o deranjeze. Părea distrată într-un fel, și mult mai veselă decât mi-o aminateam — bălăcindu-și picioarele ori de câte ori apa ajungea la nivelul lor și fredonând neîncetat povestea marinarului. În acea clipă, m-am gândit că ar fi bine să immortalizez momentul, însă melancolia care mă cuprinsese mă făcu să văd mai clar cum luna alina durerea mării.

Era mesajul pe care mi-l spusese indirect în prima seară — mesajul pe care omisesem să-l văd din clipa în care o zărisem pe *ea* în depărtare. Mi-am apropiat ochiul de vizorul aparatului și am cuprins ce trebuia de data aceasta. În ceea ce privește fata, am coborât de îndată la ea, hotărât să aflu cum se va încheia totul. Mi-am făcut drum prin nisipul scuturat de vânt până ce am ajuns în spatele ei și am așteptat-o să-și cânte melodia fără de final. Briza i se juca în păr, suflându-l în toate direcțiile

— Bănuiesc că vrei să-ți știi *sfârșitul*, nu-i așa?

— Mai mult decât orice pe lumea asta! mă luă gura pe dinainte.

Fata râse.

— Și ce-ar fi dacă ți-aș spune că nu-l am? Ce-ar fi dacă ți-aș spune că e destinul fiecăruia să ni-l compunem?

Între timp, m-am așezat lângă ea, fără să spun nimic. Apa mării îmi uda și mie tălpile.

— Atunci îl vom compune împreună.

Valurile vorbiseră în același timp cu mine, iar buzele fetei se încleștaseră într-un rânjet inuman, dezvăluindu-i colții ascuțiți precum ai unui monstru marin.

— Dar tu nu ești un marinar.

— Dar tu...

Am început să tremur, lăsând loc ororii să pună stăpânire pe mine din momentul în care am conștientizat adevărata ei natură.

— Dar tu nu ești o... *fiică*... a mării?

Fata chicoti și își aruncă o șuviță peste partea dreaptă a feței, acoperindu-și ochiul și împietrindu-mă în același timp cu celălalt.

— Ce-ar fi dacă te-ai încumeta să afli?

Și i-am auzit pentru întâia oară glasul, ca printr-un ecou ce venea din adâncuri.

— *Vino mai aproape...*

Fata începu să fredoneze din nou povestea, iar eu am simțit cum mi se fură voia trupului — trăgându-mă cumva spre ea, aruncând în întregime aparatul de fotografiat în mare — dând întru totul uitării clipelor pe care le sculptasem în timp. Rămăseserăm doar *noi* și luna. Și în acel moment am sărutat-o cu tot focul care ardea în mine, simțind cum mă sting gustând din marea de pe buzele-i ieșite din cel mai înnegurat hău.

— *Vino cu mine în adâncul mării...*

Și ecoul se auzi din nou.

— *Urmează-mi vocea...*

Mult mai aproape...

— *Ascultă-mi al meu glas...*

Mult mai limpede...

— *Haide să-ți cunoști sfârșitul mult visat...*

...și am ascultat chemarea.

...și am urmărit-o în adâncul mării, până când valurile îmi îmbrățișară *finalul*.

...până ce nimic nu se mai întrezărea în fața mea.

...

Maria-Laura Antohe

Maria—Laura Antohe, născută în Onești, județul Bacău, este absolventă a secției de psihologie din cadrul Universității Transilvania din Brașov. Lucrările sale de proză scurtă au fost premiate de juriul concursului național „Radu Rosetti”, ulterior fiind publicate online în Revista Nautilus. Pasionată de literatură încă din adolescență, abordează latura obscură a cotidianului, având ca reper creațiile lui E.A. Poe și Anne Rice. „Costumul” reprezintă un astfel de exemplu, ilustrând geneza unei figuri emblematice, a cărei putere orânduiește destine.

COSTUMUL

Singura noapte din an în care primeai dulciuri pe gratis sosise în sfârșit.

Fetița așteptase cu nerăbdare acest moment. Luni întregi de eforturi aveau să fie în final răsplătite. Doar ea știa de câte ori se înțepase în ac și câte tăieturi îi trebuiseră până să facă din rochia bunicii costumul perfect. Fusesse mare tam-tam pe marginea hainei dispărute, bunica plânsese aproape o zi întreagă.

Îi păruse foarte rău, și probabil ar fi renunțat la idee dacă n-ar fi auzit-o pe Ava, colega ei, laudându-se că îi va surprinde pe toți de Halloween. Atunci își jurase că nu va lăsa nimic să-i stea în cale, deși își iubea bunica foarte mult.

Încă de la începutul toamnei, fetița se strecurase la subsol, unde-și improvisase micul atelier în spatele vechii mașini de spălat. Acolo, printre pânze de păianjen și ghemotoace de praf, costumul viselor ei prindea contur noapte de noapte.

Spre deosebire de ceilalți copii din cartier, ea nu voise să fie zână, pirat sau supererou. Voise să fie originală. În mintea ei, totul se lega fără cusur, așa că lucra cu sârg ore întregi. Un petec acolo, un pliu dincoace, o cusătură la umeri, alcătuiau întregul ei univers. Anul trecut, mama ei o certase, văzând-o îmbrăcată ca Robin Hood:

— Nu pleci nicăieri! Nu ai timp de pierdut cu asemenea prostii. Treci sus și fă-ți temele!

Făcuse precum i se spusese, dar își încurcase caietul de teme cu micul ei jurnal. Copiii trebuiseră să scrie o compunere despre bucurie, însă lucrarea fetiței nu avusese un final fericit, drept urmare profesoara îi pusese notă mică. Mintea ei prăfuită n-a putut sesiza nuanțele subtile ale sufletului elevei sale.

— Nu știi ce-i cu tine, doar ești elevă model! exclamase, indignată.

Fetița nu scosese o vorbă. Ajunsă acasă, decupase calificativul, apoi lipise foaia în jurnal. Nimeni nu avea dreptul să-i noteze sufletul!

De aceea ținuse totul secret, nimeni n-ar fi înțeles. Se obișnuise cu asta.

*

Momentul mult așteptat sosi.

În acea seară de vineri, 31 octombrie, fetița își scoase costumul de sub pernă și-l îmbrăcă. Îi venea ca turnat. Ultimul accesoriu îi dăduse mari bătaii de cap, reușise să-l realizeze abia la a treia încercare. A fost nevoie de carton și multe carioci, dar rezultatul era mulțumitor. Se privi în oglindă din toate unghiurile, își îndreptă spatele și se felicită.

Acum mai trebuia doar să se strecoare afară pentru a se bucura pe deplin de victorie.

Plănuise totul din timp, știa exact ce avea de făcut.

Membrii familiei se adunau în sufragerie pentru a urmări o comedie. Cum unele glume erau considerate indecente, copiii erau trimiși la culcare mai devreme. Timp de două ore, adulții intrau într-un fel de transă și nu făceau decât să râdă înfundat la interval de câteva minute.

Fetița crezuse că emoțiile o vor paraliza, însă descoperi cu satisfacție că era mai curajoasă decât sperase vreodată. Hotărâtă, ieși din camera ei de la etaj. Traseul era simplu: scările, sufrageria, bucătăria, apoi afară.

Știa exact ce trepte scârțâiau. Fratele ei mai mare, maestru al furișării din casă, fusese mai mult decât bucuros să-i ofere o demonstrație. Amintindu-și explicațiile acestuia, fetița coborî fără frică primele trei trepte, se lipi de perete pentru a le coborî pe următoarele două, sări peste a șasea, iar pe ultima pași doar cu piciorul stâng.

Ajunsa în pragul sufrageriei, fetița se opri și răsuflă adânc.

— Ține minte că nu te pot vedea dacă stai acolo, îi spusese fratele ei.

Curioasă, ascultă și ea un banc, dar nu-l înțelese. În schimb, adulții râseră pe săturate. Fetița își zise că, dacă asta însemna să crești, ea voia să rămână mică.

Luându-și inima în dinți, trecu prin spatele canapelei. Covorul gros îi înghiți sunetul pașilor. Din fericire, ușa de la bucătărie rămăsese deschisă. Se ascunse după frigider, însă auzi numaidecât vocea tatălui său:

— Hei, ce-a fost aia?

Fetița închise ochii, așteptându-se să fie descoperită din cli-pă-n clipă. Nu voia să vadă expresia disprețuitoare de pe chipul alor ei atunci când o vor găsi.

— Era doar un țăntar, hohoti unchiul Ben. Mai vrea ceva ceva dulce?

Era momentul să plece. Cu băgare de seamă, ieși ușurel în curtea casei, apoi pe trotuar.

Liberă.

Aerul rece o făcu să se înfioare. Copacii desfrunziți tremurau odată cu ea sub porunca vântului tăios. Felinarele stradale își aruncau razele gălbui pe asfalt, luminând calea colindătorilor.

Ființe de basm, personaje celebre, spiriduși, pisici în două picioare și fantome își dăduseră întâlnire în acea seară specială. În grupuri sau singuri, copiii treceau pe la fiecare casă, expunându-și hainele colorate și fiind răsplătiți cu prăjituri și acadele.

Urmărind parada, fetița se înveseli. Erau frumoase, dar niciu-nul nu-l întrecea pe al ei. Fără paiete, volănașe ori eșarfe țipătoare, costumul era oglinda ei.

Alesese să fie simplă..

Alesese să nu se teamă de întuneric.

Alesese.

Mândră de sine, păși pe trotuar.

Țipete izbucniră de pretutindeni.

Dovleci scăpați din mânuțe tremurânde se izbiră de asfalt, împrăștiind ambalaje de bomboane. Aripa de zână, săbii de piraiți și baghete magice fură azvârlite cât colo.

Copiii fugeau care-încotro.

Dar unde erau colegii ei?

Păși printre ei, fără să-i audă, fără să-i privească atent. O căuta pe Ava, avea nevoie să-i privească fața înmărmurită de admirație.

Nu era de găsit. Oftă. Poate încă nu sosise. Vor vorbi mai târziu, atunci. Între timp, va colinda și ea câteva case.

Va începe cu familia Ramsey. Parcurse veranda fără grabă și ciocăni la ușă. Vecinul zâmbitor apără în prag și căzu ca secerat. Imaginea formei negre, ce se apleca spre el, îi rămăsese întipărită pe retină.

Următoarea casă. Femeia elegantă scăpă tava cu fursecuri în timp și alunecă spre podea.

Următoarea casă. Următoarea. Următoarea.

Gemetete înfundate; cuvinte rostite pe jumătate; priviri încețo-

șate; trupuri rigide, oribil contorsionate.

De ce nimeni nu-i dădea bomboane?

*

Străzile erau pustii.

Dezamăgită, se îndreptă spre locuința bunicii ei. Îi va mărturisi ce făcuse în încercarea de a fi deosebită. Bunica o va îmbrățișa, apoi vor bea ceai și vor mânca biscuiți.

Bătu la ușă.

— Ne dați ori nu ne dați?

Bătrâna își încleștă mână în dreptul inimii, ochii i se bulbucară de groază, iar picioarele nu o mai susținură. Se împiedică de prag și căzu cu fața în jos. Membrele îi mai tresăltară de câteva ori, apoi rămaseră nemișcate.

Propria ei bunică! Chiar nimeni nu o înțelegea?

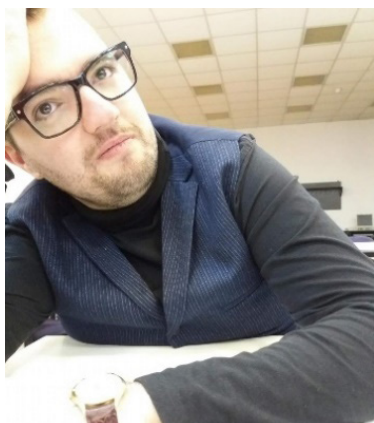
Jură că la anul își va face un costum de prințesă, pentru ca lumea să o placă și să-i dea și ei ciocolată.

Coasa din carton devenise neobișnuit de grea. Furioasă, o aruncă pe trotuar. Zdrăngănitul lugubru sună prelung în noapte.

Scoase o mână de sub mantia zdrențuită. Își pictase linii albe pe o pereche veche de mănuși negre în chip de falange descărna-te. Le privi fascinată. Oare degetele ei fuseseră întotdeauna atât de lungi? Vru să-și scoată mănușile, dar nu găsi nimic de care să apuce.

Gluga îi tot cădea pe ochi, împiedicând-o să vadă. Încercă să o dea jos — fără rezultat. Deschise gura să țipe după ajutor. Un glas ce nu era al ei gemu nearticulat. Maxilarele se închiseră cu un clămpănit.

Fetița nu știuse că, după ce alesese să fie Moartea, nu mai exista nimic altceva.

Vlăduț Vlăsceanu

Vlăduț Vlăsceanu (27 ianuarie 1995, București), licențiat al Facultății de Limbi și Literaturi Străine, Universitatea Creștină Dimitrie Cantemir, București. Student Masterand „Anglo-american Intercultural Studies” în cadrul aceleiași Universități.

O PUNTE ÎNTRE DOUĂ LUMI... VENEȚIA

Întunericul cuprinde lumina într-o îmbrățișare dulce, fatală, lăsând liniștea să domnească ca stareț asupra întregii lagune. O ceață densă îngreunează aerul umed, acoperind cu mantia-i cenușie bătrânele palate. În undele reci și întunecoase, rătăcesc tremurând licăririle felinarelor și luminile ce se revarsă pe ferestrele restaurantelor cochete aflate pe malurile Marelui Canal. Tăcerea își întinde adâncul tainei sale, lăsând în noapte numai zgomotul pașilor mei, care îmi țin de urât. Mai am ceva de mers până la hotel.

Mă grăbesc să trec un pod arcuit, însă un foșnet mă face să mă aplec. O gondolă apare ca din senin, târându-se obosită pe apa întunecoasă. Gondolierul, neobișnuit de tăcut, își ridică ochii scânteietori și reci către mine și, printr-o reverență, mă invită să urc. Fără să ezit, parcă hipnotizat, mă cuibăresc în bătrâna barcă ce alunecă spre umbre întunecoase și lungi. Un miros înecăcios de putregai și pucioasă îmi cuprinde nările. Îmi adun forțele și, cu o voce stranie, mă adresez gondolierului:

— Hei, signore! Vreau să ajung la hotelul Belle Arti.

Nimic. Niciun răspuns. Gondolierul mă ignoră total. Se uită înainte, scrutând cu privirea întunericul. De undeva, se aud râsete malițioase. Pe malul drept se întrezăresc siluete volatile, bărbați și femei, ale căror fețe sunt acoperite de măști misterioase, îmbrăcați în costume de carnaval. Gondola s-a oprit în fața unui palat luxos a cărui arhitectură amintește de stilul gotic târziu.

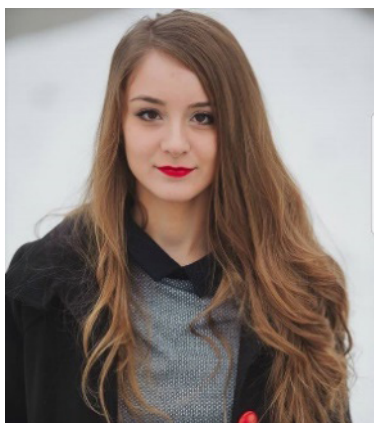
Cum pășesc pe caldarâm, un grup de petrecăreți mă înconjoară, târându-mă înăuntru. Deasupra vastei scări de la intrare se află o uluitoare sală de bal, cu două candelabre imense din sticlă de Murano, care se răsfâng în pereții de oglinzi frumos decorați. Încerc să descopăr ființele din jurul meu. Acestea se mișcă uimitor de ușor, aproape că plutesc. Se vorbește încet, nu pot desluși niciun cuvânt măcar. Se chicotește, iar în fundal se aude o muzică dulce și liniștitoare. Deodată, forfota se oprește. Două uși mari se deschid și își face apariția o siluetă de silfidă, într-o rochie albă, lungă, având chipul acoperit de o mască argintie, sub care se disting doi ochi strălucitori, a căror culoare nu este cu putință să o descifrezi. Mersul ei are un aer aristocratic și o desăvârșește ca ființă nobilă a locurilor și timpurilor de demult.

Fără să îmi dau seama cum a ajuns lângă mine, într-o clipă, simt o atingere pe mână ca o adiere de vânt. Ochii ei îmi poruncesc s-o urmez. Mă supun. Ajung într-o grădină inundată de un verde proaspăt înmiresmat. În fața ochilor mei se desfășoară covoare multicolore și vii din flori mici și gingașe, îngrădite de copaci seculari care poartă cu eleganță pe brațele lor verzi lumina lunii și răcoarea nopții. Printre rădăcinile lor groase curge un pârau limpede, ce îndrăznește să tulbure liniștea cu susurul lui. În mijlocul grădinii, cupluri îmbrățișate dansează pe o muzică îngerească. Însoțitoarea mea mă învăluie, împingându-mă într-un amelițor vârtej. Nu mai am nicio putere și niciun control asupra ființei mele. Cu greu îmi eliberez privirea din ochii ei și constat că

totul în jurul nostru se schimbă. Peisajul mirific al grădinii este înlocuit de un decor de doliu funerar. Un parfum de uscăciune morbidă îmbată molatic aerul. Copacii își înalță brațele goale spre înalt, strigându-și durerea. Florile uscate și putrede păstrează amintirea unei fericiri trecute, iar iarba pârzolită lasă pământul să-și arate fața crăpată. Muzica lină și dulce este înlocuită cu țipetele unor suflete chinuite. Puțin mai departe este o râpă, de unde se deschide hăul Infernului și râul de foc în care se aruncă laolaltă damnații, femei și bărbați cu trupurile goale. Sunt în lagărul durerii eterne, tărâm stăpânit de demoni, harpii și cavaleri întunecați. Îmi doresc să plec din acel loc, dar nu pot. Teama îmi încătușează sufletul. Fiori reci îmi scutură trupul înfășurat în umbre misterioase, umbrele îmbrățișării morții. Mă simt din ce în ce mai slăbit și sunt cuprins de o durere sfâșietoare. Un demon nevăzut mușcă de pretutindeni, cu dinți de foc, și își potolește setea covârșitoare cu cele din urmă picături de viață sorbite din mine. Neputincios, mă prăbușesc inconștient în brațele morții. Brusc, o sărutare ca un abur cald, plin de miresme proaspete din respirația pământului, mă revigorează, trezindu-mă la viață. Este atingerea buzelor ei, sărutul ei, elixirul vieții mele. Deschid ochii cu greu și îmi ridic încet trupul împovărat de păcatele lumii. Sunt singur, pe o alee îngustă și întunecoasă.

Undeva, în zare, apare geana zorilor, și lumina ușoară ca un colb de argint începe să se cearnă peste lagună. O mână nevăzută pictează cu pensulă de aur pe foaia timpului o lume nouă — o nouă zi.

Mă îndrept către hotel. Fusese ultima mea noapte în Veneția. Îmi iau bagajul și mă urc în șalupa elegantă care avea să mă ducă la aeroport. Legănat de valurile dantelate ce ies din albastrul șters al adâncurilor, las în urmă bătrâna și misterioasa Veneție — puntea dintre cele două lumi. Îndepărtându-mă de tot, prin ceața gândurilor, încerc să o găsesc pe ea, făptura divină, femeia cu masca de argint, care mi-a dezvăluit cele două lumi ale spiritului nobil venețian — lumea purității și lumea decadentei — ambele acoperite cu măști strălucitoare. Amintirea ei este singurul martor al întâmplărilor. O voi căuta zile și nopți, cu speranța că o voi regăsi, însă știu că timpul dintre noi va deveni un moment al întoarcerii.

Andra Iușcu

Andra Iușcu s-a născut la data de 17.03.1997 și este studentă la Facultatea de Științe Economice și Gestiunea Afacerilor, UBB Cluj-Napoca, Management, linia de engleză. Coordonator al Diviziei de PR din cadrul Asociației Studenților Contabili RATIO, îi place să îmbine literatura cu economia. A debutat în *Nord Literar* nr.5 (156), mai 2016, cu ***Regăsirea sinelui în fericire***, având o publicație recentă pe *Literomania*, *Flash fiction stories* (mai 2018), ***Căință***. A participat la mai multe concursuri literare, obținând Locul I la concursul „Scriitor pentru o zi”; Locul III la secțiunea poezie a „Concursului Județean de Creație Literară A.N.T.I.P.A”; Locul II Concursul de creație și critică literară „George Călinescu”, Ediția a V-a, secțiunea poezie; Locul III la Concursul Național „COLOCVII EMINESCIENE”, secțiunea de creație literară, subsecțiunea traducere/engleză; Locul III la Concursul Național „COLOCVII EMINESCIENE”, secțiunea de creație literară.

DIVINA ISPITĂ

O cameră. Atât. Doar o cameră. Însă una cu totul deosebită, care te intimida și te arunca departe, în timp. Stăteam sprijinit de un perete, cu ochii închiși, răcoarea lui amintindu-mi de realitate. Am inspirat adânc, un aer livid ce-mi însufleți făptura. Am întins mâna dreaptă de-a lungul peretelui și am apăsat palma, cu o putere absentă, pe zugrăveala acestuia. O simțeam aspră, densă, încercând parcă să lupte cu forța mea.

Am deschis ochii. În față, o penumbră disprețuitoare se arcuia deasupra ființei mele, dorind parcă să mă înghită. Camera era grațioasă, imensă, profundă. Îmi era imposibil să văd unde se termina. *Dacă ar veni sfârșitul lumii, poate aș putea aduce toți oamenii, să-i adăpostesc aici, să scape de timp...* Era o liniște tulburătoare, aproape dureroasă. Eram singur în acea solemnitate perfidă, ce lua forma unei încăperi ademenitor de frumoase, însă în esență sfâșietor de unică, retrasă. Pereții erau de un alb imaculat, adăpostind sute de tablouri cu rame aurii, având modele sculptate de-a lungul colțurilor, și câte o foiță cu un scris aranjat, care să ateste bogăția și fragilitatea fiecărei opere de artă. Uneori, ascultând cu mare atenție, auzeam o cascadă, alteori zgomot de tunuri, sau un Înger plângând. Atâtea zgomote distincte, care se răsfirau în aer și se pierdeau în cel mai scurt timp, dându-mi impresia că nu existaseră cu adevărat niciodată. Uneori, câte un baron sau o domniță gingașă își întindeau mâna spre mine, dorind să mă poftască într-o poveste; în zadar, căci eu nu dispuneam de o putere atât de mare încât să mă materializez în timpul și Universul lor.

Spațiul acesta îmi oferea doar posibilitatea de a privi operele de artă, care se concentrău într-o comoară copleșitor de frumoasă. Priveam adesea cu duioșie operele lui Claude Monet și îmi doream să-l fi cunoscut, ca să-l pot urma în toate locurile pe care a reușise să le immortalizeze, să-l fi urmărit cum alege culorile cu multă migală, să văd cum privește pânza, și încet redând un al doilea Univers pictat. *Femeie în Grădina Saint Andress, Nuferi*, erau câteva din operele pe care le priveam ore, zile, luni, ani de-a

rândul. Natura era reprezentată cu atâta rafinament și măiestrie, și totuși rămânea transcendentă oricărui lucru vizibil.

Cum a putut acest om să pătrundă fiecare detaliu al unei frunze, fiecare floare de pe un câmp, fiecare picătură de apă? N-aș fi putut niciodată să devin pictor, pictura a reprezentat mereu teama de a nu dispune de toate nuanțele pentru a capta și ilustra măiestria pe care o vedeam.

Oh, Albrecht Dürer! Sufletul și gândul meu sunt neasemuit de păcătoase, căci până astăzi ai apărut în ochii mei asemeni unui Dumnezeu! Cine ar mai putea reda un pasaj Biblic atât de sublim? Ce muritor ar mai putea învălui în nuanțe nesăbuința banalului ce-ascunde, sub leneșa închipuire, corpurile muritorilor plâpânde?

Priveam atent către Adam și Eva, Geneza. Timpul acela Sfânt. Arhetipul Biblic ilustrat pe pânză. Doi oameni. Două fapte umane, și totuși două fapte unice, plene. *Cât de mult se apropie Albrecht de asceza acestei scene? Aș putea privi, mereu, acea fericire lăuntrică din zâmbetul lui Adam, sau gestul sfidător al Evei de a ține viitorul omenirii în mână cu un calm inefabil, în momentele de melancolie.*

Umil, mi-am împreunat degetele și mi-am aranjat manșetele. Totul în acest spațiu era perfect, doar eu mă simțeam stingher. Nu puteam să ajung la perfecțiunea de care ochii mei dispuneau. Încercam adesea să mă impun în fața opacității acestui Univers, să strălucesc, să ies la lumină. Rămâneam mereu legat de aceste opere de artă, ca de un tărâm pe care, norocos și ghinionist deopotrivă, aveam să-l străbat toată viața.

Pironindu-mi ochii pe o pictură de Nicolae Grigorescu, mi-am dat seama că am trecut peste o axă a timpului, mult peste putințele mele de a înțelege complexitatea fiecărui an. Un front, solđați, teroare, hotărâre, atâtea elemente agonice, catastrofice. Un parfum al morții exalta din această operă. Pentru a primi ceva, trebuie să oferim ceva. Independența are la bază un amalgam de suflete care au reprezentat o ofrandă adusă țării.

Gustave Moreau, George Elgar Hicks, Adrian Ghenie... și alte câte nume nu aș mai putea adăuga? Atâtea nume, litere, culori strânse într-o singură încăpere! Atâtea opere care, prin forța perfecțiunii pe care o poartă, au reușit să evadeze din timp, intrând cu o cruzime dulce în prezent și părăsind istoria pentru puțină vreme...

Iar valsul acesta al privirilor continua să reprezinte aerul, suma tuturor elementelor vitale pentru sufletul unui om, pentru sufletul meu. Mă simțeam actor într-o piesă prea sofisticată, o piesă în care eram aproape inexistent, în contrast cu acest Univers care avea atâtea de oferit. Mă ademeneau acele opere, perfecțiunea lor.

O căldură imensă mi-a cuprins corpul. În jurul meu puteam să văd doar șuvoaiele de flăcări reflectate în sticla ce cuprindea fiecare tablou, fiecare comoară adorată, neasemuită. Am încercat să mă mișc, trebuia să mai văd, pentru ultima dată, întreaga comoară.

Întunericul cuprinse încet tot Universul. Am închis ochii și am așteptat. Liniște. Am deschis ochii. Țipete. O mulțime de țipete se prelingeau spre mine din toate părțile. Simțeam o greutate copleșitoare, inumană. Aveam să-mi împart Eternitatea cu Plutus.¹

¹ CÂNTUL VII Cercul al patrulea: Lăcomia „Divina Comedie” – Dante Alighieri.

CRISTINA GHIDOVEANU

A tradus peste douăzeci de volume (cele mai multe în colaborare cu soțul ei, Ștefan Ghidoveanu, dar și cu alții, în două cazuri) și a mai scris din când în când povestiri și articole, apărute prin diverse publicații. După 2014, când Ștefan a plecat dintre noi, încearcă să ducă mai departe emisiunea *Exploratorii lumii de mâine* (deocamdată doar ca o rubrică de cinci minute) și blogul *Moshul SF*, continuă să traducă, să dea o mână de ajutor pe la reviste și, printre picături, să mai scrie câte-o povestire. Cele vreo douăzeci și cinci care s-au adunat au format volumul ***Aurul beznei***, apărut de curând la editura Pavcon.

TUANAKI

Insula [...] o apropiere de neajuns...
Umberto Eco, *Insula din ziua de ieri*

Toată lumea știe că insula Tuanaki există. Locuitorii arhipelagului Cook o vizitau deseori pe vremuri, făceau comerț cu locuitorii și uneori se mutau acolo. Invers nu se întâmpla. Nici un locuitor din Tuanaki nu a venit vreodată să locuiască pe vreuna dintre insulele Cook. Se spune că Tuanaki este un paradis, mai frumos decât orice alt pământ pe lumea asta, de aceea nici măcar unul dintre oamenii de acolo nu și-a dorit vreodată să plece în altă parte. Clima e mai plăcută și pământul mai darnic decât la vecinii lor din arhipelag, femeile frumoase și bărbații puternici. Se mai spune chiar că trăiesc peste o sută de ani. Sunt cei mai fericiți oameni din lume, n-au auzit niciodată de război, nu-și fac arme. Făceau comerț doar ca să le facă un bine celor din insulele Cook și primeau orice le aduceau aceștia în schimb, pentru că altfel nu au nevoie de nimic.

Lucrurile s-au schimbat când albi au apărut în Pacificul de Sud.

Primii albi care au auzit despre Tuanaki au fost spaniolii, pe la 1600. Căpitanul Álvaro de Mendaña de Neira, auzind despre minunata insulă, care s-ar fi aflat la două zile de navigație spre sud din Mangaia, a plecat într-acolo și a rătăcit mai multe zile prin zonă, dar oceanul e mare și insula nu s-a lăsat zărită.

Celebrul căpitan Cook ar fi vrut și el s-o caute, dar, la plecarea din insulele care mai târziu i-au purtat numele, vântul nu i-a fost prielnic și a renunțat.

Albi au continuat să fie rari în insule până după 1800. Începând de atunci, au sosit misionarii, aventurierii în căutare de oportunități, negustorii, apoi autoritățile și flota reginei Angliei. Oceanul începea să fie mult mai umblat, și unii dintre ei porneau în căutarea insulei Tuanaki, dar nimeni n-a reușit vreodată să ajungă până acolo. Câțiva misionari s-au gândit să nu plece spre insulă cu vreun vas european, ci să-și încredințeze viața ambarcațiunilor primitive ale localnicilor, dar norocul

n-a fost de partea lor. Toate bărcile în care urca vreun alb ori se rătăceau, ori vremea rea îi împingea înapoi, ori nu se mai întorceau niciodată. Maorii din arhipelagul Cook au început și ei să nu mai găsească drumul. Mulți au zis atunci că nici nu mai e acolo, că s-ar fi scufundat cu tot cu locuitorii ei.

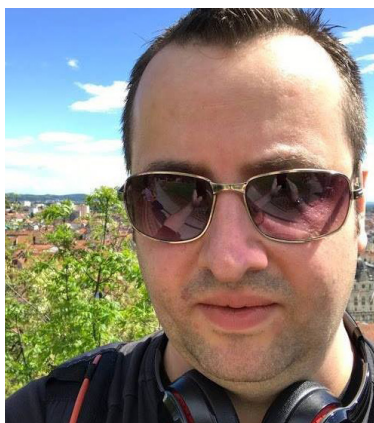
Alții credeau însă că insula se apără. Că cei cu gânduri necurate, cei care nu se apropie de ea cu respect și înțelegere, ci cu gândul de a o înrobi și jefui, nu pot să-i atingă țărmurile. Că insula se ascunde de ei, îi alungă sau chiar îi nimicește. Că maorii au deprins lăcomia de la albi și că de aceea nu mai pot ajunge nici ei.

Cu trecerea timpului, oamenii au început să și zboare pe deasupra oceanului și, mai târziu, să lanseze chiar și sateliți. Nimeni nu recunoaște însă că în zona aflată în sudul insulelor Cook, ceva nu merge. Imaginile se închețosează; ceva se defectează exact când satelitul trece pe deasupra locului. Puținele avioane care survolează regiunea nu văd niciodată nimic. Maorii au început să creadă că insula Tuanaki e vrăjită; că piloții care trec pe deasupra ei se întâmplă să se uite la altceva exact când trec pe deasupra insulei, că vântul se schimbă dacă cineva navighează în acea direcție, sau se strică ceva și trebuie să se întoarcă, sau pur și simplu trec pe lângă insulă fără s-o vadă.

Se întâmplă, foarte rar, ca mici ambarcațiuni de agrement, în general navigatori solitari dornici să fugă de lume, să dispară în direcția în care ar fi trebuit să se afle Tuanaki. Semnalul radio se pierde și, dacă pleacă cineva în căutarea lor, nu găsește niciodată resturi. Alții povestesc că întrezăresc uneori valuri înspumate sau un țărm înverzit în depărtare, undeva unde nu există nimic pe hartă, dar că, dacă încearcă să se apropie, constată că a fost doar o iluzie.

Dacă întrebi un maori, o să-ți spună că navigatorii dispăruți au reușit să ajungă pe Tuanaki și că n-au mai vrut să plece de acolo. Că simt că au ajuns în sfârșit acasă. Adevărul este însă că nimeni nu știe sigur. Pentru că, nu-i așa, cine vrea să se întoarcă din paradis?

NON-FICȚIUNE

ȘTEFAN BOLEA

Ștefan Bolea (n. 1980, Baia Mare) este doctor în filosofie (2012) și doctor în filologie (2017) al Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca. Este dublu licențiat în Filosofie și Studii Europene și absolvent al unui Master de Studii Americane, bursier Yggdrasil la Universitatea din Oslo, bursier DAAD la Universitatea Ludwig-Maximilian din München, bursier OeAD la Universitatea din Viena ș.a. De asemenea, este cofondator și redactor-șef al e-revistei culturale *EgoPHobia*. Printre lucrările sale de filosofie amintim: ***Ontologia negației***, Casa Cărții de Știință (2004), ***Introducere în nihilismul nietzschean***, Aius (2012), ***Existențialismul astăzi***, Herg Benet (2012), ***Theoria***, Crux Publishing (2015), ***Biblia nihilistă***, Crux Publishing (2017). A publicat patru volume de versuri: ***Război civil***, Vinea (2005), Herg Benet (2016), ***Noaptea instinctelor***, Brumar (2009), ***Gothic***, Herg Benet (2011), ***AntiZeu***, Herg Benet (2014), dar și proză: ***Caietul Roxanei***, Herg Benet (2013), ***Caietul psihopatului***, Herg Benet (2015). De asemenea, a îngrijit ediții critice din poezii simbolști: D. Iacobescu, Iuliu Cezar Săvescu, Al. T. Stamatiad.

www.egophobia.ro

www.stefanbolea.ro

<https://noapteainstinctelor.wordpress.com>

<https://www.facebook.com/Stefan-Bolea-264207513623660/>

https://www.goodreads.com/author/show/5119595._tefan_Bolea

VAMPIRUL CA UMBRĂ ÎN FILMUL HORROR

UMBRA VAMPIRULUI

Vampirul poate fi gândit ca o ipostază a alterității radicale a umanității, ca un soi de neom cioranian, așa cum pare să rezulte dintr-un fragment din *Dracula*: „Ce soi de om este ăsta, sau ce fel de creatură asemănătoare unui om?” (Stoker 1990: 75) Astfel, acest monstru specific transcende umanitatea, aidoma *supra*-omului (nu neapărat în spiritul termenului, ci în litera lui: depășește omul, dar nu asumă verticalitatea excelenței sau exuberanța [*Übermut*] supraumanității nietzscheene). De asemenea, vampirului nu i se potrivește depășirea eticii spre acel „dincolo de bine și de rău” nihilist, el fiind o personificare romantică a ideii de rău absolut. El este, de asemenea, o întrupare a arhetipului umbrei, derivată din figura diavolului.

E în sine teribil că omul are și o latură întunecată, alcătuită nu doar din mici slăbiciuni și defecte de frumusețe, ci dintr-o dinamică de-a dreptul demonică (OC 7 §35, pp. 42-43).

Umbra însă, care zăbovește deasupra lumii, este, după cum știm din Evanghelie, „princeps huius mundi”, diavolul (OC 9/II §75, p. 54).

Diavolul este maimuța și umbra imitatoare a lui Dumnezeu, ἀντίμιμον πνεῦμα (spiritul imitator) din gnosticism și din alchimia greacă. Este însă „stăpânul lumii acesteia”, în a cărei umbră s-a născut omul, împovărat de păcatul strămoșesc, de el provocat (OC 11 §263, pp. 198-9).

Este interesant să concepem vampirul ca pe o personificare a umbrei omenești, ținând cont de faptul că vampirii nu au nici reflecție, nici umbră¹. Cu toate acestea, în versiunea cinematografică a romanului *Dracula*, regizată de Coppola în 1992, „umbra vampirului” este o trăsătură esențială, autonomă, a personalității sale, așa cum vedem în scena în care Conte (interpretat de Gary Oldman) semnează contractul, discutând ironic despre dorința sa de a împăr-

1 V. și Stoichiță 1999: 152.

tăși „viața și moartea” mulțimii londoneze, în timp ce umbra lui se pregătește să-l atace pe avocatul Jonathan Harker (Keanu Reeves). Umbra umbrei care este vampirul este adevărata sa față, deghizată de o persona neeficientă, ce-i permite avocatului să deslușească semnificația demonică a personalității sale. Mai mult, în adaptarea lui E. Elias Merhige din 2000, nimerit intitulată *The Shadow of the Vampire*, o relatare ficțională a turnării filmului-cult al lui Murnau, *Nosferatu. Eine Symphonie des Grauens* (1922), actorul Max Schreck (Willem Defoe) se dovedește a fi un interpret atât de talentat al vampirismului, pentru că este *de facto* vampir. Or, prin analogie cu umbra umană, umbra vampirului este subpersonalitatea sa refulată, o variantă a „adevărului său personal”. Dar ce-și dorește vampirul? Depinde pe cine întrebăm: pornind de la romanul lui Stoker, vom analiza trăsăturile principale ale vampirismului în trei filme: deja-menționatele *Nosferatu* și *Dracula*, și *Phantom der Nacht* (1979), replica lui Werner Herzog la *Nosferatu*.

SCENA ÎNTÂMPINĂRII

Contele lasă o impresie puternică în descrierea din Capitolul 2 al romanului lui Stoker:

În pragul ușii stătea un bătrân înalt, cu obrajii rași, dar cu o mustață lungă și albă, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, fără o pată de culoare... Avea obrazul vulturesc, cu nasul coroiat și foarte subțire, cu nările foarte arcuite și proeminente, fruntea boltită, mândră, cu păr rărit la tâmpile și bogat în restul capului... Gura, cât se putea vedea sub mustața groasă, avea un aer crud și dinți deosebit de albi și de ascuțiți, ieșind peste buzele a căror roșeață neobișnuită vădea o vitalitate uimitoare... În rest, avea urechile palide, cu vârfurile extrem de ascuțite, bărbia largă și puternică, obraji fermi. Totul de o paloare extraordinară... Când contele se aplecă spre mine și mă atinse cu mâna, n-am putut să-mi înăbuș un fior... Fără îndoială, contele a remarcat, căci se retrase cu un soi de rânjet ...

(Stoker 1990: pp. 56-7)

Dacă portretul său fizic pare construit pe modelul contrastului dintre hainele negre (care vor deveni marca distinctivă a subculturii Goth) și paloarea sa „extraordinară”, trebuie să remarcăm că gura trădează o propensiune spre cruzime, buzele indică vitalitatea sălba-

tică, în timp ce dispoziția lasă să se întrevadă o bizară înclinație spre animalic. Mai mult, o anumită nonșalanță a animalului de pradă, batjocura amicală a unui lup care știe că și-a încolțit victima, este trăsătura psihologică esențială, cu toate că nu putem decât „mirosi” asta: caracteristica are vizibilitatea unui soare negru ocultat, care radiază din interior.

În *Nosferatu* al lui Murnau, Thomas Hutter (interpretat de Gustav von Wagenheim) este întâmpinat de contele Orlok¹ (legendarul Max Schreck) în curtea interioară a castelului.

Scenă din *Nosferatu* (1922).

Observăm un Thomas Hutter (pseudonimul lui Jonathan Harker) inocent și deferent, întâmpinat de un conte impunător, amenințator, retractil și oarecum viclean, care ține strâns în mod semnificativ cheile castelului (și ale vieții lui Thomas). Înfățișarea neomenească (poate chiar supra-omenească) a contelui iese în evidență. Dacă luăm în considerare poziția mâinilor lui Orlok, ni se sugerează statutul de „mort-viu”, de *Undead* al contelui: arată asemenea unui cadavru care s-a ridicat din mormânt. Murnau interpretează într-un mod novator descrierea lui Stoker din roman, prezentând un prădător puțin anxios că-și va pierde victima din strânsoare, un conte mai puțin încrezător și mai ascuns decât prototipul literar.

În filmul lui Herzog, Jonathan Harker (Bruno Ganz) este întâmpinat de un Dracula ascetic (interpretat de o altă legendă,

1 Numele personajelor au fost schimbate pentru că producătorii nu au obținut drepturile ecranizării romanului *Dracula*.

Klaus Kinski) în curtea interioară a castelului, dar de această dată scena are loc la poartă, semnificând granița dintre viață și moarte, pe care Harker trebuie s-o depășească. Ne amintim și cuvintele unui personaj din scenele anterioare care subliniază această idee: „Hangiul: Țiganii spun că un asemenea castel nu există decât în imaginație. Odinioară, exista un castel acolo. Dar acum este doar un castel-fantomă. Doar o ruină. Și oricine intră în țara fantomelor este pierdut și nu se va întoarce niciodată” (Herzog 1979). De asemenea, în scenele dinaintea primirii la castel, Jonathan traversează pe jos trecătoarea Borgo, pentru că nimeni nu este dispus să-l conducă la castel. Soundtrack-ul acestei „tregeri” constă în piesa *Brüder des Schattens* a formației electronice Popol Vuh și preludiul lui Wagner la *Das Rheingold*. Muzica grandioasă și expansivă dă impresia depășirii unui anumit prag, cel dintre viață și moarte, sau poate cel dintre realitate și „fantezie”. Mai mult, la apus, atunci când cele două domenii se întâlnesc și preludiul lui Wagner ajunge la apogeu, „castelul fantomă” devine vizibil.

În versiunea lui Coppola, interesant este tocmai simbolismul umbrelor. Am putea spune că umbra lui Jonathan Harker întâlnește umbra vampirului, numai că în timp ce umbra avocatului este proiectată de corpul său, umbra contelui îi precedă mișcările. Senzualismul vampirului este accentuat, Dracula purtând roșu, ceea ce amintește și de „vitalitatea uimitoare” observată de Stoker. În timp ce Schreck și Kinski se disting printr-o prezență ascetică (ne rămân în memorie ferocitatea secretă a primului și farmecul poetic al celui de-al doilea), umorul și (auto)ironia lui Gary Oldman transcende gravitatea actorilor precedenți.

SCENA OGLINZII

Bărbieritul lui Jonathan în fața unei oglinzi minuscule ne permite să intuim bestialitatea contelui. Să ne amintim fragmentul din roman:

Îmi agățasem oglinjoara de bărbierit de fereastră și tocmai începusem să mă bărbieresc. Deodată am simțit o mână așezându-mi-se pe umăr și am tresărit uluit, căci nu-l zărisem, cu toate că din oglindă se vedea întreaga încăpere în spatele meu. De emoție m-am tăiat ușor, dar nu mi-am dat seama pe moment. După ce i-am răspuns contelui, m-am uitat din nou în oglindă, ca să vad dacă nu mă înșelasem.// De data asta nu mai putea fi vorba de eroare, fiindcă era lângă mine și puteam să-l văd peste

umăr. Însă în oglindă nu apărea!... Când contele îmi văzu obrazul, o furie drăcească i se aprinse în ochi și dintr-odată mă apucă de beregată. M-am dat înapoi și mâna sa atinse șiragul de mătăanii de care atârna crucifixul...

— Ia seama, îmi spuse, ia seama, când te tai. În țara asta e mai primejdios decât îți închipui. Și apucând oglinjoara: Iar tot necazul de la nenorocirea asta a pornit. Cea mai mârșavă jucărie a vanității omenеști. În lături cu ea!

(Stoker 1990: pp. 64-5)

Această țară periculoasă de care vorbește Dracula este Transilvania („Suntem în Transilvania, și Transilvania nu e Anglia” (Stoker 1990: p. 60), ținut care este resemantizat într-un soi de Neverland plutonic, amintind de descrierea infernului existențial din melodia trupei Metallica, *Enter Sandman*:

Iese lumina

Intră noaptea

Ia-mă de mână

Am pornit către tărâmul de nicăieri, de nicăieri...

(Metallica 1992)

„Cât mai departe de cloaca asta afurisită și de tărâmul acesta blestemat, unde diavolul și odraslele sale se vântură nestingheriți cu chip omenesc” (Stoker 1990: p. 95), scrie Harker în jurnalul lui, explorând încă o dată ideea că Transilvania este infernul Europei, un abis demonic, care rezistă oricărei tentative de colonizare.

În *Nosferatu*, Thomas se taie atunci când încearcă să felieze pâinea la dineul nocturn, în timp ce Orlok citește contractul. Contele observă incidentul cu intensitatea demonică a unui potențial domn Hyde și pășește hipnotizat, urmărind rana din mâna lui Thomas: „Te-ai rănit... sângele prețios!” (Murnau 1922) De altfel, Orlok se abține cu greu să nu-și asasineze oaspetele în prima noapte. În *remake-ul* lui Herzog, avem o scenă identică, dar un alt raționament al vampirului, care este incapabil să nu guste sângele: „Cuțitul e vechi și ar putea fi murdar. Ar putea să te îmbolnăvească. Te rog, lasă-mă s-o fac. Este cel mai vechi remediu din lume” (Herzog 1979).

Scenă din *Phantom der Nacht* (1979)

Secvența oglinzii din filmul lui Coppola este mai fidelă originalului și mai comică. După ce Dracula sparge oglinda lui Jonathan („cea mai mârșavă jucărie a vanității omenești”), el linge imediat pe ascuns sângele de pe lamă, bărbierindu-l el însuși pe avocat. Această scenă relevă un aspect mai puțin evident al vampirismului. În ciuda statutului său romantic din cultura pop, dobândit prin încarnarea ideii de imortalitate, vampirul este aservit „necesității naturale” expuse de Hegel: este condamnat prin natura sa bestială să fie dependent de sânge. După Stoker, vampirul „e prizonier într-o măsură mai mare decât sclavul la galere, decât nebunul în celulă. El nu poate merge unde vrea. Cel care nu este o ființă a naturii trebuie să asculte, totuși, de unele legi ale ei...” (Stoker 1990: pp. 285-6)

SCENA FINALĂ

În romanul lui Stoker, Dracula o atacă pe Mina (soția lui Jonathan Harker) și o hrănește cu sânge, urmărind să dejoace complotul profesorului Van Helsing, versat și în medicină și în artele oculte: „Și tu, ființa lor cea mai iubită, ești acum carne din carnea mea, sânge din sângele meu, neam din neamul meu, și, mai târziu, tovarășul și complicele meu” (Stoker 1990: p. 333). În toate cele trei filme, Dracula se îndrăgostește de Mina atunci când îi vede fotografia printre documentele avocatului. Astfel, vampirul, o figură care prezintă o strânsă alianță cu funerarul, este resemantizat într-un cuceritor erotic, mai ales în varianta lui Coppola (în același mod, doctorul Jekyll a fost transformat de industria cinematografică într-un „logodnic”, în timp ce în nuvela lui Stevenson, anima este aproape

total absentă). În roman, Harker și Quincey Morris îl înjunghie mortal pe Dracula, în timp ce Mina observă scena de la distanță.

În *Nosferatu*, Ellen Hutter (interpretată de Greta Schröder) află că „mântuirea este posibilă doar dacă o fecioară îl face pe vampir să rămână cu ea după primul cântec al cocoșului, prin sacrificiul propriului sânge” (Murnau 1922). Astfel, ea își sacrifică trupul vampirului care va fi ucis de răsărit, după o noapte pasională, într-una dintre cele mai memorabile scene cinematografice.

Scenă din *Nosferatu*

Symbolismul umbrelor explorat de Coppola este și mai subtil în producția expresionistă a lui Murnau: înainte de a-i gusta sângele, umbra mâinii lui Orlok atinge inima lui Ellen, semnificând o posesiune totală, nu numai a trupului, dar și a sufletului. Herzog îl urmează pe Murnau. Cu toate acestea, scena pasională dintre Dracula și Lucy (Isabelle Adjani) este mult mai voluptuoasă și mai romantică, comparată cu minimalismul brutal al lui Murnau. Trecerea timpului este măsurată prin zborul liliacului lui Dracula, un fel de Sf. Duh infernal, care îi comunică, poate, să se retragă în protecția coșciugului. Or, pentru vampir este mai dezirabilă o moarte erotică.

Producția lui Coppola este complicată cu povestea de dragoste dintre conte (conducătorul valah Vlad Țepeș) și Mina Murray, căsătorită Harker (reîncarnarea soției lui, Elizabeta, care s-ar fi sinucis atunci când a auzit vestea falsă a morții lui Vlad). Dracula se îmbracă asemenea unui dandy de la *fin de siècle*, o seduce pe Mina cu șarmul lui magnetic, bea absint cu ea, revelându-i legătura lor atemporală:

„Ești dragostea vieții mele”, îi spune Dracula Minei în română, continuând în engleză: „Am traversat oceane ale timpului să te gădesc” (Coppola 1992). Aceasta este interpretarea personală a lui Coppola. Dacă flirtul dintre Mina și Dracula era în romanul lui Stoker pură stratagemă, iar pasiunea și sacrificiul (unul strategic, de asemenea) apar la Murnau și Herzog, regizorul american transformă o poveste a morții într-un *Liebestod* postmodern.

Mina monologhează hollywoodian la final: „Acolo, în prezența lui Dumnezeu, am înțeles până la urmă cum dragostea poate să ne elibereze de puterile întinericului. Dragostea este mai puternică decât moartea” (Coppola 1992). Destinul vampirului este să moară în brațele iubitei, la fel cum umbra este anihilată de anima în procesul individuației. Ce putem spune însă despre iluzia omenească care pretinde că dragostea e mai puternică decât moartea? Din punct de vedere biologic, e o eroare ușor de dovedit; din punct de vedere psihanalitic, „dragostea” ascunde dominație, voluptate sau un alt interes. Totuși, este *Liebestod*-ul romantic, dragostea care transcende moartea, doar o mască a „demonului puterii”, de care vorbea Nietzsche, o deghizare a nevoilor noastre biologice? Judecând astfel, nu vom transcende niciodată *Neverland*-ul urii și al fricii, coșmarul adevărului paralizant. Uneori, trebuie „să ne folosim de iluzie” (cum argumentează o formație celebră), uneori trebuie să facem un salt al credinței pentru a ajunge dincolo de noi înșine. De sub masca iubirii pândește puterea; totuși, de sub masca urii și a fricii radiază un vulcan de iubire „secretă și întunecată”.

Bibliografie

COPPOLA, F. F. 1992: *Dracula*.

HERZOG, Werner 1979: *Nosferatu, Phantom der Nacht*.

JUNG, C.G. 2003: OC 7: Două scrieri despre psihologia analitică, traducere de Viorica Nișcov, București, Editura Trei.

JUNG, C.G. 2010: OC 11: Psihologia religiei vestice și estice, traducere de Viorica Nișcov, București, Editura Trei, 2010.

JUNG, C.G. 2014: OC 9/II: Aion. Contribuții la simbolistica Sinelui, traducere de Daniela Ștefănescu, București, Editura Trei.

STOICHIȚĂ, Victor I. 1999: *A Short History of the Shadow*, London, Reaktion Books.

STOKER, Bram 1990: *Dracula*, traducere și note de Barbu Cioculescu și Ileana Verzea, București, Editura Univers.

METALLICA 1992: *Metallica [The Black Album]*, Los Angeles, One on One Recording Studios.

MURNAU, F. W. 1922: *Nosferatu, Eine Symphonie des Grauens*.

Oliviu Crâznic

Oliviu Crâznic (n. 1978) este scriitor, traducător, antologist, critic, conferențiar, instructor de scriere creativă. A publicat romanul **...Și la sfârșit a mai rămas coșmarul** (Ed. Vreamea, 2010) și volumul de colecție **Ceasul fantasmelor** (Ed. Crux Publishing, 2015), și a câștigat numeroase premii, inclusiv unul internațional. A fost publicat în diverse antologii și reviste alături de nume importante ale literaturii universale contemporane (G.R.R. Martin) sau clasice (A.C. Doyle, Kipling, Lovecraft, Maupassant, Saki). Pagină virtuală oficială: Facebook: Oliviu Craznic (<https://www.facebook.com/oliviucraznicofficialpage>).

FANTASTICUL DELIMITAT

În artă, **„fantasticul”** (gr. „phantastikos”: „existent numai în imaginație”) poate fi definit drept crearea deliberată a unei realități artistice, structural și semnificativ diferite de realitatea obiectivă, opera rezultată în urma procesului de creație nemaicorespunzând, astfel, acestei din urmă realități.

Termenul „fantastic” nu trebuie confundat cu alți termeni, sinonimici [NB: termenii „sinonimici” sunt termeni cu înțeles „asemănător”, nu neapărat „identic”].

Astfel, „fantasticul” nu trebuie confundat cu **„absurdul”** (lat. „absurdus”: „de la surd”, de aici „fără sens”), cu **„alegoricul”** (gr. „allegoria”: „vorbie figurată”), cu **„fictivul”** (lat. „fictus”: „fals”) sau cu **„supranaturalul”** (lat. „supranaturalis”: „mai presus de natură”, în special cu sensul religios — nu neapărat creștin — „de origine divină”).

Concret — spre deosebire de „fantastic” —, „absurdul”, „alegoricul” și „fictivul” pot corespunde realității obiective, neredând în mod necesar concepte imposibil de a fi întâlnite în lumea pe care o cunoaștem. În ceea ce privește „supranaturalul”, deși acesta, ca și „fantasticul”, nu corespunde realității obiective, presupune, pentru a fi identificat, o condiție suplimentară condițiilor care definesc „fantasticul”, și anume raportarea la forțe misterioase și nelumesti.

„Fantasticul” nu trebuie confundat nici cu **„realismul magic”**. În vreme ce primul termen desemnează în artă, după cum vom vedea, în primul rând, o categorie estetică (atunci când este utilizat în sens larg) și, în al doilea rând, o specie literară tematică (atunci când este utilizat în sens restrâns), cel de al doilea termen desemnează în artă un curent artistic (dedicat incidenței fantasticului în realitatea cotidiană). Celor care s-ar putea arăta mirați de dubla semnificație artistică a termenului „fantastic” le reamintim că nu este vorba despre un caz singular, limba română fiind universal recunoscută drept o limbă caracterizată prin bogăție semantică. De pildă, o dublă semnificație artistică întâlnim și în cazul termenului „realist”, acesta fiind utilizat, de mult timp și fără a se crea niciun fel de confuzii nedorite, atât în sens larg, general („mimesis”, „care imită realitatea”), cât și

în sens restrâns, tehnic („aparținând curentului artistic realist”), în funcție de context; „satira” este, în același timp, procedeu artistic și specie literară etc.

În vederea evitării unor confuzii apărute, recent, ca urmare a preluării unor noțiuni din teoria literară anglo-saxonă (mai bogată și mai „bine” cunoscută la noi decât teoria literară românească de gen) în limba română, fără discernământ și fără analiza și adaptarea firești și necesare, ne vom opri aici, pentru câteva clipe, și asupra termenului anglo-saxon „**fantasy**”.

Potrivit *Encyclopædia Britannica* (printre ai cărei editori și autori se regăsesc numeroși laureați ai Premiului Nobel): „«fantasy», also spelled «phantasy», imaginative fiction dependent for effect on strangeness of setting (such as other worlds or times) and of characters (such as supernatural or unnatural beings). (...) Science fiction can be seen as a form of fantasy” [„«fantasy», ortografiat și «phantasy», ficțiune imaginativă depinzând, din punct de vedere al efectului scontat, de straniețatea decorului (plasat în alte lumi sau în alte vremuri, de pildă) și a personajelor (creaturi supranaturale sau anormale/ireale, de pildă). (...) Științifico-fantasticul poate fi considerat o formă de «fantasy»„].

Potrivit *Merriam-Webster Dictionary*: „fantasy” — „something that is produced by the imagination”; „fantastic” — „based on fantasy: not real” [„fantasy” — „produs al imaginației”; „fantastic” — „fantezist: ireal”].

Potrivit eseului *On Fairy-Stories* (semnat de J.R.R. Tolkien — autorul romanului *Stăpânul inelelor*, filolog și profesor universitar): „Fantasy (...) combines with its older and higher use as an equivalent of Imagination the derived notions of «unreality» (...), of freedom from the domination of observed «fact», in short of the fantastic” [„Fantasy (...) combină cu vechiul, clasicul sens de echivalent al Imaginației noțiunile derivate de «irealitate» (...), de evadare de sub dominația «faptelor» obiective, pe scurt, de «fantastic»„].

În concluzie, nu este nici necesară, nici de dorit (dând naștere unor complicate și nejustificate ramificații teoretice) introducerea în teoria literară românească a termenului „fantasy” (acest termen, de altfel, nesupunându-se regulilor de scriere și de pronunțare existente în limba română) ori a altor termeni cu (aparent) același înțeles (de pildă, termenii „**fantezie**” și „**fantasie**” — proprii teoriei muzicii, și nu teoriei literare — desemnează compoziții muzicale bazate pe improvizație, corespunzând englezescului „fantasia” și franțuzescului

„fantaisie”, nicidecum englezescului „fantasy” și franțuzescului „fantasie”), atât timp cât avem, deja, termenul consacrat și corespondent: „fantastic”.

FICȚIUNEA SPECULATIVĂ, BELETRISTICA

Fantasticul: categorie estetică

Așadar, după cum menționam mai sus, „fantasticul” reprezintă în artă, în primul rând, o categorie estetică — specializare a actului de creație menită a produce destinatarului respectivului act o anumită emoție artistică (în acest caz particular, cu precădere, uimire) —, fiind îndeobște utilizat în sensul larg, general, relevat mai sus.

În literatură, **categoria estetică a fantasticului** este proprie stilului funcțional beletristic, regăsindu-se în opere aparținând mai multor curente literare [NB: engl. „literary tendencies/literary trends”, a nu se confunda cu epocile literare — engl. „literary periods” — pe care le-au dominat, cu mișcările literare — engl. „literary movements” — programatice care le-au cristalizat, cu grupările literare — engl. „literary groups” — care le-au susținut sau cu școlile literare — engl. „literary schools” — care le-au teoretizat; nu ne vom opri însă, deocamdată, asupra acestor noțiuni, deoarece curente literare urmează a constitui obiectul unui studiu separat] și, totodată, în opere aparținând oricăruia dintre cele trei genuri literare tipice acestui stil (genurile literare reprezentând modalități de exprimare alese de autor în vederea producerii emoției artistice): epic (caracterizat prin narațiune), liric (caracterizat prin exprimare directă) și dramatic (caracterizat prin reprezentare scenică).

De asemenea, categoria estetică a fantasticului se poate regăsi în opere aparținând unor specii literare diverse. Speciile literare reunesc opere literare înrudite din punct de vedere formal (specii literare formale; engl. „literary forms”) sau tematic (specii literare tematice; engl. „literary genres”) și nu trebuie confundate cu genurile literare (engl. „literary modes”) — primele fiind, așa cum o indică și denumirea, categorii specializate, subordonate acestora din urmă.

Fantasticul: specie literară tematică

Menționam mai sus și faptul că regăsim categoria estetică a fantasticului în opere aparținând unor specii literare tematice diverse.

Ne refeream, astfel, în primul rând, la **specia literară tematică primară a fantasticului** (engl. „fantasy”), care se suprapune per-

fect categoriei estetice omologe și care se confundă cu originile și cu istoria literaturii chiar, deoarece caracterizează și definește miturile, legendele și basmele popoarelor, precum și derivatele acestora: epopeile antice (EG: Sîn-lēqi-unninni, *Epopoea lui Ghilgameș*), romanele episodice antice (EG: Lucius Apuleius Madaurensis, *Metamorfoze sau Măgarul de aur*), cântecele de vitejie medievale (EG: Turolđ, *Cântarea lui Roland*), legendele cavaleerești (EG: Sir Thomas Mallory, *Moartea regelui Arthur*), până la literatura modernă (EG: William Morris, *Pădurea de dincolo de lume*) și contemporană (EG: J.R.R. Tolkien, *Stăpânul inelelor*). Specia literară tematică primară a fantasticului presupune, prin definiție, acceptarea de către cititor a unei convenții propuse de autor, în baza căreia fantasticul constituie un simplu „dat”, nenecesitând vreo explicație.

Ne refeream însă, totodată, și la **specia literară tematică derivată a științifico-fantasticului** (engl. „science fiction”), care s-a dezvoltat odată cu dezvoltarea științei și care presupune, prin definiție, acceptarea de către cititor a unei convenții propuse de autor, în baza căreia fantasticul constituie un „posibil realism”, explicat prin anticipate descoperiri științifice; la **specia literară tematică hibridă a neofantasticului** (engl. „science fantasy”), care s-a dezvoltat reunind, în cadrul aceluiași opere, fantasticul „dat” cu „posibilul realism”; în sfârșit, la **specia literară tematică parcellară a goticului** (engl. „gothic”) și, respectiv, la **specia literară tematică parcellară a macabrului** (engl. „horror”), care s-au dezvoltat reunind opere în care regăsim categoria estetică a fantasticului și opere în care nu regăsim respectiva categorie estetică. Nu ne vom opri însă, deocamdată, asupra noțiunilor menționate în acest paragraf, deoarece acestea urmează a constitui obiectul unor studii separate.

Subspeciile literare tematice reprezintă, desigur, subdiviziuni ale speciilor literare tematice. Specia literară tematică a fantasticului este susceptibil a fi divizată în subspecii literare, în funcție de varii criterii. Dintre aceste criterii însă, considerăm unul singur necesar și suficient pentru a contura diferența specifică prin care se caracterizează operele literare reunite într-o subspecie.

Înainte însă de a ne opri asupra criteriului în cauză, vom menționa, printre criteriile pe care le considerăm utile în vederea „etichetării” anumitor opere literare, dar improprii a fi utilizate în vederea creării unor subspecii literare (datorită eterogenității operelor reunite prin asemenea abordare, inevitabil, în cadrul aceleiași subspecii — și, totodată, din dorința de a evita crearea, tot

inevitabilă în asemenea circumstanțe, a „subsubspeciilor” și a „subsubsubspeciilor” etc.), criteriul istoric, respectiv criteriul etății. În baza **criteriului istoric, fantasticul** poate fi, în funcție de epoca istorică aleasă de către autor drept decor al operei: **preistoric, antic, medieval, renescentist, iluminist, industrial** [NB: preferăm calificările „renescentist”, „iluminist” și „industrial” pentru a reprezenta epoca modernă timpurie, mijlocie și, respectiv, târzie, evitând astfel confuziile cu celelalte sensuri ale termenului „modern”], **contemporan, futurist și anistoric**. În baza **criteriului etății, fantasticul** poate fi, în funcție de vârsta cititorilor cărora li se adresează autorul cu precădere, **impuer, juvenil și matur**.

Adecvat a fi utilizat în vederea creării unor subspecii literare omogene (în măsura, desigur, în care omogenitatea este posibilă) considerăm, însă, **criteriul literar**, în baza căruia subspeciile literare ale fantasticului pot fi create prin raportare la noțiuni specifice teoriei literare. Astfel, putem vorbi despre **patru mari subspecii literare tematice** aparținând speciei literare tematice a fantasticului, și anume: **fantasticul eroic, fantasticul feeric, fantasticul întunecat și fantasticul histrionic**. Cum, însă, va trebui să dedicăm un spațiu amplu prezentării fiecăreia dintre acestea, vom detalia cu alte ocazii.

FLORIN MUNTEANU

SOCIETATEA CONȘTIINȚEI — UTOPIE SAU SUPRAVIEȚUIRE

*„Problemele importante cu care ne confruntăm azi
nu pot fi rezolvate la același nivel de gândire
la care eram atunci când le-am provocat.”*

Albert Einstein

Știință, cercetare, inovativitate... sunt cuvinte ce nu prea mai au ecou în rândul societății. În același timp însă, societatea este obligată să „consume” din ce în ce mai multe produse de înaltă tehnicitate: de la video-telefonul 4G la autoturisme computerizate cu GPS încorporat și inteligență artificială la bord, ce corectează în timp real „neîndemânarea” șoferului, de la întregul arsenal al „roboților de bucătărie” la sistemul inteligent de conducere a proceselor dintr-o clădire (building management). Inteligența artificială pătrunde peste tot și totul devine SMART... mai puțin Omul! Protezată de fel de fel de gadget-uri și fără imboldul de a înțelege Universul, Minte omului se lenevește, parcă vrând

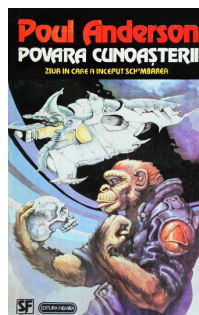
să aducă în realitate satira din filmul *Idiocracy* (2006 cu Luke Wilson, Maya Rudolph, Dax Shepard).

Din ce în ce mai mulți consumatori și din ce în ce mai puțini cei ce știu cum se fac asemenea produse de înaltă complexitate, care este baza lor tehnică sau principiile după care funcționează. La această necunoaștere se adăugă și un întreg eșafodaj de noțiuni așa de noi încât nici mediul academic nu le stăpânește în totalitate. Concepte și teorii noi precum: *Teoria Haosului și a catastrofelor, Geometria Fractală, Sinergetica, Teoria sistemelor disipative, Automatele celulare, Teoria rețelelor neurale* etc., deși au deja aplicații practice numeroase, sunt puțin cunoscute. Sunt considerate surse strategice de creativitate, de bunăstare în cadrul celei de a 4-a revoluții industriale și, cu toate acestea, este aproape nul efortul autorităților de a difuza în societate această deschidere (un adevărat upgrade al Minții).

Este evident că cel ce stăpânește noua paradigmă are un avantaj strategic pe piața locurilor de muncă în următorii ani. Dar cum să cunoști ceva despre care nimeni nu vorbește? Cum să „pierzi” timpul cu ceva ce nu ți se cere la școală? Dacă nici la facultate nu sunt cursuri legate de cele de mai sus, de ce ar învăța un elev de liceu, fie și autodidact?

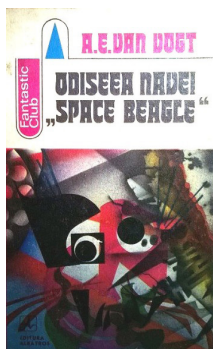
Se poate afirma că Știința Complexității a generat și continuă să genereze o schimbare majoră de mentalitate, să structureze un mod nou de a privi Realitatea. Aplicațiile practice ale acestui mod de abordare pot fi cele care ar permite depășirea unor bariere ce par acum să limiteze și să condiționeze dezvoltarea umană. Rezolvarea „ecuației Complexității” poate genera răspunsul la o provocare demnă de începutul unui nou mileniu: *cum să depășim limita energetică, spațială și temporală ce îngrădește azi Omul, gândindu-l de Pământ?*

Pe alt plan întrebarea ar fi: poate oare un om care doar vorbește despre morală, drepturile omului sau despre o dezvoltare sustenabilă, să aibă acces la aplicațiile unei științe ce pare desprinsă, prin aplicațiile ei, din romanele SF precum: *genetica și epigenetica, memetica, biomimetica, psihologia cuantică cu aplicații ale interacțiunii Minte-Materie?* Science Fiction-ul a încercat să răspundă la aceste probleme ce frământă în ultima perioadă intelectualitatea lumii.

Două cărți ar fi interesante de recitit în acest context: *Povara Cunoașterii* a lui Paul Anderson și *Odiseea navei Space Beagle*, scrisă de A.E. van VOGT. În cea din urmă, găsim printre rânduri, schițat extrem de precis, portretul psihologic al unui specialist în domeniul Complexității, numit în cartea cu pricina NEXIALIST.

Iată pe scurt 5 bariere ce trebuie depășite pentru a permite dezvoltarea capacității de a înțelege și utiliza „Complexitatea Naturii”, prezentate și discutate în cadrul întâlnirilor cenaclului STRING, încă de la înființare.

BARIERA 1. SFÂRȘITUL DUALITĂȚII ÎN PROPRIA NOASTRĂ MINTE

„Metafizica este geometria proiectivă a lumii spirituale”

Lucian Blaga

Puțini sunt cei care văd în poziția de autoritate (părinte, profesor, preot, director, ministru, șef de stat...) RESPONSABILITATEA de a conduce destinele altora. Centrată pe competiție, viața produce stăpâni și sclavi, conducători și conduși, mulțumiți și frustrați. Să fie oare competiția singurul motor ce animă dezvoltarea omenirii?

Moștenim din însăși structura biologică de mamifer o seamă de proprietăți specifice regnului animal. Bătălia pentru a ajunge dominantul Alfa pare să fie generală, pe întreaga scară a lumii animalelor. Bătălia Beta-Alfa pare să fie o necesitate dictată de evoluția speciei, de păstrarea locului în ierarhia definită de milioane de ani prin lupta Pradă — Prădător, prin selecția naturală a celui mai puternic.

Omul a dobândit un statut aparte în întreaga biosferă. Într-o „haină” de mamifer s-au deșteptat abilități noi odată cu apariția neocortexului, acel adevărat upgrade hard al creierului, capabil să permită reflectarea rațională, formală a legilor și principiilor care guvernează Universul. Omul, ființă creatoare, a ieșit din bucla Prada-Prădător, s-a instalat confortabil în vârful ierarhiei biologice și a început o altă experiență: cea a Cunoașterii, a Culturii, a dezvoltării unei noi sfere, dincolo de geosferă și biosferă, așa numita *Noosferă*.

Intuiția și imaginația și-au dat mâna, și în timp omul e evoluat, generând diferite comportamente, scări de valori: *societatea primitivă, agricolă, industrială, informațională*.

Fiecare etapă din această evoluție a presupus un salt, o revelație urmată de dezvoltarea unor aplicații ce i-au dat Omului o independență din ce în ce mai mare față de ritmul naturii, față de influența mediului. A descoperit principii și legi, pentru ca apoi să le aplice în invenții și inovații. S-a născut treptat o lume artificială, o lume în care produsul a devenit din mijloc scop, o lume în care competiția a căpătat forme patologice. „Mintea” și „Inima” s-au separat în numele eficienței și astfel a apărut o bifurcație: Uman și Real. Două drumuri atât de diferite, unul centrat pe trăire, artă, emoție și altul pe rațiune, eficiență, optimizare. Două drumuri ce au generat „jumătăți” de oameni, artiști certați cu matematica și oameni de știință neinteresați de emoția unei poezii, a unui cântec.

***Casa noastră –
Laniakea***
(film)

Această despărțire dintre Minte și Inimă a generat o accelerare a progresului Cunoașterii, formând o societate tehnologică, în care competiția a devenit lege, în care s-au inversat o serie de valori și procese. Omul a devenit „sclavul” producției, o simplă resursă (HR) în procesul de producție, un generator de profit pentru o minoritate. Intuiția s-a atrofiat, sensibilitatea față de natură, față de frumosul arhetipal s-a atenuat, mergând până la o adevărată dezumanizare ce pune azi în pericol însăși supraviețuirea speciei.

Avem posibilități de investigare a Universului cum nu a visat niciun scriitor de science fiction. Avem baze de date ce conțin informații legate de clusterelor de metagalaxii (Laniakea) și s-a decodificat genomul uman. Avem capacitatea de a vedea în infraroșu, ultraviolet, raze X, avem deja capacitatea de a „tipări” 3D țesuturi biologice. Și cu toate acestea, lipsa umanismului, a relației dintre Minte și Inimă, pune în pericol specia.

Se spune că Mintea Minte! Teorema de incompletitudine a lui Goedel afirmă că orice limbaj (natural sau artificial) este incapabil să cuprindă Întregul, văzut ca un ansamblu Structural – Fenomenologic. Dar se mai spune că INIMA ȘTIE. Empatia, acea conexiune subtilă între oameni, între om și natură, este o formă de comunicare ce permite accesul direct, prin trăire (qualia), la întreaga informație a Universului.

Esihismul, ca și curent spiritual, este centrat pe rugăciunea Inimii, pe acea „coborâre” a Minții în Inimă. Altfel spus, a Rațiunii ghidate de sensurile induse de Natura însăși, prin empatia individului cu mama Natură.

Se prefigurează astfel o barieră greu de trecut. Mintea justifică poftele, cu argumente aparent logice. Inima spune ceea ce are de spus pe „limba” ei, dincolo de orice cuvinte, dar nu este capabilă să comunice cu Mintea pentru a-i orienta atenția către Omenire, către Valorile Vieții, către Gaia ca planetă vie în care omul este de fapt doar o celulă. Cele două ființe specializate, Artistul și Raționalul, se luptă pentru supremație, și asta în fiecare dintre noi, evident cu ponderi diferite.

Putem astfel afirma că prima cerință pentru depășirea actualei crize, prima barieră ce se cere trecută este „stingerea conflictului” subtil dintre mintea rațională (emisfera stângă) și mintea intuitivă (emisfera dreaptă), dintre Artă și Știință, dintre Uman și Real. În acest stadiu de armonizare se va trezi o nouă stare de conștiință ce definește practic un alt OM! Un alt OM, cu alte abilități, alte potențialități, un Om animat de dorința de a se integra într-un Univers Viu, de a căuta și întâlni semenii într-o rațiune. Cred că merită recitată din această perspectivă *Sfârșitul copilăriei* a lui Arthur C. Clarke.

BARIERA 2. DEZVOLTAREA CUNOȘTIINȚELOR PRIVIND FENOMENUL COGNIȚIEI ȘI DEFINIREA INFORMAȚIEI CĂ PROPRIETATE PROFUNDĂ, ONTOLOGICĂ A UNIVERSULUI.

„Adevărata semnificație a istoriei în orice UNIVERS este nașterea și dezvoltarea CONȘTIINȚEI”

Mihai Drăgănescu

**Creierul –
materia cea mai
sofisticată
din Univers**
(film)

Numeroase afirmații specifice filozofiei sau abordate în viziuni metafizice, considerate până nu demult subiective, încep să fie azi măsurate și evaluate cantitativ, prin metode riguroase, specifice științei. Omul începe să se cunoască din ce în ce mai profund, atât ca anatomie (tomografii computerizate, identificarea traseelor de acupunctură cu trasori radioactivi, harta genetică completă — rezultat al vastului program de cercetare Genom etc.) cât și ca fiziologie.

Înțelegerea mai exactă a funcționării sistemului nervos, modelat cu ajutorul calculatoarelor neurale, cu memorii asociative și filtre adaptative, cu procesare paralelă, permite definirea unor necesități legice care condiționează o dezvoltare „normală” a creierului și Minții. Începem să putem transmite pe cale rațională, cu evaluări cantitative, observații cu caracter universal, care nu îngădesc particularul, liberul arbitru, personalitatea, ci din contră, îi asigură accesul spre nelimitat, prin acordarea cu ceea ce s-ar numi o unică și universală Lege.

Începem să avem vocabularul, tehnicile de a comunica rațional o problematică spirituală, specific filozofiei orientale, punând astfel punct unei dispute ce dăinuie de secole vis a vis de existența unei Conștiințe Universale, a însăși genezei Universului. Începem să înțelegem că putem comunica și altora, pe cale rațională, ceea ce filozofia orientală enunța de mult într-o manieră descriptivă, așa cum eroul din cartea lui van VOGT, Grosvenor, absolvent al unei Instituții de învățământ „nexialist”, o face, într-o comunicare telepatică cu o civilizație extraterestră scufundată într-o realitate virtuală, coerentă dar iluzorie: *„Trăiți într-un univers despre care nu știți nimic altceva decât ceea ce vă sugerează imaginile sub care vi se înfățișează. Dar imaginile acestea nu sunt Universul însuși... Ele nu vă arată Universul în totalitatea lui. Există multe lucruri pe care nu le puteți percepe direct, neavând simțurile necesare. În interiorul Universului există o ordine. Iar dacă ordinea imaginilor din voi nu este aceeași cu ordinea din Univers, înseamnă că vă amăgiți...”* (pag.109)

Realitatea Universului și Realitatea virtuală, Viața autentică și Viața artificială sunt pentru cunoaștere doi atractori diametrali opuși. Suntem conștienți de faptul că operăm cu modele simplificate, că orice noțiune nu este decât parțial adevărată, ca un cuvânt este doar o etichetă pusă unui lucru și care nu are acoperirea lucrului în sine. Și acestea nu fac decât să sugereze limita părerii noastre despre Realitate. Atâta timp cât suntem conștienți de acest fapt, totul pare să fie bine, căci creierul are capacitatea de a căuta, de a șlefui noțiunile primare, de a renunța la unele noțiuni învechite, așa cum se renunță la orice unealtă depășită. Dar, atunci când ne „îndrăgostim” de imaginea creată, de model, de fapt ne îndrăgostim de o secvență dintr-un film al propriei noastre evoluții, iar acest lucru devine poate cea mai concretă expresie a suficienței și limitării.

Cunoașterea din ce în ce mai complexă a structurii și funcționării materiei cenușii face posibilă cuantificarea afirmațiilor de mai sus.

Începem să putem măsura efectele în timp ale micilor greșeli de zi cu zi, căci înțelegem că sistemul neuronal este un sistem cu autoorganizare, care se structurează sub „presiunea” gândurilor și a dorințelor, se auto-construiește permanent. Și dacă, față de cei din jur, nu suntem întotdeauna sensibili la suferințele sau la destinul lor, măcar cu noi înșine am putea fi atenți. Căci, dacă o acțiune neglijentă sau care nu respectă anumite reguli, conduce, într-o operație de prelucrare tehnologică, la un rebut (de cele mai multe ori cu consecințe locale și remediabile), o abordare în aceeași manieră a educației și auto-educației ar putea conduce la ceva mult mai grav. Rebutul am putea fi noi înșine, cu implicații pe termen lung și, probabil, cu caracter ireversibil. Altfel spus putem rămâne la poarta Mileniului fără a lăsa urme în viitor!!!

BARIERA 3. COOPERAREA — NECESITATE OBIECTIVĂ PENTRU REZOLVAREA UNOR PROBLEME SPECIFICE SISTEMELOR COMPLEXE

„Munca în echipă este contradicția esențială a unei societăți construite pe realizarea individuală.”

Marvin Weisbord

Abordarea teoretică și experimentală a unor domenii în care omul este implicat impune o altă strategie de investigare și o pregătire specială a cercetătorilor. Nu mai este suficient să fi bun într-un domeniu, fie el și de vârf. Importantă este interacțiunea dintre oameni, dintre gânduri și competențe. Grupul de cercetare poate fi văzut ca o unitate cu proprietăți noi, rezultate din integrarea sinergică a „părților” ce o compun. O asemenea echipă nu este nici pluridisciplinară nici inter-disciplinară. Este mai mult decât o simplă sumă de specialiști trecuți pe statul de plată într-o schemă organizatorică. Este în esență un alt mod de a fi, de a gândi și acționa. Înarmați cu unelte și concepte specifice, grupul de „specialiști” este capabil să înfrunte NOUL. Este evident că în fața explorării Noului, a unor domenii în care nu există încă „tipare”, omul superspecializat nu va face față fără o atitudine adecvată. Nu va intui complexitatea problemei și nici pericolul ce ar decurge din nerezolvarea ei. *„Din nefericire, oamenii aceștia, care nu stăpâneau decât cunoștințele unui singur domeniu, sau cel mult două, nu puteau — sau nu voiau — să înțeleagă implicațiile celui mai înfricoșător pericol care amenințase vreodată existența întregului Univers intergalactic.”* (pag.195)

BARIERA 4. STRUCTURAREA REȚELEI GLOBALE DE... CREIERE.

*„Fizica cuantică dezvăluie, astfel,
o unitate de bază a universului!”*

Erwin Schrodinger

Se structurează treptat o rețea de grupuri ce procesează în timp real informația la nivel planetar. Se atacă probleme majore legate de geostazie planetară, de calitate a vieții, de dezvoltare durabilă, de învățământ continuu, de societate informațională, de economia cunoașterii. Se simte începutul... Numeroși specialiști se apleacă spre studii „globale”, dar nu se face încă simțită atitudinea rezultată din studiile științei Complexității, conform căreia un sistem de o asemenea complexitate nu se controlează așa cum se controlează procesul de prelucrare prin așchiere în centrele de prelucrare adaptativă. *„Oamenii aceștia nu-și foloseau din plin cunoștințele. Fiecare dintre ei își expusese pe scurt ideile în fața unor colegi care nu erau deprinși să sesizeze legăturile posibile dintre aceste idei. De aceea, planul... era lipsit de unitate.”* (pag. 46)

Deci, necesitatea „inventării” sau redescoperirii unui mod unitar de abordare științifică a Naturii nu mai poate fi contestată. Că se va numi Nexialism, ca în eseul SF al lui von Vogt, sau Știința Complexității (științe cognitive, ortofizică) sau prin cine știe ce alt nume mai inspirat, nu este atât de important, pe cât este important să prindă viață acest mod de operare mentală, această atitudine în care filozoful este dublat de omul de știință, în care experiența, logica și intuiția își dau mâna, formând o unitate cu proprietăți noi. *„Problemele de care se ocupă nexialismul sunt probleme de ansamblu. Omul a împărțit viață și materia în compartimente distincte și, cu toate că folosește câteodată unele cuvinte ce dovedesc că-și dă seama de unitatea întregii naturi, el continuă să se comporte ca și cum acest Univers unic și schimbător ar fi alcătuit din numeroase părți, care ar funcționa separat. Metodele despre care vom vorbi vor demonstra că această distincție între realitate și comportamentul uman poate fi înlăturată.”* (pag.232)

Iar rezultatele, conținând DOVADA existenței unei Legi Universale ce nu poate fi călcată fără a afecta direct pe cel ce le încalcă, a existenței unei unități între toate elementele ce alcătuiesc partea văzută și nevăzută a Lumii, se pot așeza la temelia unui

Edificiu grandios al Civilizației umane, ridicate la nivelul trăirii sentimentului Cosmic.

BARIERA 5. ÎNVĂȚĂMÂNTUL CONTINUU — EDUCAȚIA MILENIUL III

*„Dacă nu pleci confuz după un curs despre
Complexitate, înseamnă că nu ai fost atent.”*

Tom Peters

***Despre
educație cu
Sir Ken Robison***
(film)

A fi conștient de existența unei posibile trăiri la nivelul Sentimentului Cosmic este de natură să mobilizeze organismul pentru a face față efortului de auto-dezvoltare menit să ridice calitatea și complexitatea minții la nivelul cerut de o asemenea trăire. Este de dorit să înțelegem cât mai repede că: trebuie să dezvoltăm mintea la nivelul complexității naturii și nu să simplificăm natura la nivelul minții și cunoștințelor avute la un moment dat. Să conștientizăm că facilul, lenea și obișnuința sunt trei dușmani de bază ai dezvoltării omului

în drumul său către stele. Dar pentru a pătrunde sensul și importanța majoră a cuvintelor de mai sus, este necesară o reorganizare a însuși sistemului de valori, realizată ca o consecință a funcționării corespunzătoare a sistemului educațional.

Sistemul educațional trebuie astfel reasezat încât să asigure dezvoltarea spirituală a Omului, prin competiție loială, în directă corelație cu LEGEA, în care orice idee nouă este și verificată prin trăirea celui ce o afirmă. Sistemul de învățământ trebuie astfel conceput încât să permită descoperirea de către cel ce învață a necesității și naturii oricărei noțiuni ce urmează a fi asimilate, căci: ce nu poți descoperi singur, nu poți duce singur! „*La Institutul de nexialism se învață că între fenomenele descrise de diferite științe există o strânsă interdependență. E o idee foarte veche, desigur, dar una este să aprobi formal o idee, și alta să o aplici în practică. La Institut, noi am dezvoltat tocmai aplicațiile practice.*” (pag.53). Și poate că cei ce citec aceste rânduri vor fi cei care, folosind imaginația, acolo unde este necesară, intuiția antrenată pentru a deosebi IMAGINARUL de POSIBILUL POTENȚIAL, priceperea într-o meserie oarecare, dar

și spiritul de echipă, vor contura Știința complexității — atitudine a unei ființe cosmice conștiente de poziția pe care o ocupă în univers și de responsabilitatea ce îi revine. Drumul spre acest ideal va fi greu, din motive devenite „clasice” și care țin de așa-zisa latură umană. Chiar și în *Odiseea navei Space Beagle* apare explicit această idee, și încă exprimată de un profesor către proaspătul absolvent al Institutului de Nexialism: „*Nexialismul este un mod teribil de nou de a concepe învățământul și relațiile dintre științe. Vârșnicii îl vor combate instinctiv. Cât despre tineri, dacă s-au format la școala vechilor concepții, se vor opune automat oricărei teorii care ar putea sugera că metodele lor tehnice, recent însușite, s-au și demodat. În ce te privește, va trebui să aplici în practică tot ceea ce ai învățat teoretic, deși în cazul dumitale aceasta tranziție face parte din însăși formația științifică primită. În momente critice, oamenii care au dreptate reușesc de obicei să se facă ascultați.*” (pag.67)

„Simplitatea este o Complexitate rezolvată”

Constantin Brâncuși

În concluzie, o știință a Complexității începe cu formarea cercetătorului și continuă cu depășirea, rând pe rând, a unor „bariere” impuse de modul actual de gândire, limitat și centrat pe „acum” și pe „mult”. De modul în care se va desfășura procesul de conștientizare și acceptare a acestui mod de a gândi și acționa va depinde caracteristica mileniului următor: Război sau Pace! Durere sau Bucurie! Sclavie sau Civilizație!

Și acum, cititorule, după ce ai parcurs aceste rânduri, aș spune că Viitorul depinde și de tine, de reacția ta! Nu te speria, nu ești singur în acest „joc” ce poate schimba viața pe planetă, făcând-o mai bună și mai „curată”. Sunt mulți cei care doresc acest lucru în sufletul lor, doar că nu știu cum să se manifeste, cum să se facă simțiți pentru a se aduna într-o „masă critică”, care să facă în așa fel încât părerea lor să conteze. Dar amintește-ți de experiență „bulgărelei” de zăpadă: este suficient un bulgăre mic ce trebuie doar rostogolit pentru a crește, devenind treptat o adevărată avalanșă ce schimbă totul în calea ei...

Iată un prilej de meditație, legat de ceea ce poți face tu cu această viață! Marele nostru logician, Anton Dumitriu, spunea la un moment dat: „Românului nu-i lipsește idealul! Mărimea lui ar putea fi o problemă”. Fără un ideal care să te atragă, vei oscila orbește, atras de

„lumina” dorinței altora care se vor folosi de tine, fapt extrem de neplăcut dacă dorința lor este legată doar de aspecte imediate, concrete, tangibile. Dacă vei avea un ideal adevărat, precum cel de a te dezvolta, de a înțelege și participa la conturarea unui stil de viață sănătos, adaptat schimbărilor climatice și socio-economice globale, vei întâlni oameni deosebiți, dornici să îți împărtășească din propria lor experiență, dornici de a colabora.

Aș putea spune în acest final de „pastilă de stimulare a gândirii” că te afli în fața unei alegeri cruciale. Ce vei face? Vei alege să prosperi împreună cu semenii tăi sau vei alege să „mori” de unul singur? Altfel spus, încerc să îți atrag atenția că omenirea se afla la un prag critic de bifurcație: Competiție sau Cooperare? Sper ca să alegi înlocuirea lui SAU cu ȘI...

Bran, 26 06 2018

Mihaela MURARU - MÂNDREA

De profesie jurist și proiectant arhitect, este doctor în științe administrative, specializată în drepturile omului, instituții politice și constituționale, legislație europeană. A fost editor, jurist, director, deputat, consilier parlamentar, șef serviciu Drept comunitar la Camera Deputaților. Ca deputat al Partidului Umanist din România, membru în Comisia de revizuire a Constituției din 2003, a amendat Constituția din 1991, introducând în propunerile PUR principiul separației și al echilibrului puterilor în stat, iar personal, principiul deconcentrării.

În prezent este editor, scriitor, pictor, realizator și moderator al emisiunii *UMANISMUL TRANSFORMĂRII* de la 6TV.RO, propunându-și să publice literatura de sertar acumulată, literatură științifică și beletristică nouă, să-și lanseze tablourile și să evidențieze personalitățile contemporane din diferite domenii.

Pasionată de filosofie, teorie politică, fizică, matematică și poezie, a activat și activează în aceste domenii în cadrul unor grupuri, cenacluri, centre de cercetare, publicând în volume colective numeroase articole, participând la conferințe în țară și străinătate.

Este adepta umanismului, dezvoltând o linie proprie: ***Umanismul Spiritualizat***.

A înființat în 1987 Cnaclul STRING la Universitatea Politehnică București, unde există și astăzi sub denumirea de Centrul STRING (a cărui președintă este), și Revista STRING — 1991 (vezi *Dicționar SF, ed.*

NEMIRA, 1999, pg.47, pg.155, pg.216). Ca promotor SF, a participat la organizarea fandomului românesc, a FNTSF, a taberei Atlantykrone, a sprijinit numeroși tineri în activitatea avangardistă.

În 1991 a înființat editura TORNADA, urmând pas cu pas sfaturile prietenului său Valentin NICOLAU, care înființa în același timp editura NEMIRA.

Prima carte publicată de editura TORNADA a fost incunabulul „Despre vrăjitoare și prezicătoare” de Ulric MONITOR, tradusă din limba latină, pentru prima oară în România de Tiberiu Dăioni și Delia Dună, cu un studiu introductiv de Tiberiu Turculeț. (vezi: <http://demo-nologia.blogspot.ro/2011/02/despre-vrajitoare-si-prezicatoare-2.html>)

A părăsit activitatea editorială în 1994, după ce a publicat zece titluri, intrând în politică.

În 2003, a înființat Centrul pentru Umanism și Drepturile Omului din România, căruia îi conduce și în prezent activitatea.

GLOBALIZARE, UNIFORMIZARE, RETARDARE ISTORICĂ

Motto: Cea mai bună fortăreață care există este a nu fi urât de popor: întrucât, chiar dacă are cineva fortărețe, când poporul îl urăște ele nu-l salvează, fiindcă niciodată nu lipsesc străinii care să ajute poporul, odată ce a luat armele.

Machiavelli, PRINCIPELE

PARAPOLITICĂ

Glisarea valorilor **spirituale** dinspre est spre vest și a celor **materiale** dinspre vest spre est a dus în ultimele decenii la o omogenizare a preocupărilor pământenilor pe ambele planuri. Astfel:

— **pe plan spiritual** — filosofia orientală construită întru slujirea sufletului, chiar și în detrimentul trupului dacă este necesar, a stat la baza creării în întreaga lume a mii de secte, mai mult sau mai puțin religioase, innumărate practici (yoga, arte marțiale), învăluind occidentul în mister și speranță, stimulând existența „naturistă”, ajutând la apariția „filosofiei și practicii ecologiste”. Simbolurile ori-

entale au revigorat artele vestice, au redimensionat produsele (vezi: arhitectura, bijuteria, etc.).

— **pe plan material** — tehnologia vestică a modernizat în primul rând războiul, prin forțarea dezvoltării comunicațiilor, cercetărilor în domeniul fizicii, chimiei, medicinei (genetică și transplant), astronauticii. În al doilea rând, produsul occidental a invadat lumea, aproape nivelând aspectul și necesitățile ființei umane din ce în ce mai alienate. Astfel a apărut uniforma Terrei. Indiferent de zonă, popor sau sex, OM-ul poartă bluejeans, tricou inscripționat, adidas, șapcă de pânză, bea coca-cola și mănâncă hot-dog (sau ceva asemănător).

Să fie acesta mersul natural al lucrurilor? Evoluție sau involuție? Renunțarea la valorile specifice, la tradiție, să însemne oare progres, sau uniformizare inutilă cerută doar de interesele mercantile ale vânzătorilor de popoare?

Societăți secrete, organizații, paraorganizații, toate la un loc și alte structuri asemănătoare lor, uneori de stat, s-au năpustit asupra popoarelor pașnice cu mijloace ultrasofisticate de cucerire: economice și financiare. Revoluții planificate și îndeplinite cu ajutorul trădătorilor de neam sau a șmenarilor politici, cameleoni aciuai cu secole în urmă pe teritoriile râvnite, bulversează continuu liniștea planetei.

Excelențele lor retardată spiritului uman, ghiftuiții puterii zonale, vor tot! Vor o țară-planetă, apucându-se astfel să globalizeze.

Teorii sofisticate întru internaționalizare, lobby peste lobby, scump, foarte scump, făcut în țări ale căror conducători, vânzuți luxului și prostiei, plătesc cu vârf și îndesat, au dus într-adevăr la o mare performanță: **globalizarea sărăciei!**

Pe deasupra, eminente cenușii, oculte și parșive, răstoarnă ordinea unei părți a lumii, sub sloganul general: „jos comunismul!”, înlocuind un mod de viață așezat cât de cât, dar încă în stadiul de experiment, cu o harababură social-democrată- liberală-creștină etc., cu efecte anarhice.

Și așa, ca din întâmplare, susținătorii **social-democrației** încep să adere la... INTERNAȚIONALĂ SOCIALISTĂ..., aceea care tocmai își pierduse experimentul socialist sau comunist, depinde cum fusese botezat, în revoluțiile catifelte sau însângerate din est.

S-ar părea că ne întoarcem de unde am plecat: la **socialism**, dar **rebotezat**.

De ce era nevoie de răsturnările spectaculoase din ultima vreme? Simplu: popoarele cuprinse în experimentul comunismului tre-

buiau să-și piardă acumulările, eventual teritoriile, pentru a nu le rămâne altceva de făcut decât acceptarea „internaționalizării”, a supercolonizării economice, a sclavagismului intelectual migrator, a retardării istorice prin pierderea tradițiilor.

Spectacolul „globalizării” este în plină desfășurare. Scenariul diabolic, urmărit cu precizie, face continuu victime inocente.

Lumea paralelă realității imediate, ocultă și vorace, hrănită doar cu satisfacția puterii dată de bani și suferință, așteaptă să-și ia în primire, total, planeta supusă și deznădăjduită.

Ideea biblică privind lumea ca: „**o turmă și un păstor**” a indus desigur, de-a lungul timpului, necesitatea unor acțiuni de tipul globalizării, ajungându-se în acest moment la o certă materializare a acesteia. Un guvern mondial, odată creat, ar reuși pentru o vreme diminuarea plictisului dat de bogăție și îmbuibare mai marilor Lumii, o dirijare matematică a finanțelor, o planificare exactă a producției în funcție de cererea unei *pieți circulare*. Cu siguranță că sistemul ar rămâne închis, dacă științele cosmice nu ar avea o evoluție progresivă, dacă planeta nu s-ar deschide spre universul extraterestru sau nu s-ar introspecta spre a descoperi o lume paralelă, co-planetară dar defazată temporal.

România, țara Axului Mundi, desfășurată la poalele muntelui OM-ul, cu numele său unic, ce conține de două ori „omul”, în limba română și limba engleză:

R OM MAN ia,

ce are ca steag curcubeul (priviți curcubeul printre gene și veți vedea tricolorul), poate fi considerată ȚARA OMULUI, țara **umanismului spiritualizat**, a „verticalizării” ființei umane prin retragerea ei în Diversitatea Divinității.

Acest leagăn ancestral al valorilor supreme, năpădit de pofta unor „fără de țară” și vizat pentru a purta viitoarea capitală a Terrei și a guvernului ei, poartă un popor blând, frumos și tolerant, ce privește cu uimire pregătirile invadatorilor centraliști.

Poate doar **simetricul temporal** a lui Maleahi, închizătorul Vechiului Testament, și **Principele** să oprească această cădere luciferică a poporului *Noului Pământ al Făgăduinței*.

ADENDDA

CENTRUL STRING

1987

CENTRUL PENTRU ȘTIINȚE, PROSPECTIVĂ, CREATIVITATE ȘI FICȚIUNE, pe scurt **CENTRUL STRING**, a apărut inițial sub denumirea de **CENTRUL DE ȘTIINȚĂ PROSPECTIVĂ ȘI SCIENCE FICTION**, fiind o organizație neguvernamentală, înființată în baza Legii 21 din 1924, pe 3 septembrie 1990, avându-și rădăcinile și istoria în **Cenacul StrING**, înființat în anul 1987 ca grup de dialog filozofic, științific și literar.

Cenacul StrING a apărut pe 6 octombrie 1987, la Facultatea de Energetică din Institutul Politehnic București, astăzi Universitatea Politehnica București.

El a apărut din dorința de a crea un ideal din „cunoaștere” și de a încerca „o renaștere culturală” și a fost numit după „Teoria stringurilor” (toria corzilor), în care se consideră că Universul ar avea zece sau douăzeci și șase de dimensiuni și că „totul” ar fi „vibrație”. La început, **Cenacul StrING** a avut trei ateliere: știință, literatură și artă.

REVISTA STRING

CSPSF a reușit să tipărească primul și al doilea număr al revistei **STRING — revistă de știință prospectivă și science-fiction** în 1990, cu sprijinul editurii Baricada, condusă de Eduard Victor Gugui. Numărul 3 a fost realizat cu sprijinul FTMB și al Editurii Tornada, iar 4,5 și 6, Editura Tornada și Editura ECCE HOMO, al cărei director generos era Ion CRISTEA, un alt cititor împătimit de SF. Apoi numerele 7-20 au fost realizate de Editura Tornada și MTS — Direcția Municipală pentru Tineret și Sport București.

Revista apărea trimestrial și era finanțată prin proiecte câștigate în concurs cu alte proiecte depuse de ONG-urile eligibile din București. Fiecare număr avea o temă distinctă. În sfârșit, membrii Cenacului STRING, dar și alți scriitori din fandom, aveau unde să publice. Liviu Radu, Ana Maria Negrilă, Robert David, Costi Gurgu, Claudiu Murgan, Mihaela Muraru-Mândrea, Cristina Manea, Mihai Răuță, Marius Alecu, Dan Dumitrescu și alții, alături de Romulus Bărbulescu, George Anania, Mihai Grănescu, Ovidiu Bufnilă, Ovidiu Vitan, Cătălin Pavel, Traian Bădulescu, Dănuț Ungureanu, Aurelius Belei, Dan Feleacu, Dan Pavelescu, Michael Hăulică, Ion Godeanu, Bogdan Tudor Bucheru, Bogdan Octavian Hrib, Jean Lorin Sterian, Codruț Răcoșanu, Adina Lipai, Vlad T. Popescu, Andrei Valahi, Florin Pîtea, Lucian Merișca,

Mihai Bădescu, Roxana Sava etc, s-au bucurat de existența aceste reviste, care a reușit să obțină și diferite premii.

Alături de acești autori au publicat în paginile revistei cercetătorii: Marioara Godeanu, Ionel Purica, Florin Munteanu, Mircea Rusu, Mihai D Vasile, Dan Sereacu, Florentina Guțu, Adriana Metz, Ion Godeanu, Jeana Morărescu, Cornelia Brezeanu, Cristina Grigore, Madi Stan, Alexandru-Crștiano Miloș, Radu Matache... și chiar Mihai Eminescu.

Graficienii revistei: Călin Popovici, Tudor Popa, Ionuț Bănuță, Cristian Radu, Stelian Ghinea, Nicolae Ghinuți, Maria Oprea, Gabriel Florea, Rodica Șoricău, Maria Olimpia Buda, Arpad Miscoleczi, Eduard Vohn, Alexandru Roșu, Carmen Maștei, Otto Tillo.

Activitatea literară a cenaclului s-a manifestat și în **Fanzinul String**, o publicație de interior, inițiată de Robert David, dar preluată pe rând de ceilalți autori, născuți și crescuți în String.

Revista STRING și-a încetat activitatea în anul 2001, la numărul 20.

În anul 2018, Centrul StrING și-a aniversat treizeci de ani de existență, publicând volumul **STRING 30 de ANI**, în care și-au reunit numele o parte dintre autorii Revistei STRING.

RELANSAREA STRING-ULUI — 8 DECEMBRIE 2010

Relansarea CENTRULUI pentru ȘTIINȚE, PROSPECTIVĂ, CREATIVITATE și FICȚIUNE, pe scurt Centrul STRING, reprezintă revenirea în lumea științei, culturii, educației și a fandomului românesc a ceea ce se numea Cenaclul StrING între anii 1987 - 2001, și a avut loc miercuri, 8 decembrie 2010, la ora 16.00, în Aula Academiei Oamenilor de Știință din România.

Trebuie subliniat că atât evoluția legislativă în materia organizațională, cât și transformările social-educative, informaționale și de comunicare, au determinat modificarea atât a statutului asociației înființate în anul 1990 prin Legea 21 din 1924, cât și a denumirii sale.

Astfel *Centrul de Știință Prospectivă și Science Fiction* a devenit *CENTRUL pentru ȘTIINȚE, PROSPECTIVĂ, CREATIVITATE și FICȚIUNE*, pe scurt *CENTRUL STRING*, noua denumire aliniindu-se la cerințele și exigențele europene.

Totodată au fost primiți în organizație membri tineri care, alături de a doua și a treia generație de cercetători, scriitori, artiști și promotori, au alcătuit un nou comitet director și un nou grup de experți.

Unul dintre dezideratele CENTRULUI STRING este acela de a înființa filiale atât pe teritoriul românesc cât și pe cel european, cu scopul de a crea centre inovative pentru tânăra generație. Un exemplu de început a fost propunerea de înființare a **Centrului StrING MIOVENI**.

O altă noutate în organizarea activității CSPCF a constat în relaționarea și colaborarea cu alte asociații, începutul fiind dat chiar la **evenimentul relansării**, care s-a produs în spațiile Academiei Oamenilor de Știință din România și cu participarea Fundației SCIENTICA.

Din 05 mai 2011, CSPCF are un statut modificat, corespunzător cerințelor actuale, și o nouă conducere formată din membri STRING care erau studenți acum 20 de ani și membri recent înscriși, elevi, studenți sau absolvenți.

C.S.P.C.F. are drept scop afirmarea și protejarea intereselor creatorilor din domeniile: știință, artă, science fiction, political fiction, ale cercetătorilor științifici și ale fanilor, membri și ai altor asociații de profil.

Totodată, asociația se ocupă și cu educația formală sau nonformală a tinerei generații, având ca rezultat integrarea acestora în societate și eliminarea tendințelor de excluziune socială pe criterii de vârstă sau pregătire.

Își desfășoară activitatea în două direcții principale:

a) creație - avangardă (creativitate - inovare);

b) documentare - agrement.

a) În cadrul direcției creație - avangardă funcționează următoarele compartimente:

a.1) Laboratorul pentru științe prospective care își va desfășura activitatea prin:

- studii, analize și sinteze;
- experimente diverse (forme și secțiuni de aur), numerologie și aplicații în terapii complementare (reiki, radiestezie etc);
- conferințe, simpozioane, colocvii, cursuri, etc.

a.2) Laborator IT;

a.3) Club Art'SF cu mai multe compartimente:

- teatru;
- plastică;
- design;
- vestimentația viitorului;
- alte forme (ex.: jucării).

a.4) Cenaclul științific-literar **StrING**

— Redacția revistei **StrING**

a.5) **Editura Tornada** are ca scop publicarea literaturii și artei create în cadrul C.S.P.C.F. și în alte locuri din țară (buletin informativ, revistă, almanah, carte, afiș publicitar, CD, DVD, etc.).

a.6) Cine'SF

- creație (videoclipuri, filme, documentare);
- vizionare.

a.7) Clubul Muzica STRING-ului

- compoziție;
- interpretare muzică vocală și instrumentală;
- danstring;
- drum up.

b) În cadrul direcției documentare-agrement funcționează mai multe compartimente după cum urmează:

b.1) Biblioteca;

b.2) Videoteca;

b.3) Discoteca;

b.4) Clubul Astrelor (astronomie, cosmonautică, ozenistică, observator astronomic etc.).

Centrul STRING are în vedere în construcția proiectelor sale inițiativele emblematică ale Strategiei EUROPENE: „O Uniune a inovării”, „Tineretul în mișcare”, „O agendă digitală pentru Europa”, „O Europă eficientă din punctul de vedere al utilizării resurselor”, „O politică industrială adaptată erei globalizării”.

Centrul STRING are o bogată activitate literară, artistică și organizațională pe parcursul celor 31 de ani de existență, membrii săi fiind scriitori importanți în prezent și cu perspective în evoluția europeană și mondială a SF-ului. Ei sunt unii dintre constructorii Taberei „ATLANTYKRON”, sunt participanți la manifestările consacrate: ROMCON, EUROCON și WORLDCON.

Organizația consideră că proiectele, sau alte manifestări ale gândirii creatoare, trebuie să aibă caracter științific, prospectiv și creativ, iar atunci când „proiecțiile” depășesc sfera realului imediat din lipsă de tehnologii sau mijloace de aplicare, să se înscrie într-un cadru ficțional, așteptând evoluția tehnică, științifică și a gândirii, urmând a fi aplicate (dacă nu cumva au fost depășite de o evoluție extrem de rapidă) ulterior.

La data publicării acestui volum antologic, dedicat CENTENARULUI ROMÂNIEI, și în care 31 de ani din cei o sută Centrul StrING a construit pentru science fiction-ul românesc, a adus noutăți în știința și arta din țara noastră, *a apărut a patra generație StrING*, formată din elevi și studenți pasionați de cunoaștere, literatură și artă.

<https://www.facebook.com/groups/564553933690404/>

<http://www.centrulstring.ro/>

0214104095 / 0722 303 529

Cuprins

CUVÂNT ÎNAINTE.....	5
GENERAȚIA STRING	9
MIHAI GRĂMESCU	11
Cântecul libelungilor.....	13
LIVIU RADU	28
Trudnica procurare a hranei... ..	29
IONUȚ BĂNUȚĂ.....	44
re-venirea (o poveste din lumile inelului)	45
AUREL CĂRĂȘEL	49
Aguirre, mânia zeilor... ..	50
OVIDIU BUFNILĂ	62
Cruciada lui Moreaugarin.....	63
ROBERT DAVID	74
Turnurile Gemene.....	75
COSTI GURGU	90
Dincolo de Farul de la Capătul Lumii.....	91
COTIZO DRAIA.....	107
Artefactul	108
MIHAELA MURARU – MÂNDREA	123
Primordială / Desconcretizare	125
Împovărare / Excuetare.....	126
Am încercat cunoașterea / Sub acest joc	127
Întrepătrundere / Dispăruți concomitent	128
Moartea luminii	129
Resorbire	130
CLAUDIU MURGAN	131
Limbajul Apei.....	132
ANA-MARIA NEGRILĂ	138
Agentul galenic.....	139
FLORIN PÎTEA	150
LA LUMINA ROȘIATICĂ A LUNII (o poveste din cartea cu scoarțe de argint, ferecate).....	151
ADRIAN PEDA	164
Iosif	165

JEAN-LORIN STERIAN	184
Calea ispitei	185
OVIDIU VITAN	218
Cutremurare.....	219
GENERAȚIA URMĂTOARE	233
CRISTIAN GHICA.....	235
Anomalia	236
ALLEX TRUȘCĂ.....	247
Eu, cel din oglindă	248
TEODORA GHEORGHE	265
Domnul de la miezul nopții.....	265
ALEXANDRA MEDARU	271
Ființele nopții din urmă.....	272
RALUCA BĂCEANU	283
Ecaterinism	284
VALENTIN GORAN	291
Fata din adâncul mării.....	292
MARIA-LAURA ANTOHE.....	298
Costumul	299
VLĂDUȚ VLĂSCEANU	303
O punte între două lumi... Veneția	303
ANDRA IUȘCU	306
Divina ispită	307
CRISTINA GHIDOVEANU.....	310
Tuanaki.....	311
NON-FICȚIUNE	313
ȘTEFAN BOLEA.....	315
Vampirul ca umbră în filmul horror.....	316
OLIVIU CRĂZNIC.....	324
Fantasticul delimitat.....	325
FLORIN MUNTEANU	330
Societatea Conștiinței — utopie sau supraviețuire.....	330
MIHAELA MURARU - MÂNDREA	341
Globalizare, uniformizare, retardare istorică	342
ADENDDA	345